

Yên
Bôn
Cần

Mùa Xuân ở cay nhà cũ

Editor: Qin za

Truyện được edit và chia sẻ tại gorjesspazer.wp.com,
fb.com/chisanajoo và wp@Channiel812

Mục lục

- Chương 1: Bất Ngờ Ở Buổi Họp Lớp
- Chương 2: Cù Lao Hà Diệp
- Chương 3: Mua Nhà
- Chương 4: An Cư
- Chương 5: Tên Tôi
- Chương 6: Cậu Đẹp Trai Chân Dài
- Chương 7: Bà Lão Là Thần Trợ Công
- Chương 8: Hàng Xóm Thân Thiết
- Chương 9: Công Chúa Bạch Tuyết Và Hai Chú Khổng Lồ
- Chương 10: Tân Sinh
- Chương 11: Không Phải 'Rau' Của Tôi
- Chương 12: "Dì Cả" Giá Đáo
- Chương 13: Đồ Tặng
- Chương 14: Tá Túc
- Chương 15: Lầu Nhỏ Mặt Đồi Mặt
- Chương 16: Cửa Sổ
- Chương 17: Nghe Nói Cô Muốn Gà Cho Tôi
- Chương 18: Trêu Chọc
- Chương 19: Anh Lãng Không Vui
- Chương 20: Anh Lãng Giờ Trò Mờ Âm
- Chương 21: Tôi Cho Cô Một Mái Nhà
- Chương 22: Anh Lãng Hiểu Ra
- Chương 23: Nhân Sĩ Ly Hôn
- Chương 24: Xem Kịch
- Chương 25: Tương Tư Đơn Phương
- Chương 26: Rất Đàn Ông
- Chương 27: Duyên Phận Kỳ Diệu
- Chương 28: Có Tiến Triển
- Chương 29: Lĩnh Mới Vào Nghề Phát Uy
- Chương 30: Cô Gái Của Anh
- Chương 31: Hiên Hà Diệp
- Chương 32: Mất Mặt Tại Chỗ
- Chương 33: Áo Khoác Màu Hồng
- Chương 34: Có Yêu Quái
- Chương 35: Quan Hệ
- Chương 36: Bạn Gái
- Chương 37: Anh Lãng Làm Nũng
- Chương 38: Bắt Cá
- Chương 39: Cao Thủ Bắt Cá
- Chương 40: Ăn Một Lần Là Nghiện
- Chương 41: Mộng Đẹp
- Chương 42: Nhớ Anh Rồi
- Chương 43: Đây Tớ

Chương 44: Fans Tăng Vọt

Chương 45: Chú Chó Tiều Lang

Chương 46: Chón Về

Chương 47: Bình Giấm

Chương 48: Có Em Thật Tốt

Chương 49: Sinh Nhật

Chương 50: Mua Mua

Chương 51: Quý Cô Ngược Fa

Chương 52: Cóm Đường

Chương 53

Chương 54: Anh Lãng Đánh Tra Nam

Chương 55: Sứ Giả Của Mùa Xuân

Ngoại Truyện: Một Nhà Sáu Miệng

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bất Ngờ Ở Buổi Họp Lớp

Trình Nặc không thường xuyên đến họp lớp, đã xa cách lâu lắm rồi, chẳng còn nhiệt tình của ngày nào, làm mọi người ai ai cũng mất tự nhiên.

Cô ngồi tại chỗ, nghe mọi người nói về công việc cuộc sống của bản thân, cảm giác vừa xa xôi lại lạ lùng, Dù sao cũng đã bảy tám năm rồi, dù có thân mật đến đâu đi chăng nữa thì dưới sự bào mòn của thời gian, mối quan hệ cũng dần nhạt phai. Hướng hồ hồi học cấp ba, ngoài đi học thì cô chỉ đi làm, không có bạn bè, sau khi tốt nghiệp cũng không liên lạc gì với bạn học.

Ngồi bên tay phải cô là bạn cùng bàn Lưu Tuyết năm lớp 12. Lưu Tuyết có tính cách đối lập hẳn với Trình Nặc, hình như cô ấy vẫn còn giữ liên lạc với tất cả bạn học, lúc rảnh rỗi còn lên Wechat trò chuyện đôi câu với Trình Nặc. Cũng nhờ có cô nàng khuyên mà Trình Nặc mới về quê tham gia buổi họp mặt lần này.

Bây giờ Lưu Tuyết là bác sĩ phụ khoa ở trạm xá y tế phụ nữ và trẻ em, có mấy bạn nữ đang thỉnh giáo cô ấy về vài điều cần chú ý. Trình Nặc ngồi bên nghe mới bừng tỉnh nhận ra, thoáng cái đã bảy tám năm trôi qua, các cô gái tràn trề thanh xuân năm nào, đảo mắt cái đã làm mẹ rồi.

Lưu Tuyết thấy Trình Nặc cứ im lặng mãi thì cố ý để cô trò chuyện cùng mọi người, bèn hỏi: “Trình Nặc, cậu là người kết hôn

sớm nhất trong lớp chúng ta, cũng phải bốn năm rồi nhỉ, định bao giờ thì sinh con thế?”

Nhắc đến con, Trình Nặc không khỏi nhớ lại lần sinh non vào năm ngoái, bác sĩ nói, sau này cô khó mà có con lại được.

“Tạm thời vẫn chưa nghĩ đến, đợi mấy năm nữa đã.”

Lưu Tuyết nói phải, “Nhân lúc còn trẻ mà chơi thêm mấy năm đi, có con rồi là không tự do nữa đâu. À đúng rồi, cậu còn nhớ Đình Gia học lớp bên cạnh chúng ta không, cậu ta mang thai tám tháng rồi đấy, sắp sinh rồi!”

“Đình Gia?” Trình Nặc khó tin hỏi: “Là Đình Gia luôn để tóc ngắn ấy hả?”

“Chính là cậu ta đấy.” Lưu Tuyết nói, “Là đại tỷ của Nhất Trung kia, năm xưa cậu ta đánh nhau trong trường nhiều đến thế, đâu có ra dáng nữ sinh đâu. Thật chẳng ngờ, lại sắp làm mẹ rồi.”

Lưu Tuyết cảm thán nói, không nhận ra vẻ mặt khiếp sợ của Trình Nặc, “Cậu nói thử xem, nếu con trai cậu ta không nghe lời thì liệu có bị cậu ta đánh không nhỉ.”

Trình Nặc đè nén cơn khiếp sợ, hỏi Lưu Tuyết: “Sao cậu biết cậu ấy mang thai?”

“Mình làm nghề gì chứ, làm khám thai đấy.” Lưu Tuyết đáp, “Nhắc đến cũng trùng hợp thật, ở chỗ mình có hai hồ sơ khám thai của cậu ta.”

Trình Nặc lại hỏi: “Cậu chắc chắn là cậu ấy?”

“Dĩ nhiên rồi. Hình như bây giờ cậu ta để tóc dài, lúc ấy mình không nhận ra đâu, đến khi nhìn tên mới nhớ. Có điều cậu ta ấy à, mặt cứ lạnh tanh như ai nợ tiền cậu ta chẳng bằng, mình cũng không chào hỏi gì cả, có lẽ cậu ta cũng không nhận ra mình.”

Nói đến đây, Lưu Tuyết đột nhiên sáp lại gần bên tai Trình Nặc, thấp giọng nói: “Có điều hình như cậu ta không kết hôn, để trống cột tên chồng, lần nào đi kiểm tra cũng chỉ một mình vác cái bụng bự, đúng là đáng thương.”

Nghe đến đây, Trình Nặc đứng ngòai không yên, cảm lấy điện thoại rồi nói với Lưu Tuyết mình cần vào nhà vệ sinh.

Ra khỏi phòng ăn, Trình Nặc đi đến chân cầu thang, cô bấm số của Đinh Gia, nhưng do dự một hồi, cuối cùng vẫn không gọi đi.

Lưu Tuyết không biết rằng, Trình Nặc và Đinh Gia vẫn luôn liên lạc với nhau.

Sau khi thi vào đại học, Trình Nặc vào đại học T ở thành phố S, còn Đinh Gia thì lại vào đại học H sát đại học T. Tựu trường năm nhất, cô và Đinh Gia gặp nhau trên tàu. Trước kia khi ở Nhất Trung, mặc dù cả hai không qua lại với nhau gì, nhưng hai lớp sát kế bên, nên gặp nhiều cũng quen mặt. Lúc ở trên tàu, Đinh Gia chủ động chào hỏi cô, sau đó trò chuyện suốt cả đường đi, đến cuối lại phát hiện ra hai người có tính cách khác một trời một vực, nhưng trò chuyện lại rất hợp, thế là có liên lạc.

Tiền học phí của Trình Nặc đều nhờ bản thân đi làm thêm tích góp, nên sau khi lên đại học cô vẫn đi làm như trước, không có thời gian tham gia hoạt động này nọ, quan hệ với bạn cùng phòng cũng thế. Đinh Gia là người bạn duy nhất của cô ở trong thành phố ấy.

Bố mẹ Đinh Gia đã ly hôn, mỗi người tự lập gia đình mới. Từ năm mười bốn tuổi trở đi, Đinh Gia đã tự sống một mình. Có lẽ bố mẹ thấy áy náy nên mỗi tháng đều cho cô phí sinh hoạt rất nhiều. Cô nàng hay nói mình nghèo chỉ có mỗi tiền. Nhìn Trình Nặc cả ngày bôn ba, ngay cả quán cơm cũng chẳng nỡ ăn, nên cô nàng thường xuyên kiếm cớ dẫn Trình Nặc ra ngoài ăn.

Trình Nặc không có bạn bè gì, cũng không thích tiếp xúc nhiều, Đinh Gia liền giới thiệu cho cô một người bạn trong số anh em của mình, để không lãng phí bốn năm đại học của Trình Nặc. Nhắc đến đây, chồng của Trình Nặc là Lâm Dĩ An, cùng vì Đinh Gia nên mới biết nhau.

Lâm Dĩ An là hot boy đại học H, lớn hơn các cô hai khóa, là bạn cùng phòng của bạn trai Cố Viễn Giang của Đinh Gia. Mỗi lần Đinh Gia ra ngoài hẹn hò đều kéo Trình Nặc đi theo cho bằng được. Còn Lâm Dĩ An cũng hay tìm cớ, đi theo Cố Viễn Giang làm kỳ đà. Buổi hẹn hai người biến thành bốn người, Trình Nặc vẫn còn nhớ, lúc ấy Cố Viễn Giang luôn than phiền, nói mình yêu thôi mà cũng không yên. Cho đến một hôm nào đó, Lâm Dĩ An tỏ tình với Trình Nặc.

Sau đó, Trình Nặc và Lâm Dĩ An ở bên nhau, nhưng Đinh Gia và Cố Viễn Giang lại chia tay.

Sau khi tốt nghiệp, Trình Nặc và Lâm Dĩ An ở lại thành phố S, còn Đinh Gia lại không thể ở cố định một chỗ được, tìm việc ở một tạp chí chụp ảnh, cả ngày vác máy ảnh chạy đông chạy tây, thỉnh thoảng về thành phố S là lại ở trong phòng trọ của Trình Nặc, cho Trình Nặc xem những tấm hình cô chụp, kể cô nghe những câu chuyện và những người mình gặp được trên đường đi.

Về sau nữa, Trình Nặc và Lâm Dĩ An kết hôn, Đinh Gia không thể về, cô nàng quay một video trước cung điện Potala ở Tây Tạng, chúc tình yêu của hai người họ như tòa cung điện kia, trường tồn trăm năm.

Sau khi kết hôn, Trình Nặc cũng rất ít khi gặp Đinh Gia, một năm khó lắm mới gặp được một lần. Cho đến năm ngoái khi cô sinh non, nằm trên giường bệnh gọi cho Đinh Gia, ngày hôm sau, Đinh Gia xuất hiện ở phòng bệnh với dáng vẻ mệt mỏi, nói cho cô hay, lần này mình không đi nữa, muốn cắm rễ ở thành phố S.

Sinh non đã đem lại bóng đen cho cô, nhưng vì có Đinh Gia bầu bạn mà đã phai đi. Đinh Gia ở lại nhà cô một tháng, cho đến khi tìm được việc mới thì mới chuyển ra ngoài. Nhưng không lâu sau, Đinh Gia có được cơ hội thăng chức, điều đến thành phố X xa ngàn dặm.

Mới còn hôm qua, Đinh Gia gửi tin nhắn cho Trình Nặc, nói mình nhớ món củ cải ngâm Trình Nặc làm.

Nhưng Lưu Tuyết lại nói với cô, Đinh Gia đang ở ngay tại quê, hơn nữa còn mang thai.

Cô nghĩ nhất định là có hiểu lầm nào đó rồi. Rõ ràng Đinh Gia đang ở thành phố X, sao có thể xuất hiện ở quê được. Kể từ khi chia tay với Cố Viễn Hàng, cô nàng vẫn chưa yêu lại lần nào, sao có thể mang thai được?

Cô rất muốn gọi cho Đinh Gia hỏi rõ, nhưng lại không dám. Nếu Lưu Tuyết nói thật thì sao, nếu Đinh Gia mang thai thật thì sao. Đinh Gia giấu cô, nhất định là vì có nguyên nhân nào đó không muốn để cô biết.

Đình Gia là người kiêu ngạo, Trình Nặc gần như có thể đoán ra, nguyên nhân kia là gì.

“Con bé ngốc này.” Cô thấp giọng lầm bầm.

Hai người họ làm bạn đã nhiều năm với nhau, dù Đình Gia có làm chuyện vô đạo đức trong mắt người khác, thì cô vẫn sẽ không vì vậy mà rời xa cô ấy.

Trình Nặc cắt điện thoại, quay lại phòng ăn, rồi tìm một chỗ tạm biệt mọi người, rời đi trước. Rồi cô bắt một chiếc taxi, đi tìm Đình Gia.

Cô biết Đình Gia ở đâu. Bốn năm đại học, hễ đến mùa xuân là cô đều ở lại nhà của Đình Gia. Đêm giao thừa nào cũng nấu lẩu, thịt thà các thứ xếp đầy bàn, hai người vừa ăn vừa náo loạn với nhau. Đến khi ăn uống no say thì đứng trên ban công nhìn xem pháo hoa.

Đình Gia nói, ước mơ của cô ấy là được trở thành pháo hoa, dù chỉ ngắn ngủi nhưng cũng đã sáng rực rồi.

Trình Nặc nói, cô ước gì có một căn nhà, trong nhà có người yêu cô và người cô yêu, rồi lại sinh một đứa bé, tốt nhất là con gái.

Nói rồi, cả hai nhìn nhau cùng cười to.

Thật ra Trình Nặc có nhà, có bố mẹ mạnh khỏe, có một chị gái một em trai. Nhưng cô lại là người vì kế hoạch hóa gia đình mà không nên tồn tại. Vừa sinh ra, đã bị đưa đến nhà cậu.

Từ nhỏ cô đã không được gọi bố mẹ ruột một tiếng bố ơ mẹ ơ, mà là theo chân mấy đứa con nhà cậu gọi bọn họ là dì dượng.

Trong ấn tượng của cô, vào năm bảy tuổi, lần đầu Trình Nặc biết rằng, thì ra mình không phải là con nhà cậu, mà là con nhà dì.

Bọn họ dùng một túi kẹo dỗ Trình Nặc, để cô gọi bố mẹ. Nhưng Trình Nặc lại vất túi kẹo xuống đất, nhốt mình trong phòng, cho đến khi bọn họ rời đi.

Về sau cậu qua đời, mẹ sinh thêm hai em, thật sự không lo nỗi cho Trình Nặc, phải đưa cô về nhà. Nhưng bọn họ lại không đồng ý, vì nhà mới có thêm em trai, không thể ở được.

Thế là Trình Nặc bị đưa về nông thôn ở cùng bà nội. Năm mười sáu tuổi, bà nội qua đời, rốt cuộc bọn họ cũng chịu để Trình Nặc về nhà, thế nhưng Trình Nặc lại không chịu. Dựa vào tiền đi làm thêm cùng nhuận bút do gửi bản thảo, cô tự nuôi mình học hết cấp ba. Sau khi lên đại học, cô vẫn không liên lạc với cái nhà đó.

“Cô gái ơi, đã đến rồi, không thể vào trong tiểu khu được.”

Lời của tài xế cắt đứt mạch hồi ức của Trình Nặc. Cô lấy lại tinh thần, trả tiền rồi xuống xe.

Gió đêm cuối thu mang theo hơi lạnh, Trình Nặc chỉ mặc mỗi chiếc áo khoác mỏng, có hơi lạnh. Đã bốn năm rồi chưa về lại đây, cô đứng ở cửa tiểu khu, phân biệt phương hướng rồi mới đi tới chỗ lầu nhà Đinh Gia.

Tiểu khu quá cũ kỹ, đèn đường hồng rất nhiều, không thấy rõ đường đi. Trình Nặc thất thiểu mò mẫm tới dưới lầu, ngẩng đầu nhìn lầu cao bốn tầng, ở ban công nơi cô đã từng cùng Đinh Gia ngắm pháo hoa, có bật đèn sáng.

Đinh Gia ở đây thật.

Đi lên tầng bốn, cô đứng ngoài cửa, suy nghĩ xem nên nói gì với Đinh Gia. Mắng cô ấy ngốc nghếch hay phải giả vờ tức giận đây, giận cô xem mình là người ngoài, chuyện lớn như thế, lại chẳng nói với cô.

Đúng lúc này cửa đột nhiên bật mở.

“Trình Nặc?”

“Dĩ An?”

Hai âm thanh khiếp sợ đồng thời vang lên, Trình Nặc gần như cho rằng mình xuất hiện ảo giác.

Ba ngày trước Lâm Dĩ An đã đi công tác ở ngoại tỉnh, sao anh ấy biết lại, sao anh ấy có thể, xuất hiện ở đây.

Làm sao có thể...

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cù Lao Hà Diệp

Không khí trong bệnh viện luôn có cảm giác ngột thở đến tận cùng.

Trình Nặc ngồi trên ghế dài trong hành lang, ánh mắt trống rỗng nhìn sàn nhà. Cô rất lạnh, ôm lấy bả vai định để cho bản thân chút hơi ấm. Nhưng vì sao vẫn lạnh quá vậy, ngay cả không khí cũng như tuôn ra từ trong hầm băng, từng chút một len vào cơ thể cô, cóng đến chết lặng.

Đình Gia nằm trong phòng sinh, bác sĩ nói vì kích động nên cô ấy sinh sớm, cần phải mổ. Y tá tìm người thân ký giấy, nhưng bố mẹ của Đình Gia ở vùng khác nên không liên lạc được. Thế nên Lâm Dĩ An đã ký. Y tá nói cần người thân có máu mủ, Lâm Dĩ An đã nói gì?

Trình Nặc dùng sức đấm vào đầu, muốn nhớ lại ký ức trống rỗng vừa xảy ra cách đây không lâu. À, nhớ ra rồi, Lâm Dĩ An nói, anh ta là bố đứa bé.

Bố đứa bé. Bố của đứa bé trong bụng Đình Gia, là Lâm Dĩ An.

Trình Nặc chẳng nhớ nổi lúc ấy mình đã nói gì, chỉ nhớ mỗi ánh mắt Lâm Dĩ An nhìn cô, áy náy, hối hận, và cả... ray rứt.

Lâm Dĩ An lại gần, khoác áo khoác của anh ta lên người Trình Nặc, nhưng Trình Nặc lại giơ tay tóm lấy, ném xuống đất.

Anh ta ngồi xuống, đối mắt với cô, nói xin lỗi.

Xin lỗi, trong đời Trình Nặc hận nhất là hai chữ này.

Nếu không có tổn thương thì việc gì phải cần dùng đến hai chữ ấy. Năm mười tám tuổi, cô đến nhà bà nội. Lúc ấy người kia nói với cô rằng, Nặc Nặc à, nhà không ở nổi đâu, chỉ có thể để con chịu ảm ức. Bố xin lỗi con.

Năm mười bảy tuổi, vì học phí mà cô phải đi rửa xe, mua đồng gió cát, cồng đến mức cả mười ngón tay đông cứng. Nhưng ông chủ thiếu nợ bỏ chạy, một xu tiền lương cũng không trả, chỉ để lại một tờ giấy cho cô, viết hai chữ, xin lỗi.

Năm hai mươi hai tuổi, Lâm Dĩ An cầu hôn cô. Anh ta nói, Trình Nặc, cả đời này anh sẽ không nói xin lỗi với em, đây là lời cam kết anh dành cho em. Vì lời cam kết này, Trình Nặc mới gả cho anh ta.

Nhưng đến cuối cùng anh ta vẫn nói rồi.

Còn cả Đình Gia nữa, cô ấy khóc rất nhiều, nói xin lỗi. Quen nhau lâu như thế rồi, đây là lần đầu tiên Trình Nặc biết, thì ra Đình Gia cũng sẽ khóc.

Bác sĩ ra khỏi phòng mổ, Lâm Dĩ An đến đón. Trình Nặc nghe thấy bác sĩ nói, mẹ tròn con vuông.

Cô đứng lên bỏ đi.

Hành lang bệnh viện dài dằng, lờ mờ tăm tối, như mãi mãi sẽ không đi đến điểm cuối. Lâm Dĩ An không đuổi theo, tiếng bước chân của Trình Nặc vọng về trong hành lang không một bóng người, lộp cộp lộp cộp, cô đơn như thể cả thế giới này chỉ còn lại mình cô.

Những ngày sau đó, Trình Nặc cứ luôn ngây ngẩn, không biết vượt qua như thế nào. Bố mẹ Lâm Dĩ An đến, cũng nói xin lỗi với Trình Nặc. Đình Gia xuất viện, đưa đưa bé biến mất. Lâm Dĩ An vẫn luôn im lặng, ngoại trừ câu xin lỗi trước đó ra, anh ta cũng không nói thêm gì.

Trình Nặc không hỏi Lâm Dĩ An và Đình Gia bắt đầu như thế nào. Bất luận câu trả lời là gì, cô cũng không chịu nổi.

Vẫn không ai nhắc đến chuyện ly hôn. Cho đến nửa tháng sau, Trình Nặc thấy Lâm Dĩ An nhìn hình đứa bé trong điện thoại đến sững sờ. Cô mới nói với anh ta, ly hôn đi.

Lâm Dĩ An không giữ cô lại. Vào khoảnh khắc ký tên lên giấy ly hôn, mọi thứ trong lòng Trình Nặc hoàn toàn vỡ vụn.

Nhà là do bố mẹ Lâm Dĩ An mua trước khi cưới, kết hôn bốn năm cũng không có gửi ngân hàng bao nhiêu tiền, Lâm Dĩ An đều cho Trình Nặc cả.

Làm thủ tục xong, Trình Nặc quay về căn nhà mình đã ở bốn năm để thu dọn đồ đạc. Đồ không nhiều, chỉ có một chiếc vali, vào giây phút đặt chìa khóa xuống, cô nghĩ rằng, thì ra người mình cho rằng sẽ ở bên nhau suốt đời, đến khi muốn chia xa lại đơn giản như thế.

Đứng ở đầu đường, cô phát hiện mình không có chỗ để đi.

Cô nghĩ, rời khỏi nơi này đi, cứ đi xa, đừng quay lại nữa. Trình Nặc nhanh chóng hoàn thành thủ tục nghỉ việc, bắt taxi, trực tiếp đến sân bay. Mua vé máy bay cho chuyến cất cánh gần nhất, cũng chẳng màng đến điểm đến. Đi đâu cũng như nhau cả, chỉ cần có thể rời khỏi đây là tốt rồi.

Xuống máy bay, Trình Nặc lên chuyến xe bus sắp khởi hành. Xuống xe bus rồi lại lên một chiếc xe khác đậu ở ngoài, cứ như thế như thế, ngẫu nhiên lên chiếc này đến chiếc khác. Cho đến tận lúc hoàng hôn buông xuống, khi cảm thấy đói bụng thì cô mới ghé vào quán ăn nhỏ ở ven đường, gọi một tô mì.

Hỏi bà chủ thì mới biết mình đã đến một trấn nhỏ tên Lan Khê. Tên rất đẹp, còn về hoàn cảnh thì, cô liếc nhìn xung quanh, chật chội ồn ào, đã phụ cái tên đẹp đẽ này rồi.

Cô quyết định ở lại đây một đêm đã, rồi ngày mai tiếp tục đi, đi đến một nơi làm cô muốn dừng lại.

Lại hỏi bà chủ địa chỉ nhà nghỉ ở trên trấn. Bà chủ nói, trên trấn chỉ có một nhà nghỉ, tên là sơn trang Lan Khê, cứ chạy xe thẳng dọc đường là có thể thấy.

Trình Nặc nói cảm ơn, kéo vali đi về phía nhà nghỉ. Cứ tưởng rằng chỉ là nhà nghỉ gia đình bình thường, không ngờ lại là khách sạn quy mô rất lớn. Kiến trúc kiểu Huy Châu* giả cổ, các điểm ăn uống dừng chân vui chơi tụ thành cụm.

Trình Nặc đi đến trước quầy, ở đó có bảy tám người trẻ tuổi nom là học sinh, đang chờ ghi tên lấy thẻ phòng. Trình Nặc đứng chờ bên cạnh, lật giở tạp chí khách sạn để sẵn ra xem, chợt nghe thấy bọn họ bàn về hành trình ngày mai.

“Đến cù lao Hà Diệp đi, tớ muốn đi từ lâu lắm rồi.”

“Tớ cũng muốn đi, nhà cũ ở đó đặc sắc lắm.”

Cũng có người phản đối: “Nghe nói vào những năm hai mươi ba mươi của thế kỷ trước, cù lao Hà Diệp từng rất sầm uất, sau đó bị

phá hủy trong chiến tranh, giờ đổ nát cả rồi, có gì đáng để xem đâu.”

Trình Nặc lắng nghe, cù lao Hà Diệp, lại là một cái tên rất đẹp.

“Vẫn còn nhà nguyên vẹn mà, đáng để đi! À đúng rồi, tớ có bạn ở bên kia chụp hình cho đó, cho các cậu xem này.”

Một cô gái đứng cạnh Trình Nặc lấy điện thoại ra, nói với bạn mình.

Cô gái ấy không cao lắm, Trình Nặc đứng cạnh vừa hay có thể thấy màn hình điện thoại của cô ấy. Trong ảnh, mặt trời âm áp, một căn nhà thắm nhuần đau buồn của thời gian, tường trắng ngói đen, mái cong đầu ngựa*, cửa sổ bằng gỗ hoa mở một nửa, rêu xanh dưới góc tường lan rộng, mấy phiến đá xanh bóng loáng nối nhau lát thành đường. Một con mèo nằm giữa lối đi, uể oải nheo mắt nhìn khóm hồng nở rộ.

(*Mái chìa cong ở các góc vênh cao như đầu ngựa, một trong những kiến trúc đặc sắc của Huy Châu.)

Chợt lòng Trình Nặc nóng lên. Có cảm giác thật kỳ diệu, như có thứ gì đó, bắt đầu từ đêm ở bệnh viện, vẫn chiếm cứ trong cô làm cơ thể lạnh như băng.

Chỉ là trong nháy mắt này, cô đã thay đổi kế hoạch ngày mai của mình, quyết định đến cù lao Hà Diệp.

Lấy được thẻ phòng, cô vào phòng tắm rửa rồi lên giường nằm. Một ngày một đêm bốn ba đã làm cơ thể cô mệt mỏi tới cực điểm, thế nhưng lại không ngủ được. Cái cảm giác không có căn cứ không biết đi đâu này, Trình Nặc ghét vô cùng.

Lăn qua lộn lại ngủ mãi không được, cô dứt khoát thay quần áo, đi đến bờ sông.

Cũng nhờ mấy học sinh kia mà cô mới biết thì ra trần nhỏ này tọa lạc trên bờ Trường Giang. Không xa sau khách sạn có một bến cảng đã bỏ hoang, ở nơi đó, có thể nhìn thấy Trường Giang ở khoảng cách gần.

Một đường đi đến, ban đêm ở trần nhỏ rất yên tĩnh, đèn đường cũng sáng ngời, so với ban ngày thì như hai diện mạo hoàn toàn khác nhau.

Ở bến cảng có căng mấy chiếc lều, đồ nướng, ăn vặt, vô cùng náo nhiệt.

Trình Nặc dừng lại ở một quầy bán thịt nướng, gọi vài xâu cùng một chai bia. Ông chủ mập mạp dọn cho cô một bàn nhỏ, ngay trên chỗ bằng phẳng dưới bậc thang ở bến.

Trình Nặc nhìn quanh, ở đây có đặt bốn năm bàn, có bàn là tình nhân thì phải, mà cũng có bàn là bạn nhậu say sưa nói chuyện.

Ban đêm có hơi lạnh, nay thêm gió sông thổi đến nên càng lạnh hơn. Trình Nặc không hiểu, tại sao lại đặt bàn ở đây, không lạnh à?

Đồ đã gọi nhanh chóng được đưa ra, ông chủ đặt một lò nướng nhỏ bằng nhôm lên bàn, đặt xâu thịt lên vừa nướng vừa ăn, như thế sẽ không nguội. Rồi lại cầm đến một chai rượu trắng rất nhỏ.

Trình Nặc vội nói: “Tôi muốn bia, không muốn rượu trắng.”

Ông chủ mập cười ha hả nói: “Cô gái à, chỗ chúng tôi không bán bia, toàn rượu trắng cả. Ngồi đây ăn thịt nướng thì phải uống rượu

trắng. Không tin cô cứ thử xem, cảm giác kia ấy, không giống hưởng thụ bình thường đâu!”

Trình Nặc không đáp, kỳ thực cô không biết uống bia rượu, dù là rượu trắng hay bia thì cũng không khác gì nhau cả, cô chỉ muốn say, quay về ngủ một giấc ngon lành.

Cô rót đầy một ly, nhấp một ngụm, cổ họng cay xè. Trình Nặc vội nhét xâu thịt vào miệng, cũng cay như thế.

Cô ho khan dữ dội, ông chủ mập đưa cho cô ly nước sôi nguội.

“Lần đầu uống rượu trắng phải không cô gái, từ tốn thôi, đừng gấp gáp gì. Rượu này ấy hả, phải nếm từ từ mới có mùi vị.”

Trình Nặc cười, chỉ là chai rượu mùi mấy đồng tiền, còn có thể nếm ra vị gì được? Có điều cô vẫn nghe lời ông chủ, uống lần thứ hai chỉ nhấp một hớp nhỏ.

Không còn bị sặc nữa, chất lỏng cay rát trôi xuống bụng theo cổ họng như dây lửa, toàn thân cũng ấm lên. Lại ăn thêm xâu thịt không biết đã rắc bao nhiêu tiêu cay lên trên, ngay cả chóp mũi cô cũng đã lấm tẩm mồ hôi rồi.

Lúc này gió sông thổi tới, rót cuộc Trình Nặc đã hiểu rõ lời ông chủ, cảm giác không giống hưởng thụ bình thường là thế nào.

Đúng là không giống bình thường. Cay đến mức chảy cả nước mũi, lại bị gió lạnh xua tan, rồi lại chảy nước mắt.

Cứ vừa ăn vừa uống như thế, lại vừa chảy nước mắt. Uống hết rượu thì lại gọi thêm.

Nhưng ông chủ không cho, nói: “Cô gái à, uống thế được rồi, uống thêm nữa là nhiều quá đấy. Tôi thấy cô không phải người trên trần, hẳn là ở khách sạn đằng trước nhĩ. Tôi cho người đưa cô về nhé?”

Trình Nặc nói không muốn về, chỉ muốn rượu. Ông chủ kiên quyết không đưa. Đột nhiên Trình Nặc khóc toáng lên. Mặt quay về phía Trường Giang, tiếng này tiếp tiếng kia, khóc khàn cả giọng, dọa sợ tất cả mọi người có mặt ở đó.

Ông chủ vội đưa chai rượu cho cô: “Đừng khóc nữa đừng khóc nữa, không phải chỉ là rượu thôi sao, cho cô cho cô đấy. Uống bao nhiêu cũng được!”

Ngày hôm sau, lúc Trình Nặc tỉnh lại thì đã là buổi trưa, đầu mơ màng nặng nề, không nhớ nổi mình quay về khách sạn thế nào. Lúc rửa mặt cô sực nhớ ra, vội mở ví tiền, tiền mang theo tối qua vẫn còn đây, cô chưa trả tiền cho ông chủ mập kia.

Ăn qua loa chút ít ở khách sạn rồi cô lại ra bến cảng ở bờ sông. Quầy thịt nướng vẫn còn đấy, nhưng ban ngày không buôn bán gì, ông chủ còn đang rửa rau. Thấy cô đi đến thì cười nói: “Tôi cũng biết cô sẽ đến mà, trông cô không giống người quyt tiền.”

Trình Nặc xin lỗi, trả tiền rồi định đi, dẫu sao tối qua cũng đã làm chuyện mất mặt như thế. Đi chưa tới hai bước thì quay lại, hỏi ông chủ: “Ông chủ này, tối hôm qua, tôi về khách sạn thế nào vậy?”

Ông chủ ồ một tiếng, nói: “Là một người bạn của tôi, tên Tông Lãng. Tôi không đi được nên nhờ cậu ta đưa cô về khách sạn!”

Tông Lãng, Trình Nặc nghĩ, lại là một cái tên dễ nghe. Chỗ này nhỏ thế, nhưng dường như cái tên nào cũng đều êm tai thế cả.

“Làm phiền chú quá, nhờ chú cảm ơn người bạn kia hộ tôi.” Cô đáp.

Ông chủ mập gật đầu liên tục, “Rời rồi.”

Quay về khách sạn, Trình Nặc hỏi lễ tân, muốn đến cù lao Hà Diệp thì phải đi thế nào. Lễ tân nói với cô muốn đến đó phải đi qua sông, cần ngồi phà. Lúc này Trình Nặc mới biết, thì ra cù lao Hà Diệp là hòn đảo giữa lòng sông.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Mua Nhà

Bến phà cũng không xa lắm, cô hỏi đường rồi, đi khoảng mười mấy phút là đến.

Không nhìn thấy phà đâu, chỉ thấy mỗi tấm bảng hiệu dựng bên cạnh, bên trên viết thời gian của các chuyến phà. Chuyến tiếp theo đi từ nơi này là mười lăm phút sau.

Trình Nặc ngồi chờ ở bờ sông, gió rất lớn, thổi phồng áo khoác của cô như muốn bay lên.

Lờ mờ có thể trông thấy cù lao Hà Diệp ở bờ bên kia, nghe mấy nhân viên nói, sỡ dĩ cù lao có cái tên Hà Diệp là vì địa hình của nó trông giống lá sen*. Một lá sen bập bênh giữa sông, trải qua bao tang thương đời đổi, vẫn luôn lưu lại ở nơi ấy.

(*Âm Hán Việt của lá sen là hà diệp.)

Trên mặt sông từ từ xuất hiện một chấm đen, càng lúc càng lớn, đến khi lại gần thì mới nhìn rõ, là một chiếc phà có hơi cũ.

Đợi đến khi lại gần bờ, Trình Nặc mới phát hiện trên phà không hề có khách, trống không. Cô lên phà, cầm tiền lẻ trong tay đi một vòng, nhưng lại không tìm được chỗ bán vé.

“Miễn phí, không cần mua vé.”

Một giọng nói vang lên từ trên đỉnh đầu, Trình Nặc ngẩng đầu nhìn, bên trên là buồng lái, vì do góc độ nên cô không thấy người.

Phà đợi tại chỗ khoảng mười lăm phút, ngoài Trình Nặc ra thì không có hành khách thứ hai. Lúc khởi hành thì có hơi chóng mặt. Trình Nặc siết chặt lan can, gió thổi rối tóc, cô lấy dây buộc tóc trong túi xách ra, cột kiểu đuôi ngựa.

Cù lao Hà Diệp càng lúc càng gần, từ xa nhìn lại, cỏ xanh trên bờ um tùm. Nhìn xa hơn là những căn nhà thấp thoáng sau bụi cây khô, mặt trời dịu nhẹ, cây cối đều hiu, chim bay theo đàn bay ngang qua.

Xuống phà, Trình Nặc lên bờ đi mấy bước rồi quay đầu lại nhìn, cuối cùng cũng thấy bóng dáng ở buồng lái, có thể nhận ra vóc dáng người nọ rất cao to, mặc quần áo màu đen, xoay lưng về phía cô, mặt hướng Trường Giang.

Trình Nặc tính cảm ơn nhưng cuối cùng lại thôi. Cách xa quá, có nói chưa chắc anh ta đã nghe thấy.

Bước lên thêm là con đường lát xi măng rộng tầm hai mét. Trình Nặc đi dọc theo con đường, đối diện là đền thờ theo phong cách cổ xưa, trên đền viết bốn chữ to “Cù lao Hà Diệp”. Thẻ chữ đã bong tróc khó nhận ra.

Cô tiếp tục đi sâu vào trong, con đường xi măng dưới chân đã biến thành những phiến đá xanh nối đuôi nhau. Giữa khe hở các phiến đá có cỏ dại sinh sôi. Nhà rất nhiều, đều theo kiến trúc Huy Châu, có điều phần lớn đã xập xệ.

Con đường chính được lát đá rất lớn, hai bên đường là cảnh những vách đá sứt lở, nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy được sắc màu

vốn có của chúng. Nhà có người ở phần lớn đều đã được tu sửa. Trình Nặc phát hiện ra, đa số cư dân ở đây toàn là người già và trẻ con. Hình như người trẻ tuổi đều đã chuyển đi cả rồi, dù sao thì, nơi này cũng sa sút đến vậy mà.

Trên đảo rất yên tĩnh, như một góc xó xỉnh đã bị thương để lãng quên. Trình Nặc đi một vòng, lại không nhìn thấy căn nhà trong tấm hình kia đâu. Cô ngồi xuống thềm đá trước một căn nhà trống ngỗ ngời, nhìn mấy người già tụ tập nói chuyện ở đối diện.

Tuổi bọn họ đều đã lớn, lúc nói đùa, nếp nhăn trên mặt dính cả vào nhau, để lộ lợi không răng. Như cù lao nằm giữa lòng sông này, nơi nơi đều đượm màu bi thương của lịch sử.

Nghỉ ngơi đã đủ, Trình Nặc lại chuẩn bị đi tiếp, cô vẫn muốn tận mắt trông thấy căn nhà kia. Nhưng Trình Nặc đã đi mấy vòng rồi mà vẫn chưa tìm được. Cô hơi thất vọng, tính đi về lại, nhưng còn chưa ra đến bến thì đã nghe thấy tiếng cười đùa âm ỉ ở sau lưng, ngoái đầu nhìn lại, lại là mấy người gặp hôm qua ở khách sạn.

Cô bước đến, hỏi cô gái ngày hôm qua, “Em tìm được căn nhà trong tấm hình đó rồi à?”

Cô gái giật mình, rồi ngẫm nghĩ hỏi: “Chị là người ở khách sạn kia hả?”

Trình Nặc đáp phải.

Cô gái cười nói, “Thì ra chị cũng thấy tấm hình kia à, tiếc quá, bọn em vẫn chưa tìm được. Tấm hình kia được chụp một năm trước, nói không chừng căn nhà kia đã sập rồi.”

Trình Nặc ò một tiếng, không che giấu được thất vọng.

Cô đi theo sau đoàn học sinh tới bến. Lần này không cần đợi nữa, phà đã neo đậu ở đó rồi.

Lúc sắp lên phà, cô ngoái đầu nhìn những căn nhà cũ xưa kia, nhìn những người già cổ thủ nơi đây. Chợt có một con mèo trắng xuất hiện trong tầm mắt.

Là con mèo trong tấm hình đó! Không biết vì sao nhưng Trình Nặc có thể chắc chắn.

Cô quay người đi tới con mèo. Kỳ lạ là, mèo trắng như đặc biệt đến đón tiếp Trình Nặc vậy. Cô đi về trước, mèo cũng tiến bước, đi được mấy bước thì dừng lại, quay đầu nhìn Trình Nặc. Đợi Trình Nặc đi theo, nó lại tiếp tục bước đi.

Sau lưng vang lên tiếng còi khởi hành, cô gái kia gọi Trình Nặc, “Phà sắp chạy rồi!”

Trình Nặc khoát tay với bọn họ, “Các em về trước đi, chị đi chuyển sau.”

Cô đi theo con mèo trắng quay về lại đường phố. Mấy con đường này, rõ ràng vừa nãy cô đã đi qua rồi, nhưng khi đi theo con mèo rẽ trái quẹo phải, chợt trước mắt xuất hiện phong cảnh xa lạ.

Từng khóm từng khóm hồng, bò đầy cửa sổ chạm rỗng ở tường viện cổ xưa. Tường viện không nguyên vẹn, ở giữa có lỗ hổng. Con mèo trắng chui vào lỗ đó.

Trình Nặc đi theo, thấy ở giữa sân có một bà lão tóc bạc đang ngồi trên ghế mây. Chú mèo dựa vào bên chân bà lão, meo meo hai tiếng.

Sau lưng bà lão là một căn nhà cũ toàn vẹn. Tường trắng ngói đen, mái cong đầu ngựa, cửa sổ bằng gỗ hoa mở một nửa, rêu xanh dưới góc tường lan rộng, mấy phiến đá xanh bóng loáng nối nhau lát thành đường.

Là căn nhà trong hình đây mà, cô đã tìm được rồi.

Trình Nặc đứng ngoài sân rất lâu, rốt cuộc bà lão đã nhìn thấy cô, cười cười vẫy tay với cô, “Lại đây, vào đi.”

Trình Nặc đi vòng qua sân tường, bước qua chỗ cửa không có cổng mà đi vào. Mặt đất dưới chân là gạch xanh lát nên. Giữa kẻ hở có cỏ dại sinh tồn. Căn nhà cũ đứng sừng sững dưới ánh nắng, mặt tường đã ngả vàng, mái cong đầu ngựa vẫn ngạo nghễ, trong lúc hoảng hốt, Trình Nặc có cảm giác như đã chuyển kiếp, quay về một trăm năm trước.

“Đến chơi phải không?” Bà lão hỏi, giọng địa phương đặc sệt.

Bà đã già không còn răng, hai tay buông thõng, nếp nhăn trên mặt cũng giống căn nhà cũ sau lưng bà, hiện đầy gió sương của năm tháng.

Trình Nặc gật đầu. Bà lão lại chỉ ra sau lưng, “Vào đi nào, vào xem đi.”

Có lẽ có rất nhiều người đến đây tìm giống Trình Nặc nên bà lão đã quá quen. Trình Nặc nói cảm ơn, bước lên ngưỡng cửa tạc từ đá hoa sương.

Một luồng không khí mát lạnh ủa đến. Nhà rất cao, trông có phần trống trải. Đối xứng với vị trí trung tâm phòng khách là nóc nhà, được lắp thủy tinh mờ rất lớn để xuyên sáng. Chùm nắng hắt qua từ

nơi đó, rơi xuống gạch xanh trên mặt đất. Bàn vuông bốn góc, ở hai bên là ghế gỗ được chạm trổ. Ở vị trí góc tường gần cửa sổ còn có một chiếc ghế đầu bằng gỗ cao tầm nửa người. Đều là đồ cũ, còn vương dấu ấn của thời gian.

Hai bên gian nhà chính là vách ngăn làm bằng gỗ, treo bên trên một bức tranh. Trình Nặc lại gần nhìn, là ảnh đen trắng rất khó nhìn. Bên rìa đã mốc, lằng đọng dấu vết của năm tháng.

Đây là tấm ảnh của một cô gái trẻ tuổi. Người trong hình mặc sườn xám, tóc vén ra sau, đứng bên cạnh chậu hoa lan, ôm trong ngực một chú mèo trắng, nở nụ cười nhìn thẳng vào ống kính.

“Có phải đẹp lắm không?”

Không biết bà lão đi vào từ lúc nào, chống gậy, cười híp mắt đứng sau lưng Trình Nặc.

Trình Nặc gật đầu, hỏi: “Là bà hồi còn trẻ ạ?”

Bà lão đáp phải, bà nhìn ảnh, tựa như đang nhớ lại, “Chụp lúc bà mới kết hôn đấy, đã được tám mươi năm rồi.” Lại chỉ vào con mèo trắng trong ảnh, rồi lại chỉ con mèo trắng đang nằm phơi nắng ở ngoài sân, “Đây là tổ tông của nó đấy.”

Nom bà lão có vẻ đã ngoài tám mươi, nhưng ăn nói rất rõ ràng. Trình Nặc trò chuyện cùng bà.

“Bà ở đây ạ?”

“Ở bên kia bờ sông, già cả rồi, con cháu không cho bà ở đây. Chỉ có thể thỉnh thoảng tới nhìn thôi.”

Trình Nặc lại hỏi: “Bà cao tuổi rồi phải không ạ?”

Bà lão cười, chống gậy vào tường, lưng còng xuống, giơ hai tay lên ra dấu con số chín, rồi lại trở tay một lần.

“Chín mươi chín?”

Trình Nặc kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên cô gặp một người cao tuổi đến thế ở trong đời.

“Là mèo trắng, dẫn cô tới à?”

Trình Nặc dạ. Bà lão rất hài lòng, hỏi lại: “Có thích chỗ này không?”

Thấy Trình Nặc gật đầu, bà phấn khởi nói: “Ở lại đây đi, căn nhà này, bán cho cô đó.”

Trình Nặc a một tiếng, vội nói: “À không, cháu không đến để mua nhà.”

“Mua đi.” Bà lão khuyên cô, “Bán rẻ cho cô đấy, không mất nhiều tiền đâu.”

Trình Nặc dở khóc dở cười, nếu không phải vì tuổi của bà lão lớn quá, thì cô thật sự cho rằng mình đã gặp phải môi giới nhà đất rồi.

Đúng là cô rất thích căn nhà này, nhưng cô chưa từng nghĩ đến việc mua nó.

“Bà ơi, phải về rồi ạ.”

Đột nhiên trong sân có tiếng gọi. Trình Nặc đỡ bà lão đi ra ngoài, trông thấy một người đàn ông trung niên tầm bốn mươi năm mươi

tuổi.

Bà lão nói: “Đây là cháu bà.”

Cháu trai của bà lão thấy Trình Nặc thì có phần bất ngờ, nhưng cũng không nói gì, đi tới đỡ bà lão, “Đi thôi ạ, nếu không đi sẽ không kịp chuyến phà mất.”

Nhưng bà lão vẫn còn muốn bán nhà, không muốn đi, cứ kéo tay Trình Nặc nói, “Mua đi, nhà này tốt lắm. Thật sự không mất nhiều tiền đâu.”

Cháu trai bà nhíu mày, “Bà à, sao bà lại muốn bán nhà cho cô ấy.”

Bà lão giải thích, “Mèo trắng dẫn cô ấy đến đây, bán cho cô ấy, bán nhà cho cô ấy.”

Trình Nặc đứng cạnh mà đầu óc mù mịt, người cháu trai giải thích với cô: “Cô gái đừng có nghi ngờ, bà tôi lớn tuổi rồi, sợ nhà không có người ở sẽ đổ nát, nên thấy người tới thì lại muốn bán nhà cho người ta. Nhưng nhà này cũ lắm rồi, có ai muốn đâu.”

Trình Nặc lắc đầu, nói không sao.

Người đàn ông khóa cửa, đỡ bà lão đi ra ngoài. Bà lão không muốn, ám ức ngoái đầu lại chẳng khác gì đứa bé, nhìn Trình Nặc, bĩu môi nói, “Mua đi, bán rẻ cho cô thật đấy.”

Bất chợt Trình Nặc nhớ đến bà nội, cô và bà sống với nhau được sáu năm. Bà nội là một bà lão kiên cường, không đến ở với người con trai nào mà một mình sống tại nông thôn, nuôi heo trồng rau, tự cung tự cấp. Lúc Trình Nặc mới bị đưa đến nông thôn, bà nội vốn

không muốn giữ cô lại, đuổi cô đi, nhưng người đưa cô tới đã rời đi rồi. Trình Nặc cũng rất cứng, tự mình đi đến cửa thôn, nhưng lại không nhớ được lúc tới là đi bên trái hay bên phải. Thế là cô ngồi trên đá ở đầu đường, tận đến khi trời tối.

Cho tới khi trên đường không còn ai qua lại, tới khi không còn thấy rõ bóng người, bà nội cầm đèn pin tìm đến. Bà cũng không lên tiếng, dắt cô đi về nhà.

Từ trong thôn đến trường học ở trên trấn, Trình Nặc phải đi hơn nửa tiếng. Đến mùa đông, khi trời còn chưa sáng thì cô đã phải dậy, chạy vội đến trường. Nhưng bà nội còn dậy sớm hơn cả cô, nấu xong đồ ăn sáng, để trong nồi nóng hổi. Có khi là một bát mì, có khi lại là đồ ăn dư lại của tối hôm trước. Nhưng dù là gì thì vẫn luôn nóng hổi.

Trình Nặc ở nông thôn sáu năm, cái nhà đó chưa từng cho cô tiền sinh sống lần nào. Mọi thứ cô tiêu xài đều là tiền bà nội bán rau kiếm được. Suốt sáu năm học tiểu học, cô chỉ có mỗi một chiếc cặp sách, chỗ nào bị rách là lại khâu chắp vá. Lúc lên cấp hai, cô muốn mua cái mới. Bà nội không nói mua, mà cũng không nói không mua. Cuối tuần Trình Nặc theo bà lên trấn bán rau, bán đến tận trưa mà vẫn chưa hết. Cô nhớ lúc ấy bà nội cũng như thế, nói với những người đi ngang qua: “Mua đi, là rau nhà trồng đấy, rẻ lắm, mua một ít đi.”

Ngày hôm đó, bán đến tận chiều mới hết rau. Rồi bà nội dùng tiền bán rau, mua cặp mới cho cô.

Trình Nặc đứng nguyên tại chỗ, nhìn bà lão được cháu trai đỡ, dù đã đi xa nhưng vẫn ngoái đầu lại nhìn cô. Trong mắt mang đầy mong đợi.

Đột nhiên đầu cô nóng lên, hô to với bọn họ: “Tôi mua! Tôi mua nhà này!”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 4: An Cư

Trình Nặc không có nhiều tiền lắm, có thể nói là nghèo.

Tốt nghiệp rồi kết hôn, công việc bốn năm chỉ là một biên tập nhỏ nhoi bình thường, tiền lương chỉ chừng năm sáu ngàn. Tiền lương của Lâm Dĩ An cao hơn cô. Hai người cộng lại, mỗi tháng cũng gần hai mươi ngàn. Nhưng sống trong thành phố lại tiêu xài quá nhiều. Cũng may từ nhỏ Trình Nặc đã quen tiết kiệm, bất kể thế nào mỗi tháng đều cất năm ngàn. Qua bốn năm, đã cất được hai trăm ngàn.

Số tiền này vốn định dùng mua xe. Lúc ly hôn Lâm Dĩ An đã cho cô cả, đây là toàn bộ gia sản của cô.

Nói muốn mua căn nhà kia là do đầu cô nóng lên nhất thời kích động nên mới thế, lúc nói ra rồi mới hối hận. Nhưng khi bà lão run run lấy ra một tờ giấy khế ước mua bán nhà – đã ngả vàng có thể xếp vào hàng đồ cổ – giao cho cô, đột nhiên cô cảm ngộ ra, căn nhà kia, sắp thuộc về cô rồi. Đất tư nhân, thuộc về một mình cô, có thể để cô gọi là căn nhà của gia đình.

Nhà ở cù lao Hà Diệp không có giấy bất động sản, không cần sang tên nhà, ngay cả tờ khế ước mua bán này thật ra cũng dư thừa. Bên trên có con dấu, là của chính phủ dân quốc đã mất hiệu lực từ lâu. Cả quá trình mua bán chỉ đơn giản là viết thỏa thuận mua nhà, hai bên ký tên đồng ý, rồi đến thôn đóng con dấu, Trình Nặc làm chủ nhà chỉ mất có hai tiếng,

Còn về phần giá cả, cũng đúng như lời bà lão nói, rẻ, rất là rẻ. Một ngôi nhà to như thế, kể cả đồ vật bên trong cùng khoảng đất trống xung quanh nhà, mà chỉ bán có năm mươi ngàn.

Nếu đặt trong thành phố thì năm mươi ngàn còn chẳng đủ mua một gian bếp.

Lúc Trình Nặc về lại khách sạn thì trời đã tối. Cô nhìn tờ giấy khế ước mua bán nhà mà ngẩn ngơ, cứ như là đang mơ.

Chỉ như vậy, chỉ đơn giản như vậy, đã mua cho mình một căn nhà rồi?

Không thể nói trong lòng có cảm tưởng gì, tại một cù lao xập xệ ở giữa sông, mua một căn nhà như thế, có lẽ trong thời gian ngắn cũng không có thu nhập gì. Lý trí nói, làm vậy là không sáng suốt.

Nhưng Trình Nặc lại có phần mong đợi, cô có thể đi tới nơi này, có thể nhìn thấy ngôi nhà kia, tất cả đều như vận mệnh an bài. Có lẽ, cô thật sự có phần giống những người nhà ở cù lao Hà Diệp, có thể dành quãng đời cuối cùng ở đây.

Ngày hôm sau, Trình Nặc trả phòng, kéo vali, lại lần nữa lên phà.

Có thể do nguyên nhân cuối tuần mà hôm nay có rất nhiều người ở trên phà. Tụ ba tụ năm, không giống cư dân trên cù lao, có lẽ là đến du ngoạn.

Trình Nặc tìm một chỗ đứng yên, ngẩng đầu lên nhìn, vừa hay trông thấy buồng lái. Vì hôm nay đông đúc nên người trên buồng lái thò đầu ra, nói vọng xuống bên dưới: “Con nít vào trong đứng đi, đừng để rơi xuống sông.”

Giọng rất lớn, không giống của người hôm qua, mà trông dáng vẻ cũng mập hơn nhiều.

Có lẽ là đổi ca rồi. Trình Nặc không nghĩ nhiều lắm, đưa mắt nhìn ra mặt sông.

Lên bờ, hôm qua có đi thế nào cũng không tìm được nhà, nhưng hôm nay đi một lần lại đi tìm được.

Mở cửa ra, cô tìm được cầu chì theo như lời cháu trai bà lão nói. Là cầu chì kiểu cũ, dây điện trần để hở cả ra, Trình Nặc tìm một cây gậy gỗ đẩy chót lên. Rồi lại sờ soạng trên tường tìm dây bật công tắc đèn, bụp một tiếng, đèn sáng.

Bóng đèn sợi đốt rất tối. Trình Nặc nghĩ ngợi, lát nữa cần phải đi mua mấy bóng đèn mới, loại tiết kiệm năng lượng ấy. Cô nhớ ở gần bên có một tiệm bán đồ lặt vặt, chắc ở đó có bán.

Sau khi dọn xong hành lý, cô nhìn khắp nơi, tuần tra căn nhà của mình.

Hai bên căn nhà chính có bốn gian phòng, rất lớn, mỗi phòng khoảng hai đến ba mươi mét vuông. Hai gian phòng bên phải chứa đồ lặt vặt, một gian bên trái ở phía sau để trống. Còn căn phòng trước mặt có đặt một chiếc giường, là kiểu giường cổ xưa, được chạm trổ quét nước sơn, có điều màu sắc đã phai, còn lại có tủ quần áo, bàn, thậm chí còn cả bàn trang điểm – hình như được làm từ gỗ cây lê.

Cô lại đi đến cửa sau, sân sau rất lớn, còn có một căn nhà khác. Trình Nặc đi vào xem thì phát hiện đó là nhà bếp. Bếp đất được xây bên trong, ở một góc còn chất ít củi đốt. Dưới tường sân có một căn

nhà nhỏ đã vỡ ngói, cháu trai bà lão có nói lúc mua nhà, ở đó là nhà vệ sinh.

Trình Nặc tiếp tục nhìn. Ở sân sau cũng có tường rào, hơn nữa tường vẫn còn nguyên vẹn, có hoa hồng trườn bò quán láy. Chỉ là trong sân đã hoang vu, cỏ dại mọc um tùm.

Cô phát hiện có một cái giếng ở bên ngoài cửa nhà bếp, miệng giếng được đậy bằng nắp sắt. Trình Nặc phải tốn rất nhiều sức mới mở được nắp giếng ra, cúi đầu vào nhìn, mặt nước yên ả soi bóng mặt cô.

Nhà cũ không có hệ thống cung cấp nước, có giếng này là coi như giải quyết được vấn đề dùng nước rồi.

Lại chuyển tới căn nhà bên phải, nơi đó cũng là một mảnh đất trống, xen lẫn cỏ hoang có mấy bụi cây ăn quả. Trình Nặc lại gần nhìn, là thạch lựu. Đang vào mùa kết quả nên trái lựu to bằng nắm đấm, lủng lẳng đầy cây.

Trình Nặc hái một quả xuống, bóc vỏ ra thử. Nhưng không ngọt như hay mua bên ngoài mà có vị chua. Vị cũng khá ngon.

Cô vừa ăn vừa đi quanh nhà một vòng, cuối cùng phát hiện tường nhà bên phải bị nứt mấy chỗ. Có cái nứt rất lớn, có cái chỉ bằng ngón tay.

Hôm qua mua nhà là do kích động chứ cô còn chưa nhìn kỹ. Lúc ký hợp đồng, có lẽ sợ cô đổi ý không mua nên người nhà của bà lão cũng không nhắc đến với cô.

Trình Nặc đứng bên chân tường ngẫm nghĩ, trên khế ước mua bán nhà có viết, căn nhà này được xây vào năm 1916, đã một trăm

năm, trải qua biết bao lần chiến tranh khói lửa cùng gió sương năm tháng, nhưng nó lại không hề sụp đổ, chắc là, có lẽ, không phải sau khi cô vào ở, sẽ sụp đấy chứ?

Có điều nhất định phải tu sửa lại rồi, cô định dọn nhà xong xuôi hết đã rồi mới tìm công nhân tới, sửa lại một lần những nơi cần sửa chữa trong nhà. Dẫu sao thì cô cũng đã không còn chỗ khác để đi, có thể phải ở lại đây một thời gian dài, thậm chí là cả đời.

Đã xem xong căn nhà một vòng rồi, Trình Nặc quay trở lại vào nhà, lấy giấy bút ở trong vali ra, viết lại những vật dụng hằng ngày cần phải mua. Không hẳn có thể mua được tất cả mọi thứ trong cửa tiệm nhỏ trên cù lao, cô còn phải qua sông, đi đến trấn đối diện một chuyến.

Chăn gối, xoong nồi gạo chậu, củi gạo dầu muối, những thứ này đều là cấp bách nhất. Viết rồi lại viết, được chừng hai tờ giấy. Nhân lúc thời gian còn sớm, Trình Nặc khóa cửa rồi đi mua đồ.

Tới tiệm nhỏ trước, nhưng đợi cả buổi vẫn không thấy chủ tiệm đâu, lúc này cô mới phát hiện một tấm bảng dựng đứng ở bên cạnh, trên đó viết tự mua đồ. Cạnh tấm bảng là một hộp giấy, bên trong có rất nhiều loại tiền lẻ.

Trình Nặc lú cả lười, nghĩ bụng chủ tiệm này hào phóng thật đấy, để cái hộp tiền toang hoác ra đó mà cũng không sợ trộm tìm đến, dù sao thì cũng đang cuối tuần, ở đây còn có không ít du khách.

Cô đưa mắt nhìn khắp nơi, đều là đồ dùng hằng ngày cơ bản, mấy thứ như dầu muối tương giấm, kem đánh răng xà phòng thơm bột giặt vân vân, đều có loại lớn loại nhỏ. Nhưng lại không ó chăn gối, bình nước nóng, nồi cơm điện các kiểu.

Cô quyết định đi trên trần một chuyến đã, chưa mua đồ trong tiệm vội.

Lại ngồi phà đến trần lần nữa, lấp đầy bụng mình rồi mới tìm mua những thứ ghi trên giấy. Tìm được rồi còn phải so giá hết quán này đến quán khác, cò kè mặc cả với chủ quán. Túi lớn túi nhỏ mua cả một đồng, nhất là hai chiếc chần, không khác gì một ngọn núi nhỏ cả, một mình cô xách không nổi.

Trình Nặc nhìn đồng đồ kia, chợt nhớ lại trước khi cô và Lâm Dĩ An kết hôn, cũng hết như thế, mua rất nhiều đồ dùng hằng ngày. Lúc đó bọn họ nào có tiền, không nỡ bắt taxi. Thế là mỗi người xách hai túi lớn, chen chúc lên xe bus. Đúng lúc gặp phải giờ cao điểm, trên xe bus toàn người là người, xách theo túi lớn như thế thì không thể xoay người được. Lâm Dĩ An sợ cô đứng không vững nên một tay xách hai túi, tay còn lại để đỡ cô. Bởi vì túi to chận hành khách lên xuống xe nên cả dọc đường, Lâm Dĩ An toàn nói xin lỗi.

Có lẽ chủ quán nhận ra phiền não của cô nên đề nghị: “Gọi xe chờ đi cô ơi.”

Trình Nặc sực tỉnh, ngó người một lúc mới nói: “Nhưng tôi ở bên kia sông mà.”

Chủ quán bảo không sao, “Xe cũng chờ được, có điều xe lên phà phải mua vé, tiền do cô trả.”

Trình Nặc gửi đồ ở chỗ chủ quán rồi đi tìm xe. Ở ven đường có rất nhiều xe van kiếm khách. Trình Nặc tìm trong số đó một chiếc, hỏi tài xế, qua sông thì mất bao nhiêu tiền.

Tài xế thấy Trình Nặc không phải là dân bản xứ thì đòi rất nhiều, chặng đường chỉ có mười mấy phút mà đòi một trăm đồng.

Trình Nặc mở ví tiền ra, cô đã tiêu gần hết tiền mặt mang theo rồi, chỉ còn lại một tờ năm mươi cùng mấy đồng xu lẻ.

“Không thể rẻ hơn được à? Chỉ lên bờ là đến rồi, không xa đâu.”

Tài xế khoát tay, “Đường bên kia không dễ đi, lấy một trăm là rẻ lắm rồi.”

Trình Nặc từ bỏ, tìm một chiếc khác, đột nhiên bên cạnh có đậu một chiếc xe ba bánh. Là loại xe ba bánh có thể chở hàng ở phía sau, lúc đề máy thì kêu brum brum.

“Tìm xe à?” Lái xe hỏi cô.

Trình Nặc nói phải, đầu tiên là nhìn xe rồi sau đó mới nhìn người. Người này khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, dáng rất cao, để đầu đinh, mặc áo thun màu đen với quần jean, ống quần xắn đến tận bắp chân, còn dính chút bùn. Nước da ngăm đen, là kiểu đen do làm việc phơi nắng lâu ngày. Mặt góc cạnh rõ ràng, đeo kính râm không nhìn rõ mắt, sống mũi rất cao, cằm chẻ lún phún râu xanh.

Cô trông có phần quen mắt, nhưng lại không nhớ đã từng gặp ở đâu.

Lại nghe thấy anh ta hỏi: “Muốn chở đồ à? Ở đâu?”

Trình Nặc chỉ về phía quán, “Bên kia.”

“Lên xe.”

Trình Nặc a lên, hỏi anh ta: “Anh lấy bao nhiêu tiền thế? Tôi chỉ có năm mươi thôi.”

Người kia ngoái đầu lại, khóe môi nhếch lên như đang cười.

“Vậy thì lấy năm mươi.”

Xe ba bánh chạy đến bên ngoài quán, túi lớn túi nhỏ chất đầy một xe. Trình Nặc không có chỗ ngồi, người kia dịch mông qua, để trống chỗ ở chỗ tài xế.

Trình Nặc biết ý anh ta, vội ngồi lên. Có hơi chật, cô cố gắng ngồi xịch ra bên kia, không đụng vào anh ta.

Xa ba bánh chạy rất chòng chành, tốc độ cũng không chậm. Chỉ mấy phút đã đến bến rồi, đúng lúc có phà gần lên đường, thế là xe chạy thẳng lên đấy. Vừa lên phà, Trình Nặc đã nhảy xuống xe.

Chỗ ngồi quá chật, trên người anh ta lại có mùi thuốc lá, mùi thuốc cứ xộc thẳng vào mũi cô. Lại khiến cô nhớ đến Lâm Dĩ An, người anh ta luôn rất dễ chịu sáng khoái, chỉ có mùi xà phòng.

Trình Nặc đi về phía buồng lái, nói: “Tôi đi mua vé.”

“Không cần mua vé.”

Trình Nặc quay đầu lại, cảm thấy câu này rất quen.

“Nhưng tôi nghe chủ quán nói, xe lên phà cần phải mua vé.”

Anh ta cũng xuống xe, đi tới bên lan can lôi thuốc lá ra. Dùng tay che gió thấp một điếu, lúc này mới nói với Trình Nặc: “Xe của tôi không cần mua.”

Trình Nặc ò một tiếng, hiểu ra rồi, xe ba bánh thì không cần mua vé.

Cô nhìn mặt sông, không lên tiếng nữa.

“Cô mua ngôi nhà kia à?”

Đột nhiên người kia nói một câu không đầu không đuôi làm Trình Nặc đờ ra.

“Ngôi nhà của bà Bạch ấy, cô mua à?”

“À.” Trình Nặc trả lời: “Đúng thế.” Bà lão bán nhà cho cô họ Bạch.

“Sao anh biết?”

Anh ta cười khẽ, “Trên cái cù lao này tổng cộng chỉ có ba mươi bảy căn nhà. Máy chuyện mua bán nhà thế này ấy, muốn không biết cũng khó.”

“Anh cũng ở đây à?”

Anh ta gật đầu rồi không nói gì thêm.

Phà đã cập bờ, vừa lúc anh ta hút xong điếu thuốc. Hai người lại lên xe ba bánh, brum brum chạy xuống. Vì xe không lên nổi thêm ở bến nên phải vòng một đoạn đường ngắn.

Xe ba bánh chạy thẳng vào sân, Trình Nặc chuyển hết đồ xuống đặt lên đất. Lấy tờ năm mươi cuối cùng trong ví ra, trả tiền xe.

Anh ta vẫn nhìn động tác của cô, khựng một lúc rồi mới nhận tiền, tiếp hỏi Trình Nặc: “Hôm nay cô ở đây luôn rồi à?”

Trình Nặc nói phải.

“Không sợ?”

Trình Nặc ngẩn người, cô còn chưa nghĩ đến vấn đề này. Căn nhà này ở sát rìa thôn, trước sau không có nhà ai. Vì đang là ban ngày nên không cảm thấy, nhưng nếu trời tối, cả một ngôi nhà lớn như thế, mà chỉ có một mình cô...

Anh ta nhếch mép, nói: “Cẩn thận đấy, nhà cũ rồi, tối tối, hay có tiếng động lắm.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tên Tôi

Trình Nặc biết người đó cố ý dọa mình.

Nhưng câu nói của anh ta vẫn như mọc rễ, chui thẳng vào tai cô. Cô tự thấy lá gan của mình không lớn, do dự một hồi, hay là đến khách sạn ở đã, đợi sửa nhà xong đâu ra đấy thì chuyển tới sau.

Rồi lại tính toán thử, mua nhà rồi nên giờ trên người cô chỉ còn lại hơn một trăm năm mươi ngàn, còn phải sửa nhà, chắc số tiền chi ra không lớn. Tạm thời chưa có thu nhập, giá phòng khách sạn dù có rẻ nhất thì một đêm cũng gần hai trăm rồi. Đối với cô hiện tại mà nói, quá lãng phí.

“Sợ gì chứ, mình ở nhà mình mà.”

Cô tự tiếp sức cho mình, sau đó mở laptop lên. Ở đây không có dây mạng, cũng may trong ổ cứng máy cô có không ít nhạc. Tăng âm lượng lên mức lớn nhất, có nhạc rồi, cảm thấy nhà không còn trống vắng nữa. Trình Nặc xắn tay áo lên, bắt tay dọn đồ. Phòng ốc rộng, cô bắt đầu từ căn phòng có kê giường trước. Chuẩn bị xong chỗ ngủ buổi tối đã, còn những chỗ khác cứ từ từ sau. Bây giờ thứ cô có nhiều nhất chính là thời gian.

Giường rất lớn, cũng rất nặng, một mình cô không di chuyển được. Múc nước từ trong giếng lên, lấy khăn lau sạch. Tủ ghế rồi bàn trang điểm cũng lau cả. Đồ cũ dùng lâu, bên ngoài có vết lốm, bụi bám vào nên lau không sạch được. Cô lại lấy bàn chải trong túi

đồ mình mua ra, dùng sức chà. Chà rất sạch, nhưng chà xong mới nhớ, gỗ dính nước ẩm ướt rồi, tối nay cô phải ngủ thế nào?

Có điều cũng không đâu lo được nhiều thế, cô lấy khăn khô lau bớt nước rồi trải ra giường.

Cả phòng chỉ có một cửa sổ, chính là ô cửa gỗ chạm rồng mà cô đã nhìn thấy trong tấm hình. Rộng chừng một mét, cao một mét rưỡi. Không có kính thủy tinh, gỗ phơi gió phơi mưa quanh năm nên cũng mục nát rồi.

Cô thích ô cửa này, không dám lau dọn vì sợ làm hỏng, chỉ nhẹ nhàng khép nó lại. Trên cửa sổ có một đoạn dây kẽm, chắc trước kia dùng để treo rèm.

Trình Nặc lấy một chiếc áo khoác dài từ trong vali ra, vắt hai ống tay áo qua đoạn dây, vạt áo vừa hay có thể che kín cửa sổ.

Làm xong mọi thứ thì đã chiều. Trình Nặc chống hông quan sát căn phòng, vô cùng hài lòng, cuối cùng cũng có dáng vẻ của nhà rồi.

Bụng đói sôi ùng ục. Cô tính toán trước, biết không chắc sẽ có lửa trong thời gian ngắn nên lúc ở trên trần đã mua không ít lương khô, chỉ mì ăn liền thôi đã mua đến mấy thùng.

Cầm bình nước ra giếng múc nước, rồi vòng lại trong nhà, nhưng tìm khắp nơi vẫn không tìm được ổ cắm điện đâu. Làm gì có ổ cắm điện chứ, cả căn nhà này, cũng chỉ có hai chiếc bóng đèn là dùng điện.

Trình Nặc hoảng hốt, không có ổ cắm điện thì sao dùng được đồ điện, làm sao uống nước đây? Làm sao sạc pin cho laptop đây?

Cô không biết tí gì về điện cả. Nhìn mấy sợi dây điện bên cạnh cầu chì mà mắt cô hoa lên, không biết nên kéo sợi nào ra cả. Nhưng cho dù biết, cô cũng không có công cụ.

Không biết ở đây có thợ điện không nữa, chắc là không nhỉ. Ngoài người già ra thì toàn là trẻ con, à không, có một người thanh niên đó mà, là người đi xe ba bánh đó, nhưng Trình Nặc không muốn tìm anh ta, hơn nữa cũng không tìm được. Nhìn đồng hồ, mới hơn ba giờ, chắc là kịp để lên trấn tìm người.

Cô khóa cửa, đeo một chiếc balo nhỏ, ra bến phà.

Chạy tới bến nhưng không thấy phà đâu. Có điều đúng lúc gặp lại người lái xe ba bánh kia. Anh ta vẫn đeo kính râm, đằng sau xe chất đầy rau cải.

Anh ta cũng nhìn thấy Trình Nặc, hỏi cô: “Lại đi mua đồ à?”

Trình Nặc lắc đầu, “Tìm thợ điện, trong nhà đó không có ổ cắm.”

Người kia đang hút thuốc, nghe vậy liền bật cười, vì sặc khói nên vừa cười vừa ho.

Trình Nặc quay đầu đi, âm thầm liếc nhìn.

Anh ta cười đủ rồi thì nói: “Chuyến cuối cùng lúc sáu giờ, đi từ bờ bên kia đến bên này, bây giờ cô đi tìm người, liệu có kịp không?”

“A?”

Trình Nặc không ngờ còn có chuyện đó, cô không quen thuộc trấn lắm, biết đi đâu mà tìm người chứ, đợi khi tìm được người đến

lắp ổ cắm điện thì chắc chắn không kịp thì giờ. Cô hỏi theo bản năng: “Vậy làm sao giờ?”

Trên phà có tiếng còi, đã cập bờ bên này rồi. Nhất thời Trình Nặc không biết làm gì, còn đang nghĩ có nên lên trần không.

“Một trăm.”

“Cái gì?” Tự dưng nói một câu không đầu không đuôi làm Trình Nặc không hiểu gì.

Người nọ ném tàn thuốc đi, dùng chân dậm tắt, khước miệng nhếch lên, nụ cười có phần xấu xa.

“Một trăm đồng, nếu chịu thì đợi tôi về sẽ lắp ổ điện cho cô.”

Đồ nhân lúc cháy nhà mà hôi của, Trình Nặc nghĩ.

Khẽ cắn răng, cô nói được.

Phà cập bờ, anh ta nở má, chiếc xe ba bánh brum brum chạy đi.

Trình Nặc không yên tâm, hô lên với anh ta: “Anh đừng quên đấy!”

Thấy anh ta một tay đỡ vô lăng, tay khác giơ lên làm động tác OK.

Trên đường về, Trình Nặc vào cửa tiệm tự mua đồ kia, chủ tiệm vẫn không có ở đây. Cô muốn mua hai chai nước, không dám uống nước trong giếng. Nhưng tìm tới tìm lui, trong tiệm không bán nước suối, đến cả thức ăn cũng không có.

Xem ra tuy ông chủ này to gan, nhưng lại không có ánh mắt làm ăn. Nhà ở đây không nhiều, người đến chơi trong dịp lễ cũng không ít, nhất định những người đó sẽ mua nước, vậy mà chủ tiệm lại không chuẩn bị hàng.

Bất mãn về lại nhà, cả một ngày mệt mỏi làm cô chẳng còn sức mở nổi cửa, dứt khoát ngồi xuống xích đu trong sân, tính nghỉ ngơi một lát. Mặt trời sắp lặn rồi, ánh nắng không quá chói mắt, cô dựa vào ghế xích đu khẽ đóng đưa, rồi mơ màng ngủ thiếp đi.

Trong mộng lung, dường như đã tỉnh lại. Phát hiện Lâm Dĩ An và Đinh Gia cùng tới đây, mà không chỉ có hai người họ, còn thêm một cô bé nữa. Cô bé ấy gọi họ là bố mẹ, gọi Trình Nặc là dì.

Lòng Trình Nặc quặn đau, cả trái tim như bị xay nát.

Lâm Dĩ An nói, Trình Nặc, em tha thứ cho bọn anh đi. Đinh Gia cũng nói, Trình Nặc, cậu tha cho bọn mình đi.

Bọn họ tiếng này tiếp tiếng kia, như lời chú của Đường Tăng, ép cô sắp nổ tung. Cô chột ngồi bật dậy khỏi ghế, hét lên với họ: “Tôi sẽ không tha cho các người! Đừng hòng!”

Mặt trời đã xuống núi, nắng chiều đỏ hây dần về nơi chân trời, gió nhẹ thổi qua, côn trùng kêu râm ran.

Trình Nặc ngồi trên xích đu, mặt dãn giữa nước mắt, ngực vẫn đau đớn như trong mơ.

Cô hít sâu mấy hơi, bình ổn lại tâm trạng, lúc này mới phát hiện có người đứng ở cửa sân.

Là người lái xe ba bánh đó, một tay anh ta cầm túi, tay kia xách hộp dụng cụ. Kính râm được lấy xuống, lúc này Trình Nặc mới phát hiện, thì ra anh ta có đôi mắt rất đẹp. Rất sâu, trông như mực.

Trình Nặc nghĩ, nhất định anh ta nghe thấy mình vừa la lên rồi, nhất thời lúng túng.

“Anh tới rồi à.” Cô nói, giọng vẫn có hơi nghẹn ngào.

Anh ta đi thẳng vào sân, không nhìn Trình Nặc, “Ờ, cầu chì ở đâu?”

Trình Nặc mở cửa, chỉ cho anh ta thấy cầu chì.

Anh ta ngẩng đầu, sau đó dời ghế lại, đứng trên ghế tắt cầu dao.

“Này, đưa tuốc vít cho tôi.”

Trình Nặc vội tìm trong hộp dụng cụ, tìm được rồi thì đưa cho anh. Nhưng một lúc sau, anh ta trả lại.

“Không phải loại này, loại mũi chữ thập.”

Trình Nặc lại tìm, rồi lại đưa cho anh ta.

Anh ta cầm tuốc vít vặn một hồi,

“Này, đưa dây điện cho tôi.”

Trình Nặc tìm dây điện trong túi, đưa cho anh ta.

“Này, đưa băng keo cho tôi.”

Trình Nặc lại tìm, lại đưa tiếp.

Cuối cùng anh ta hỏi: “Cô tên gì?”

Trình Nặc ngẩng đầu lên nhìn anh ta, ù ù cạc cạc.

“Cũng xem như là hàng xóm rồi, không thể cứ gọi này nọ được.”

Trình Nặc đáp: “Tôi tên Trình Nặc.”

“Cam kết*?” Anh ta cười, “Cái tên dễ nhớ thật đấy.”

(*Hán việt của từ ‘cam kết’ là thừa nặc, phát âm chéngnuò, đồng âm với tên Trình Nặc.)

Động tác của anh ta rất mau, chưa gì đã nói xong dây điện, sau đó nhảy xuống ghế, chìa tay ra với Trình Nặc.

“Tông Lãng.”

“Ừ?”

“Tên tôi.”

Trình Nặc cảm thấy cái tên này quen quá, trong đầu đảo nhanh một vòng, đột nhiên nhớ ra, ông chủ mạp ở quầy thịt nướng đã nhắc đến anh ta rồi: “Là một người bạn của tôi, tên Tông Lãng. Tôi không đi được nên nhờ cậu ta đưa cô về khách sạn!”

Trình Nặc đỏ bừng mặt. Cô không biết sau khi mình say là yên lặng hay làm bừa nữa, nhưng cô nhớ mình đã gào khóc về phía Trường Giang, rất kinh thiên động địa.

Tông Lãng giơ tay cả buổi mà không thấy cô có ý định bắt tay, bèn ngượng ngùng thu về.

“Nghe Thiệu mập nói, cô muốn cảm ơn tôi à?”

Thiệu mập anh ta nói chắc hẳn là ông chủ mập ở quầy thịt nướng rồi. Trình Nặc nói: “Đúng thế, cảm ơn anh đã đưa tôi về khách sạn.”

“Đừng khách khí.” Anh đáp nhanh, giọng đầy thoải mái, cầm dây điện, bắt đầu nối vào ổ điện tiếp.

“Thấy hôm nay cô đã cho tôi kiếm được một trăm năm mươi đồng, nên lần sau có uống say tôi sẽ đưa cô về tiếp, miễn phí.”

Trình Nặc không nói gì.

Nối xong ổ điện, Tông Lãng hỏi cô muốn cố định ở đâu. Trình Nặc đáp ở trong phòng.

Anh ta kéo dây vào phòng, phát hiện đã được dọn gọn gàng, “Không tệ, có thể ở được rồi, nhưng vẫn hơi tối nhỉ.”

Trình Nặc cũng thấy tối, bèn vén áo khoác dài treo ở cửa sổ lên, lại bật đèn.

Sắc trời bên ngoài đã tối, đèn sợi đốt cũng mờ mờ, trong phòng không đủ ánh sáng.

“Phải thay bóng đèn.” Tông Lãng nói.

Trình Nặc bảo đúng thế, “Tôi đã mua bóng đèn rồi, có thể phiền anh thay giúp tôi được không?”

Tông Lãng nói được. Trình Nặc đi qua lục tìm trong mấy túi đồ, lấy một chiếc bóng đèn tiết kiệm năng lượng ra đưa cho anh ta.

Tông Lãng cầm lấy nhìn, hỏi cô: “Cô mua một loại này à?”

“Đúng thế.”

Anh ta trả bóng đèn lại cho Trình Nặc, “Loại này không được, không cùng cỡ với đui đèn.”

Trình Nặc ngạc nhiên, “Bóng đèn còn có cỡ hả?” Cô chỉ biết có loại 5 watt 10 watt.

Tông Lãng giải thích: “Đui đèn này là loại móc nối, còn bóng đèn là vặn xoắn, dĩ nhiên không được.”

Anh ta dùng đinh cố định ổ điện trên tường, “Giữ bóng đèn lại để dùng, đổi đui đèn đi, chứ nó cũng cũ quá rồi.”

Trình Nặc nghĩ chắc trong tiệm tạp hóa tự mua kia không có đui đèn rồi, phải sang bờ bên kia mua, vậy là phải đợi đến mai. Nhưng mua rồi cô cũng không biết lắp, chẳng lẽ lại bị anh ta lừa tiền?

Người này gian xảo thật đấy.

“Không cần.” Cô nói, “Cứ tạm thế cũng được.”

Tông Lãng cười, “Được, nhà của cô cô làm chủ.”

Lắp ổ điện xong thì bật cầu chì. Trình Nặc thử cắm bình nấu nước vào, có điện rồi.

“Cám ơn anh.” Cô nói.

Tông Lãng nhìn cô không đáp, môi nhếch lên, ý cười không rõ.

Trình Nặc vội phản ứng lại, “À, đợi tôi đi lấy tiền.”

Cô lấy ví ra thì mới nhớ trên người mình giờ không có tiền mặt. Lại lục trong vali, hy vọng có thể lấy ra ít tiền. Nhưng xưa nay cô không có thói quen cất tiền lung tung, dĩ nhiên là không tìm thấy rồi.

Cô ngượng nghịu nói với anh: “Tôi dùng hết tiền mặt trên người rồi, ngày mai lên trấn lấy rồi đưa cho anh có được không?”

Tông Lãng rút điện thoại ra, “Không sao, Wechat hay Alipay cũng đều được.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Cậu Đẹp Trai Chân Dài

Trình Nặc rút điện thoại ra, mở Alipay lên.

Tông Lãng đứng cạnh nhìn, bất chợt nói: “Hay là Wechat đi, tôi định gom tiền lẻ trong phong bao để rút.”

Trình Nặc không phản đối, thoát Alipay, mở Wechat. Còn anh đã mở mã QR chờ cô quét.

Trình Nặc tưởng là mã QR nhận tiền, nhưng quét xong mới thấy thì ra là tài khoản. Do dự một hồi, cô không định thêm bạn bè.

Tông Lãng nhếch môi cười: “Nể tình là hàng xóm nên tôi không thu gì khác ngoài tiền mua dây điện với bảng điện, cứ coi như tính chung vào một trăm đồng đó vậy.”

Đã nói thế rồi thì Trình Nặc không thể không thêm, bèn đợi xác nhận, Tông Lãng nhanh chóng đồng ý, sau đó Trình Nặc gửi cho anh phong bao một trăm đồng.

Tông Lãng nhận tiền lì xì, cười cảm ơn cô, dọn dụng cụ rồi rời đi.

Sau khi Tông Lãng đi, Trình Nặc mới cảm thấy đói, rót một cốc mì, nhưng đột nhiên không có khẩu vị. Nhân lúc trời chưa tối hẳn, cô xách thùng chạy ra sân sau, múc nước giếng rửa mặt.

Ở sân sau không có đèn, cỏ dại mọc um tùm, cả mấy loại côn trùng không rõ là gì, trời vừa tối là lại kêu to. Trong số đó có một âm thanh, goo goo goo goo, nghe không giống tiếng côn trùng, nhưng cứ kêu mãi không ngừng.

Trình Nặc hơi sợ, đây là âm thanh gì thế? Lại nhớ tới câu nói của Tông Lăng hồi chiều, không khỏi mất mặt. Cô lấy can đảm nhìn quanh bốn phía, không có gì khác thường. Cô nhanh chóng múc nước, không đoái hoài đến việc đập giếng đã vội chạy thẳng vào nhà, đóng cửa sau lại.

Cửa cũng là kiểu cổ xưa, không có khóa mà dùng then cài. Vì đã cũ nên bị kẹt, đẩy cả buổi mới cài lại được, rồi tiếp đi cài cửa trước. Đèn trong phòng khách cũng không tắt mà để sáng. Xách thùng vào phòng thì cũng cài kín cửa, nhưng cô vẫn chưa yên tâm, lại đẩy ghế đến chặn cửa. Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra, mặc dù đã lấy áo khoác che cửa sổ, nhưng nó không hề có kính! Chỉ cần gió thổi qua là áo bay phát phơ. Khung cửa kia chỉ để trưng mà thôi. Nếu thật sự có người muốn vào thì chỉ cần đạp nhẹ một phát, là có thể phá hỏng cửa sổ hoa thị đã trải qua biết bao phong sương kia.

Trình Nặc cũng không để ý nhiều, nấu nước nóng, rửa mặt qua loa rồi chui vào chăn. Nhưng đến khi lên giường nằm rồi, cô đột nhiên nghĩ đến một chuyện quan trọng hơn — phòng này, không có nhà cầu!

Vậy phải giải quyết vấn đề cấp bách của cô thế nào đây! Không nghĩ còn đỡ, chứ giờ nghĩ rồi lại mơ hồ thấy mắc tiểu.

Nhìn đồng hồ, mới hơn sáu giờ nhưng trời đã tối om. Trên cù lao toàn người già trẻ nhỏ, không hề có sinh hoạt ban đêm, bên ngoài rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu.

Trình Nặc lắng tai nghe, hình như âm thanh goo goo kia vẫn còn đó.

Không dám ra ngoài, lại càng buồn tiêu hơn. Cô chỉ có thể tự thôi miên mình, hy vọng có thể ngủ một giấc đến sáng. Trình Nặc đếm cừu, rồi cũng chẳng hay đã ngủ từ lúc nào.

Bất ngờ là, tại đêm đầu tiên ở căn nhà cũ này, cô lại ngủ rất ngon, không hề nằm mơ.

Buổi sáng tỉnh dậy, sắc trời đã sáng choang. Trình Nặc lồm cồm bò dậy, gỡ áo khoác xuống, trong chớp mắt ánh nắng xuyên qua khung cửa hoa thị chạm rỗng hắt vào trong.

Cù lao giữa lòng sông cách xa thành phố, không có công nghiệp, không bị ô nhiễm nên không khí rất trong lành, xen lẫn mùi hương của hoa hồng. Trình Nặc hít thở sâu, hai mạch nhâm đốc như được đả thông, tràn trề nhựa sống.

Cô tắt đèn để sáng cả đêm, mở cửa ra, đứng trong sân làm vài động tác. Lúc đến sân sau mức nước thì chợt nhớ đến tiếng goo goo tối qua. Bầu trời quang đãng đã tiếp thêm can đảm cho cô, Trình Nặc nhặt một khúc gỗ, lục soát mò tìm trong bụi cỏ. Kết quả tìm được lại khiến cô dờ khóc dờ cười.

Là một chú chim bồ câu màu xám. Không biết vì sao lại rơi xuống bụi cỏ, chân bị mắc vào tua dây.

Trình Nặc giải cứu nó, muốn dứt đồ ăn, nhưng lúc vừa buông tay thì nó đã vội bay đi, như rất sợ Trình Nặc sẽ hãm mình.

Trình Nặc ngẩng đầu nhìn nó bay xa. Cho đến khi biến thành một chấm đen nhỏ, không còn thấy bóng dáng đâu nữa, thì cô mới đi lấy nước đánh răng rửa mặt.

Đang đánh răng giữa chừng thì cơn buồn tiểu ập đến. Lần này không nhịn nổi nữa, cô nhìn quanh sân, trên lối nhỏ chỉ có cỏ cây, không thấy bóng người.

Cô chạy đến góc tường, mượn cỏ dại che khuất, nhanh chóng giải quyết.

“Xem ra vẫn phải sửa nhà trước mới được.” Cô lầm bầm.

Khoan nói đến việc khác, nhà vệ sinh có liên quan trực tiếp đến chuyện lớn dân sinh, không giải quyết được là không thoải mái.

Rửa mặt xong xuôi, cô tìm bánh quy trong đồng lương khô vừa mua hôm qua, coi như là bữa sáng. Lại kiểm tra thẻ ngân hàng trong túi xách, rồi chuẩn bị đến bờ bên kia tìm đội thi công.

Nhưng còn chưa đến bến thì đã thấy bà lão Bạch được một người trẻ tuổi đỡ đang đi về phía này. Con mèo trắng kia miễn cưỡng đi theo sau bọn họ.

Trình Nặc ra đón, hỏi bà lão: “Sao bà lại đến đây?”

Bà lão cười: “Đến thăm cô đây, cũng thăm nhà.”

Người thanh niên đỡ bà lão khoảng chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi. Người kia mặc áo thể thao màu tro, dáng khá cao, khoảng

chừng một mét chín. Dưới ánh nắng trông rất điển trang, vui vẻ nói với Trình Nặc: “Chị là chị Trình mua nhà cũ đúng không, tôi là chất của bà đây, Bạch Nguyên, mấy hôm trước mới nghỉ phép từ trong quân về.”

Trình Nặc hỏi: “Cậu là quân nhân à?”

Trên mặt Bạch Nguyên có phần kiêu ngạo, “Đúng thế, hải quân.”

Bà lão hỏi Trình Nặc: “Có ở được không?”

Trình Nặc đỡ bà lão, nói ở được, ngủ một giấc đến sáng.

Bà lão nghe thì rất vui, suốt đường đi kể rất nhiều câu chuyện về căn nhà cũ này, kể rằng bà đã kết hôn ở căn nhà này ra sao, lại nuôi lớn nhiều con cháu như thế nào. Bạch Nguyên cũng hay chêm vào mấy câu, còn Trình Nặc chỉ lắng nghe.

Quay vào sân, bà ngũ vẫn ngồi xuống xích đu như lúc trước chứ không vào nhà, còn con mèo trắng thì nằm bên chân bà.

Bạch Nguyên nhìn quanh, từ trong nhà cho đến ngoài nhà, rồi lại sân trước sân sau, không sót nơi nào. Cuối cùng hái được bốn năm trái lựu, đưa cho bà lão nhìn.

Cậu ta vừa bóc lựu vừa nói với Trình Nặc: “Hồi bé tôi ở đây mười năm, rất có cảm tình với căn nhà này. Bà cố của tôi cũng vậy, lúc trước khi ông nội tôi bảo bà chuyển ra ngoài, bà nằng nặc không chịu. Phải mười mấy người vừa dỡ vừa gạt, mất hơn nửa tháng mới đón bà đi được. Thực sự không biết vì sao bà lại chịu bán căn nhà này đi.”

Trình Nặc nghĩ, căn nhà này có hồi ức một đời của bà, chắc là bà sợ bỏ trống nhà thì sẽ sụp đổ.

Bạch Nguyên bóc hạt lựu, đút hai hạt cho bà lão trước, rồi dóc sạch chỗ còn lại vào miệng mình, chua tới nỗi nhăn cả mặt.

“Oái, sao lại chua thế này, rõ ràng hồi nhỏ ăn rất ngọt mà.”

Trình Nặc thấy cậu ta như đứa trẻ, đứa trẻ bị hội chứng rối loạn tăng động, bla bla nói liên tù tì. Chỉ ăn lựu thôi mà trên mặt có đủ một trăm lẻ tám biểu cảm.

Bà lão bị cậu ta chọc cười, cầm gậy đánh vào mông.

“Tiểu tử thôi, tiểu tử thôi.”

Bạch Nguyên nhảy cẫng lên, tránh ra thật xa, lại hỏi Trình Nặc: “Không phải vừa rồi chị muốn ra ngoài à, bà cháu tôi có làm phiền chị không thế?”

Trình Nặc nói không sao: “Chỉ là chuẩn bị lên trấn một chuyến, không sao cả.”

Bạch Nguyên: “Thế thì tốt.” Rồi lại cười với Trình Nặc: “Tôi được nghỉ phép thăm nhà hơn bốn mươi ngày, chắc bà cố sẽ thường xuyên quán tôi đòi đưa đến đây cho xem, chị cũng đừng thấy phiền nhé.”

Trình Nặc nói không phiền, cô còn mong nữa là. Bạch Nguyên bật ngón cái với cô: “Quả nhiên người đẹp thì cũng hiền!”

Trình Nặc cũng bị cậu ta chọc cười.

Bạch Nguyên lại chạy đến bên tường, hái mấy cây cỏ rồi ngồi xổm xuống trước mặt bà lão, lớn tiếng nói: “Bà cố, bện châu châu rơm cho cháu đi!”

Bà lão rất sẵn lòng, cầm cây cỏ đưa đến sát mắt, từng chút từng chút một, cẩn thận bện lấy.

Bạch Nguyên nói: “Bà không thích ngồi yên, phải tìm chuyện cho bà làm.”

Trình Nặc đáp: “Cậu hiểu thuận với bà quá.”

Bạch Nguyên có vẻ xấu hổ, cười gãi đầu rồi đổi chủ đề, “Chị lên trên trần có chuyện gì không? Trần này không lớn, có đến phân nửa là người thân nhà tôi, nửa còn lại là người quen của tôi, nếu chị muốn làm gì thì cứ nói với tôi, mua một cân gạo cũng có thể bớt cho chị hai xu!”

Trình Nặc lại bị chọc cười, “Vậy cậu có biết đội thi công nào không, tôi muốn sửa lại nhà.”

Bạch Nguyên trợn mắt, “Chị muốn dỡ nhà?”

“Không phải dỡ, chỉ là sửa lại thôi, ở tường bên đó có lỗ nứt, tôi sợ không an toàn. Còn cả nhà vệ sinh nữa, không dùng được thì rất bất tiện.”

Bạch Nguyên nghiêm túc, “Chị muốn ở đây lâu dài à?”

Trình Nặc hỏi lại có gì sao, “Chỗ này không thể ở lâu dài hả?”

“Không phải.” Bạch Nguyên giải thích: “Tôi cứ tưởng chị nổi hứng chơi nên mới mua nhà, nhiệt tình qua đi rồi thôi. Dù sao thì, thanh

niên cũng không hợp ở đây.”

Trình Nặc cười, “Đúng là lúc tôi mua có phần kích động. Nhưng mua rồi tôi cũng không hối hận, nếu có thể ở đây cả đời, giống như bà lão ấy, trái lại tôi còn thấy may mắn.”

“Thế thì tốt.” Bạch Nguyên nhìn cô, trên mặt lại treo nụ cười.

Cậu ta đứng lên, phẫn khích chỉ vào nhà, “Nhà này cũ rồi, đã mười mấy năm chưa tu sửa, muốn trùng tu thì là cả một công trình lớn đấy. Có điều chị yên tâm, cứ để tôi lo việc mua vật liệu. Nhà bác tôi bán vật liệu xây dựng đấy. Con rể cậu tư nhà tôi có mở cửa hàng kim khí. À đúng rồi, chị lớn nhà cô tôi là quản lý chuỗi cửa hàng trong thành phố, tìm chị ấy mua đồ có thể giảm giá! Nhưng công nhân thì hơi phiền, bây giờ công nhân đáng quý lắm, một ngày đòi những hai ba trăm. Có điều chị yên tâm!” Cậu ta vỗ ngực, “Tôi đây có sẵn sức lao động miễn phí!”

Trình Nặc ngồi xổm dưới đất, Bạch Nguyên lại cao, cô phải ngửa đầu ra sau chín mươi độ mới thấy được mặt cậu ta, ánh nắng hắt một vòng sáng ở trên đỉnh đầu cậu ta. Một tay Bạch Nguyên chống hông, một tay chỉ nhà, thần thái rạng rỡ, khiến Trình Nặc nhớ đến cụm từ ‘chỉ điểm giang sơn’, nhưng lời cậu ta nói rất thực, rất bình dị.

Không biết tại sao mà Trình Nặc lại thấy buồn cười. Cô cũng không kìm nén, mà cứ để nụ cười lan rộng trên mặt.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bà Lão Là Thần Trợ Công

Trông Bạch Nguyên như đứa trẻ chưa lớn, gây ra chuyện nhưng gánh vác rất nghiêm túc. Trong hôm đó liền quay về trên trần, tìm người khắp nơi giúp Trình Nặc. Có điều chuyện sửa nhà không được xem là việc lớn, lại cách một sông, qua lại khá phiền hà. Trình Nặc cũng không thể chi thù lao rộng rãi nên không đội thi công chính quy nào muốn nhận cả.

Mấy hôm sau, lúc cậu ta đỡ bà lão đến, dáng vẻ ỉu xìu như quả bóng xẹp khí.

“Xin lỗi chị Trình Nặc nhé.”

Lúc ấy Trình Nặc đang đội mũ che nắng ngồi nhỏ cỏ ở sân sau, nghe thấy thế thì dừng việc, rót cho cậu ta cốc nước sôi.

“Đâu thể trách cậu chuyện này được, đừng xin lỗi.”

Trình Nặc tìm được một chiếc bàn vuông với mấy chiếc ghế tre trong căn phòng cất đồ. Lau sạch sẽ rồi đặt trong sân, lúc rảnh rang thì lại đây ngồi một lúc, đọc vài cuốn sách, nghe vài bài hát.

Tay chân Bạch Nguyên dài, ngồi trên ghế tre nhỏ không duỗi thẳng chân được, ủ rũ cúi thấp đầu.

“VẬY MÀ TÔI CÒN KHOE KHOANG KHOÁC LÁC NỮA CHỨ, KẾT QUẢ KHÔNG TÌM ĐƯỢC AI.”

Trình Nặc nói không sao. Dù gì cũng không gấp, rồi từ từ cô sẽ tìm được.

Bà lão vẫn ngồi trên xích đu, ôm chú mèo trắng trông ngực, lim dim như sắp ngủ. Trình Nặc định vào phòng lấy thảm ra cho bà thì nhìn thấy bà lão quay đầu, cầm gậy chọc vào Bạch Nguyên.

“Đi tìm Lão Lão.”

“Lão Lão?”

Cả Trình Nặc lẫn Bạch Nguyên đều không hiểu ý bà.

Bà lão mấy húng, ngồi dậy, vung tay chân giả làm tư thế cưỡi xe, miệng phát ra tiếng brum brum, nói: “Lão Lão, brum brum, brum brum brum.”

Trong nháy mắt Trình Nặc hiểu ra, là người lái xe ba bánh đó!

Bạch Nguyên chậm một nhịp nhưng cũng biết, cậu vỗ đùi, “Bà nói Lãng Lãng hả!”

Cậu ta ngửa đầu cười, “Ha ha ha, sao Lãng Lãng lại biến thành Lão Lão rồi, bà cũng biết đùa quá đó bà cố ời.” Nói rồi cậu ta liền vỗ bắp đùi, đứng lên: “Sao tôi lại không nhớ ra nhỉ, tìm anh Lãng là xong rồi.”

Thấy Trình Nặc không hiểu gì, Bạch Nguyên vội giải thích với cô: “Anh Lãng của tôi là người tài giỏi trên cù lao này, cái gì cũng biết hết.

Mới dứt lời bèn chạy ngay đi, đồng thời cũng la lên với Trình Nặc: “Chị Trình Nặc chờ nhé, để tôi tìm người cho chị!”

Nói rồi chạy biến đi, nhưng không phải đi qua cửa viện mà giống như con mèo trắng kia, từ lỗ hổng trên tường mà nhảy ra ngoài.

Trình Nặc bật cười, trong đầu nghĩ, anh Lãng này không phải là Tông Lãng đấy chứ?

Quả nhiên đoán không sai, mấy phút sau, Bạch Nguyên kéo Tông Lãng đến.

Bà lão cười híp mắt ngoắc tay với Tông Lãng, gọi Lãng Lãng. Kỳ lạ là, lần này bà phát âm rất rõ.

Tông Lãng ngồi xuống bên cạnh, gọi một tiếng bà cố.

Bà lão rất vui, đặt tay lên đầu anh trùi mền xoa, nói: “Lãng Lãng giúp bà cố sửa nhà được không?”

Tông Lãng nghe thế liền nhìn Trình Nặc một cái, sau đó đáp được.

“Ngoan lắm.” Rồi bà lão lấy một thanh sô cô la ở trong túi ra, đưa cho Tông Lãng, “Lãng Lãng ngoan quá, bà cố cho cháu kẹo đây!”

Tông Lãng đưa tay nhận.

Đưa được nửa đường thì bà lão chợt rụt tay về, phòng bị hỏi Tông Lãng, “Sửa nhà cho bà cố, có lấy tiền không?”

Trình Nặc nghe, suýt nữa đã phì cười.

Mặt Tông Lãng có vẻ không biết phải làm sao, cười nói với bà lão: “Dĩ nhiên là không lấy tiền rồi ạ.”

Lúc này bà lão mới hài lòng, nhét sô cô la vào trong tay anh, “Ăn đi, mau ăn đi, ăn cho bà cố xem nào!”

Tông Lãng hết cách, đành xé vỏ trước mặt bà cố, ăn sô cô la. Trình Nặc thấy, có vẻ thanh sô cô la đó đã bị bà lão cất lâu rồi nên chảy cả nước, dính lên vỏ, nhưng bà lão vẫn bắt anh ăn sạch.

Tông Lãng ho một tiếng, xoay người lại, đưa lưng về phía Trình Nặc, liếm sạch kẹo dính trên vỏ.

Lần này Trình Nặc không nhin nổi nữa, che miệng bật cười. Bạch Nguyên cũng cười, nhưng cậu ta không kín đáo như Trình Nặc mà cười phá lên, cười nghiêng cười ngã.

Tông Lãng không tiện nói Trình Nặc, nên đứng lên đá vào chân Bạch Nguyên.

“Tên nhóc thối tha, cậu cười cái gì hả!”

Bạch Nguyên né tránh, khoát tay đáp: “Có đâu anh Lãng, em không cười anh, thật sự không cười anh mà.” Nhưng vừa dứt lời lại cười ha hả.

Hai người, một chạy một đuổi om sòm cả lên. Đùa nhau xong rồi, Tông Lãng mới hỏi Trình Nặc: “Muốn sửa nhà thật à?”

Trình Nặc đáp ừ, “Chủ yếu là xây nhà vệ sinh, còn nhà chỉ cần tu sửa lại thôi, có thể đảm bảo không sập không giọt là được.”

Lại hỏi tiếp: “Tốn chừng mấy tiền vậy?”

Tông Lãng chỉ vào mấy đường nứt trên tường nói: “Mặt tường này, tốt nhất là phá đi xây lại, nóc nhà phải tháo ra kiểm tra, vật liệu

có thể dùng của trước đó, không tốn mấy đâu, chỉ yếu là tiền nhân công thôi.” Nói đến đây, anh dừng lại.

Trình Nặc quay đầu nhìn anh, đợi anh nói tiếp.

“Nếu lên trấn tìm người, một người chắc chắn phải hai trăm một ngày. Tôi có thể tìm người trên cù lao giúp cô, có thể rẻ bớt năm mươi đồng. Có điều có một điều kiện.”

Trình Nặc hỏi là điều kiện gì.

“Làm ba ngày, cần nghỉ một ngày.”

Trình Nặc nói được, rồi hỏi tiếp, “Vậy còn anh?”

“Tôi cái gì?”

“Tiền công của anh á.”

Trình Nặc nhếch môi, “Nếu tôi đã nhận lời của bà thì sẽ không thu tiền của cô đâu, yên tâm đi.”

Trình Nặc nói: “Anh hiểu làm rồi, bà lão chỉ nói chơi thôi, còn tiền công nhất định phải trả.”

“Cô chắc chắn chứ?”

Trình Nặc gật đầu.

Tông Lãng nhìn cô cười, “Tôi thì khá đắt đấy.”

Trình Nặc lo lắng, sợ anh ta đòi nhiều.

“Bao nhiêu?”

“Cái này à, để tôi tính xem.” Anh khẽ nhíu mày, như là đang ngẫm nghĩ, “Sửa nhà giúp cô thì tôi không làm được việc khác. Theo số tiền tôi kiếm được một ngày mà tính thì, ít nhất cô phải trả cho tôi chừng này.”

Thấy anh ta xòe năm ngón tay, Trình Nặc trợn to mắt.

“Năm trăm?!”

Tông Lãng lấy thuốc từ trong bao ra, không châm lửa mà chỉ ngậm lấy, đuôi mắt cong cong, như cười như không: “Giá thấp nhất rồi đấy.”

Tông Lãng đi rồi, Trình Nặc mới hỏi Bạch Nguyên, “Anh ta biết sửa nhà không thế? Hay là tôi tìm người khác vậy.”

Bạch Nguyên bảo đảm: “Chị yên tâm, toàn bộ trấn Lan Khê này, không tìm được ai tài giỏi như anh ấy đâu.”

Trình Nặc nghĩ, năm trăm đồng có thể đủ thuê hai ba người, dù anh ta có giỏi đến mấy thì liệu có thể gánh phần ba người không?

Nhưng cô cũng không tiện từ chối ý tốt của Bạch Nguyên và bà lão. Ngẫm nghĩ đợi qua mấy ngày rồi hẵng nói, cô không chủ động đi tìm Tông Lãng, liệu anh ta có thể mặt dày khăng khăng đòi cô giao việc không?

Bạch Nguyên và bà lão không ở lại lâu, lúc bọn họ quay về trấn, Trình Nặc cùng đi theo. Trên người không có tiền mặt nên rất bất tiện.

Đến trấn trên, Trình Nặc khéo léo từ chối lời mời lại nhà ăn cơm của Bạch Nguyên, cô đến thẳng ngân hàng rút tiền, rồi vào một tiệm

ăn nhỏ lấp đầy bụng. Sau đó mới đi dạo quanh trấn, mua một chiếc bếp điện từ với chảo xào, còn cả một ít đồ ăn. Bây giờ dùng đồ điện được rồi, vẫn là đồ mình nấu ăn ngon hơn, cả ngày toàn bánh quy mì gói thì không được.

Mua xong đồ chuẩn bị về thì cô chợt thấy có một quầy bán hạt giống. Trình Nặc nghĩ đến khoảng sân sau trống không rộng rãi kia, nếu dùng để trồng rau, một mình cô ăn cũng chẳng hết.

Hồi nhỏ khi còn ở quê, cô từng trồng rau với bà nội rồi, không phải là kẻ không biết tí gì về chuyện đồng áng. Mùa này là mùa tỏi với cải xanh, gieo hạt rồi thì qua mấy ngày là sẽ nhú mầm, còn cả rau chân vịt, rau thơm với cải cúc nữa...

Hào hứng đi vào quầy hạt giống, mua một túi lớn đủ loại hạt, lúc này cô mới hài lòng đi về.

Trở lại nhà thì đã hai giờ chiều. Cô dọn dẹp đồ đạc, lại cầm ví tiền đi ra tiệm tự mua bán, định mua dầu muối tương giấm.

Ông chủ tiệm vẫn không có mặt. Cô chọn này chọn nọ, mua một túi lớn, theo giá ghi trên đó mà tính tiền. Tổng cộng là bốn mươi bảy đồng. Cô đặt tờ năm mươi vào hộp tiền rồi lấy đi ba đồng xu. Lúc rời đi lại liếc thấy chỗ xếp chậu nhựa ở sau cửa, trong đó có một cái xô nhựa màu đỏ.

Hồi nhỏ cô đã từng dùng thứ này rồi. Ở nông thôn, nhà cầu đều xây ở bên ngoài, buổi tối không tiện đi lại thì dùng thứ này.

Trình Nặc không chút do dự, lấy một cái, nhưng tìm nửa buổi cũng chẳng thấy đề giá. Trình Nặc cũng chưa mua thứ này bao giờ, không biết tốn bao nhiêu tiền.

Cô nghĩ ngợi, lấy một tờ hai mươi trong ví ra bỏ vào hộp. Sua đó dùng giấy bút trên quầy ghi lại lời nhắn cho chủ tiệm. Giấy bút kia dùng để ghi nợ, lần trước Trình Nặc tới có nhìn thấy. Có người mua đồ quên đem tiền hay không tiệm thì sẽ ghi nợ vào quyển sổ kia.

Lại một lần nữa Trình Nặc than thở ông chủ quảng đại quá, sau đó ghi vào, “Một cái bô, trả hai mươi đồng. Nếu không đủ xin ghi rõ, lần sau sẽ bù.”

Mua đầy đủ rồi, Trình Nặc xách túi đi về. Trên đường gặp mấy người dân trên đảo, ai ai cũng thân thiện chào với cô. Có lẽ đã biết cô là người mới tới đó.

Về đến nhà, Trình Nặc bật laptop lên, mở nhạc nghe. Sau đó lấy rau mới mua ra giéng rửa, vừa rửa vừa quan sát đất hoang ở sân sau. Mấy ngày nay cô đã nhổ hết cỏ dại, chỉ cần xới cho tơi đất là có thể trồng rau.

Cô tính toán đâu vào đấy, trồng một ruộng tỏi, lại gieo ít hạt giống cải trắng. Cải xanh non mướt, nấu canh cũng được mà nấu mì cũng xong, cho ít cải vào ăn ngon thôi rồi luôn, hơn nữa còn sạch sẽ không bị ô nhiễm.

Nghĩ đến đây, tâm trạng bỗng náo nức hẳn, bắt đầu ngâm nga theo bài hát trong laptop.

“Dưới ánh nắng chói chang, mọi người thong dong dạo bước, nón lá lụa thưa cùng những khóm hoa tôi trồng, a... đong đưa ah đong đưa, đong đưa ah đong đưa, đong đưa ah đong đưa...”

“Một mình tôi ở đây cất tiếng ca bài hát này, mọi người đều chỉ mỉm cười, chỉ khẽ nhoẻn cười, một mình tôi nơi đất cát lên khúc ca

này, rồi bạn sẽ biết, rồi sẽ biết...”

Trình Nặc thích nghe hát nhưng không phải là người thích hát, không bắt được nhịp, ngũ âm không chỉnh tề, sợ bị chê cười. Có điều bây giờ đang ở trong địa bàn của mình, xung quanh lại không có người. Ngâm nga khúc hát, giọng bắt giác to lên, hát càng lúc càng hăng.

“Phụt!”

Ở bên ngoài bức tường, đột nhiên vang lên tiếng cười.

Trình Nặc ngẩng đầu nhìn, thì ra là Tông Lãng. Anh ta ỷ mình dáng cao mà bò nhoài lên tường rào, vừa đúng vị trí bông hồng gác trên đỉnh đầu.

Làm Trình Nặc nhớ đến Tây Môn Khánh đầu cài trâm hoa.

Trình Nặc lúng túng đứng dậy, hỏi sao anh lại đến đây. Hỏi xong mới thấy, không chỉ có một mình anh ta mà sau lưng còn có ba người nữa, đều khoảng năm sáu mươi tuổi. Nhìn tráng phục, có vẻ là dân trên cù lao.

Tông Lãng không đáp mà cười với cô.

“Hát không tệ nhỉ, một bài nữa nhé?”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Hàng Xóm Thân Thiết

Tông Lãng dẫn ba người tới, là công nhân sửa nhà anh đã tìm giúp cô.

Trình Nặc không ngờ anh làm việc nhanh đến thế, buổi sáng mới nói chuyện đó mà đến chiều đã tìm được rồi. Nàng mở miệng, cuối cùng vẫn không thể nói là không muốn anh ta giúp được.

Tông Lãng giới thiệu với cô.

“Đây là chú La, thợ mộc. Nhà ở ngay đằng trước.”

Chú La luôn sầm mặt, dáng vẻ hung dữ. Trình Nặc vốn định bắt tay với chú ấy nhưng rồi lại thôi, chỉ gọi một tiếng chú La. Chú La cứng ngắc gật đầu với cô xem như chào hỏi.

Tông Lãng giới thiệu tiếp, chỉ vào một ông chú gầy gò mặc áo khoác màu xám tro, tóc muối tiêu, nói: “Đây là chú Lưu.”

Trình Nặc vẫn chỉ gọi một tiếng chú Lưu. Nhưng chú Lưu rất nhiệt tình, chìa tay ra bắt với cô, “Chào cô Trình, hoan nghênh cô đến định cư trên cù lao của chúng tôi. Nếu có thể có nhiều thanh niên giống cô chịu ở lại đây, thì cù lao cũng không quạnh quẽ như thế này rồi!”

Lực tay của chú Lưu rất lớn, Trình Nặc bị ông siết đến đau, nhưng cũng chỉ có thể gượng cười.

Tông Lãng lại giới thiệu người cuối cùng, người này tóc đã hoa râm, nhìn ít nhất cũng phải trên sáu mươi lăm tuổi.

Tông Lãng nói, “Đây là bác Ngô.”

Trình Nặc nghĩ, quả nhiên, cách gọi cũng khác đi.

Cô vẫn gọi là bác Ngô thôi. Bác Ngô không có phản ứng gì, chỉ ừ một tiếng rồi cười với cô.

Tông Lãng giải thích: “Bác Ngô lớn tuổi rồi nên tai hơi yếu. Cô nói chuyện với bác ấy thì nói lớn chút.”

Thế là Trình Nặc đề cao giọng, lại nói chào bác Ngô.

Lần này bác Ngô đã nghe thấy, cười ha hả: “Được được, chào cô.”

Trình Nặc ngại ngừng cười, thực sự cô không mấy tin vào đội nhân công cao tuổi này lắm, bèn kéo Tông Lãng tránh qua một bên, hỏi: “Bọn họ... có được không thế?”

Tông Lãng liếc cô, “Nên tiền công mới rẻ còn gì.”

Trình Nặc mở to miệng, to tới nỗi có thể nuốt được một con ếch.

Tông Lãng cười, “Yên tâm, tuyệt đối còn hơn cả dự liệu của cô.”

Trình Nặc quay đầu nhìn, chú La đã bắt đầu quan sát rồi, dường như đang xem nơi nào cần sửa chữa. Không biết chú Lưu lấy một cuốn sách từ đâu ra đọc, còn bác Ngô đứng nguyên tại chỗ, thấy cô quay đầu thì lại cười với cô.

Đầu óc Trình Nặc nghĩ hoài nghĩ mãi, vẫn nghĩ không ra lý do thích hợp để từ chối đội thi công cao tuổi này.

Đột nhiên chú Lưu kích động đi về phía họ, trong tay vẫn cầm cuốn sách kia.

“Cô Trình, tôi tìm được ngày tốt rồi! Ba ngày sau, thích hợp để động thổ cưới gả, là ngày hoàng đạo đó!”

Lúc này Trình Nặc mới thấy rõ, thứ ông ấy cầm trong tay là cuốn lịch vạn sự.

Thế là cứ như vậy, chuyện sửa nhà được ấn định vào ngày hoàng đạo ba hôm sau.

Tiền đội thi công đi, Trình Nặc tiếp tục rửa rau. Cô không hát nữa, cô đang lo rớt cuộc đội thi công cao tuổi có thể đảm đương nổi công việc không.

Tông Lãng giúp cô lắp ổ điện ở trong phòng, vì đủ dây điện nên Trình Nặc lại tìm một ổ điện khác, tiếp tục nối, kéo đến trong phòng chính. Lại chuyển bàn vuông ở trong sân vào, sung làm bếp lò.

Cơm tối chỉ nấu hai món mặn một món canh, là cá diếc kho, ngó sen xào cùng canh cà chua trứng.

Đây là mâm cơm đầu tiên của cô trong ngôi nhà này, Trình Nặc cảm thấy nên chúc mừng, thế là cầm tiền lẻ chạy ra tiệm bán đồ tạp phục vụ, tính mua một chai rượu.

Từ cái lần uống rượu ở quày thịt nướng lần trước, Trình Nặc đã hơi nếm được mùi vị rồi.

Đến cửa tiệm, lại rất trùng hợp gặp phải Tông Lãng. Trình Nặc nghĩ, có lẽ chỗ này nhỏ, người cũng quá ít nên mới hay gặp nhau thế này.

Tông Lãng cầm một gói thuốc lá ở quầy, xoay người lại thì thấy cô, bèn cất tiếng chào.

Trình Nặc chỉ gật đầu đáp lại, rồi đi tới lấy rượu, rượu và thuốc lá được đặt chung một tủ.

Chỉ có rượu trắng, không có loại nhỏ như ở quầy thịt nướng, đều là loại một cân. Trình Nặc cũng không biết loại nào tốt, đành chọn đại một chai.

“Lại uống rượu à?” Tông Lãng hỏi, giọng nói mang theo ý cười rõ ràng.

Anh dùng chữ lại làm Trình Nặc không khỏi nhớ đến chuyện mình uống say lần trước. Có phần xấu hổ, cô ừ một tiếng, nhìn giá rồi cho tiền vào hộp giấy.

Tông Lãng cười, không nói gì thêm. Ra khỏi cửa thì cười xa ba bánh rời đi.

Trình Nặc phát hiện, anh ta không trả tiền.

Cô chán ghét nhìn chiếc xe ba bánh đi xa, lại xoay người kiểm tra giá tiền của bao thuốc Tông Lãng lấy, sau đó mở sổ ghi nợ ra, viết lên trên đó: một bao Ngọc Khê, hai mươi đồng, chưa trả. Đằng sau ghi tên của Tông Lãng.

Ghi xong mới phát hiện ra, đã có người ghi thêm ở đằng sau lời nhắn trước đó của mình —— trả 5 đồng.

Chắc là chủ tiệm ghi rồi. Chữ rất đẹp, in hẳn xuống giấy, hình như là chữ đàn ông.

Trình Nặc cũng phỏng đoán, chắc chủ tiệm là đàn ông, khoảng chừng bốn mươi tuổi, mập mạp, vui vẻ nhiệt tình, có chuyện gì cũng không phiền. Nếu không thì sao có thể rộng lòng mà mở một tiệm nhỏ như thế này chứ.

Quay về nhà, Trình Nặc đóng cửa trước cửa sau rồi dọn thức ăn lên bàn ở trong phòng, tự rót tự uống.

Trước kia cô chưa hề uống rượu bao giờ. Lúc kết hôn uống rượu giao bôi, cô cũng chỉ nhấp một ngụm, không nuốt trôi nổi mà nhổ đi. Cuối cùng hết cách, bèn đổi rượu trong ly thành nước lạnh.

Uống rượu giao bôi, định duyên vợ chồng.

Trình Nặc nghĩ, có lẽ do cô uống nước lạnh nên duyên phận giữa cô và Lâm Dĩ An mới không thể đi đến bạc đầu.

Vốn không định uống nhiều, chỉ rót một ly nhỏ mà thôi. Nhưng uống rồi lại cứ uống tiếp, càng uống càng thấy ngon. Hết ly này đến ly khác, cuối cùng nhân lúc đầu óc còn tỉnh táo, cô leo lên giường, chui vào chăn.

Lại một đêm ngủ ngon.

Ngày hôm sau, Trình Nặc bị Bạch Nguyên đánh thức. Lúc mở mắt ra thì thấy một bóng người đứng trước giường, cô sợ hãi hét toáng lên.

Bạch Nguyên vội nói: “Chị đừng sợ, là em là em, Bạch Nguyên đây!”

Trình Nặc tỉnh lại, hỏi cậu ta: “Cậu vào bằng cách nào?”

Bạch Nguyên chỉ cửa sổ, “Đó đó, nhảy vào thôi.”

Trình Nặc gãi tóc, tối hôm qua cô quên đóng cửa sổ à?

“Em gõ cửa mãi mà không thấy có động tĩnh gì, nên mới vòng qua cửa sổ nhìn xem. Thấy chị nằm trên giường, gọi cũng không đáp, tưởng chị gặp chuyện gì nên mới nhảy vào.”

Trình Nặc ồ một tiếng, dụi mắt xuống giường, hỏi: “Bà không tới à?”

Bạch Nguyên đáp không, “Bố em không cho em dẫn bà cụ đi nhiều, em lén gạt bà tới đây đây.”

Trình Nặc lại ồ một tiếng, đi quanh một vòng trong phòng tìm gì đó, nhưng lại không nhớ ra được mình cần tìm thứ gì, cô sốt ruột tới nỗi túm lấy tóc.

Bạch Nguyên thấy thế thì bật cười, “Chị Trình Nặc này, mới sáng sớm mà sao chị dễ thương thế chứ.”

Trình Nặc nhìn cái bô đặt cuối giường, rớt cuộc cũng nhớ ra mình muốn tìm gì rồi.

Cô nói với Bạch Nguyên: “Có thể ra tiệm mua hộp kem đánh răng giúp tôi được không?”

Bạch Nguyên đáp không thành vấn đề, cầm lấy tiền lẻ mà Trình Nặc đưa cho, cũng không ra cửa mà một tay chống lên bệ cửa sổ, hai chân nhảy lên, vèo một tiếng đã bay ra ngoài.

Đội Bạch Nguyên đi rồi, Trình Nặc căng áo khoác lên che đi, lúc này mới giải quyết nhu cầu sinh lý. Càng hạ quyết tâm, phải nhanh chóng sửa nhà thôi.

Tối qua ăn uống vất bậy bạ, vừa dọn dẹp xong thì Bạch Nguyên cầm hộp kem đánh răng về. Trình Nặc nhớ ra hỏi cậu ta: “Cậu đến tìm tôi là có chuyện gì à?”

Bạch Nguyên đáp: “Hôm qua em gặp anh Lãng ở trần trên, anh ấy nói ngày mốt bắt đầu làm việc, nên em đến để báo trước, xem có cần gì chuẩn bị không để phụ một tay.”

“Vừa khéo lắm.” Trình Nặc cười nói, “Tôi muốn mở một vườn rau ở sân sau, đang lo không có sức lao động đây.”

Bạch Nguyên vỗ ngực, “Không thành vấn đề, chuyện nhỏ ấy mà, em đây dư sức!”

Bạch Nguyên đã ăn sáng rồi, còn Trình Nặc chỉ ăn qua loa một chút lương khô, sau đó tìm dụng cụ ở trong phòng chứa đồ, phát hiện tất cả đều đã bị gỉ, không dùng được. Bạch Nguyên bèn chạy ra ngoài, không lâu sau đã mượn được cuốc, cào và xẻng về.

Còn sớm nên mặt trời không gắt nắng lắm, Trình Nặc cũng không cần đội mũ, tìm một bộ quần áo thể thao để hoạt động rồi mặc vào, sau đó đun nước sôi đặt bên cạnh. Hai người chính thức làm việc.

Bạch Nguyên phụ trách xới đất, Trình Nặc vốn lo cậu ta không biết làm, không ngờ động tác văng cuốc rất đầu ra đấy. Trong đất có không ít đá, Trình Nặc phụ trách nhặt.

Miệng Bạch Nguyên không hề nhàn rỗi tí nào, vừa làm việc vừa nói chuyện với Trình Nặc. Chưa xới xong một khu đất mà Trình Nặc

đã biết chuyện người con thứ hai nhà hàng xóm cậu ta tìm kẻ thứ ba làm âm mưu ly dị rồi.

“Vợ anh ta lợi hại lắm đấy, y hệt Sherlock Holmes, chỉ dựa vào một tin nhắn mà đã tra ra được nhà của kẻ thứ ba, dẫn theo một đồng người đến chặn nhà người ta lại, cuối cùng gây gỗ đòi báo cảnh sát, người trong trấn biết cả. Ở đồn cảnh sát anh ta quỳ xuống với vợ, xin vợ ly hôn với mình. Nhưng vợ anh ta không muốn.”

Nói đến đây, cậu ta thở dài, “Thật ra năm đó, lúc anh ta theo đuổi vợ, em cũng coi là một chứng đây, vất vả theo đuổi ba năm đấy. Đến khi kết hôn rồi lại không biết quý trọng, em không nhìn nổi, thật sự muốn đá cho anh ta mấy phát.”

Trình Nặc nghe mà lòng bỗng quặn đau, chóp mũi chua xót. Sợ mình sẽ chảy nước mắt nên cô đứng lên, ngẩng đầu nhìn trời.

Trời rất xanh, vạn dặm không mây.

Bỗng ở cổng trước truyền đến tiếng bành bịch quen thuộc, Trình Nặc và Bạch Nguyên ra xem, Tông Lăng cưỡi xe ba bánh chạy vào sân, ở sau xe có rất nhiều dụng cụ.

Bạch Nguyên vui vẻ ra đón, khoác vai Tông Lăng, “Anh Lăng, sao anh lại đến đây?”

Tông Lăng cũng hỏi cậu ta, “Sao cậu lại ở đây?”

“Em đến làm việc với chị Trình Nặc!”

Tông Lăng liếc nhìn Trình Nặc, không lên tiếng, bắt tay chuyển dụng cụ xuống khỏi xe. Bạch Nguyên tự giác đi lên giúp.

Đều là dụng cụ cần dùng khi sửa nhà, chắt một góc trong sân. Dọn dẹp xong xuôi, Tông Lãng nổ máy định đi thì bị Bạch Nguyên kéo lại.

“Anh Lãng, hôm nay anh còn có việc gì không?”

Tông Lãng đáp không.

“Thế thì tốt quá!” Bạch Nguyên kéo anh xuống khỏi xe ba bánh, lại kéo đi ra sân sau, chỉ vào mảnh đất hoang kia nói, “Ở lại giúp đi!”

Trình Nặc đi theo sau họ, nghe Bạch Nguyên nói thế thì vội bảo: “Không cần không cần, dù sao tôi cũng chưa cần gấp ruộng rau này lắm.”

Năm trăm đồng một ngày, cô mời nào có nổi.

Tông Lãng lại không phản đối, cười cười với Trình Nặc, “Được, coi như là hàng xóm thân thiết vậy.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Công Chúa Bạch Tuyết Và Hai Chú Khổng Lồ

Trình Nặc nghĩ, nếu đã là hàng xóm thân thiết thì chắc sẽ không lấy tiền đâu.

Cô nói với Tông Lãng: “Vậy cảm ơn anh trước nha.”

Tông Lãng cởi áo khoác, bên trong chỉ mặc độc mỗi áo ba lỗ. Trình Nặc để ý thấy bắp thịt trên người anh ta rất săn chắc, không phải là loại do luyện tập trong phòng gym, mà là săn chắc cường tráng. Tuy bây giờ ánh nắng khá ấm áp, nhưng nhiệt độ cũng chỉ mười sáu mười bảy độ, mặc ít như thế, không lạnh à?

Tông Lãng không tìm được chỗ đặt đồ, bèn đưa áo khoác cho Trình Nặc, vì nắng nhức mắt nên anh khẽ nhíu lại, nói với cô: “Khỏi khách khí, coi như bắt đầu xây dựng trước thời hạn thôi.”

Trình Nặc câm nín, ý này nghĩa là, vẫn lấy tiền?

Lúc nhận lấy áo, ánh mắt bất giác nhìn anh thêm lần nữa. Từ lần đầu tiên sau khi anh tháo kính râm, cô đã phát hiện anh có đôi mắt rất đẹp. Cảm thấy có phần đáng tiếc, mắt đẹp như thế mà lại ở trên mặt anh ta, quá lãng phí rồi. Cho dù phối cùng ngũ quan vẫn là đẹp mắt. Cô nghĩ, vậy chắc là... cả khuôn mặt này cũng lãng phí?

Trình Nặc giả ngốc: “A a, đâu giống đâu, bắt đầu làm việc là phải trả tiền công, còn hôm nay chỉ là đi giúp, dĩ nhiên phải cảm ơn rồi.”

Tông Lãng nhìn cô ba giây, sau đó bật cười thành tiếng.

“Được, tôi nhận lời cảm ơn của cô.”

Bạch Nguyên đã bắt tay vung cuốc rồi, thấy họ vẫn nói chuyện thì liền thúc giục: “Anh Lãng, nhanh nhẹn lên tí chứ!”

Tông Lãng nói đến đây, rồi sau đó cầm lấy cào, đi về phía Bạch Nguyên, vừa đi vừa nói: “Một câu cảm ơn mà trị giá những năm trăm đồng, đắt thật.”

Giống như cố ý nói cho Trình Nặc nghe nên giọng không hề thấp, lại còn cười hài hước.

Bạch Nguyên cũng nghe thấy, hỏi anh ta: “Năm trăm đồng gì cơ?”

Tông Lãng nói, “Không có gì, hôm nay mất toi năm trăm đồng, xót ruột quá.”

Trình Nặc: ...

Có hơn một người làm, tiến triển cũng nhanh hơn nhiều. Dù Tông Lãng có phần đáng ghét, nhưng Trình Nặc không thể không thừa nhận, anh ta làm việc rất khỏe. Đến gần trưa, đã xới được hơn nửa mảnh đất rồi.

Lúc uống nước, Trình Nặc nhìn đồng hồ thì phát hiện ra đã mười một giờ rồi. Đột nhiên nghĩ tới, Bạch Nguyên và Tông Lãng giúp cô làm việc, chí ít cô phải chiêu đãi một bữa cơm trưa.

Nhưng trong nhà không có gì hết. Vì không có tủ lạnh nên đồ ăn mua hôm qua chỉ đủ cho một bữa, đã nấu xong trong tối qua cả rồi.

Lại lục tìm, phát hiện chỉ có mấy cọng hành và hai quả trứng gà.

Trên cù lao không có chợ, muốn mua đồ ăn phải sang bên kia. Nhưng thời gian chờ phà ít nhất cũng hai tiếng, đợi cô mua xong quay về nấu cơm thì bụng bọn họ đã lép kẹp rồi.

Cô ra sân sau, xấu hổ hỏi họ: “Các anh, có thích cơm chiên trứng không?”

Cả hai đều dừng việc, đồng loạt nhìn cô.

“Cái đó, thật ngại quá, nhà hết đồ ăn rồi, chỉ có thể làm cơm chiên trứng thôi...”

Bạch Nguyên nói được, “Đã lâu rồi chưa ăn cơm chiên trứng, nhắc tới mà thèm.”

Trình Nặc cười, rồi lại nhìn Tông Lăng không lên tiếng.

Tông Lăng chống hai tay trên cán cuốc, người đổ đầy mồ hôi.

Mãi lâu anh vẫn không ư hử gì, Trình Nặc vẫn dùng ánh mắt hỏi ý. Rất sợ anh sẽ nói ‘đã làm việc không trả tiền lại còn không có cơm ăn’.

“Được.” Anh nói, “Có thể ăn là được.”

Trình Nặc thở phào, “VẬY các anh nghỉ ngơi đi, tôi đi làm cơm!”

Tài nấu ăn của Trình Nặc đã được luyện từ nhỏ rồi. Sau khi bà nội qua đời, cô chỉ có một mình, cơm đều do mình tự nấu. Trên người không có nhiều tiền nên cũng không thường xuyên mua thức ăn. Món làm nhiều nhất chính là cơm chiên trứng, vừa đơn giản lại đủ no bụng.

Tối qua nấu nửa nồi cơm, vì cô uống say nên không đụng vào. Cơm qua đêm đem đi chiên là ngon nhất. Khuấy xong trứng gà thì cho dầu nóng vào tráng nồi, đợi chiên sấp chín thì lại cho cơm rời vào. Dù không có nguyên liệu khác nhưng mùi thơm vẫn ngào ngạt, tắt bếp thì cắt thêm hành lá vào, ba màu vàng trắng xanh, cũng coi như đủ sắc đủ hương.

Lúc cầm bát bới cơm, cô mới sực nhớ nhà chỉ có mỗi một chén. Hôm đó mua đồ, cô nghĩ chỉ có một mình nên chỉ mua một cái bát. Đành xúc ra hai đĩa vậy. Cũng may có dưa, vì dưa chỉ bán một hộp mười đôi chứ không bán lẻ.

Dọn xong cơm thì gọi bọn họ vào dùng.

“Ây da, ở ngoài sân thôi đã ngửi thấy mùi thơm rồi, thèm quá đi mất.”

Trình Nặc đưa cho cậu ta một đĩa, “Buổi trưa tạm thế này đã, đến tối qua bên bờ tôi sẽ mời hai người ra quán ăn.”

Bạch Nguyên vừa và cơm vừa nói: “Ngon lắm! Đi quán làm gì, cứ ở nhà nấu là được rồi. Chỉ cơm chiên trứng thôi mà chị cũng làm ngon như thế, thì chắc chắn những món khác không thể thua quán được.”

Trình Nặc nói được, “Vậy tôi sẽ lên trấn mua ít rau.”

“Gì mà phải đi xa phiền thế.” Bạch Nguyên lại nói: “Chỗ anh Lãng có thiếu món gì đâu, bây giờ hái luôn, còn tươi hơn ngoài chợ nhiều.”

Vừa nói vừa quay sang Tông Lãng mới vào cửa: “Đúng không anh Lãng.”

Trình Nặc đẩy đĩa cơm tới cho anh, ngạc nhiên nói: “Anh còn trồng rau hả?”

Tông Lãng gật đầu, “Ừ, trồng một ít.”

Trình Nặc bảo thế thì tốt quá, “Tôi sẽ trả tiền theo giá thị trường.” Cô nhớ lần trước sau xe ba bánh của Tông Lãng cũng toàn rau cải, chắc là đưa lên trấn bán rồi.

Có lẽ Tông Lãng đã đói lắm rồi nên và liền mấy đũa, nghe thế thì dừng lại, cười một tiếng với cô.

“Rau của tôi, đắt đấy.”

Trình Nặc: ...

Cô gượng cười, “Rau tươi mà, đắt chút cũng phải thôi.”

Cơm không nhiều lắm, Tông Lãng và Bạch Nguyên mỗi người một đĩa, còn Trình Nặc chỉ xúc nửa bát nhỏ. Bạch Nguyên ăn xong thì chạy đến bên nội nhìn, thất vọng nói: “Hết rồi à.”

Trình Nặc hỏi: “Có phải vẫn chưa no không, còn mì đấy.”

Bạch Nguyên nói không phải, mà do cơm ngon quá, muốn ăn tiếp.

Trình Nặc xấu hổ, người ta giúp mình làm việc, mình không kiếm được đồ ăn thì thôi, đằng này còn không để người ta được ăn no. Rồi lại nhìn Tông Lãng, anh cũng đã ăn xong rồi, đang tự rót nước uống.

“Nhất định bữa tối tôi sẽ nấu nhiều thêm.”

Cơm nước xong xuôi, Trình Nặc bảo họ đi nghỉ đi. Nhưng Bạch Nguyên lại nói không cần, ăn xong làm việc luôn, vừa hay để tiêu cơm. Tông Lãng cũng không phản đối.

Khu đất còn lại chỉ mất hơn một tiếng là hai người đã làm xong. Mắt thấy sân sau từ một mảnh hoang vu biến thành luống rau chỉnh tề, Trình Nặc nhất thời kích động, rút điện thoại ra chụp mấy tấm hình.

Bạch Nguyên giơ cước tạo dáng, nói với cô: “Chị Trình Nặc, cũng chụp cho em một tấm đi!”

Người đẹp trai lại chân dài, Trình Nặc chụp tách tách mấy tấm.

Bạch Nguyên lại kéo Tông Lãng vào, “Nào nào anh Lãng, chụp ảnh chung đi.”

Trình Nặc lại tách tách chụp mấy tấm.

Cuối cùng Bạch Nguyên lại kéo Trình Nặc vào, ba người cùng tự sướng. Trình Nặc đứng giữa, cô thấp nhất, không tới vai hai người họ, nên cầm điện thoại không thể lấy được toàn cảnh.

Bạch Nguyên nói: “Để tôi!”

Cậu ta cầm điện thoại, một tay khoác vai Trình Nặc, một tay giơ cao máy ảnh, để vừa tầm với chiều cao của Trình Nặc mà hơi khom người, nói: “Cheese!”

Chụp ảnh xong nhìn, chỉ chụp được nửa cầm Tông Lãng.

“Anh Lãng phải phối hợp đi chứ!” Bạch Nguyên hô, “Lại nào lại nào!”

Lần này Bạch Nguyên đã nhớ đến Tông Lãng, bàn tay lúc trước chỉ khoác vay Trình Nặc nay ôm với lấy cổ Tông Lãng, kéo anh vào ống kính. Thế nên gò má Tông Lãng chạm vào tóc Trình Nặc, môi bất giác cong lên.

Chụp xong lại xem, lần này cả ba đã vào khung hình. Bạch Nguyên cười tươi nhất, cười tít mắt nhe hàm răng trắng bóc. Trình Nặc thấp nhất, đứng giữa hai người họ nhìn như chú lùn, cười thùy mị. Còn Tông Lãng, do động tác của Bạch Nguyên nên mắt tự nhiên nghiêng về phía Trình Nặc, biểu cảm hơi kỳ.

Bạch Nguyên bật cười: “Ha ha, đây là công chúa Bạch Tuyết và hai chú khổng lồ hả!”

Trình Nặc nghe thế cũng cười, lơ đãng nhìn Tông Lãng, phát hiện anh ta đang nhìn mình cười, tầm mắt giao nhau, Trình Nặc vội nhìn đi chỗ khác.

Chụp ảnh xong, Bạch Nguyên trả dụng cụ về chỗ cũ, Tông Lãng cười xe ba bánh, chở bọn họ đến vườn hái rau.

Cư dân trên cù lao đều tập trung gần bên. Dù nhà của Trình Nặc có vẻ hiu quạnh nhưng cũng gần bên phà, đi bộ cũng chỉ mất bảy tám phút. Trong mấy ngày vừa chuyển đến đây, Trình Nặc cũng chỉ đi loanh quanh gần đó chứ chưa đi xa hơn.

Xa ba bánh chạy thẳng về phía nam, đi chừng bảy tám phút. Dọc đường đi chỉ thấy lúa thưa vài nóc nhà, đều đã bị bỏ hoang. Có những cây cao không biết tên mọc hai bên đường, lá đã rụng rời.

Trình Nặc không ngờ vườn rau của Tông Lãng lại xa đến thế, trong đầu nghĩ không phải chỉ là rau thôi sao, trồng quanh nhà là

được mà. Nhưng đến nơi rồi mới phát hiện ra, đây không chỉ là vườn rau dâu, mà là căn cứ trồng rau mới đúng.

Nhìn một cái, từng luống từng luống rất chỉnh tề, kéo dài đến tận bờ sông. Còn có rất nhiều lều lớn được sắp đều.

“Những thứ này, là vườn rau của anh đấy hả?” Cô ngạc nhiên hỏi Tông Lăng.

Tông Lăng đáp ừ, rồi hỏi cô muốn rau gì.

Trình Nặc có cảm giác như chuột rơi vào hũ dầu vậy. Có thể do nguyên nhân từ nhỏ đã theo bà nội trồng rau bán rau, nên cô luôn có tình cảm đặc biệt với vườn rau. Cô thích nhìn những luống rau chỉnh tề, nhìn tự tay mình gieo hạt giống, cao ra lớn lên. Lúc gặt hái, bỏ những bó cải xanh tươi non ướt át vào trong giỏ, cô đều có cảm giác thỏa mãn đặc biệt.

Sau khi kết hôn, cô đã từng thử trồng rau trong chậu ở ban công. Dù rau không đầy đủ dinh dưỡng bằng trồng trong đất, nhưng cũng do tự tay mình trồng nên cô rất vui, đến lúc thu hoạch thì một mâm cũng ăn không đủ. Lâm Dĩ An cũng không phản đối, có điều nói cô làm việc thừa hơi, tốn công làm gì, đến chợ mua là được.

Trình Nặc nghĩ, anh ta không hiểu được niềm vui khi trồng rau dâu.

“Nhiều rau như thế, đều do một mình anh chăm sóc?” Cô hỏi.

Tông Lăng nhìn cô như nhìn đũa ngọc, “Chẳng lẽ tôi không biết thuê người à?”

Lúc này Trình Nặc mới ngó ra mình vừa hỏi một câu ngu ngốc, ngay cách đó không xa trong mấy căn lều lớn đó vẫn còn có người đang làm việc kìa.

“Anh trồng rau gì?”

Tông Lãng nói không nhớ, “Chợ có gì thì ở đây có cả.”

Bạch Nguyên nói cậu ta muốn ăn dưa leo, để Tông Lãng dắt mình đi hái. Trình Nặc cũng đi theo sau, đi vào một căn lều lớn. Vừa đi vào, Trình Nặc lập tức đông cứng không nhấc chân nổi.

Cả cái lều này toàn dưa leo. Bắc giá chuyên dụng, cây mây quấn đầy. Thú vui của việc hái dưa leo là nằm ở chỗ, dù nhìn đi đâu thì cũng toàn là lá cây, nhưng chỉ cần tĩnh tâm cẩn thận tìm kiếm, thì sẽ phát hiện ra, ẩn sau những chiếc lá đó là rất nhiều dưa leo, hái mãi cũng không hết.

Trình Nặc và Bạch Nguyên hái được bảy tám quả, không cần giỏ, cứ thế ôm vào ngực, không nở rời tay.

“Bạch Nguyên, ở đó ở đó, bên phải cậu đấy, có quả non nhất!”

Bạch Nguyên tìm không ra, hỏi: “Đâu đâu?”

Trình Nặc cuống lên, “Ây da, ngay bên cạnh tay cậu đấy!”

Tông Lãng khoanh tay đứng cạnh nhìn họ hái, ánh mắt mắt không chết, cứ lướt qua trên mặt Trình Nặc.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tân Sinh

Trình Nặc vừa đặt chân vào vườn rau cái là không muốn rời đi, Tông Lăng tìm một số lượng lớn giỏ trúc tới, để cô sắp xếp rau củ. Hai người cô với Bạch Nguyên chạy miết từ lều này đến lều khác, thứ gì cũng muốn hái một ít. Đến lúc về, Trình Nặc mới phát hiện ra, cô đã hái được số rau củ chất đầy nửa xe ba bánh.

“Trời ơi, nhiều thế này sao!”

Bạch Nguyên cười nói: “Không sao, em ăn nhiều cơm lắm, có thể ăn hết.”

Trình Nặc đang mãi nghĩ, những thứ rau củ này nên phối thế nào, làm món gì đây. Đang lúc nghĩ ngợi thì cô phát hiện ra một chuyện rất quan trọng, không có thịt, cũng đâu thể nấu toàn rau không được.

Cô nói với Bạch Nguyên, vẫn cần phải lên trấn một chuyến để mua ít thịt.

Bạch Nguyên đáp: “VẬY em đi với anh Lăng, chị ở nhà chuẩn bị thức ăn đi.”

Trình Nặc cảm thấy thế cũng tốt: “VẬY tôi về lấy giấy bút liệt kê, rồi mua theo đó nhé.”

Tông Lăng ngồi đằng trước lái xe, nãy giờ vẫn im lặng, nghe thế thì nói: “Không cần phiền toái thế đâu, nhắn thẳng vào Wechat cho tôi đi.”

Bạch Nguyên nghe thế thì la lên, “Hai người thêm Wechat rồi à, không được, chị Trình Nặc, chị cũng phải thêm em vào.” Vừa nói vừa rút điện thoại ra.

Trình Nặc đành phải thêm Bạch Nguyên vào. Chuyện đầu tiên Bạch Nguyên làm sau khi được thêm bạn bè là kéo ba người vào một group, đặt tên là ‘tiểu phân đội cù lao Hà Diệp’.

Trình Nặc soạn đủ đồ mình cần mua, không nhắn riêng cho Tông Lăng mà nhắn vào trong group.

Quay về nhà, Bạch Nguyên xách đồng rau củ ra sân sau, rồi cùng Tông Lăng đi sang bên kia.

Rau quá nhiều, Trình Nặc lật mấy thứ có thể vất đặt sang bên, số còn lại đem đi rửa. Cắt xong xuôi mới nhận ra chén đĩa không đủ, thế là vội nhắn tin vào trong group tiểu phân đội, dặn Bạch Nguyên mua thêm ít chén đĩa.

Chỉ có một chiếc bếp điện từ, nấu đồ quá lâu. Trình Nặc bèn chuyển qua phòng bếp, nhìn quanh nồi trên bếp, dù có bụi bám nhưng vẫn tốt chán.

Múc nước, chà rửa nồi chừng mấy lần, rồi chất củi vào một góc, quét sạch đất, nhóm lửa, nấu thử một nồi nước sôi trước xem có dùng được không.

Nồi nước đã sôi, không bị rỉ nước. Trình Nặc phấn khởi hô lên: “Tốt quá rồi!”

Sau đó cô chuyển hết dầu muối tương giấm đến đây, cũng dọn bàn nhỏ đặt bếp điện từ vào, thuận lợi gác chén đĩa. Vừa chuẩn bị xong xuôi thì Bạch Nguyên và Tông Lăng về. Túi lớn túi nhỏ, mua nhiều thật đấy.

Bóng đèn ở phòng bếp đã bị hư, Trình Nặc sợ trời tối không thấy rõ nên nhân lúc còn sớm, cô bắt đầu nấu cơm luôn. Bạch Nguyên chủ động ngồi dưới bếp, thêm lửa hộ cô.

“Chị Trình Nặc, em thêm lửa đã vừa chưa?”

Trình Nặc nói được, “Lửa lớn lắm.”

Bạch Nguyên đặc ý: “Hồi nhỏ em ở đây, lúc bà cố nấu cơm thì đều do em thêm củi đấy.”

“Bà lão lớn tuổi vậy rồi mà vẫn nấu cơm à?” Trình Nặc hỏi.

“Dĩ nhiên rồi, bây giờ vẫn có thể nấu được đấy. Ngày đầu tiên em về, bà lão còn nhớ em thích ăn thịt chưng bột cay, thế là đích thân nấu cho em, chưng cả một nồi lớn. Làm em ăn no căng cả bụng, không thất nổi thất lưng luôn.”

Trình Nặc nói hay thật đấy. Nếu như cô được như bà lão, còn có thể nấu cơm cho chất, hẳn là hạnh phúc lắm.

Cô cho xương sườn và củ cải vào nồi chưng, thêm nước, dặn Bạch Nguyên chưng với lửa nhỏ. Sau đó ra sân sau rót nước, phát hiện không biết Tông Lăng vừa nãy còn loanh quanh ở đây đã đi đâu, đến sân trước xem, cũng không có.

Bụng nghĩ thầm người này đúng là, đi cũng không chào hỏi, lát nữa ăn cơm còn phải đi mời anh ta tới à?

Vừa nghĩ đến đây thì thấy có người nhảy vào từ lỗ hổng trên tường, chính là Tông Lãng.

Trình Nặc lại nghĩ, một người hai người, sao ai cũng giống con mèo trắng kia thế, đường chính không đi lại thích đi lối này?

Tông Lãng cầm trong tay mấy cái bóng đèn. Không phải bóng đèn tiết kiệm năng lượng, là loại đèn sợi đốt như trong phòng Trình Nặc.

“Lúc sáng thấy trên trần có loại bóng này nên thuận tiện mua giúp cô.” Tông Lãng đưa bóng đèn cho Trình Nặc, giải thích.

Vì vừa rồi mình mới oán trách người ta nên Trình Nặc có phần xấu hổ, “Cám ơn anh nhé, đợi tôi trả tiền cho anh. À, cả tiền mua thức ăn nữa, để trả luôn.”

Tông Lãng đi vào phòng, kéo ghế tới đứng lên, tháo bóng đèn ở nhà chính xuống, để Trình Nặc đưa cho anh cái mới. Lắp xong thì nhảy xuống. Trình Nặc đứng cạnh ghế, hai người cách nhau rất gần, gần đến nỗi cô có thể ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng trên người anh.

Tông Lãng cúi đầu nhìn Trình Nặc, trong mắt tràn đầy ý cười: “Được, đợi tôi về tính xem hết mấy tiền thì sẽ nói với cô.”

Vì Trình Nặc đứng gần anh quá nên tim bất giác hẫng một nhịp, đại não trống rỗng một khắc, lại chú ý thấy trên cằm vốn lún phún râu đã được cạo sạch, cằm chẻ rõ ràng, vô cùng nổi bật.

“À, được được.”

Tông Lãng cười rời đi, đi vào phòng, lại thay bóng đèn mới. Sau đó mới ra phòng bếp, cũng thay luôn chiếc bóng đèn hư kia.

Trình Nặc bật công tắc, xoẹt một tiếng, trong căn phòng lờ mờ lập tức sáng choang.

Bạch Nguyên nhìn bóng đèn cười nói: “Anh Lãng làm gì cũng giỏi thật.”

Tông Lãng không trả lời cậu ta, chỉ nhìn Trình Nặc. Trình Nặc vội đi đến mở nắp nồi ra, xem đã hầm xong xương sườn chưa.

Nắp vừa gỡ ra, khói trắng lập tức bốc lên, mùi thịt xộc thẳng vào mũi.

Trình Nặc nghĩ, mình sao thế nhỉ, rõ ràng tim đã chết rồi, vì sao lại còn cảm giác loạn nhịp này đây.

Cô cắn môi, nghĩ đến Lâm Dĩ An. Tự nói với bản thân, Trình Nặc à, nhất định mày phải cẩn thận, đừng để bản thân rơi vào tuyệt cảnh lần nữa.

“Thơm quá đi!” Bạch Nguyên đưa mũi đến ngửi, “Chị Trình Nặc, em có thể ăn một miếng trước được không?”

Trình Nặc hoàn hồn, nói được. Lấy muôi lật múc một miếng xương sườn rồi đưa cho Bạch Nguyên.

Bạch Nguyên cầm lấy thả vào miệng, bị nóng nên vừa giã vừa la, nhưng cũng không chịu nhổ ra.

“Ngon lắm, còn có mùi tươi của củ cải nữa!”

Trình Nặc hỏi: “Thịt chín chưa?”

Bạch Nguyên nói: “Chín rồi chín rồi, rất vừa.”

Trình Nặc cầm bát canh, múc xương sườn lên đó rồi bày ra bàn. Tiếp tục rửa nồi, nấu món khác.

Bạch Nguyên thêm ăn, lúc trưa còn chưa ăn nó, thế là động đũa gấp một miếng xương sườn, không nhớ phải xuống bếp nhóm lửa.

Tông Lãng thế vào vị trí của cậu, nhét thêm củi vào bếp. Cách làn khói bốc lên từ nồi, anh nhìn Trình Nặc. Cô nghiêm túc nấu ăn, không hề liếc về phía anh dù chỉ là một lần.

Vì quá nhiều đồ ăn, nên nấu bữa cơm này ngót nghét hai tiếng. Bạch Nguyên như một đứa trẻ, ngồi chờ bên cạnh. Hết xong món nào là cậu lại thử trước, vừa ăn vừa kêu gào: “Chị Trình Nặc, đồ chị làm ngon ngon cực!”

Đợi nấu xong xuôi thì cậu ta đã no rồi.

Bắt đầu dọn đồ ăn lên bàn vuông trong gian nhà chính, lúc bày bát đũa, đột nhiên Tông Lãng nói: “Sắp sáu giờ rồi.”

Trình Nặc không phản ứng kịp là có ý gì, nhưng Bạch Nguyên lại la lên: “Nguy rồi nguy rồi, sắp không kịp chuyển phà cuối rồi!”

Trình Nặc cũng quên bém nhà cậu ta ở bên kia sông, “Thế làm thế nào bây giờ, hay là cậu mau ăn trước đi.”

Bạch Nguyên nói đã no rồi, vừa mặc áo khoác vừa chạy ra ngoài, “Đồ dư lại cũng đừng đổ nha chị, đợi mai em đến ăn!” Người cao chân dài, từ lỗ hổng trên tường nhảy ra ngoài, một lúc sau đã khuất bóng.

Bất chợt, cả căn phòng chỉ còn lại mỗi Trình Nặc và Tông Lãng, yên tĩnh đến lúng túng.

Trình Nặc nói: “Nhiều đồ ăn thế này, hai chúng ta cũng ăn không hết, không bằng gọi mấy người chú La lại ăn đi! Tôi nhớ nhà chú La ở trước mặt đúng không, để tôi đi gọi chú ấy!”

Nói rồi liền chạy bay ra ngoài, chạy rất nhanh.

Tông Lãng không nhịn được bật cười. Nghĩ thầm trong đầu mình đáng sợ thế à?

Chú La không muốn đến, Trình Nặc nói coi như chúc mừng trước khi bắt đầu làm việc, khuyên mãi mới chịu đến, rồi lại hỏi nhà chú Lưu ở đâu, lại chạy bịch bịch đi tìm chú Lưu, rồi cùng chú Lưu đi gọi bác Ngô.

Người ngồi đầy bàn, rót cuộc trong phòng cũng náo nhiệt lên.

Chú La không thích nói chuyện, Trình Nặc rót cho chú ấy cốc rượu, một mình chú tự ăn tự uống. Còn chú Lưu thì ngược lại, vô cùng nhiệt tình, muốn cạn ly từng người một.

Trình Nặc nói cô không biết uống rượu.

Lúc nói câu này thì có hơi chột dạ, cô nhìn Tông Lãng, thấy anh đang nhếch môi cười.

Chú Lưu nói, “Không biết uống rượu thì lấy nước thay rượu đi, chúc khởi công đại cát!”

Không đủ ly nên Trình Nặc đành lấy bát thay, rót nước sôi nguội rồi cạn ly với từng người một.

“Khởi công đại cát!”

Ăn bữa cơm này đến tám chín giờ, đồ ăn trên bàn đã nguội. Tiễn mấy người chú Lưu rời đi, Tông Lăng cũng không nán lại lâu, chào hỏi rồi ra về.

Trình Nặc thu dọn bát đĩa, vì mới đổi bóng đèn, nên từ phòng bếp đến nhà chính đều rất sáng, không còn thấy sợ nữa.

Dọn dẹp xong xuôi thì lại đi rửa mặt, cuối cùng kiểm tra chốt cửa. Sau đó Trình Nặc về phòng, mở laptop lên.

Cô có thói quen viết nhật ký. Những ngày qua xảy ra quá nhiều chuyện nên mới gián đoạn việc viết nhật ký.

Mở Word lên, nhìn con trỏ nhấp nháy mà mãi vẫn không viết chữ nào. Thế là cô dứt khoát tắt Word đi, lấy điện thoại đăng nhập weibo. Weibo cũ có rất nhiều bản ghi chép, đều ghi lại từng chút một trong cuộc sống cô. Giờ cô không muốn nhìn nữa, thoát ra, đăng ký tài khoản mới.

ID tên là, Tân Sinh*.

(*Nghĩa ở đây là cuộc sống mới.)

Cô lại tìm mấy tấm ảnh chụp hôm nay cùng với mấy tấm chụp nhà hôm trước, chọn mấy tấm post lên, thêm caption —— tôi có một căn nhà cũ.

Vì trong ảnh có một tấm có hình của Bạch Nguyên, cô nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng gửi Wechat cho Bạch Nguyên, hỏi cậu liệu có để ý không.

Không lâu sau, Bạch Nguyên trả lời: Không để ý đâu! Xin ID weibo!

Nhưng lần này lại trả lời ở trong group Tiểu Phân Đội.

Trình Nặc trả lời: Không được, đây là bí mật.

Bạch Nguyên đành phải xóa, trả lời lại: Nhất định phải chọn tấm nào đẹp trai vào!

Trình Nặc: Yên tâm, tấm nào của cậu cũng đẹp trai cả.

Trình Nặc lại hỏi cậu: Có bắt kịp chuyến phà cuối không?

Gửi đi rồi mới phát giác mình lại hỏi một câu ngốc nghếch, dĩ nhiên là bắt kịp rồi.

Bạch Nguyên: Kịp chứ, một giây sau đã lên phà rồi, may mà chân em chạy cự li dài hơi bị nhanh!

Trình Nặc gửi một biểu tượng cười to. Đột nhiên, trên màn hình xuất hiện tin nhắn của Tông Lăng.

“Chân cậu dài một mét tám không? Không có thì đừng đắc ý.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Không Phải 'Rau' Của Tôi

Vì sự xuất hiện của Tông Lăng mà Trình Nặc đột nhiên nhớ ra, mình còn chưa trả tiền đồ ăn cho anh, thế là nhắm tính tiền hái rau củ cùng với đồ mua được trên trấn, sau đó gửi tin nhắn riêng rồi gửi thêm bao lì xì hai trăm đồng cho Tông Lăng, ghi rõ là tiền mua đồ ăn. Sau khi gửi đi, thấy Tông Lăng nhanh chóng nhận tiền.

Trình Nặc nghĩ, không biết có phải anh cố xuất hiện trong group, nhắc nhở cô trả tiền không nữa.

Thoát Wechat, ngủ. Ngày mai còn phải dậy sớm trồng rau đây.

Một đêm ngủ ngon, ngày hôm sau, lại một ngày nắng đẹp.

Đất hoang không đủ độ màu mỡ, cô nhỏ cỏ chất thành đống đốt đi. Đốt xong còn dư lại tro, đó là phân bón tự nhiên tốt nhất.

Trong thời gian đợi cỏ cháy hết, cô chuyển ghé tre ra, ngồi trong sân trước, lột vỏ từng tép tỏi mình đã mua.

Nắng mùa thu thật chan hòa, cẩn thận lắng nghe, xa xa lại có tiếng ve sàu râm ran. Những bông hồng trên tường theo gió khẽ rơi xuống mấy cánh hoa, nhẹ nhàng rơi xuống gạch phủ đầy rêu xanh.

Lại trồng thêm vài cây ăn quả, chỉ cần là đất màu nơi này thì có thể trồng được. Nghĩ đến cây ăn quả, cô lại nhớ đến mấy bụi thạch

lựu kia, sai nhiều trái vậy mà không ăn hết, lãng phí quá. Hái vào ngâm thành rượu lựu cũng được đấy nhỉ.

Vừa nổi hứng, cô lập tức rút điện thoại ra search baidu xem cách ủ rượu lựu. Tính toán cần mua dụng cụ gì, ghi nhớ lại, lần sau lên trấn mua về.

Đội đốt sạch cỏ thì lại đi trồng tỏi, nhưng lúc này mới nhớ dụng cụ mượn hôm qua đã trả lại hết rồi. Cô đành phải đi mượn tiếp, người khác cô không quen nên chỉ biết đi tìm ba người trong đội thi công cao tuổi.

Nhà chú La gần đây, nhưng Trình Nặc thấy chú ấy luôn sầm mặt nên thôi, đến nhà chú Lưu.

Trong nhà chú Lưu chỉ có mỗi chú cùng vợ già, con cái đều đã chuyển đi.

Lúc Trình Nặc đến, vừa hay chú Lưu có mặt ở nhà, nhiệt tình chào đón cô.

Trình Nặc nói rõ ý đồ, chú Lưu vội lấy dụng cụ nông nghiệp nhà họ ra, “Muốn gì thì cứ chọn đi!”

Trình Nặc bảo chỉ cần cuốc là được, có điều mượn rồi cũng không thể đi ngay, cô nán lại nói chuyện với chú Lưu mấy câu.

“Bác gái đâu ạ, sao không thấy đâu?”

Chú Lưu nói đang đi làm ở lều lớn, “Bà ấy không thích ở yên, ngày nào cũng qua đó làm việc.”

Trình Nặc hỏi chú: “Là lều lớn chỗ Tông Lãng ấy ạ?”

Chú Lưu: “Đúng thế, người trên cù lao này đa phần đều đến lều cậu ta làm việc. Đã lớn tuổi cả rồi, đi nơi khác cũng không tìm được việc làm. Mà lều của cậu ta cách đây cũng gần, không cần phải qua sông. Tiền công cũng không thấp, một ngày sáu mươi đồng, buổi trưa còn bao cơm.”

Trình Nặc ò một tiếng, bụng nghĩ thì ra Tông Lãng còn giải quyết cả vấn đề công việc của người trên cù lao.

“Vốn dĩ chú cũng làm ở đó đấy, có điều Tông Lãng đến tìm chú nhờ, sửa nhà cho cháu đấy, nên mấy ngày nay mới không đi.”

Trình Nặc nghe ra ý của chú ấy có mấy phần không bỏ được lều lớn, cười nói: “Chú Lưu cứ yên tâm, cháu cũng bao bữa trưa luôn!”

Chú Lưu nghe thế thì cười to, “Hóa ra lại tốt thế cơ à, bữa cơm tối qua cháu làm ngon lắm, làm con sâu ham ăn trong chú chui ra rồi này, còn ngon hơn tiệm cơm trên trấn nhiều!”

Trình Nặc lại trò chuyện đôi câu, vừa định về thì thấy dưới chân tường trong sân nhà chú Lưu có mấy hũ sành cũ. Cô mặt dày xin chú Lưu một cái.

Chú Lưu nói: “Cháu thích cái này hả? Mấy thứ này bọn chú muốn vất mà cũng không biết vất đâu, cháu lấy thì tốt quá, cứ cầm đi.”

Trình Nặc vui vẻ, liên tục nói cảm ơn, rồi chia mấy chuyện chuyện đồng hũ sành kia về.

Sau khi về, cô gieo tỏi trước. Rồi lại bắt chợt linh cảm dâng trào, cô chuyển ghé ra, dùng đồ cố định điện thoại, camera nhắm thẳng vườn rau, quay một đoạn video trồng tỏi.

Cô muốn làm một bản ghi chép, ghi lại tất cả mọi thứ ở căn nhà cũ này.

Trồng tỏi xong, cô chuẩn bị rải hạt giống cải trắng, nhưng lại phát hiện ra mình quên mua tấm màng nhựa. Mùa này nếu không có màng đậy thì hạt giống sẽ khó mà nảy mầm được. Vậy là đành bỏ đi, định chiều ghé lên trấn mua rồi về trồng sau.

Thời gian rảnh còn lại, cô chuyển mấy hũ sành đến bên giếng, múc nước, nghiêm túc cọ rửa. Có đến bảy tám hũ sành, có cái bị sứt mẻ, có cái vẫn nguyên vẹn.

Có lẽ trước đây chúng được dùng để muối rau, để ở bên ngoài lâu nên dính không ít bùn bẩn. Trình Nặc cẩn thận rửa sạch từng hũ một, chọn một hũ thân cao dáng nhỏ, múc đầy nước, rồi lại ra ngoài tường trong sân ngắt mấy bông hồng cắm vào. Sau đó cô chuyển bàn vuông ở phòng bếp về sân trước, đặt hũ sành lên trên, trông lại càng hợp.

Trình Nặc xúc động, lại rút điện thoại ra chụp mấy tấm. Đột nhiên có âm thanh thông báo của Wechat, mở ra nhìn, là tin nhắn group Tiểu Phân Đội, Bạch Nguyên nhắn vào, nói hôm nay mình không thể tới trồng rau giúp cô được.

Trình Nặc trả lời không sao, rồi lại gửi video và ảnh vừa chụp ban nãy qua cho cậu xem.

Bạch Nguyên gửi lại một biểu tượng khen ngợi, lại nói: Có điều chị yên tâm, nhất định bắt đầu từ mai em sẽ tới!

Trình Nặc cười trả lời được, rồi hỏi: Cậu có biết ở đâu bán công cụ làm nông không, cứ mượn người ta hoài cũng không hay lắm.

Mãi vẫn không thấy Bạch Nguyên trả lời, Trình Nặc đoán chắc cậu ta đang bận, thế là đặt điện thoại xuống, tiếp tục thu dọn mấy cái hũ kia. Rửa xong thì đặt ở sân trước cho ráo.

Trong bãi đất hoang ở ngoài sân mọc đầy cúc hoang. Cô hái một bó to về, chia nhau ra cắm trong hai chiếc hũ. Hũ sành kiểu cổ phối thêm cúc hoang xanh vàng, nhìn vào rất có phong tình.

Tâm trạng Trình Nặc rất tốt, lại tách tách chụp thêm mấy tấm.

Lại mở Wechat ra, Bạch Nguyên vẫn chưa trả lời, nhưng hơn mười phút trước Tông Lăng đã nhắn: Tôi biết.

Không hiểu sao, theo bản năng Trình Nặc không muốn tiếp xúc với Tông Lăng. Nhưng tránh đâu có khỏi, anh ta còn sửa nhà hộ cô mà.

Trình Nặc nghĩ, ngoài sửa nhà ra, không nên có tiếp xúc gì khác với anh ta nữa cả. Hàng xóm bình thường thôi, không nên qua lại thân thiết quá.

Cô không trả lời, chuẩn bị đặt điện thoại xuống.

Nhưng thế sự mà, sẽ luôn khiến người ta phải giật mình.

Cô vừa đặt điện thoại xuống thì nghe thấy bên ngoài sân có tiếng xe ba bánh nổ brum brum. Một giây tiếp theo, Tông Lăng đã đứng ở ngoài gọi cô.

“Trình Nặc!”

Trình Nặc sợ hết hồn, suýt nữa đã thả điện thoại xuống đất. Hốt hoảng chạy vào phòng, lại chạy vào nhà, sau nghĩ lại thấy không ổn,

chắc anh ta đã thấy mình rồi, thế là phải chạy ra lại, lúng túng cười với Tông Lãng ở ngoài.

“Sao anh lại tới đây?”

Tông Lãng dừng ở chỗ nứt ở đầu tường, trên mặt lại đeo kính râm, nhếch miệng cười, có thể nhận ra anh ta đang rất vui.

“Vừa hay tôi phải đến trấn trên, có thể thuận tiện chở cô đi mua đồ làm nông.”

Trình Nặc vội nói: “A, không cần đâu, tôi định... mai mới đi mua.”

Anh nhướn mày, “Không phải mai bắt đầu làm việc rồi à, cô có rảnh hả?”

Trình Nặc ò một tiếng, hình như là không.

“Đi thôi.” Anh nói, “Nếu trễ là không kịp chuyển phà giờ này đâu.”

Trình Nặc thấy mình như con vịt bị lừa đi, nếu không đồng ý thì có vẻ không hợp lẽ lắm, dẫu sao người ta cũng có lòng tốt đến giúp cô.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC, ĐỢI TÔI ĐI LẤY TÚI.”

Cô vào nhà lấy túi, đóng cửa trước cửa sau lại, rì rì đi đến bên xe ba bánh, lúc này mới nhìn thấy, phía sau xe lại chất đầy rau củ.

Tông Lãng không lên tiếng, dịch mông qua một bên, để dư chỗ trống cho cô.

Trình Nặc ngồi lên, không hiểu sao mà cô rất không tự nhiên, cả người như cứ sắp rơi ra ngoài xe đến nơi. Đường hôm nay lại còn

rất xóc nảy, cô nghĩ lại thật, lúc trước ngồi xe này cũng đâu có chòng chành đến thế.

“Ngồi cho vững đi, ngã là tôi không chịu tiền thuốc thang đâu đấy.”

Trình Nặc siết chặt tay vịn ở bên cạnh, căng thẳng suốt đường đi, mãi đến khi lên phà, Tông Lãng xuống xe thì cô mới thả lỏng.

Tông Lãng gặp người quen nên đi nói chuyện. Trình Nặc mơ hồ nghe thấy người kia hỏi Tông Lãng cô là ai. Tông Lãng quay đầu nhìn cô rồi mới đáp: “Mới chuyển đến.”

Người kia nói tiếp: “Còn có người chuyển đến hả? Có điều trông đẹp đấy, kết hôn chưa?”

Tông Lãng nói gì đó, nhưng bị gió biển cuốn đi rồi.

Người kia cười với vẻ mờ ám, “Ở lâu gần nước đấy nha*...”

(*Nguyên câu là 近水楼台先得月 – ở lâu gần nước thì nhìn thấy ánh trăng đầu tiên: ý chỉ người đầu tiên được hưởng lợi khi ở gần cái lợi.)

Tông Lãng không lên tiếng, một lúc sau, Trình Nặc mới nghe thấy câu nói do gió biển đưa đến.

“Không phải ‘rau’ của tôi*.”

(*Có thể hiểu là không phải tuýp người của tôi.)

Chỉ năm chữ nhẹ nhàng, Trình Nặc nghe được lại cảm thấy rất tốt. Nhưng trong lòng vẫn khó chịu, cô rút điện thoại ra soi, tóc ngắn ngang vai, mặt trái xoan, ngũ quan bình thường, nhưng cũng được

xem là thanh tú. Cô nghĩ, với dáng người của mình, lại còn có người chê sao?

Bỗng nhớ đến Lâm Dĩ An, có lẽ là có người chê thật, nếu không sao anh ta lại...

Những ngày qua, cô cố gắng không để bản thân phải nghĩ đến Lâm Dĩ An, không nghĩ đến Đình Gia, vì hễ nghĩ đến là trái tim lại quặn đau. Mà tim đau đớn, thì cô sẽ khóc.

Cô không thích khóc, lớn thế rồi, số lần cô khóc có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cô không muốn phải khóc vì hai kẻ đã làm tổn thương mình.

Nên chỉ có thể đừng nghĩ đến, không thèm nghĩ tới thì sẽ không khóc. Nhưng vào lúc này, tâm trạng cô lại bị một câu nói của Tông Lăng làm xáo trộn, hốc mắt cay xè.

Tiếng còi vang lên, phà sắp cập bến rồi. Tông Lăng quay về, lơ đãng trông thấy mắt cô đỏ ửng.

“Sao vậy?” Anh hơi bất ngờ.

Trình Nặc dụi mắt, “À, cát bay vào mắt.”

Tông Lăng ngạc nhiên nhìn bốn phía, đang ở trên mặt sông, lấy đâu ra cát?

Lúc lên bờ, Tông Lăng nói phải đưa rau củ trên xe đến tiệm cơm trước đã, sau đó sẽ dẫn cô đi mua công cụ.

Trình Nặc nói được, rồi hỏi: “Rau anh trồng đều bán cho tiệm cơm hết à?”

Tông Lãng nói không phải, “Số lượng ở tiệm cơm quá ít, đa số đều kéo ra chợ bán sỉ.”

Trình Nặc ồ một tiếng, không hiểu rõ lắm, nếu không phải thế thì sao còn đưa đến tiệm làm gì. Nhưng cô cũng không tiện hỏi lại.

Không chỉ đưa rau cho một tiệm nên Trình Nặc đi theo, cuối cùng mới phát hiện, có một phần rau củ là đưa cho ông chủ mập ở quầy thịt nướng ngoài bên kia.

Ông chủ mập đang bận rộn, lúc thấy hai người họ ngồi trên xe ba bánh xuất hiện thì ngạc nhiên tới nỗi cầm rớt xuống đất.

“Sao, sao hai người lại đi với nhau?!”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 12: “Dì Cả” Giá Đáo

Tông Lãng vẫn phải đưa rau củ đến một nhà cuối rồi lát nữa mới từ đây đi mua công cụ, nên anh để Trình Nặc ở lại đây chờ.

Thế là Trình Nặc và ông chủ mập chuyện trò đôi câu.

Thông qua giới thiệu của Tông Lãng, Trình Nặc biết được ông chủ mập họ Thiệu, tên là Thiệu Hồng. Anh ta bảo mọi người đều gọi mình là Thiệu mập, nhưng Trình Nặc không tiện xưng hô như thế, vậy nên chỉ gọi anh ta là anh Thiệu.

Khi Thiệu Hồng biết Trình Nặc đã mua nhà định cư trên cù lao thì còn ngạc nhiên hơn cả lúc thấy cô và Tông Lãng cùng xuất hiện.

“Một mình cô, dọn đến cù lao ở? Ôi chao hiểm có thật đấy. Người trẻ tuổi trên cù lao đều nghĩ cách chuyển ra ngoài sống, sao cô còn chạy đến đó mua nhà? Bố mẹ trong nhà không phản đối à?”

Anh ta hỏi một đồng câu, Trình Nặc không biết phải trả lời thế nào, chỉ phải nói: “Tôi thích chỗ đó, yên tĩnh.”

Thiệu Hồng nói: “Sao cô cũng giống Tông Lãng thế, tôi khuyên cậu ta nhiều lần lắm rồi, bảo chuyển đi đi, nhưng cậu ta không chịu, nói ở đó yên tĩnh, ở thoải mái.”

“Thoải mái cái quái gì chứ, mua đồ cũng phải qua sông, mà đò phà cũng có nhanh đâu!”

Trình Nặc bị anh ta chọc cười, thuận miệng hỏi: “Tông Lãng là người trên cù lao à?”

Nói đến đây, Thiệu Hồng thờ dài, “Cứ coi là vậy đi.”

Cứ coi là vậy đi là sao chứ hả, Trình Nặc nghi hoặc nhìn anh ta.

“Haiz, cậu ta ấy à, mới sinh chưa được mấy hôm đã bị để lại trên phà, được ông Tông trên cù lao nhặt về nuôi lớn. Sau đó ông Tông qua đời, nhưng cậu ta cũng không muốn đi, vẫn ở lại đó.”

Trình Nặc giật mình, không ngờ Tông Lãng lại là một cô nhi.

“Có điều con người cậu ta ấy, mệnh dã, chỉ với hai bàn tay trắng mà đã dựng nên được gia sản cho mình. Cô không biết đấy thôi, lều lớn trên cù lao của cậu ta kiếm được nhiều tiền lắm. Còn mở quán cơm ở trong thành phố, có tận mấy chi nhánh, buôn bán đất lắm.”

“Hả?!” Trình Nặc khiếp sợ mở to đôi mắt.

Thì ra anh ta lợi hại đến thế. “Thế sao tôi thấy, anh ta cứ ở trên cù lao cả ngày vậy?” Lại còn rảnh rỗi sửa nhà cho cô.

Thiệu Hồng nói, “Nên tôi mới nói con người cậu ta khác biệt mà, nếu là người khác thì đã chuyển lên thành phố lâu rồi. Cậu ta tốt lắm, buôn bán trong cửa tiệm toàn giao cho người khác quản, còn mình ở trên cù lao trồng rau, cả ngày làm lụng như kẻ chân đất, cũng sắp ba mươi đến nơi rồi mà chưa lấy vợ.”

Nói đến đây, đột nhiên Thiệu Hồng híp mắt cười hỏi Trình Nặc: “Ày, cô gái, cô kết hôn chưa?”

Trình Nặc không ngờ anh ta sẽ hỏi câu này, ngớ ra một hồi rồi mới thấp giọng nói: “Tôi ly hôn rồi.”

Thiệu Hồng bảo: “Tôi cũng biết được mà, nhìn cô đêm đó khóc lớn như thế, ắt hẳn có chuyện đau lòng lắm. Ly hôn cũng tốt, cô gái tốt như cô đây, cứ để tên mất mù kia phải hối hận đi.”

Trình Nặc cười cười, không tiếp lời.

Tông Lãng quay về rất nhanh, ngồi trên xe gọi Trình Nặc, “Đi thôi!”

Trình Nặc chào tạm biệt Thiệu Hồng, Thiệu Hồng nói: “Có rảnh thì nhớ ghé chơi nha, anh mời cô uống rượu!”

Trình Nặc nói được.

Đằng sau xe trống trơn, Trình Nặc không chen chúc ở phía trước nữa mà ngồi vào sau xe.

Xe ba bánh brum brum chạy về phía trước, gió khá to, thổi rối tóc cô.

Cô nhìn bóng lưng Tông Lãng, bỗng rất muốn biết tại sao anh ta cứ cố chấp muốn ở lại cù lao Hà Diệp đến thế.

“Sao anh không chuyển đi?” Cô hỏi.

Tông Lãng không nghe rõ, hỏi cô nói gì.

“Tôi nói, vì sao anh lại ở lại cù lao Hà Diệp, mà không chuyển đi?!”

“Vì chờ cô đấy!”

Trình Nặc: ...

Tông Lãng cười lớn, trông rất vui. Qua một lúc sau mới nói: “Đùa tí thôi, đừng giận.”

Rồi anh lại hỏi: “Còn cô, vì sao lại ở lại?”

Trình Nặc đáp không biết, mơ hồ đến đây, rồi mơ hồ mua căn nhà kia, nên mới ở lại.

“Có hối hận không?”

Trình Nặc hỏi: “Cái gì?”

“Thì mua ngôi nhà kia, có hối hận không?”

Trình Nặc cười, “Không hối hận.”

Trình Nặc cứ tưởng Tông Lãng sẽ dẫn mình đến cửa hàng bán dụng cụ làm nông, nhưng đến nơi rồi mới hay, thì ra là lò rèn. Vào thời đại này rất hiếm gặp được thợ rèn.

Cô tò mò lại gần xem. Thợ rèn không chỉ làm việc bằng chính sức lực mà có dùng đến máy nữa, Trình Nặc không biết thứ đó gọi là gì. Có điều nhìn thợ rèn đặt một khối sắt đỏ rực vào dưới máy, trong máy có một cái búa tạ rơi xuống, đập từng phát từng phát một. Thợ rèn chỉ cần di chuyển cục sắt, để nó thành hình theo mong muốn của mình.

Trình Nặc chưa từng thấy loại máy này bao giờ, rất mới lạ, thế là rút điện thoại ra quay một đoạn video.

Dụng cụ có sẵn rồi, không cần phải chờ. Được phân loại treo ngay ngắn trên tường. Trình Nặc chụp mấy bức rồi mới bắt đầu

chọn.

Không thể thiếu cuốc và xẻng rồi, còn cả cào nữa. Cuối cùng lại chọn hai xẻng sắt xinh xắn, xẻng loại này dùng để đào rau củ là tốt nhất, không thì trồng hoa hay xử lý vườn rau cũng đều được.

Trả tiền xong, Tông Lãng giúp cô đưa đồ lên xe rồi ra về.

Trình Nặc hỏi anh, “Mấy thứ này không có cán, làm sao đây?”

Tông Lãng nói: “Cô quên chú La làm gì rồi à?”

Trình Nặc chột ồ một tiếng, chú La là thợ mộc mà.

Lúc đi ngang qua chợ, Trình Nặc bảo Tông Lãng dừng lại. Mai bắt đầu làm việc rồi, cô phải mua đồ trước.

Trong nhà có không ít rau củ, Trình Nặc chủ yếu mua thịt thà các thứ, nhưng lại không dám mua nhiều. Không có tủ lạnh, sợ bị thiu.

Tông Lãng đi theo sau, xách túi hộ cô. Thấy cô chỉ mua mỗi loại một ít thì hỏi: “Cô định ngày nào cũng qua sông mua thức ăn à?”

Trình Nặc nói đành chịu thôi, ai bảo cô sống quá nguyên sơ làm gì, đến tủ lạnh cũng không có.

Tông Lãng cười nói: “Tiệm bán đồ vật trên cù lao có tủ lạnh đấy, có thể đặt ở đó.”

Trình Nặc a lên, “Thật hả?”

Đúng là trong tiệm bán có tủ lạnh, bên trong có tủ cảo đông lạnh các thứ, nhưng không có nhiều mặt hàng.

Tông Lãng đáp phải, “Rất nhiều người già trên cù lao cũng không cần tủ lạnh, sợ tốn điện. Nên ông chủ ở tiệm mới cho bọn họ gửi đồ trong tiệm. Đồ nhà nào thì làm ký hiệu của mình là được.”

Trình Nặc hỏi anh: “Anh biết ông chủ ở tiệm bán hả?”

Tông Lãng nói biết.

“Anh ta là kiểu người gì vậy?” Trình Nặc rất tò mò.

Tông Lãng cười, “Anh ta à, có hơi ngốc, nhưng đáng đáp cũng tạm ổn.”

Trình Nặc nói: “Sao anh có thể nói người khác vậy được, tôi cảm thấy tiệm nhỏ đó của anh ta thuận lợi cho người già trên cù lao lắm. Chỉ là quảng đại quá, không sợ kẻ gian trộm đồ, ngộ nữa có người lấy đồ mà không trả thì sao, anh nói xem có đúng không.”

Tông Lãng ừ, “Đúng là anh ta quảng đại thật.”

Trình Nặc ngượng ngừng cười, cô nhớ đến chuyện lần trước Tông Lãng cầm gói thuốc đi mà không trả tiền. Nghĩ bụng anh ta cũng không phải dạng người thiếu tiền, chẳng lẽ nhân phẩm có vấn đề? Nhưng cô không thể nói thẳng ra được, đành nói lảng sang chuyện khác, tiếp tục mua đồ.

Nếu đã có nơi cất giữ thì Trình Nặc không ngại mua nhiều thịt hơn, mua đủ phần ăn ba ngày, như thế thì không còn cần ngày nào cũng phải qua sông rồi. Lại thuận đường tạt qua cửa hàng hạt giống mua màng nhựa với bình tưới nước.

Lúc đến bến phà thì đã là chuyến cuối cùng. Việc đầu tiên cô làm khi lên bờ là chạy đến tiệm bán đồ, đặt hai túi thịt cá vào ngăn đông

lạnh.

Ông chủ của tiệm bán vẫn không có ở đây. Mặt tiền căn tiệm này là một gian độc lập, không có gian khác, nghĩ thầm chắc ông chủ cũng không ở lại đây.

“Tôi tới đây nhiều lần rồi mà không gặp ông chủ lần nào, dù sao anh ta cũng phải qua thu tiền chứ nhỉ.”

Tông Lãng cười, “Trước nay anh ta đều xuất quỹ nhập thần thể đấy.”

Tông Lãng chờ dụng cụ về nhà cho Trình Nặc, bảo ngày mai lúc bắt đầu làm việc, có thể xin chú La lắp cán gỗ cho.

Trình Nặc nói cảm ơn, “Hôm nay làm phiền anh quá, đã làm mất thì giờ của anh nhiều rồi.”

Tông Lãng đáp không sao, “Bảy giờ sáng mai, tôi sẽ dẫn người đến.”

Trình Nặc do dự, “Tôi nghe anh Thiệu nói anh bận rộn lắm. Tôi biết anh nể mặt bà lão nên mới nhận lời giúp, chứ thực ra không sao đâu, anh có thể không cần tới. Nếu lại gặp phải chuyện không giải quyết được, tôi sẽ lại đến thỉnh giáo anh sau.”

Tông Lãng đang định lái xe rời đi, nghe thấy cô nói vậy thì cười bảo: “Thế đâu được, tôi sợ cây gậy của bà lão lắm, nếu tôi nói mà không làm thì bà sẽ đánh tôi đấy.”

Trình Nặc không nói gì, nhìn anh lái xe rời đi. Đến ngã rẽ, hình như trông thấy anh đang cười rất tươi.

Buổi tối, Trình Nặc nằm trên giường, chọn mấy tấm hình chụp lúc sáng post lên weibo. Hoa trong hũ sành, dụng cụ ở lò rèn, còn cả mặt sông chụp lúc ở trên phà đi về nữa. Viết lại trải nghiệm hôm nay đã mua thức ăn với dụng cụ, coi như là nhật ký. Cả video quay cảnh bóc tỏi và quay ở lò rèn cũng được post lên.

Làm xong xuôi mọi thứ thì cũng gần tám giờ đến nơi rồi. Nếu là trước đây vào thời gian này, chưa chắc cô đã ăn tối. Nhưng bây giờ lại cảm thấy quá trễ rồi, bên ngoài yên ắng không một âm thanh. Những ngày qua, cô cũng đã quen ngủ sớm dậy sớm, hơn nữa mai còn phải bắt đầu làm việc, sẽ có nhiều chuyện lắm cho mà xem. Vậy là cô tắt laptop chuẩn bị đi ngủ. Nhưng vừa nằm xuống thì đột nhiên phát giác trên người có gì đó không đúng. Lật đặt bò dậy nhìn, quả nhiên, “dì cả” đến rồi.

Trình Nặc lật tìm khắp nơi nhưng không thấy băng vệ sinh đâu, thì ra cô chưa hề chuẩn bị. Cố gắng nhớ lại, trong tiệm có bán thứ này không nhỉ? Nhưng chỉ nhớ ở đó có mấy cuộn giấy thôi, còn băng vệ sinh thì chịu không nhớ nổi.

Dù có hay không, tiệm bán cũng là hy vọng duy nhất của cô, vào giờ này đã không thể qua sông được rồi. Đứng dậy thay áo quần, mở đèn pin điện thoại lên rồi cô đi mở cửa.

Sau khi chuyển đến đây, cô chưa từng ra khỏi cửa vào lúc trời tối. Không chỉ yên ắng mà còn tối đến đáng sợ. Không có đèn đường, chỉ có ánh trăng bàng bạc lay động theo bóng cây. Nơi ánh trăng không chiếu tới lại còn tối hơn. Trình Nặc nhát gan, luôn cảm thấy có thứ đáng sợ đang ẩn nấp trong bóng tối. Cô vội khóa cửa lại, rồi tự tiếp sức cho mình, nhanh chóng đi về phía tiệm bán. Vừa đi vừa cầu nguyện, hy vọng tiệm chưa đóng cửa.

Trên cù lao gần như toàn người lớn tuổi, buổi tối ngủ sớm, vào giờ này, nhà nào cũng tắt đèn cả rồi. Một đường đi mà không có lấy nổi một ánh đèn chứ đừng nói là gặp người.

Trình Nặc bước đi nhanh hơn, gần như là chạy, theo điểm sáng điện thoại chiếu rọi chạy về phía trước. Bình thường cảm thấy tiệm gần đến thế, chỉ mấy phút là tới, nhưng sao tối nay lại xa thế chứ, sao mãi vẫn chưa đến.

Vất vả lắm mới chạy đến giao lộ trước tiệm. Từ đằng xa nhìn lại, đèn trong tiệm vẫn sáng. Ánh đèn này đã xua đi sợ hãi trong lòng cô, dưới chân tăng nhịp bước, gần như là lấy tốc độ chạy nước rút 100m mà lao đến.

Chạy đến cửa, vì không phanh kịp mà va phải người từ trong tiệm đi ra.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đồ Tặng

“Á!” Mũi Trình Nặc bị đập đau.

Che mũi ngẩng đầu nhìn người va phải, cô ngạc nhiên hô lên:
“Sao anh lại ở đây?”

Tông Lãng cũng rất bất ngờ: “Đã trễ thế rồi mà còn đến mua đồ à?”

Trình Nặc áp úng, ánh mắt lướt qua quầy để khăn giấy, chỉ thấy vài ba cuộn giấy, nhìn vào trong nữa song tầm mắt lại bị cản.

Miệng lại nói: “À, tôi, tôi đi mua rượu!”

Tông Lãng nhìn theo ánh mắt cô, tùy ý ồ một tiếng, chế giễu:
“Xem ra nghiện rượu rồi đấy nhỉ.”

“Anh cũng mua đồ hả?” Trình Nặc hỏi anh.

Tông Lãng giơ chìa khóa trong tay lên, cười nói: “Hôm nay ông chủ có chuyện, nhờ tôi đóng cửa hộ.”

Trình Nặc à lên, “Thì ra anh thân với ông chủ đến thế.” Nhưng trong lòng lại nghĩ, sao mình có thể tìm băng vệ sinh ở trước mặt anh ta được.

Từ từ đi vào tiệm, đến kệ hàng đặt mấy loại giấy thì lén lút nhìn, hộp khăn giấy, giấy cuộn, dao rọc giấy đều có cả, chỉ là không có

băng vệ sinh.

Thấy ở đây không có bán, cô đành phải mua một chai rượu, đến khi sờ túi mới phát hiện mình ra ngoài vội quá, quên đem theo tiền. Thế là thôi trả rượu về chỗ cũ.

Tông Lãng hỏi cô: “Không mua à?”

Trình Nặc nói không mua, “Quên đem tiền.”

Rồi lại hỏi Tông Lãng, “Anh có biết chuyển phà sớm nhất sáng mai là mấy giờ không?”

Tông Lãng nói năm rưỡi, Trình Nặc tính toán, bắt chuyển sớm nhất lên trên trần thì lúc về cũng hơn bảy giờ, chắc là không lỡ chuyện khởi công đâu.

Trình Nặc rời khỏi tiệm, Tông Lãng tắt đèn kéo cửa cuốn xuống, trong nháy mắt ánh sáng biến mất. Trình Nặc vội mở điện thoại ra, xui thay hết pin.

Cô cực kỳ hối hận, sớm biết cửa tiệm không bán băng vệ sinh thì đã không đến rồi. Giờ làm thế nào đây, đường đi tối om không thấy rõ lối, sao về được đây?

Tông Lãng khóa kỹ cửa, hỏi cô: “Không đi à?”

Trình Nặc nói: “À, đi... Anh ở đâu?”

Tông Lãng chỉ về hướng ngược lại lúc cô đến. Trình Nặc thêm phần thất vọng, nhìn đường đen kịt, chỉ đành cắn răng đi về.

Nhưng đi chưa được mấy bước thì chợt thấy có luồng sáng chiếu rọi mặt đường phía trước. Quay đầu lại nhìn, Tông Lãng đang đi sau

lưng cô, tay cầm đèn pin.

“Không phải anh ở bên kia sao?” Cô lấy làm lạ hỏi.

Tông Lãng đáp phải, “Nhưng sớm quá không ngủ được, đi dạo một lát.” Trong giọng còn mang ý cười.

Trình Nặc nghĩ, tối thế này thì đi dạo cái gì?

Trùng hợp là, tuyến đường Tông Lãng đi dạo trùng với đường về nhà của Trình Nặc. Hai người một trước một sau yên lặng bước đi, cho đến khi về nhà, Trình Nặc mới chợt hiểu ra, anh ta cố ý đưa cô về.

“Cám ơn anh.” Cô nói với Tông Lãng.

Tông Lãng hỏi: “Cám ơn cái gì?”

“Cám ơn anh đã đưa tôi về.”

Tông Lãng cười, “Vào đi, đợi cô khóa cửa thì tôi sẽ đi.”

Trình Nặc lại nói cám ơn rồi mở cửa vào. Luồng sáng sau lưng vẫn còn đó khiến cô yên tâm phần nào. Vào cửa, khóa chốt bên trong, lúc này cô mới nghe thấy tiếng bước chân rời đi của Tông Lãng.

Về lại phòng, cô đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, chòm sáng kia dần dần rời xa.

Cho đến khi mọi thứ biến mất, Trình Nặc mới nhớ đến phiên não của mình, hết cách rồi, đành dùng tạm khăn giấy thấm qua đêm. Sau đó cắm sạc điện thoại, bật nguồn lên, hẹn báo thức năm giờ.

Ngủ trên giường nhưng cứ luôn bất an, cô sợ làm bản khăn trải giường, cứ chốc chốc lại bò dậy kiểm tra, đến nỗi cô còn nghi ngờ có phải mình bị hội chứng ám ảnh không.

Thế là dứt khoát lấy sách đọc. Đọc được chừng mười trang thì mắt riu lại. Cô chui vào chăn chuẩn bị ngủ. Chợt trong cơn mơ màng nghe thấy tiếng gõ cửa, nhưng lại không giống. Âm thanh kia như ở ngay sát bên tai. “Cộc cộc cộc” rất vang, hình như còn có người gọi tên cô.

Cô choàng tỉnh dậy, “Ai!”

Ngoài cửa sổ vang lên giọng nói quen thuộc, “Tôi, Tông Lãng.”

“Tông Lãng?” Trình Nặc nhìn điện thoại đặt bên gối, đã mười giờ rồi, anh ta đến làm gì.

“Anh có chuyện gì không?” Cô không nhúc nhích, có phần căng thẳng.

“Cho cô ít đồ thôi, treo trên cửa sổ, tôi đi trước đây.”

Vừa dứt lời, Trình Nặc liền nghe thấy có tiếng bước chân rời đi. Đầu óc cô mơ hồ, không biết đêm hôm khuya khoắt mà anh ta cho cô thứ gì nữa, tại sao không đợi đến mai.

Mang theo phòng bị xuống giường, cô bước đến gần cửa sổ, vén một góc áo lên nhìn, thấy trên con đường trước mặt có luồng sáng càng lúc càng đi xa.

Trên cửa sổ treo một bịch đồ màu đen, không thấy rõ bên trong là gì. Cô kỳ quái mở cửa sổ ra, cầm túi vào, vừa nhìn thì suýt nữa đã bật lên thành tiếng.

Là hai bịch băng vệ sinh!

Trình Nặc trợn mắt, rồi lại vén áo lên, nhìn luông sáng đã rời xa kia.

Trời ạ! Sao anh ta lại, lại đưa băng vệ sinh cho cô? Sao anh ta biết được, anh ta lấy thứ này từ đâu ra đây? Rõ ràng trong cửa tiệm không có bán mà.

Đầu óc Trình Nặc rối ren, cả người rơi vào trạng thái trống rỗng, mặt đỏ bừng.

Cuối cùng, cô vẫn dùng hai bịch băng vệ sinh kia.

Nằm trên giường mà mặt vẫn còn đỏ như máu. Làm sao đây? Ngày mai gặp anh ta phải nói gì đây? Càng nghĩ càng phiền não, cô đá chần lộn xộn.

“A! Sao anh ta lại làm chuyện này cơ chứ, thật đúng là, không tài nào hiểu nổi!”

Đây là lần đầu Trình Nặc mất ngủ từ khi chuyển đến ngôi nhà cũ này, mãi đến khi chân trời ửng sáng cô mới ngủ được. Đến buổi sáng, báo thức đổ N lần mới đánh thức cô dậy, cầm điện thoại lên xem, đã sáu rưỡi rồi.

Tông Lãng nói bảy giờ hơn sẽ dẫn người đến, cô vội bật dậy, gấp gáp thay quần áo rửa mặt, vừa chuẩn bị xong thì ở sân trước có động tĩnh.

Trình Nặc chạy ra nhìn, Tông Lãng, chú La, chú Lưu và bác Ngô đều đã tới cả rồi.

Cô chào hỏi đội thi công cao tuổi, đến lượt Tông Lăng thì đột nhiên cổ họng mắc lại, không biết phải nói gì.

Tông Lăng khẽ mỉm cười, gật đầu chào cô, trên mặt không có gì khác thường.

Rồi anh quay sang nói với chú Lưu: “Không phải chú Lưu đã tính giờ lành để khởi công sao, là mấy giờ vậy?”

Dường như cuốn lịch vạn sự của chú Lưu không hề rời người, chú giở sách ra chỉ cho Tông Lăng xem, “Bảy giờ mười tám phút! Chỉ mấy phút nữa thôi, nào nào, dọn dây pháo ra đã.”

Lúc này Trình Nặc mới để ý thấy, bọn họ còn đem theo một dây pháo rất dài đến.

Chú Lưu cười nói với Trình Nặc, “Khởi công phải đốt pháo, cầu thuận lợi!”

Trình Nặc ồ lên gật đầu lia lịa, ánh mắt lơ đãng nhìn sang Tông Lăng. Anh đang xé túi đựng pháo, đặt dây pháo vào giữa sân. Vì quá dài nên cuộn tròn mấy vòng.

Cô có phần do dự, không biết có nên nhắc lại chuyện tối qua không. Nếu nói thì cảm thấy mất mặt, hơn nữa cô không hiểu ý anh ta lắm. Cô không phải bé con gì nữa, không cho rằng những hành động đó của anh ta chỉ xuất phát từ tâm địa tốt bụng, nhiệt tình giúp đỡ hàng xóm mới đến. Giúp cũng không giúp như thế, lại còn là chuyện riêng tư.

Cô sợ hãi tâm tư ẩn giấu sau hành động của anh ta.

Không nhắc đến ư? Dẫu gì chuyện cũng đã xảy ra rồi, bất kể anh ta có tâm tư gì thì nhìn vào, cô vẫn nên nói câu cảm ơn. Dù gì từ nay trở đi, hai người bọn cô sẽ vẫn còn gặp nhau. Nếu không nhắc đến, trái lại còn giống như cố ý biến chuyện kia thành bí mật, là bí mật của hai người họ, giấu giếm không nói rõ, nhưng rõ ràng đã xảy ra, mang hơi thở mập mờ bí mật.

Trình Nặc không nghĩ như vậy.

Cô nhớ hôm qua ở trên phà nghe thấy anh nói với bạn mình rằng: không phải 'rau' của tôi.

Cô không phải rau của anh ta, nhưng anh ta còn làm mấy chuyện mập mờ thế này, có thể thấy được không phải là người tốt lành gì.

Cô nhìn Tông Lãng, anh đang chỉ trở căn nhà với chú La, dường như đang thảo luận xem nên bắt đầu bắt tay từ đâu.

Quần áo nhếch nhác, không cạo râu, lấy thuốc ở cửa tiệm mà không trả tiền, còn cân đo đong đếm lắp có một ổ điện mà lấy của cô một trăm ngàn, làm ra chuyện mập mờ khiến cô khó chịu...

Trình Nặc phát hiện mình có thể liệt kê được trăm khuyết điểm của anh ta, đủ để dập tắt chút rạo rục trước đó của mình.

Tốt, tốt lắm!

Cô quay về phòng lấy tờ hai mươi đồng, đưa tiền cho Tông Lãng ở ngay trước mặt chú La.

“Đây là tiền mua đồ tối qua, đã làm phiền anh quá rồi, cảm ơn anh.”

Trình Nặc cố để mình nở nụ cười khách sáo, vừa chân thành lại trong sáng.

Tông Lãng nhìn chằm chằm tờ tiền, một lúc sau mới nhìn vào mắt cô, nói: “Thiếu năm đồng.”

“Hả? Cái gì?”

Anh nhận lấy tờ hai mươi, nhét vào túi sau rồi thôi nhìn, “Mua đồ hết hai mươi lăm đồng, thiếu năm đồng.”

Trình Nặc sực tỉnh, “À, à! Để tôi đi lấy.”

Cô nhanh chóng chạy vào phòng, lục tìm trong ví tiền, không có tờ năm đồng nên lấy năm xu tiền, lúc đi ra thì chú La không còn ở đấy nữa, chỉ có một mình Tông Lãng đang châm thuốc.

Trình Nặc đưa tiền cho anh, anh nhận lấy cười một tiếng, cũng không nói gì mà đi tìm chú Lưu.

Trình Nặc nghe thấy anh hỏi chú Lưu.

“Đã đến giờ lành chưa chú Lưu?”

Bảy giờ mười tám phút, dây pháo đúng lúc vang lên, nổ đùng đùng, giấy đỏ văng đầy đất.

Mặt trời đã dâng cao, chiếu sáng khoảnh sân đầy giấy vụn, cho ngôi nhà cũ yên tĩnh này thêm sắc thái.

Nhà cũ dùng xà gỗ, bên trong còn có bốn cột trụ bằng gỗ. Chú La nói phải đập mảng tường nứt bên trái kia, cho nên trước hết phải chống cho xong nóc nhà bên trái, phòng ngừa nóc sụp.

Công cụ đã được Tông Lăng chở tới từ trước, nhưng muốn chống đỡ thì phải dùng đến đồ gỗ. Chú La nói nhà chú ấy có, thế là tất cả kéo đến nhà chú La, chuyển đồ gỗ đến.

Vì cần thể lực nên Trình Nặc không giúp được gì, sức cô còn kém xa bác Ngô hơn sáu mươi tuổi. Thế là cô bắt đầu chuyển đồ lật vật ở căn phòng bên trái ra, chất ở sân trước, tránh lúc dỡ tường bị đổ vỡ.

Bên trong toàn là đồ cũ không dùng được, dụng cụ bị gỉ, rương gỗ phai màu, ghé thiếu chân, thậm chí còn có một cối đá, lung tung lang tang cái gì cũng có. Còn cả một chiếc giường trúc, rộng chừng một mét dài hai mét, vẫn còn tốt chán. Trình Nặc nghĩ hay lắm, mùa hè có thể đặt trong sân hóng mát. Có điều thử mấy lần, nhưng chỉ một mình không dọn nổi.

“Chị Trình Nặc, em đến đây!”

Trong sân bỗng vang lên giọng của Bạch Nguyên.

Trình Nặc vội kéo cậu ta vào, “Mau vào đây đi Bạch Nguyên!”

Bạch Nguyên vội chạy vào phòng, Trình Nặc chỉ giường trúc, nói với cậu ta: “Chuyển cái này ra ngoài giúp chị đi!”

Bạch Nguyên nhìn nói: “Thứ này vẫn còn ở đây à, hồi bé cứ đến hè là em ngủ trên nó đấy, mát lắm.”

Vừa nói vừa dọn, có sức lao động sống là Bạch Nguyên đây, đồ trong phòng đều được chuyển ra cả. Trình Nặc lấy điện thoại, chụp mấy tấm ảnh.

Phía Tông Lăng cũng đã dọn xong đồ gỗ rồi, chuẩn bị bắt đầu dựng cột chống. Bạch Nguyên đi qua giúp.

Chú La là thợ mộc nên hiểu chuyện này nhất. Hồi trẻ chú Lưu từng làm thợ nề, hai người giúp một tay, chỉ huy Tông Lăng và Bạch Nguyên, còn bác Ngô giúp chuyển đồ.

Trình Nặc chạy tới chụp mấy tấm, chú La chê cô cản trở nên xua cô đi.

Trình Nặc bèn đi chuẩn bị cơm trưa. Lại chạy ra cửa tiệm, lấy ít thịt gửi hộ ở đó về. Hôm qua cô mua rất nhiều thịt ba chỉ, hôm nay ăn lớn nên tính làm thịt kho.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tá Túc

Múc nước, rửa sạch thịt rồi ngâm trong nước lạnh. Sau đó đi nhóm lửa, đun nửa nồi nước sôi. Đợi hơi nước bốc lên thì xắt thịt ba chỉ thành khối vuông năm cm. Vì nhiều người, sợ không đủ ăn nên cô xắt cả một tô to.

Xắt xong thì cũng vừa lúc nước sôi ùng ục, cô trút thịt vào, miếng thịt bập bênh trên mặt nước, khi thịt đã chín thì nhấc nồi xuống, để một bên cho ráo nước. Lại múc bớt nước trong nồi ra, hơi nóng nồi rồi rưới dầu lên.

Khi dầu sôi thì cho đường cùng hai loại xì dầu* vào, đun từ từ. Đun đến khi nổi bong bóng thì cho vào ít gừng và hành đã được xắt nhỏ, lại nêm thêm ít rượu, trộn trộn xào xào, mùi thơm bốc lên, sau đó lại từ từ thêm nước thịt hầm vào, tiếp tục đảo đều để từng miếng thịt được lên màu, tiếp tục rim đến khi mỡ trong thịt thấm ra ngoài. Màu sắc đỏ trà vô cùng hấp dẫn, Trình Nặc không kiềm lòng được mà phải rút điện thoại ra chụp mấy tấm liên tục.

(*Hai loại xì dầu ở đây là 1 loại được chiết xuất từ đậu tương và lúa mạch rồi lên men, loại kia cũng như thế nhưng được chưng cùng đường nên có vị ngọt hơn.)

Trình Nặc múc dầu dư ra chén. Dầu nhiều quá sẽ ngấy.

Lại cho thêm nước nhưng không ngập thịt, thêm chút hồi hương vỏ quế với muối vào, sau đó chỉ cần rim nhỏ lửa đều là được. Cô cúi

người rút bớt củi ra để lửa nhỏ lại. Đúng lúc này chợt phát hiện ra một chuyện rất quan trọng, không đủ củi!

Trình Nặc đành phải ra ngoài, tìm trong sân xem có tấm ván nào không dùng nữa không, để làm củi đốt.

Ở cạnh sân tường có đứng mấy tấm ván nhỏ, hình như là để không. Cô cầm lên, còn chưa cầm chắc thì nghe thấy chú La hét: “Cô làm gì đấy?”

Trình Nặc sợ quá vội vất xuống, “Không, không làm gì hết, cháu chỉ, chỉ giúp dọn dẹp thôi.”

“Đừng lộn xộn.” Chú La nói, “Đều dùng cả đấy, thiếu một miếng là không sửa tiếp nhà cho cô được đâu!”

Trình Nặc vội nói biết rồi.

Cô sợ chú La thật, cứ cảm thấy chú ấy rất giống Quan Công trong miếu cô từng thấy hồi bé, lông mày đảo ngược, mắt trợn lớn, nhìn ai người đó sợ.

Bạch Nguyên chạy đến hỏi cô, “Sao vậy chị ơi?”

Trình Nặc giơ tay che, đi đến bên tai cậu, thấp giọng nói, “Hết củi rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Bạch Nguyên cũng ngần ra, không có củi thì không nấu cơm được, không nấu cơm được thì sao cậu ăn được đồ ăn của Trình Nặc.

“Hay là để em đi bổ một ít.” Cậu đề nghị.

Trình Nặc nói, “Cậu biết làm không?”

Bạch Nguyên dẫu môi, cậu lớn thế này rồi mà chưa từng bỏ củi lần nào, cũng không chắc mình có bỏ được không. Đưa mắt nhìn Tông Lãng đang đi về bên này, nhất thời cười tít cả mắt.

“Chị đợi nhé, em đi tìm anh Lãng!”

Trong mắt Bạch Nguyên, bất kể là chuyện lớn hay nhỏ, chưa có chuyện nào mà anh Lãng không giải quyết được cả.

Trình Nặc không kịp giữ cậu ta lại thì cậu ta đã chạy biến đi, đi tới nói gì đó với Tông Lãng. Tông Lãng nhìn sang chỗ cô, sau đó gật đầu, đi ra ngoài.

Bạch Nguyên lại chạy về, nói với Trình Nặc: “Chị cứ yên tâm, anh Lãng đi mượn rồi, bảo đảm có đủ!”

“Hả?” Mượn củi đốt, vậy sau này cô lấy gì mà trả?

Củi nhanh chóng được mượn đến. Không biết Tông Lãng lấy xe đẩy từ đâu ra mà đẩy một xe đầy củi đến. Đều là những bó củi được bỏ chỉnh tề.

Anh mang mấy bó củi vào trong bếp, dĩ nhiên Trình Nặc không thể đứng nhìn nên cũng đi theo dọn. Dọn xong thì hỏi Tông Lãng: “Mượn ở đâu vậy?”

Tông Lãng nói: “Nhà ông Lý.”

Ông Lý, Trình Nặc không quen, lại hỏi: “Tôi có thể quy ra tiền trả ông ấy không?”

Không có củi đốt, không mua được, lại còn không thể trả. Nên cô nghĩ, nếu có thể thì quy ra tiền trả là hay nhất.

Tông Lãng dừng tay, hỏi: “Cô cảm thấy, nếu tính thành tiền thì mấy là vừa?”

Trình Nặc không biết, “Anh nói xem bao nhiêu là vừa, tôi trả bấy nhiêu.”

Tông Lãng nói: “Ông Lý đã hơn bảy mươi rồi, không quen dùng gas lỏng nên vẫn luôn đốt bếp đất. Với ông ấy mà nói, củi là vật rất quan trọng, vì ông ấy đi đứng bất tiện nên đồng củi này được con trai ông ấy bổ, mỗi tháng về bổ một lần. Mượn cho cô nhiều thế, tháng này ông ấy không đủ dùng rồi. Cô cảm thấy, quy thành tiền thì bao nhiêu là hợp?”

Trình Nặc há miệng, không còn nói muốn quy ra tiền nữa.

Tông Lãng dọn củi xong thì đi ra ngoài. Trước khi đi, còn nói một câu đầy ý tứ với Trình Nặc: “Đừng có tưởng trả tiền rồi thì có thể thanh toán xong. Trên đời này có rất nhiều thứ, dù dùng tiền vẫn chưa trả hết.”

Nhưng lời này quá mập mờ, khiến Trình Nặc nghĩ đến hai mươi lăm đồng mua băng vệ sinh mà cô đã trả cho anh.

Có ý gì đây? Cô ảo não. Song rất nhanh cơn giận này đã bị thay thế bởi phiền não phải làm sao để trả củi cho ông Lý.

Cô nghĩ, quả thực không được rồi, chỉ có thể tự đốn củi thôi. Dù sao hời nhỏ cũng từng bổ rồi.

Cô lắc đầu, tiếp tục nấu cơm. Thịt kho trong nồi đã bốc mùi thơm, Trình Nặc mở nắp đảo đũa mấy lần, mùi thơm tràn đầy phòng bếp, dụ Bạch Nguyên đến.

“Oa, thịt kho!”

Cậu ta nhỏ dãi nói, “Em thích món này nhất đấy!”

Trình Nặc vạch trần, “Không phải lần trước cậu nói thích ăn bún thịt nhất à?”

Bạch Nguyên xấu hổ cười, “Chỉ cần là thịt thì là gì em cũng thích ăn.”

Trình Nặc nói: “Yên tâm, hôm nay có thịt kho, chắc chắn đủ.”

Sẵn khi đang còn rim thịt, cô rửa sạch rau cải rồi xắt nhỏ. Dưa leo hái lúc trước ở trong lều lớn còn dư lại rất nhiều. Trình Nặc lấy mấy quả làm món dưa leo chua ngọt. Xắt sợi ớt xanh xào chung với thịt băm, ăn chung với cơm. Cho cà chua trứng gà cộng thêm cải trắng vào nấu thành canh.

Nấu thức ăn xong xuôi thì bắt đầu nấu cơm, vừa vặn gần mười hai giờ. Cây cột chèo chống cũng đã được dựng xong, Trình Nặc bung đồ ăn lên bàn ở gian nhà chính, gọi họ vào ăn cơm.

Sực nhớ chú Lưu thích uống rượu, mà rượu trong nhà đã hết, cô bèn chạy ra tiệm nhỏ cầm hai bình rượu trắng, lại sờ túi, rút cuộc lại quên đem theo tiền rồi, đành phải ghi nợ.

Viết rõ giá tiền hai bình rượu trắng rồi ghi thêm chưa trả, rồi để lại tên mình.

Kỳ thực người ghi vào sổ không nhiều, nằm bên trên vẫn là bao thuốc lá cô ghi thay Tông Lăng lần trước. Bây giờ đã bị gạch đi, đằng sau viết: Chủ tiệm nợ tiền anh ta, không cần trả. Đằng sau nữa lại còn vẽ một cái mặt khóc.

Giống hệt nét chữ đã viết ‘thối lại năm đồng’ lần trước, hẳn là chủ tiệm viết rồi. Trình Nặc bật cười, không hiểu sao lại cảm thấy chủ tiệm chưa từng gặp mặt này rất thú vị.

Cơ mà, thì ra Tông Lãng lấy đồ trong tiệm này để trả nợ à? Xem ra là cô xen vào việc của người khác rồi.

Cô lấy rượu và túi thịt bước ra khỏi cửa, đột nhiên khước mắt liếc thấy trên quầy xếp giấy có thứ đồ quen thuộc. Cô ngẩn người, chạy lại nhìn.

Bảy độ không gian*?!

(*Tên một loại băng vệ sinh Trung Quốc.)

Cô không dám tin nhìn lại lần nữa, rồi lại dụi mắt, xác nhận không sai. Bảy độ không gian, có đủ loại dùng ban đêm lẫn ban ngày, xếp đến mười bịch. Giống y hệt loại tối qua Tông Lãng đưa cho cô.

“Đúng là kỳ quái.” Cô lẩm bẫm.

Tối qua lúc cô đến, rõ ràng nơi này làm gì có băng vệ sinh. Là đầu cô xảy ra vấn đề nhớ nhầm, hay tối qua mắt có vấn đề mà nhìn nhầm?

Cô mãi nghĩ vấn đề này đến tận lúc về nhà, nhưng vẫn không nghĩ ra được lời giải thích hợp lý, thế là đành bỏ đi.

Về đến nhà, mọi người đã quây quần bên bàn chờ cô.

Trình Nặc mở rượu, rót mỗi người một ly. Bạch Nguyên đã gấp đầy nửa bát thịt kho cẩm củi ăn rồi. Trên bàn ăn tính ra thì chú Lưu là náo nhiệt nhất, vừa ăn vừa khen ngon. Chú La vẫn tự rót tự uống

tự ăn như cũ, không để ý đến người khác. Còn bác Ngô, tuy không nghe rõ người khác nói chuyện, nhưng dù nói gì thì bác vẫn cười, vừa nói vừa ăn. Trình Nặc thấy bác thận trọng, cô gấp một miếng thịt bỏ vào trong bát bác, nói: “Bác Ngô đừng khách khí quá, phải ăn nhiều vào.”

Bác Ngô lại không ngừng gặt đầu, nói được.

Giữa chừng ăn uống, Trình Nặc đi xem cơm trong nồi đã chín chưa. Mới vào phòng bếp thì nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn, là Tông Lãng. Anh đang cầm bát trên tay, chắc là tới bới cơm rồi.

Mở nắp nồi ra, hơi nước bốc lên, cơm đã chín, Trình Nặc cầm muôi xới cơm.

Tông Lãng đưa bát đến.

Trình Nặc nhận lấy, múc hơn nửa chén.

Tông Lãng nói: “Không đủ.”

Trình Nặc thêm một muôi nữa.

“Vẫn chưa đủ.”

Trình Nặc lại thêm một muôi, không chắt thêm được nên dùng sức ấn xuống.

“Thêm chút nữa đi.”

Trình Nặc ném muôi đi, xoay người lại, khó chịu hỏi anh: “Anh không thể ăn xong rồi lại đơm thêm được à?”

Tông Lãng cố nín cười, nhận lấy bát nói: “Được chứ.” Rồi bưng bát cơm đi ra ngoài.

Trình Nặc chột nhận ra, anh ta cố ý trêu cô làm vui.

Cơm nước xong xuôi, đội thi công ngồi ở sân trước nghỉ ngơi. Trình Nặc thu dọn bát đĩa, múc nước giếng rửa. Bạch Nguyên chạy đến nói trong nhà gọi điện thoại, bảo bà lão tìm cậu này giờ nên cậu phải về trước.

Trình Nặc tiến cậu ra cửa, nói: “Cậu không cần tới mỗi ngày đâu, vất vả lắm mới có dịp nghỉ phép, vẫn nên ở nhà cùng người nhà đi. Đợi bao giờ sửa nhà xong thì tôi sẽ nói với cậu, đến lúc đó cậu dẫn bà đến xem cùng nhé.”

Nhắc đến chuyện cùng người nhà, Bạch Nguyên lắc đầu nguầy nguậy, “Chị không biết đấy thôi, ba ngày trước cả nhà cứ coi em như bảo bối, cho ăn uống ngon lắm. Nhưng qua ngày thứ tư là mẹ bắt đầu chê em rồi.” Vừa nói vừa giả giọng mẹ cậu ta, “Sao cả ngày con cứ ở nhà mãi thế hả, con không thể ra ngoài tìm bạn chơi đi à? Người thì to đùng choáng hết chỗ trong nhà, mệt mỏi quá!”

Giả rất giống, lại còn làm điệu hoa lan chỉ chọc Trình Nặc cười thôi rồi.

Tiến Bạch Nguyên đi, đội thi công bắt đầu xây dựng. Trình Nặc đứng bên nhìn, muốn giúp sức nhưng lại bị chú La đuổi đi: “Đứng xa chút, đừng đứng đực ở đây cản trở.”

Trình Nặc rụt cổ, bèn cách xa công trường. Nếu đã không giúp được gì thì cô trồng rau tiếp vậy. Lấy bình tưới nước mới mua ra, tưới ướt vườn rau rồi rải hạt giống lên.

Nhân tiện tưới luôn tỏi đã gieo trước đó, có một vùng sắp nảy mầm rồi, đã nhú ra đầu xanh non. Tưới nước xong, cô bắt tay gieo hạt. Cô mua có hạt giống cải xanh, cải cúc, rau thơm và rau chân vịt, Trình Nặc trồng hết toàn bộ, lại lấy phân tro đắp lên, sau đó mới che màng.

Chú Lưu nhìn thấy liền khen: “Không nhìn ra là cháu còn biết trồng rau đấy.”

Trình Nặc đáp: “Cháu học từ bà nội ạ.”

Lúc vào phòng bếp lấy nước uống, Tông Lãng cũng nhìn thấy. Anh đứng bên vườn rau nhìn mấy hồi, gật đầu nói tạm được.

Trình Nặc nghĩ, dĩ nhiên không thể so với lều lớn của anh ta rồi.

Buổi chiều làm xong khá sớm, dụng cụ chống đỡ xong rồi thì mai có thể dỡ tường. Tông Lãng để mấy người chú La về trước, còn mình chưa về vội mà thu dọn công cụ, tám ván nằm rải rác trong sân.

Dọn dẹp xong xuôi, Trình Nặc nói cảm ơn, “Hôm nay đã vất vả rồi, anh về sớm nghỉ ngơi đi.” Có ý đuổi khách.

Tông Lãng cười nói: “Đuổi tôi gấp gấp thế, một ngày năm trăm mà, không định dùng thêm à?”

Trình Nặc tức giận, nụ cười tắt ngóm.

Tông Lãng phát giác ra, ho một tiếng, không đùa nữa.

“Mai dỡ tường rồi, ít nhất phải qua hai hôm nữa mới có thể xây lại.”

Anh nói, “Hai ngày này, cô vẫn ở đây à?”

Trình Nặc không biết, lúc này mới nhớ ra. Tường dỡ rồi thì căn nhà này chẳng khác nào lộ thiên, cửa trống trơn. Nếu cô ở tiếp, có phải không an toàn không?

“Không được, tôi phải lên trần ở khách sạn hai ngày.”

“Chạy hai đầu có kịp không?”

Trình Nặc hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Anh cười, “Nhà trên cù lao này toàn là nhiều phòng mà ít người, cô có thể tá túc.”

Đầu óc Trình Nặc lại xoay chuyển một hồi, anh ta ở lại không đi nhắc đến chuyện này làm gì, tá túc nhà anh ta? Làm sao có thể!

“À.” Cô nói: “Vậy để tôi đi hỏi chú Lưu xem, tôi thấy nhà chú ấy khá là lớn.”

Nhà chú Lưu cũng là nhà cũ, hai tầng nhỏ nhưng chỉ có hai người già ở. Trình Nặc nghĩ, nếu nói với chú Lưu một tiếng chắc là được.

Tông Lãng gật đầu, “Được, vậy tôi về đây.”

Sau khi Tông Lãng rời đi, cô thấy sắc trời vẫn sớm bèn đến nhà chú Lưu, hỏi thử chuyện tá túc.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Lầu Nhỏ Mặt Đối Mặt

Nhà chú Lưu nằm trên trục thẳng nên không xa, nhưng vì có đá xanh chặn đường nên phải đi vòng tới vòng lui, cũng mất hết bảy tám phút. Lúc đến nơi, cả chú Lưu và bạn già đều có ở nhà, đang cất đậu nành phơi trong sân.

Bạn già của chú Lưu họ Ngô, Trình Nặc gọi bà là thím Ngô, một bà thím mập mạp đôn hậu.

Thấy Trình Nặc đến, thím Ngô vội gọi cô vào nhà ngồi, chú Lưu cũng dừng tay, pha trà cho cô. Quá khách khí đậm khiến Trình Nặc ngượng ngùng. Lúc nói đến chuyện tá túc, thím Ngô lập tức bảo không thành vấn đề.

“Nhà chú thím không có gì, chỉ có nhiều phòng, cả tầng hai đều trống không. Đừng nói là mấy ngày, dù ở lâu dài cũng không thành vấn đề!”

Vừa nói vừa muốn dẫn Trình Nặc lên lầu nhìn. Trình Nặc đã đến nhà chú Lưu mấy lần nhưng vẫn chưa lên tầng hai. Nhìn từ bên ngoài thì tầng hai không cao, giống các lầu gác khác. Trên mặt tường đối diện với sân được lắp một dãy cửa sổ kiểu cổ, là loại cửa sổ Trình Nặc đã thích từ lâu lắm rồi.

Cô đi theo thím Ngô lên lầu. Cầu thang cũng bằng gỗ, có hơi hẹp. Lên đến đầu cầu thang là dẫn ngay tới sàn nhà tầng hai. Ở lối vào còn có một cánh cửa nhỏ, khi khép lại, cầu thang biến mất.

Quả nhiên phòng không cao, nóc nhà hình chữ 人. Bốn phía thấp xuống, chỉ quá đầu Trình Nặc một xí, ở giữa nhô cao. Nếu to con như Bạch Nguyên hay Tông Lăng thì đến đây chắc phải khom người.

Cả tầng hai chỉ có mỗi gian phòng này, rất lớn. Trên mặt tường trước sau có rất nhiều cửa sổ, đều là cửa sổ chạm rồng kiểu cổ, thế nên trong phòng luôn tràn ngập ánh sáng, không vì thấp bé mà thấy chật hẹp.

Giường đặt chính giữa, không có chăn đệm. Cạnh giường là tủ đứng kiểu cũ. Dưới cửa sổ sau có kê bộ bàn ghế xinh xắn. Trên tường ở cuối giường có xếp ít đồ lặt vặt. Tường xây từ gạch xanh không quét vôi, sàn nhà ghép từ các mảnh gỗ dài. Dù phòng để trống nhưng không hề có bụi, có thể thấy là quét dọn thường xuyên.

Chỉ mới nhìn thôi mà Trình Nặc đã thích căn phòng này rồi.

Thím Ngô nói: “Đây là phòng của con gái thím trước khi nó đi lấy chồng, con bé gả xa, một năm cũng không về được hai lần nên mới để trống. Nếu cháu không chê thì cứ ở đây.”

Trình Nặc đáp sao có thể chê được, “Cháu thích nơi này lắm ạ.”

Cô sờ khung cửa cổ xưa đã có phần mục nát, “Cửa sổ kiểu này đẹp quá.” Nói xong lại lấy điện thoại ra chụp rất nhiều ảnh.

Bất giác phát hiện ngoài cửa sổ có một ngôi nhà khác. Cũng là nhà cũ hai tầng tường trắng ngói đen, trong sân trồng hoa quế, tán cây rất rộng, ít nhất cũng có tuổi thọ mấy chục năm. Giờ đang vào cuối thu nên trên cây nở đầy hoa vàng, hương hoa phảng phất theo gió.

Trình Nặc thấy làm lạ, sao trước kia không để ý đến ngôi nhà kia nhỉ, cô hỏi thím Ngô: “Kia là nhà ai ạ?”

Thím Ngô nhìn rồi nói: “À, đó là nhà ông Tông. Trước kia ông Tông ở, bây giờ chỉ có một mình Tông Lãng.”

Trình Nặc khó tin a lên, đúng lúc này, có người bước ra khỏi nhà, đứng dưới tán cây hoa quế nhìn sang đây.

Chính là Tông Lãng.

Tông Lãng giơ tay lên chào hỏi với bên này.

Thím Ngô hỏi anh: “Tiểu Lãng à, hôm nay về sớm thế?”

Tông Lãng đáp vâng: “Hôm nay không có chuyện gì cả ạ.”

Thím Ngô lại hỏi anh, “Đã ăn chưa, chưa ăn thì tới đây ăn cùng. Vừa hay hôm nay có hầm gà.”

Tông Lãng cũng không khách khí mà nhận lời.

Thím Ngô quay sang nói với Trình Nặc: “Cháu cũng ở lại đi, canh gà nhà đây, người trong thành phố dù có tiền cũng không mua được đâu!”

Trình Nặc mắc cỡ xua tay, “Không cần không cần đâu, thức ăn buổi trưa vẫn còn dư nhiều lắm, cháu về ăn là được rồi.”

Bụng thầm nghĩ, sao lại trùng hợp thế chứ, Tông Lãng ở ngay sau nhà của chú Lưu. Hơn nữa, nhà anh ta cũng hai tầng, kết cấu giống hệt kiểu nhà chú Lưu, nên cửa sổ của tầng hai đối mặt với nhau.

Thím Ngô vờ mắt hứng, “Cháu chuyển đến cũng được ít hôm rồi, phải sớm ăn chung một bữa chứ. Châm ngôn có câu mời đến không bằng ngẫu nhiên gặp, hôm nay cứ ở lại ăn đi!”

Trình Nặc không cưỡng được, đành phải gật đầu, “Vậy cháu xin làm phiền ạ.”

Thím Ngô cười nói phiền gì đâu, rồi lại gọi Tông Lãng bảo anh nhanh chân lên.

Tông Lãng nói sẽ đến. Trình Nặc thấy anh vào nhà rồi xách túi đi ra, sau đó đi tới bên tường gần nhà chú Lưu, hai tay chống lên, để dằng bay qua tường.

Đi xuống cầu thang, Tông Lãng đã đứng trong sân nói chuyện với chú Lưu.

Tông Lãng đưa chiếc túi trong tay cho thím Ngô, “Đây là thuốc tháng này thím à, hôm qua đem về mà quên đưa cho thím.”

Thím Ngô lau tay, nhận lấy túi, “Tháng nào cũng đều làm phiền cậu hết.”

Tông Lãng cười nói, “Thế thì cháu còn lại nhà chú thím ăn gà nữa mà.”

Nói rồi lại tiếp tục chuyện trò với chú Lưu, cũng không có ý định chào hỏi Trình Nặc.

Trình Nặc suy nghĩ rồi cũng mặc kệ anh ta, đi theo thím Ngô vào bếp.

Nhà bếp không nối liền với nhà chính mà ở trong một gian nhỏ đơn độc ở phía đông sân nhà. Trình Nặc đi theo, phát hiện trong nhà bếp không chỉ có bếp đất mà còn có cả bếp lò lát gạch sứ, bên trên đặt bếp gas, dùng thiết bị hóa lỏng.

Trình Nặc vỗ đầu, sao mình không nghĩ ra nhỉ. Không có khí thiên nhiên thì có thể dùng thiết bị hóa lỏng mà. Như thế thì không cần lo chuyện củi nữa rồi. Tính toán, đợi hai ngày nữa khi đội thi công nghỉ ngơi, cô sẽ lên trần sắm một bộ mới.

Cháo gà đã hầm trong nồi chất trên bếp đất, mùi thơm lan tỏa. Trong bếp có hệ thống cấp nước, thím Ngô cất túi rửa tay, chuẩn bị xắt rau, vừa xắt vừa nói với Trình Nặc: “Đều là rau nhà tự trồng, không có thuốc trừ sâu lại tươi nữa.”

Trình Nặc nói chuyện mình có vườn rau, vừa nói vừa giúp thêm lửa dưới bếp.

Nhanh chóng nấu xong cơm, Trình Nặc giúp bưng đồ lên bàn ở nhà chính, Tông Lăng cũng phụ sắp bát đĩa.

Quanh năm chỉ có hai người chú Lưu và thím Ngô ăn cơm ở nhà nên rất quạnh quẽ. Hôm nay nhiều người, chú Lưu lấy rượu rót cho Tông Lăng một ly, rồi khăng khăng đòi rót cho Trình Nặc nữa.

Trình Nặc nói sợ say, chú Lưu bảo: “Đường có đoạn thôi, dù say cũng không sao đâu, bảo Tiểu Lăng công cháu về là được.”

Trình Nặc nhớ lại chuyện ngày đầu tiên ở trên trần, mình uống say ở chỗ ông chủ mập rồi được Tông Lăng đưa về, thế là càng không dám uống.

Bàn vuông, mỗi người ngồi một bên, Tông Lãng ngồi ngay bên phải Trình Nặc. Anh xít lại gần, cười khế: “Không phải cô thích uống rượu lắm à.”

Trình Nặc trừng mắt với anh, cuối cùng ly rượu trong tay cũng bị chú Lưu cầm lấy, rót gần nửa ly.

Tay nghề của thím Ngô rất tốt, làm mấy món đơn giản mà rất ngon. Rồi lại khách khí nhường hai cái đùi gà cho Trình Nặc và Tông Lãng. Trình Nặc xấu hổ, nhưng lại thấy Tông Lãng chỉ mấy hời đã gặm sạch sẽ cái đùi.

Trình Nặc nghĩ, một năm chưa chắc thím Ngô và chú Lưu đã chịu giết gà mấy lần, thế mà hay, đều để hai người họ ăn cả.

Trên bàn nói tới chuyện con cái chú Lưu, một trai một gái, giờ một người đã lập gia đình ở trên tỉnh, một người gả đến thành phố Lâm Hải ở xa, có lúc Tết cũng không về được.

Chú Lưu nói, “Cũng chịu thôi, đám trẻ bây giờ đều không muốn ở lại cù lao. Chưa đến mười mấy hai mươi năm nữa, rồi đám người già như chú cũng sẽ qua đời, chỉ sợ cù lao này sẽ biến mất.”

Trình Nặc không lên tiếng. Cô rất thích nơi này, cũng rất muốn ở đây trong quãng đời còn lại của mình. Nhưng thế sự luôn không được như ý, cô cũng từng nghĩ mình và Lâm Dĩ An sẽ sống bạc đầu ở thành phố T, cuối cùng lại không thể được mãn nguyện.

Thế nên, cô không dám tùy tiện nói ra câu muốn ở đây đến hết đời.

Tông Lãng nói: “Không phải còn có cháu đây à, yên tâm đi, nhất định nơi này sẽ có người ở.”

Chú Lưu cười, “Mấy năm nay cũng may là có cháu, nếu không trên cù lao toàn người già trẻ nhỏ, cũng không dễ chịu gì.”

Trình Nặc nghe mà thấy lạ, không hiểu ý của chú Lưu.

Chú Lưu nói, “Tiểu Trình chưa biết à, trên cù lao này ngoài Tông Lãng ra thì đều là người già trẻ nhỏ, nhà ai có việc tốn sức thì đều tìm cậu ấy giúp, mà cậu ấy cũng rất sẵn lòng.”

Thím Ngô cũng nói: “Như đồng thuốc hạ huyết áp thím uống đấy, trên trấn không dễ mua, cũng may mỗi tháng Tiểu Lãng lại mua trong thành phố về cho thím. Đã năm sáu năm rồi, mua hàng tháng, cho tới nay chưa từng thiếu.”

Trình Nặc nhìn Tông Lãng, anh đang húp cháo gà. Nghĩ bụng thì ra trong mắt mấy người chú Lưu anh lại là người tốt. Cô lại nghĩ đến chuyện băng vệ sinh, chẳng lẽ anh thực sự tốt bụng nên mới giúp, chứ không có ý gì khác?

Một bữa cơm, vừa trò chuyện vừa ăn uống cho đến khi sắc trời tối hẳn.

Trình Nặc tạm biệt chú Lưu và thím Ngô, thím Ngô lại gọi Tông Lãng đến, muốn anh đưa cô về.

Trình Nặc vội nói không cần, “Cũng không xa lắm, chỉ mấy bước là đến rồi.”

“Dù đường không xa, nhưng trời quá tối không nhìn rõ, cháu lại còn uống rượu, vẫn nên để Tiểu Lãng đưa cháu về đi.”

Trình Nặc còn định từ chối, nhưng Tông Lãng đã đi ra ngoài trước cô.

Lần này Tông Lãng không đem đèn pin mà lấy dùng đèn pin ở điện thoại. Hai người vẫn một trước một sau đi về.

Tông Lãng nói: “Hôm nay không uống say à?”

Trình Nặc giải thích: “Thật ra tôi rất ít khi uống rượu.” Chỉ có mấy lần đó mà thôi, mà lần nào cũng bị anh bắt gặp.

Tông Lãng cười, “Thi thoảng uống say cũng không tệ.”

Trình Nặc lại nhớ đến lần đầu uống say, bèn hỏi cô: “Khi tôi say, là yên tĩnh hay làm càn?”

Cô nghĩ, nếu là làm càn thì từ nay không cần uống rượu nữa.

“Rất yên tĩnh.” Anh trả lời, “Chỉ là nói hơi nhiều.”

Trình Nặc cảnh giác, hỏi anh: “Tôi nói gì?”

Anh lại bật cười, vì trời quá tối nên Trình Nặc không thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ nghe thấy tiếng cười không có ý chế nhạo, cứ như đang nghĩ đến chuyện vui nào đó.

“Cũng không nói gì cả, chỉ cứ đòi đồ.”

“Đòi gì? Rượu à?” Trình Nặc còn nhớ, cô cứ nằng nặc đòi rượu với Thiệu Hồng.

Tông Lãng lại không trả lời, nói mình không nhớ.

Trình Nặc lườm anh, đáng tiếc vì trời tối nên anh cũng không nhìn thấy.

Về đến nhà, Tông Lăng vẫn đợi cô vào nhà, khóa cửa rồi mới rời đi.

Rửa mặt xong, cô ngồi trên giường xem ảnh mình chụp ở nhà chú Lưu. Ngẫm nghĩ không bằng cơ hội sửa nhà này mà lắp thêm nhiều cửa sổ chút. Lại bỏ mảnh gỗ ngăn cách ở giữa nhà đi, thông hai gian với nhau, như thế nhà sẽ sáng hơn.

Dù sao cũng chỉ có một mình cô ở nhà này, không cần nhiều phòng lắm.

Cô lại chọn mấy tấm trong đồng hình, có ảnh chụp lúc mấy người chú La dựng trụ, có ảnh chụp cửa sổ nhà chú Lưu, còn cả giường trúc và nồi thịt kho tàu kia nữa, đều post lên weibo cả, rồi lại như ngày thường viết vài dòng làm nhật ký.

Lúc tắt laptop vẫn chưa đến chín giờ, nhưng hôm nay cô mệt rồi, ngáp dài một cái rồi chuẩn bị đi ngủ.

Từ sau khi dọn tới nơi này, cô đã hình thành thói quen ngủ sớm dậy sớm, chất lượng giấc ngủ rất tốt. Quan trọng nhất chuyện là, cả ngày bận rộn, những chuyện cũ trước kia ở thành phố đều như cách cô một ngày một xa.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cửa Sổ

Sang ngày thứ hai, chính thức bắt đầu dỡ tường.

Mới sớm ra Bạch Nguyên đã nhắn tin cho cô, nói anh họ kết hôn nên cậu phải đi giúp, còn phải uống rượu mừng nữa nên hai ngày nay không thể tới phụ.

Trình Nặc nói không sao, bảo cậu cứ việc chơi.

Vì Bạch Nguyên không có mặt nên lúc tháo tường, Trình Nặc cũng đứng cạnh giúp. Việc khác không giúp được nhưng dọn gạch hay chuyển ngói thì cô có thể làm được.

Dỡ tường rất nhanh, chỉ hai tiếng mà đã dỡ sạch mặt tường bị nứt kia rồi. Gạch xanh dỡ ra được giữ lại sắp ngay ngắn ở một bên, đến lúc xây tường có thể tái sử dụng.

Trình Nặc vẫn nhớ chuyện cửa sổ, cô hỏi chú Lưu: “Lúc xây lại tường có thể lắp thêm mấy khung cửa sổ được không ạ, giống loại cửa sổ cũ trên tầng hai nhà chú ấy.”

Chú Lưu nói được, có điều cửa sổ phải làm theo yêu cầu, ít nhất phải đợi thêm mấy ngày nữa đã.

Trình Nặc lại hỏi chỗ nào có thể làm theo yêu cầu, chú ấy nói: “Bây giờ đều có máy sản xuất, muốn kiểu gì cũng được hết, nhà máy gia dụng ở trấn bên cạnh có thể làm được.”

Tông Lãng nghe thấy cô nói thế thì nhắc nhở: “Nếu muốn đặt làm cửa sổ thì bây giờ phải đo kích cỡ.”

Thế là tất cả đều nhìn cô, đợi cô quyết định.

Trình Nặc rất muốn lắp cửa sổ nhưng lại sợ quá đắt, dẫu sao cô cũng không có nhiều tiền. Cô hỏi Tông Lãng: “Nếu đặt làm thì giá cả chừng bao nhiêu?”

Tông Lãng cười, “Tôi có thể hỏi giúp cô. Nhà máy gia dụng đó là do bạn tôi mở.”

Trình Nặc vỗ tay: “Tốt quá rồi.”

Tông Lãng lấy điện thoại ra gọi, một lúc sau anh quay về nói: “Đã hỏi giúp cô rồi, mỗi mét vuông chừng ba trăm rưỡi, kiểu khác nhau hơn kém khoảng 50.”

Trình Nặc lại tính toán xem cửa sổ trên tường chiếm bao nhiêu diện tích, Tông Lãng cũng tính giúp cô.

“Nếu như muốn làm cả dãy, mặt tường này khoảng cỡ hai mươi mét vuông.”

Hai mươi mét vuông, nếu tính theo giá đất nhất thì cũng chỉ tám ngàn. Lúc này Trình Nặc nói muốn làm, rồi lại trình bày kiểu dáng tối qua mình đã nghĩ, hỏi chú La có thông phòng với nhau được không.

Chú La vào nhà một vòng rồi đi ra nói được. Giữ lại cột chịu lực trong nhà, chỉ cần cột bất động thì đỡ mấy thứ ngăn cách kia cũng không quan trọng lắm.

Trình Nặc lại mời chú La đo lường giúp cô. Tông Lãng hỏi Trình Nặc khi nào đi chọn kiếu, Trình Nặc bảo đương nhiên càng nhanh càng tốt rồi, chiều nay cô sẽ đi.

Tông Lãng nhướn mày hỏi cô: “Cô biết đường à?”

Trình Nặc lắc đầu, “Có thể hỏi người.”

Chú Lưu nói chen vào: “Hỏi ai chứ, để Tiểu Lãng dẫn cháu đi đi, là bạn của cậu ta, cậu ta đi thì còn có thể được ưu đãi.”

Trình Nặc không muốn nợ ân huệ của anh nên nói không cần. Tông Lãng lại bảo vừa hay chiều nay anh phải đi sang đó một chuyến.

Thế là cứ quyết định như vậy, buổi trưa Trình Nặc nấu cơm, mọi người ăn xong hết rồi giải tán. Trước khi cửa sổ chưa làm xong thì cũng không thể xây tường được.

Tông Lãng nói về lấy xe, bảo Trình Nặc chờ anh một lúc.

Trình Nặc tranh thủ rửa bát dọn dẹp, trong đầu nghĩ sang trấn bên không gần như qua sông, ngồi xe ba bánh của anh ta thì bụi sẽ bám đầy mặt mắt. Cô phải tìm mũ đội, rồi lại tìm khẩu trang.

Nhưng ai biết được, lần này không phải Tông Lãng đi lấy xe ba bánh mà là xe gắn máy hai bánh.

Là xe máy rất bình thường, trên bánh còn dính bùn.

“Xe của anh?” Trình Nặc hỏi.

“Mượn.”

Trình Nặc lại hỏi: “Sao không đi xe của anh?”

“Đường xa, đi xe ba bánh chậm lắm.”

Tông Lãng vừa nói vừa đưa mũ bảo hiểm màu đỏ đậm cho Trình Nặc, “Đội vào đi, gió mùa này thổi lạnh.”

Trình Nặc nhận lấy, nói: “Phiền anh đợi tôi một lúc, tôi đi thay đồ đã.”

Cô chạy vào phòng, lấy áo bông dài màu vàng thay vào rồi mới đi ra ngoài.

Tông Lãng thấy cô thế thì cười nói: “Không nóng à?”

“Không phải anh nói gió thổi lạnh sao?”

Tông Lãng cười không nói gì, nể máy. Trình Nặc ngồi lên, đội mũ bảo hiểm vào. Trước kia cô chưa từng đi xe máy bao giờ, lại càng không đội thứ mũ này lúc nào, nhất thời không tìm được chốt khóa, hai tay sờ soạng khắp nơi, hỏi: “Qua trán bên có xa không?”

Mũ bảo hiểm chỉ có một, Tông Lãng không đội, anh ngoái đầu lại nói:

“Đi xe thì chừng một tiếng.”

Xa thế à, Trình Nặc còn tưởng là gần lắm chứ, hai tay cô vẫn đang tìm khóa cài. Bất chợt Tông Lãng đưa tay ra cài giúp cô.

Lúc cài, ngón tay không khỏi chạm vào cổ cô. Trình Nặc giật mình né ra sau, suýt nữa ngã xuống. May mà Tông Lãng kéo tay cô đỡ kịp.

“Ngồi xe máy thì đừng lộn xộn.”

Trình Nặc ngồi ổn định, nắm lấy tay vịn sau yên xe, không nhúc nhích nữa. Khi lên đường, cô cố duy trì khoảng cách cơ thể với anh, mắt nhìn thẳng lưng Tông Lãng.

Anh mặc áo khoác bóng chày màu đen, lưng rất rộng. Trình Nặc đã thấy dáng vẻ khi anh mặc áo ba lỗ rồi, biết không những nở nang mà còn rất săn chắc. Trong đầu đột nhiên nháy ra một vài hình ảnh kỳ quái. Cô vội quay đầu đi, nhìn hàng cây ven đường.

Đến bến phà, Tông Lãng đột ngột phanh xe, Trình Nặc mất kiểm soát đập mạnh vào lưng anh, ngực đau nhói.

Phà chưa tới, phải đợi.

Trình Nặc xuống xe xoay người đi, len lén xoa. Trong đầu nghĩ lưng người này làm từ sắt hay sao mà cứng thế.

“Sao vậy?” Tông Lãng hỏi cô.

Cô vội nói không sao, định tháo mũ ra nhưng lại sợ lát nữa đội vào phiền phức, thế nên chỉ đẩy kính lên, hỏi Tông Lãng: “Anh qua trần bên có chuyện gì à?”

Tông Lãng nói: “Cũng không có chuyện gì lắm, chỉ là đã lâu rồi không gặp anh bạn ở nhà máy nên đi thăm thôi.”

Trình Nặc: ...

Ý này còn không phải là cố ý đưa cô đi chọn cửa sổ sao. Cô nói: “Cám ơn anh. Nếu không chuyển hôm nay cứ coi như tôi bao xe anh, sẽ trả tiền xe cho anh.”

Tông Lãng ngoái đầu nhìn cô, vì đón nắng mà mắt híp lại, cười nói: “Cô bao tôi? Không phải cô đã bao tôi rồi à, một ngày năm trăm đồng còn gì.”

Trình Nặc nhớ ra, đúng rồi, hôm nay là ngày trả tiền công cho anh ta, chưa hết một ngày, vậy anh chạy chân giúp cô cũng tính luôn vào trong đó. Có điều nếu nói tốt, tại sao lại không cảm thấy thế nhỉ?

Không nói gì thêm, đợi hơn mười phút, cuối cùng cũng có phà vào bờ.

Lên phà rồi, Tông Lãng lại gặp người quen nên tụ tập nói chuyện. Trình Nặc nghĩ, người quen của anh ta nhiều thật.

Đến lúc tới bờ bên kia, xe máy không dừng nữa mà đi rất nhanh. Trình Nặc đội mũ bảo hiểm mà vẫn cảm nhận được gió thổi vù vù bên tai, thậm chí vui vì mình đã thay quần áo khác, nếu không gió như này thì lạnh lắm.

Lại nhìn Tông Lãng, gió thổi áo khoác anh phồng lên, hình như bên dưới chỉ mặc mỗi áo sơ mi màu xanh biển.

Cô nghĩ, người này đúng là không sợ lạnh.

Đường qua trấn là đường bốn làn rộng rãi. Rất bằng phẳng, cũng không xóc nảy. Tay Trình Nặc nắm chỗ vịn sau yên dần dần thả lỏng. Nhưng không ngờ có một đoạn xuống dốc rất dốc, lúc xe đi xuống nhất thời mất trọng lực, cô vội vã nắm lấy hông Tông Lãng.

Áo khoác anh là loại giầy kéo, bị cô tóm lấy nên giầy kéo tuột xuống. Đến khi tới dưới sườn núi, anh dừng xe, kéo khóa lên lại.

Kéo xong, anh ngoái đầu nhìn cô cười bất đắc dĩ, rồi mới nỏ máy lên đường tiếp, không nói gì thêm.

Trình Nặc lúng túng nói: “Xin lỗi, không phải cố ý.”

Cách mũ bảo hiểm, gió lại lớn, cũng không biết anh có nghe thấy không.

Một giờ sau, cuối cùng cũng đã đến nhà máy gia dụng. Nhà máy không lớn là bao, chỉ là một gian ở khoảng sân lớn bên đường.

Tông Lãng bảo Trình Nặc đợi anh, còn mình đi vào nhà máy. Một lúc sau một người trung niên chừng bốn mươi tuổi, vừa lùn vừa mập đi ra cùng anh.

Tông Lãng giới thiệu với Trình Nặc, “Đây chính là chủ nhà máy gia dụng, anh Lâm.”

Không nói họ tên nên Trình Nặc cũng chỉ đành chào một tiếng anh Lâm theo.

Anh Lâm rất khách khí, nghe nói Trình Nặc muốn làm cửa sổ giả cổ, thế là dẫn cô đến văn phòng để cô chọn kiểu dáng hoa văn ở trên máy tính. Có rất nhiều hoa văn, đủ loại mẫu mã. Trình Nặc chọn khoảng mười mấy phút, Tông Lãng và anh Lâm ngồi trên ghế bên cạnh chuyện trò.

Anh Lâm hỏi Tông Lãng: “Tiệm cơm kia của cậu vẫn để anh trai Phương Đình quản lý à?”

Tông Lãng đáp phải.

Anh Lâm nói: “Mấy hôm trước anh lên thành phố có gặp Phương Đình, mấy tháng rồi không gặp, càng lớn càng đẹp.” Nói rồi dừng lại, sau đó nói tiếp: “Tâm tư của em ấy, chỉ cần người có mắt nhìn đều có thể nhìn ra, cậu không biết thật à?”

Tông Lãng ho một tiếng, bảo: “Nói gì thế. Em trả tiền cho cô ấy làm việc, gì mà tâm tư với không tâm tư.”

Anh Lâm cười rồi chuyển đề tài, bắt đầu nói sang việc làm ăn.

Trình Nặc chọn tới chọn lui, vẫn là chọn kiểu cửa sổ giống ở nhà cũ nhất, rồi nói với anh Lâm.

Anh Lâm đứng cạnh máy vi tính nhìn, nói: “Áy, ánh mắt không tệ đâu đấy, chọn thế nào lại chọn cái đất nhất.”

Trình Nặc nghĩ, đất tiền nhất chắc là bốn trăm một mét vuông đây.

Quả nhiên anh Lâm nói: “Theo giá thị trường thì phải bốn trăm một mét vuông, nhưng nếu Tông Lãng đã đưa cô đến thì tôi nể mặt cậu ấy, không lấy lời, tính ba trăm thôi.”

Trình Nặc vội nói cảm ơn, trong đầu nghĩ rất cuộc vẫn nợ Tông Lãng một ân huệ.

Thanh toán tiền đặt cọc, hẹn một tuần sau đến lấy cửa sổ. Anh Lâm nhiệt tình mời họ ở lại ăn cơm. Trình Nặc không muốn, nhưng rõ ràng bữa cơm này là do nhìn mặt Tông Lãng mà mời, nên cô không lên tiếng.

Tông Lãng từ chối, “Để lần sau đi, em về còn có việc.”

Anh Lâm cũng không ép, “Vậy được, từ từ mà về.” Đưa bọn họ đến trong sân, thấy xe máy thì lại nói: “Cậu suốt ngày hết lái xe hai bánh rồi ba bánh, không thể đổi cái khác à?”

Tông Lãng cười, “Được, để sang tuần lái xe tám bánh đến để chờ cửa sổ về.”

Đường về nhà hình như nhanh hơn nhiều, đến bến phà bắt kịp chuyến cuối.

Lúc phà chạy đến giữa sông, Trình Nặc hỏi Tông Lãng: “Mới sớm thế mà đã hết phà, ngộ nhờ có chuyện gì thì người trên cù lao đi ra ngoài thế nào?”

Tông Lãng đáp, “Ông Chu lái phà sống trên cù lao, nếu có chuyện thật thì đi tìm ông ấy là được.”

Trình Nặc gật đầu, ồ một tiếng, rồi lại nghe thấy anh nói: “Tìm tôi cũng được. Nếu ông Chu có chuyện, tôi cũng giúp ông ấy chạy một hai chuyến.”

“A, anh biết lái phà à?”

Tông Lãng đón gió sông bật cười, “Có cái gì mà không biết, cũng giống như lái xe ba bánh thôi.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Nghe Nói Cô Muốn Gả Cho Tôi

Về lại cù lao, Tông Lăng vẫn đi xe máy. Công việc ở nhà đã kết thúc, không cần anh qua nữa nên Trình Nặc nói lời tạm biệt.

Tối nay cô phải chuyển đến nhà chú Lưu ở, cũng không cần gì nhiều, chỉ cần đem chăn và vali tới là được.

Vì cánh cửa đã không còn tác dụng nữa nên trước khi đi cô chỉ treo khóa lên cửa, mở cửa vào nhà, dọn dẹp chăn gối trước, chia làm hai lần đem qua nhà chú Lưu rồi cuối cùng mới kéo vali qua.

Thím Ngô đã trải sẵn giường giúp cô, còn nói với Trình Nặc là cô chớ chê khi cho sống ở đây, cứ ở lại nhà bà mà ăn cùng.

Trình Nặc ngại vì ăn chùa, dù sao đợi làm xong cửa sổ thì cũng phải mất một tuần lễ, rồi lại còn xây tường nữa, ít nhất cô phải nán lại đây thêm mười ngày, thế là cô chạy đến tiệm nhỏ, đem ít thịt cất trong đó đến nhà chú Lưu.

Nhà chú Lưu có tủ lạnh, cũng không sợ bị hỏng.

Người trên cù lao có thói quen ngủ sớm, cơm nước xong xuôi, trời còn chưa tối mà chú Lưu và thím Ngô đã muốn đi nghỉ rồi. sợ cô không được tự nhiên nên còn cố ý dặn cô, cứ coi như ở nhà mình.

Nhà thím Ngô có nhà vệ sinh, có lắp bình năng lượng mặt trời nên có thể tắm. Từ sau khi Trình Nặc chuyển đến nhà cũ, tắm vẫn là một vấn đề khó khăn, xưa nay quen dùng bồn tắm rồi, rốt cuộc hôm nay đã có thể tắm thoải mái.

Tắm xong đi lên tầng hai, trong lúc đợi tóc khô, cô lấy laptop ở trong vali ra, post weibo viết nhật ký. Trong phòng chỉ có bàn vuông nhỏ ở dưới cửa sổ nên cô đặt laptop lên đó.

Những ngày qua, cô phát hiện càng lúc mình càng thích chụp ảnh, cầm điện thoại trong tay, hễ thấy gì cũng chụp lại. Hôm nay đến nhà máy gia dụng, cô còn chụp mấy tấm ở trong sân với nhà máy, ngay cả chiếc xe máy Tông Lãng đi mượn kia cũng được cô chụp lại.

Cô chọn mấy tấm, ghi lại chuyện vặt trong cả ngày hôm nay. Sau khi post thì bất ngờ phát hiện bài viết mấy hôm trước lại có đến mấy trăm lượt xem. Thậm chí còn có mấy bình luận, bấm vào xem, toàn là nói thích cuộc sống nông thôn kiểu này. Còn có một người nhắm ngay tấm ảnh đầu tiên, chính là tấm ảnh Bạch Nguyên cười kình, khen cậu đẹp trai, xin cách liên lạc.

Trình Nặc cười, chụp lại màn hình bình luận đó rồi gửi cho Bạch Nguyên.

Đóng laptop lại, tóc vẫn chưa khô hẳn. Sợ mình đi lại lung tung sẽ làm ồn vợ chồng thím Ngô ở tầng dưới nên cô ngồi xuống ghế, ngửa đầu ra sau. Bàn thấp mà cứ ngửa như thế hoài nên không thoải mái lắm.

Ngẩng đầu lên, chợt thấy ở tầng hai nhà đối diện có ánh đèn. Cô tò mò bước ra xem, phát hiện tầng một tắt điện, chỉ có tầng hai

sáng.

Tông Lãng ở tầng hai?

Trình Nặc ngạc nhiên, anh cao như thế, ở tầng hai hẳn không đứng thẳng được.

Ánh đèn tù mù, hai nóc nhà cách nhau chừng mười mét, vì cửa sổ đều đang mở nên Trình Nặc có thể thấy rất rõ trang trí bên trong. Giường, tủ quần áo, bàn ghế đều không khác mấy so với bên nhà chú Lưu, chỉ là trên tường có treo rất nhiều khung tranh – không biết là tranh trang trí hay là ảnh chụp.

Cô còn đang tò mò vì sao không thấy Tông Lãng đâu thì lúc này lại thấy anh đi ra từ trong góc khuất gần cửa sổ, trong tay còn cầm cuốn sách, vừa đi vừa lật. Góc đó chắc là đặt tủ sách.

Anh chỉ mặc độc áo ba lỗ màu trắng cùng quần đùi rộng thùng thình, hơi cúi người, đi đến giữa gian mới có thể thẳng người. Đến bên mép giường thì bắt đầu cởi quần áo, lúc này Trình Nặc mới ý thức được hành động của mình có thể xem là rình trộm, cô nhảy căng lên kéo rèm lại. Kéo giữa chừng mới phát hiện, rèm chỉ có một nửa, vón vện che kín nửa phần cửa sổ bên này.

Lại nhìn sang nhà đối diện, có vẻ như Tông Lãng đã phát giác được động tĩnh mà nhìn sang bên này, thấy cô thò đầu ra thì giờ tay chào cô. Cũng may vẫn chưa cởi quần áo.

Trình Nặc cũng gật đầu lại với anh rồi tắt đèn ngay. Tối đen như mực, đối diện cũng không thấy rõ bên này. Cô mặc kệ tóc còn chưa khô mà trèo lên giường ngủ.

Nhưng có thể do đổi chỗ ngủ nên Trình Nặc lạ giường, lật qua lật lại cũng không ngủ được. Lúc nằm nghiêng thì lại thấy Tông Lăng ở bên kia cửa sổ, vì độ cao của giường nên cô chỉ có thể nhìn thấy nửa trên của khung cửa đối diện. Đèn vẫn sáng, chắc anh chưa ngủ.

Cũng không biết bụng dạ nghĩ gì mà Trình Nặc lại rón rén bò dậy, đứng bên cửa sổ nhìn sang đối diện.

Tông Lăng đang tựa vào đầu giường đọc sách, vẫn mặc áo ba lỗ. Có thể vì ánh đèn tù mù mà lúc này khi Trình Nặc nhìn anh, lại cảm thấy gò má rất đẹp mắt, bả vai nở nang rắn chắc. Không khỏi nhớ lại lúc đi xe máy hôm nay, trong đầu xuất hiện hình ảnh kỳ quái.

Mặt cô nóng lên, vội quay về giường. Luồng nhiệt xao động gập cơ thể cô, cô không còn là thiếu nữ mới lớn nữa, nhưng cô rất quen thuộc với xao động này. Cô nhìn nóc nhà trần trối, hít sâu mấy hơi, ép mình đi ngủ.

Tối nay ngủ không hề yên giấc mà mơ rất nhiều.

Ngày hôm sau, đội thi công bắt đầu làm việc. Tạm thời không xây tường được, nhưng theo mong muốn của Trình Nặc thì có thể hủy vách ngăn trong nhà. Cả mặt tường khác muốn lấp cửa sổ thì cũng cần phải chống đỡ rồi đập đi.

Lúc gặp lại Tông Lăng, không hiểu sao Trình Nặc lại đỏ mặt. Lúc làm việc cũng có ý tránh anh.

Tháo vách ngăn rất nhanh, chỉ một buổi sáng đã tháo xong. Đến trưa Trình Nặc nấu lẩu thịt bò, mọi người ăn uống no say, vừa ngồi trong sân nghỉ ngơi vừa trò chuyện.

Trình Nặc đang nói chuyện cửa sổ với chú Lưu, Tông Lãng nghe điện thoại xong thì đi tới, nói chiều nay có chuyện cần ra ngoài một lúc, chưa biết bao giờ về, nhà bên này nhờ chú Lưu để ý giùm.

Chú Lưu nói: Không thành vấn đề, cậu có bận thì đi đi.”

Tông Lãng lại đánh tiếng với Trình Nặc, “Tôi lên thành phố, cô có cần gì không, tôi sẽ mang về giúp cô.”

Trình Nặc ngẫm nghĩ, hình như tạm thời chưa cần gì cả nên nói không cần.

Sau khi Tông Lãng đi, cả buổi chiều Trình Nặc theo mấy người chú Lưu chống mặt tường khác để ngày mai thao. Chuẩn bị công việc sẵn sàng, đợi cửa sổ đến thì có thể xây tường.

Bạch Nguyên không đến, Tông Lãng lại đi rồi, thiếu đi hai sức lao động nên lượng công việc của Trình Nặc cũng tăng lên. Lúc cần thiết còn phải đi theo bác Ngô tìm gỗ. Đến sẩm tối xong việc, eo lưng nhức mỏi, tranh thủ dọn dẹp rồi đến nhà chú Lưu ngay.

Thím Ngô đã nấu xong bữa tối. Trình Nặc không giúp thím nấu ăn nên khi cơm nước xong xuôi, cô dọn dẹp bàn ăn rồi đem bát đĩa xuống phòng bếp rửa, sau đó lại lau chùi bếp lò. Ngô Thím khen cô, nói con gái chuyên cần như cô bây giờ rất hiếm.

Trình Nặc được khen mà đăm ngại, nói: “Từ nhỏ cháu làm việc nhà quen rồi ạ.”

Thím Ngô nói, “Ai cưới được cháu đúng là có phúc.”

Đột nhiên Trình Nặc nhớ đến Lâm Dĩ An, nét cười trên mặt nhạt dần.

Thím Ngô không phát hiện ra, lại hỏi cô: “Năm nay cháu mấy tuổi rồi?”

Trình Nặc đáp: “Hai mươi tám ạ.”

Thím Ngô ồ lên, “Bằng tuổi Tiểu Lãng rồi.” Lại hỏi: “Sinh tháng mấy.”

Trình Nặc đáp thảng chạp.

“Thế thì Tiểu Lãng lớn hơn cháu rồi, thằng bé sinh tháng giêng.”

Trình Nặc nghĩ, sao thím Ngô cứ lấy Tông Lãng ra so với cô thế?

“Thím chứng kiến thằng bé Tiểu Lãng lớn lên đấy, hồi nhỏ lì lợm, nhưng đầu óc sáng dạ, lại còn biết làm lụng, lòng dạ cũng tốt. Tuy không học nhiều nhưng bây giờ cậu ấy đã làm ăn lớn rồi, đám sinh viên chân ướt chân ráo kia không bằng được cậu ấy đâu.”

Trình Nặc càng nghe càng thấy sai sai, thuận miệng nói: “Thế ạ?”

“Đúng thế đấy, nếu không phải con gái nhà tôi lớn tuổi hơn cậu ấy thì chắc chắn cậu ấy là con rể tôi rồi.”

Cuối cùng Trình Nặc cũng đã hiểu ý thím Ngô.

“Người khác cũng không tệ.” Trình Nặc nói với giọng điệu bông đùa: “Nếu không phải cháu đã ly hôn thì cháu cũng muốn gả cho anh ấy.” Phụ nữ đã ly hôn và đàn ông chưa lập gia đình, chắc thím Ngô sẽ không còn muốn tác hợp cho bọn họ nữa.

“Hả?” Thím Ngô bất ngờ thấy rõ với chuyện cô đã ly hôn, “Thế... Có con chưa?”

Trình Nặc lắc đầu.

Bát thình lình có tiếng gõ cửa, Trình Nặc ngoái đầu nhìn, phát hiện Tông Lãng đang dựa vào cửa phòng bếp, khoe miệng nhếch cao, trong mắt ẩn chứa ý cười.

Bát đĩa trong tay Trình Nặc suýt nữa rơi xuống, không biết anh đã đứng đó từ lúc nào rồi, có nghe thấy câu đùa ban nãy của cô không.

Tông Lãng nói: “Có cơm thừa không thím Ngô? Tối rồi cháu chưa ăn gì, đói chết mất.”

Thím Ngô còn đang mãi nghĩ đến Trình Nặc, một cô gái tốt như thế lại chịu ở lại cù lao, nhưng vì sao lại là người đã ly hôn chứ? Vừa thấy tiếc nuối vừa đáp lời Tông Lãng: “Thằng nhóc cháu có lộc ăn đây, vừa hay còn dư phần, để thím đi lấy cho cháu.”

Tủ lạnh đặt ở gian nhà chính, thím Ngô đi lên lấy đồ ăn thừa. Trình Nặc vội rửa sạch bát đĩa rồi rời đi. Song Tông Lãng lại đứng gần quá, nhìn cô cười.

“Nghe nói cô muốn gả cho tôi?”

Trình Nặc lúng túng đỏ mặt, “Tôi đùa với thím Ngô thôi.” Nói rồi quay người bỏ đi, nhưng vẫn nghe thấy tiếng cười ở sau lưng.

Cô vờ như không nghe thấy gì. vội chạy lên lầu cầm quần áo vào nhà vệ sinh tắm.

Nhà vệ sinh nằm bên trái tầng một, ở giữa là gian nhà chính, bên phải là phòng của thím Ngô và chú Lưu.

Lúc Trình Nặc tắm xong đi ra, cô phát hiện Tông Lãng vẫn đang ngồi ăn ở nhà chính. Bụng nghĩ bình thường anh ta ăn nhanh thế mà, sao hôm nay lại chậm vậy.

Trời còn chưa tối, thím Ngô và chú Lưu ra ngoài đi dạo.

Trình Nặc không ơ hờn gì với anh mà đi thẳng lên tầng.

Tông Lãng gọi cô lại: “Này, có thể giúp một chuyện không?”

Trình Nặc đứng trên cầu thang, không thể không phớt lờ được, hỏi: “Chuyện gì?”

“Áo sơ mi của tôi bị đứt nút, có thể đính lại hộ không?”

Trình Nặc đáp: “Tôi không có kim chỉ.”

Tông Lãng đứng lên, thành thạo mở ngăn kéo trong tủ ở gian nhà chính ra, tìm một chiếc hộp nhỏ đựng kim chỉ.

“Có đây.”

Trình Nặc hết cách đành phải đi xuống lại, vắt khăn lông lên vai, trên tóc vẫn còn giọt nước. Nhận lấy hộp kim chỉ, cô hỏi anh: “Nút áo đâu?”

Anh ồ lên, lấy một nút áo màu xanh ở trong túi quần ra.

Trình Nặc nhìn màu áo sơ mi trên người anh, lại chọn chỉ cùng màu ở trong hộp, xâu kim: “Đứt ở đâu?”

Tông Lãng cởi áo ngoài ra, chỉ vào vị trí, từ cổ áo đếm xuống thì là nút áo thứ ba.

Trình Nặc đi tới cầm nút áo đặt vào vị trí, đang chuẩn bị hạ kim thì đột nhiên đỉnh đầu cảm nhận được hô hấp của anh.

Trình Nặc chột rụt tay về nói: “Anh cởi ra đi, mặc trên người dễ đâm trúng da.”

Tông Lãng đứng dậy, cởi sơ mi ra.

Anh không mặc áo lót bên trong, cánh tay trần đưa áo sơ mi cho cô.

Trình Nặc vô tình liếc tới bụng anh, rắn chắc cường tráng, bên trên lưng quần ẩn hiện tuyến nhân ngư.

Cô lại hỏi hận, còn không bằng mặc nguyên áo mà khâu thẳng.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Trêu Chọc

Trình Nặc ngồi khâu nút áo dưới ánh đèn, mặt nóng lên.

Cô khinh bỉ bản thân, đầu còn là cô gái mới lớn chưa trải sự đời mà đỏ mặt cái gì? Lòng không yên, bắt cần đâm kim vào ngón tay.

Cô khẽ *á* một tiếng, nhìn ngón tay có giọt máu tươi ứa ra. Tính tìm khăn giấy lau đi nhưng trong phòng lại không có. Vợ chồng chú Lưu không hay dùng giấy.

Trên đỉnh đầu xuất hiện bóng mờ, cô ngẩng đầu lên, còn Tông Lãng đang cúi đầu xuống, đỉnh đầu cô chạm vào cằm anh.

“Để tôi xem.” Anh kéo ngón tay bị kim đâm của Trình Nặc đến.

Trình Nặc nói không sao, “Trước kia cũng bị thế này rồi.” Cô dùng lược toan rút tay về, song lại không độ được sức anh.

Một giây sau đó, ngón tay được anh ngậm vào miệng. Thậm chí cô có thể cảm nhận được anh đang mút lấy.

“Anh, anh làm gì đấy?!” Trình Nặc nhảy căng lên như bị điện giật, cuối cùng cũng rút tay về được.

Tông Lãng vô tội đáp, “Hồi nhỏ nghịch ngợm nên tôi thường hay bị đứt tay, ông nội đã mút giúp tôi thế mà. Mút hết máu thì sẽ khá hơn thôi, không tin cô cứ nhìn xem.”

Trình Nặc nhìn ngón tay, đúng là vẫn còn đau nhưng không còn máu ứa ra nữa.

Có điều cô luôn cảm thấy, anh ta cố ý. Ông nội anh giúp anh đâu có giống với việc anh giúp cô? Anh ta không hiểu cách biệt nam nữ sao?

Cô tức giận ném kim chỉ nút áo trong tay lên bàn, “Tự anh đi mà khâu!”

Nói rồi chạy bình bịch lên lầu. Ngồi trên giường, Trình Nặc bực dọc cả buổi, nhưng cũng không biết rốt cuộc mình đang khó chịu điều gì.

Không lâu sau, dưới lầu có động tĩnh, thím Ngô và chú Lưu đã về rồi. Trình Nặc nghe thấy Tông Lãng chào hỏi bọn họ rồi về nhà.

Cô lấy laptop trên bàn đến đặt trên giường. Ngồi xếp bằng, viết weibo về tiến trình sửa nhà hôm nay. Lúc gõ bàn phím, ngón tay bị kim đâm nhói đau, cô bất giác đưa tay vào miệng mút, rồi chợt nghĩ đến điều gì đó, cô vội rụt tay ra.

Bống điện thoại rung lên, mở ra nhìn, là Wechat của Tông Lãng — Tay còn đau à?

Trình Nặc ngoái đầu lại theo bản năng, tầng hai nhà đối diện tối om. Lại nhìn điện thoại, thế là có ý gì? Sao anh ta biết tay còn đau? Post bài xong, cô đặt laptop lại trên bàn nhỏ, phát hiện không chỉ tầng hai mà cả tầng một nhà đối diện cũng không mở đèn.

Rõ ràng vừa nãy cô nghe thấy tiếng đóng cửa mở nhà đối diện mà, biết chắc anh đã về nhà, chẳng lẽ đi ngủ sớm thế sao?

Cô đứng bên cửa sổ, híp mắt nhìn sang đối diện. Điện thoại lại rung lên —— Tìm tôi?

Trình Nặc trợn to mắt, kéo rèm cửa lại cái soẹt, tắt đèn, ngủ. Thực sự là hai căn nhà quá gần nhau, cô nằm trên giường mà như còn nghe được tiếng cười của bên kia.

Trình Nặc nghĩ, người này không dễ dây. Những mảnh lời anh giở trò với cô đã nói rõ anh có kinh nghiệm phong phú, hơn nữa với gương mặt đó của anh, không biết đã trêu chọc bao nhiêu cô gái rồi.

Co nhắc nhở mình một lần nữa, đừng có ngu ngốc.

Ngày hôm sau bắt đầu tháo vách ngăn trong nhà. Còn về mặt tường khác, vì đó là phòng của Trình Nặc mà bên trong còn có đồ dùng, sợ lỡ dỡ tường có trời mưa sẽ làm hư hại, nên đợi khi có cửa sổ mới dỡ sau.

Trong nhà hết rau rồi, Trình Nặc chào hỏi mấy người chú La rồi qua sông mua thức ăn.

Tông Lãng nói: “Hay là đến vườn rau của tôi hái đi? Không thu tiền.”

Trình Nặc nói không được, “Còn phải mua thịt nữa.”

Tông Lãng ồ lên, nhìn cô rồi thôi, không ép nữa.

Đến trấn trên, Trình Nặc đi chợ mua thịt thà cả túi lớn túi nhỏ, lúc xách về thì chợt nhớ đến chuyện cất rượu lựu. Cô liền lên baidu tìm hiểu, rồi mua một chiếc bình thủy tinh, một cái vò rượu làm bằng gốm và một miếng vải lụa trắng. Tiệm bán đồ trên cù lao có bán đường trắng, về mua đó là được.

Về nhà, mặt tường kia đã dỡ xong hết rồi. Trình Nặc nhanh chóng đi nấu cơm.

Hôm nay cô đi rất đúng lúc, có ngư dân đang bán cá bắt được trên sông. Cô mua hơn mười cân cá to tướng, tính làm món đầu cá sốt ớt.

Đầu cá rất to, phải mất sức lớn mới cắt được. Cô rửa sạch rồi ướp gia vị cho thấm. Lại lấy ớt ngâm xanh xanh đỏ đỏ trong túi gia vị đã mua ra bằm nhỏ. Bằm được nửa thì sực nhớ đến điều gì đấy, cô vội lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Muốn hấp đầu cá phải dùng đến lồng hấp, chỗ Trình Nặc không có, nhưng cô đã thấy nhà chú Lưu có. Chạy ra ngoài mượn chú Lưu lồng hấp, chú Lưu liền đưa cả chùm chìa khóa cho cô, để cô tự đi lấy.

Lúc nói chuyện với chú Lưu, Tông Lăng đứng ở bên cạnh. Trình Nặc xoay lưng với anh, cũng chẳng nhìn lấy một cái. Cảm lồng hấp về, cô đi thẳng vào bếp.

Khi đã xử lí đầu cá xong thì hạ nồi hấp xuống, bắt đầu xử lí đuôi cá. Phi lê thịt cá, chuẩn bị làm món cá cay nấu dầu. Còn xương cá cùng phần đuôi thì dùng để kho.

Hơn mười cân cá làm thành ba món ăn, món nào cũng làm rất nhiều. Rồi Trình Nặc lại xào thêm hai đĩa rau. Một người mà phải xào rau rồi lại thêm lửa, đúng là bận rộn. Cứ chạy qua chạy lại liên tục. Lúc làm cá cay nấu dầu, nấu ớt chung với dầu, trong phòng bếp lại không có máy hút khói nên cả một phòng toàn khói dầu, Trình Nặc bị sặc ho khan liên hồi, nước mắt cũng sắp chảy xuống.

Không biết Tông Lãng đi vào lúc nào, anh cầm lấy muối trong tay cô, bảo cô ra ngoài, “Cô đi ra đi, để tôi.”

Trình Nặc ngẩn người, hỏi anh: “Anh biết làm à?”

Anh nhướn mày với cô, “Sống một mình mười mấy năm, không biết nấu ăn thì ăn cái gì.”

Trình Nặc nghe thế thì thôi khách khí, chạy ra ngoài hít thở không khí, quả thật cô bị sặc quá rồi.

Thế nên món cá cay nấu dầu kia được một mình Tông Lãng hoàn thành. Đợi dọn thức ăn lên bàn, mọi người cùng vào ăn cơm. Cá cay nấu dầu nhìn khá đẹp mắt, nước dùng bóng nhẫy, miếng cá trắng nõn. Chú Lưu gấp đũa đầu tiên, kết quả cho vào miệng nhai thì suýt nữa nhổ ra.

“Tiểu Trình này, hôm nay miếng cá này hơi mặn đấy.”

Trình Nặc nghe thế liền gấp một miếng, cho vào miệng liền nhổ ra ngay. Chú Lưu nói giảm quá rồi, đâu phải hơi mặn, có mà trút cả lọ muối.

Cô nhìn sang Tông Lãng, anh không hề ăn món đó mà chỉ ăn mỗi đầu cá.

Cô nói: “Món cá này không phải...”

Còn chưa dứt lời thì chân bị người ta đá ở dưới bàn. Cô cúi đầu nhìn, là Tông Lãng. Lại nhìn sang anh, anh vẫn đang ăn đầu cá, không nhìn cô.

Cô nói tiếp: “Con cá này...”

Chân lại bị đá nữa, cô nhìn anh: “Anh đá tôi làm gì?”

Tông Lãng ra chiều khó hiểu, “Áy, xin lỗi, đụng phải.” Rồi nói tiếp: “Chú Lưu ăn đầu cá đi, mùi vị không tệ, vừa tươi lại đậm vị.” Nói rồi gấp cho chú Lưu một miếng lớn, rồi cũng gấp cá cho chú La và bác Ngô, lúc đến lượt Trình Nặc, cô cầm bát lên không cho anh cơ hội.

Thế là mọi người đều tập trung vào món đầu cá, khen Trình Nặc nấu rất ngon. Ăn xong bữa cơm, những món khác đều hết sạch, chỉ có mỗi món cá cay nấu dầu là không ai động đến.

Lúc dọn dẹp Trình Nặc thấy uổng, lãng phí nhiều quá. Nghĩ bụng sau này không thể tin Tông Lãng được nữa.

Ăn xong lại nghỉ ngơi một hồi, rồi đội thi công tiếp tục làm việc. Trình Nặc vẫn nung nấu ý định làm rượu lựu. Hái hết lựu trên cây xuống, đầy ụ hai túi to. Ngồi trên ghế nhỏ ở sân trước, cô tốn hai giờ mới bóc được hết vỏ lựu, sực nhớ đường trắng trong nhà không đủ, cô liền lấy tiền lẻ đến tiệm nhỏ.

Hôm nay là cuối tuần, mặt trời êm dịu, trên đường đi Trình Nặc gặp vài người đến du ngoạn, cũng cầm điện thoại hoặc máy ảnh chụp khắp nơi.

Lúc đến trong tiệm, cô thấy có hai người đàn ông trẻ tuổi lạ mặt đang mua đồ, đứng trước quầy bán thuốc lá, chọn một lúc rồi cầm lấy mấy gói. Thấy Trình Nặc đến, bọn họ nhét gói thuốc vào túi rồi đi ra ngoài.

Trình Nặc đuổi theo gọi bọn họ lại theo bản năng: “Này, các anh chưa trả tiền!”

Một người trong đó ngoái đầu lại hỏi cô: “Cô là chủ tiệm à?”

Trình Nặc nói không phải. Người kia nói: “Không phải chủ thì bớt xen vào chuyện của người khác đi!” Nói rồi cùng bạn mình đi về phía bên phà.

Trình Nặc nghĩ đến chủ tiệm mình chưa gặp mặt bao giờ, không đành lòng thấy đồ trong tiệm anh ta bị trộm, thế là lớn tiếng quát: “Bắt kẻ trộm! Người đâu, bắt kẻ trộm!”

Ban ngày, trừ mấy người già ra thì những người khác trên cù lao đều đến lều lớn làm việc. Trình Nặc có gào lớn đến đâu cũng không có tác dụng. Ngược lại hai người kia nghe thấy, quay đầu bặm trợn đi về phía cô. Trình Nặc sợ hãi nhấc chân chạy, vừa chạy vừa kêu, vô tình gặp phải một nhóm người đến chơi, nhưng bọn họ vốn không muốn xen vào việc của người khác nên lùi về sau ven đường.

Trình Nặc chạy thẳng đến nhà, chạy được nửa ngoái đầu nhìn lại, hai người kia không đuổi cô nữa mà đi về bên phà rồi. Cách nhà cô đã không xa, cô lớn tiếng kêu to: “Tông Lãng, mau đến bắt ăn trộm!”

Trên cù lao rất yên tĩnh, lại không có gì cách trở, nên khi cô kêu thế Tông Lãng cũng nghe thấy, ném việc trong tay đi sải bước chạy ra chỗ cô.

“Sao đấy?” Anh hỏi.

Trình Nặc chỉ vào hai người đã đi xa, “Bọn họ trộm đồ trong tiệm!”

Vừa dứt lời Tông Lãng đã đuổi theo.

Hai tên kia không ngờ sẽ có người đến bắt mình nên cũng không đi nhanh. Loáng cái Tông Lãng đã đuổi kịp, đập vào lưng một tên trong đó làm gã bổ nhào xuống đất.

Một tên khác kịp phản ứng, quay sang tính phản kích nhưng Tông Lãng đã tóm lấy tay hắn, bẻ ngược tay ra sau lưng. Lúc Trình Nặc chạy đến thì hai tên kia đã nằm trên đất.

Cô nhìn Tông Lãng với vẻ bội phục, không ngờ anh còn biết đánh nhau.

Hai tên trên đất lồm cồm bò dậy, tính đập lại. Đột nhiên sau lưng Trình Nặc có tiếng bước chân, ngoái đầu lại nhìn, chú La, chú Lưu, bác Ngô, mỗi người cầm gậy gỗ chạy đến đây. Chú Lưu vừa chạy vừa kêu: “Không được chạy! Không được chạy! Ông đây đánh chết mấy thằng oắt con nhà mày, dám lên cù lao trộm đồ!”

Hai tên kia nhìn đội hình này, lập tức co cẳng toan bỏ chạy, song đã bị Tông Lãng giữ lại, “Lấy đồ ra!”

Chúng vội lấy thuốc trong túi ra, đến bảy tám bao, đều là loại đắt nhất trong tiệm. Ném thuốc xuống đất, chúng vội chạy thực mạng về bến phà.

Tông Lãng cũng không đuổi nữa, nhặt thuốc lá lên, nói với ba người chú Lưu: “Không sao, hai tên thanh niên, chắc thấy không có người nên nản lòng tham.”

Chú Lưu vẫn bất bình, “Bao nhiêu năm nay trên cù lao chúng ta đâu có bị trộm đâu, thế mà hai đứa người ngoài mà cũng dám chạy đến trộm!”

Trình Nặc cũng nói, “Chủ tiệm cũng rộng lượng quá rồi, anh ta ở đâu vậy, hay là gọi anh ta đến kiểm tra xem, xem có bị trộm gì nữa không.”

Lời vừa nói ra, cả chú Lưu và chú La đều sửng sốt, bác Ngô tuy không nghe rõ nhưng cũng ngẩn ra.

Chú Lưu nói: “Không phải chủ tiệm là...”

Tông Lãng ngắt lời chú, “Không phải chủ tiệm không ở trên cù lao à, nếu anh ta ở đây, sao anh ta có thể không đến trông tiệm?”

Trình Nặc bất ngờ a lên, không để ý đến Tông Lãng đang nháy mắt với mấy người chú Lưu.

“Rốt cuộc ông chủ này là ai thế, không ở đây, nhưng lại chạy đến đây mở tiệm.” Đúng là kỳ quái thật.

Chú Lưu mắt tự nhiên ho khan, nói: “Đúng thế đúng thế, ông chủ kia là người tốt, còn không phải do thấy mấy người già trên cù lao như bọn chú không tiện qua sông mua đồ à, nên mới mở một tiệm nhỏ như thế, bán ít đồ dùng hằng ngày. Hơn nữa giá cũng rẻ hơn so với bên bờ.”

Trình Nặc ò lên. Trong đầu nghĩ hèn gì trong tiệm chỉ có vật dụng hằng ngày với dầu muối tương giấm, nhưng lại không bán nước. Thì ra là vì người ở đây vốn không cần phải mua nước.

Xem ra ông chủ này thật sự là một người tốt, cô nghĩ nếu ông chủ đã cân nhắc vì cư dân trên cù lao, thế thì cô là một thành phần trong số cư dân ở đây, cũng nên có trách nhiệm nhắc nhở chủ tiệm. Thế là Trình Nặc chạy đến tiệm bán, định bụng để lại một bức thư đề nghị đầy thành tâm.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Anh Lãng Không Vui

Trình Nặc nằm nhoài trên quày, viết vào trong sổ ghi nợ:

Gửi chủ tiệm,

Hôm nay mới biết anh không ở trên cù lao, nhưng vì để người già ở đây được thuận tiện mà đã mở tiệm bán, là một thành phần cư dân trên cù lao, tôi xin chân thành cảm ơn anh.

Tiệm nhỏ của anh đã để cuộc sống của mọi người tiện lợi hơn, nhưng vì không có ai trông coi nên đã dẫn đến vài kẻ tham lam. Hôm nay đã có người đến tiệm trộm thuốc nhưng bị phát hiện, may mà có Tông Lãng ra tay nên mới không tổn thất gì lớn. Vậy nên tôi chân thành đề nghị anh, nếu thật sự anh không có thời gian rảnh đến tiệm, thì có nên cân nhắc lắp camera không? Ít nhất có thể có tác dụng dọa sợ, giảm bớt tổn thất không cần thiết.

Cư dân: Trình Nặc

Tông Lãng đặt mấy bao thuốc vào lại quày, rồi đi tới ghé đầu xem cô đang viết gì. Trình Nặc đưa tay che, không cho nhìn.

Tông Lãng cười, “Không cho nhìn thì thôi.”

Viết xong đề nghị, Trình Nặc mua hai bạch đường trắng. Lúc sắp đi vẫn chưa yên tâm, hỏi Tông Lãng: “Liệu hai người kia còn có thể quay lại không?”

Tông Lãng đáp không, “Nhìn hai tên kia không giống kẻ trộm chuyên nghiệp, có lẽ thấy tiệm không có ai nên mới nảy ra ý ăn trộm, giờ sợ rồi, sẽ không quay lại đâu.”

Trình Nặc không mấy yên tâm, vừa đi vừa ngoái đầu nhìn mấy lần. Bụng nghĩ dạ dù sao mình không có chuyện gì, không bằng sau này đến cuối tuần, mình cứ đến tiệm mấy chuyến đi.

Về đến nhà, việc đầu tiên cô làm là lấy điện thoại ra chụp mấy tấm ảnh quả lựu đã bóc vỏ. Mấy quả lựu này không to như bên ngoài mà rất nhỏ, song hạt nào hạt nấy đều long lanh trong suốt, dưới ánh mặt trời trông như thủy tinh.

Chụp ảnh xong thì đi rửa tay để tách hạt. Phải bóp bể vỏ hạt để chất lỏng chảy ra, như thế mới lên men được. Cả một chậu lựu lớn, tách rất đã.

Đang bóp nửa chừng lại muốn chụp ảnh, nhưng hai tay đã bẩn rồi, nhìn trái nhìn phải, ở đây trừ cô ra thì chỉ có Tông Lãng là biết dùng điện thoại chụp ảnh. Cô thở dài, vào lúc này mà có Bạch Nguyên thì hay quá, nhất định cậu ấy hứng thú với mấy chuyện này lắm.

Cô đưa tay phải rút khăn giấy ra lau, rồi cầm điện thoại chuẩn bị quay video bằng một tay. Tay trái tiếp tục bóp hạt lựu.

Một bóng đen tiến đến gần, cô ngẩng đầu nhìn, là Tông Lãng.

“Làm gì vậy?” Anh hỏi.

“Lựu ăn không hết, cất rượu.”

Anh cười, “Cô còn biết cất rượu à?”

Trình Nặc ừ, muốn quay video nhưng thấy anh không chịu đi, bèn nói: “Anh có thể tránh ra được không? Tôi muốn quay video, không muốn thu cả tiếng vào.”

Tông Lãng nói: “Cô bận hai tay rồi mà, để tôi quay giúp cô.” Nói rồi bổ sung thêm một câu, “Bảo đảm không có âm thanh.”

Trình Nặc ngẫm nghĩ rồi đưa điện thoại cho anh, dặn: “Chỉ cần quay hạt lựu thôi, đừng quay người.”

Tông Lãng đáp được.

Anh giơ điện thoại lên, nhắm ngay chậu, nói: “Ba, hai, một, bắt đầu!”

Trình Nặc bắt đầu bóp. Quay khoảng một phút, cô nháy mắt với anh ra hiệu: tắt đi.

Tông Lãng hiểu ý dừng quay, sau đó mở video lên, ngồi xổm bên cạnh cho cô nhìn.

Trình Nặc ngoái đầu sang, do quá sáng nên không nhìn thấy rõ màn hình, Tông Lãng đưa tay che lại giúp cô. Vì thế mà hai người cách rất gần nhau, gần như dính sát nhau.

Chú Lưu và bác Ngô đến sân trước tìm công cụ, thấy cảnh này, chú Lưu vội kéo bác Ngô về. Chú Lưu thấy hai người tay không trở lại thì hỏi: “Đồ đâu, không phải nằm cạnh tường ở sân trước à, hai người không tìm được sao!” Vừa nói vừa định đi tìm.

Chú Lưu vội đặt tay lên miệng ra hiệu ông nhỏ tiếng lại, thấp giọng nói: “Đến đây, anh sang đây mà xem.”

Chú Lưu dẫn chú La tới sát cửa, nhìn vào sân trước, chỉ vào Trình Nặc và Tông Lãng mà nói, “Thấy chưa, vừa rồi tên nhóc kia còn không để tôi cho biết mình là ông chủ cửa tiệm là tôi nghi ngờ rồi, xem ra tên nhóc này có tâm tư thật.”

Bác Ngô không nghe rõ bọn họ nói gì, cũng nấp phía sau hỏi: “Sao, sao?”

Chú La hừ một tiếng, giọng đầy trịch thượng: “Tôi nhìn ra từ lâu rồi.”

“Lúc nào?”

“Vào ngày đầu tiên con bé kia đến cù lao, khi người nhà bà Bạch dẫn cô ấy lên thôn đóng dấu, thằng nhóc Lãng đứng ngay ven đường mà, ánh mắt nhìn con bé... cứ giống như, giống như...” Nghĩ mãi vẫn không tìm ra lời thích hợp, chú nói luôn: “Giống như lúc trẻ anh nhìn vợ anh vậy, nhìn mãi không rời.”

Chú Lưu *ha* lên, “Ông già anh.”

Bên kia Trình Nặc đã xem video xong, phát hiện Tông Lãng đứng gần mình quá, thế là cô vội ngồi thẳng người nói: “Cám ơn anh, cứ để điện thoại đó là được rồi.”

Tông Lãng lại không di chuyển, hỏi cô: “Cắt rượu xong thì có thể cho tôi nếm không?”

Trình Nặc đáp được.

Anh nói: “Tôi nhớ rồi đấy, đến lúc đó đừng có đòi trả tiền.”

Trình Nặc đáp: “Tôi đòi trả tiền bao giờ?”

Anh nhếch môi như có ý ám chỉ: “Vậy thì tốt, dù sao cô cũng nói rồi, tôi ghi nhớ giúp cô.”

Trình Nặc cảm thấy anh thật khó hiểu, không để ý đến anh nữa.

Bóp hết lựu, cô đi rửa sạch bình thủy tinh, để phơi cho ráo nước rồi trút cả nước lựu lẫn xác vào trong, bình to 5 lít nên đựng vừa đầy, cuối cùng Trình Nặc cho đường trắng vào.

Làm xong xuôi, cô lại lấy điện thoại chụp mấy tấm, sau đó mới chuyển bình vào phòng, đặt dưới chân tường để nó lên men mấy ngày.

Làm xong hết thầy, bên đội thi công cũng đã dỡ xong vách ngăn. Hôm nay nghỉ trước giờ, trước khi mọi người ra về, Tông Lăng nói với Trình Nặc: “Ngày mai để chú bác nghỉ một ngày đi.”

Trình Nặc nói được, vốn cũng đã hẹn làm ba ngày nghỉ một ngày rồi, giờ cũng đã bốn năm ngày.

Vừa khéo nhân ngày nghỉ ngày mai, cô sẽ đi bỏ ít củi trả cho ông Lý, rồi lại lên trấn mấy chuyến, mua thiết bị hóa lỏng cùng bếp về.

Buổi tối về nhà chú Lưu, lúc ăn cơm, Trình Nặc nhắc đến chuyện đốn củi, hỏi chú Lưu đi đâu thì có thể đốn được.

Chú Lưu nói: “Một cô gái như cháu thì đốn củi làm gì, cháu không làm được đâu.”

Trình Nặc nói không bỏ không được, rồi nói với chú chuyện Tông Lăng tìm ông Lý mượn củi giúp cô.

Chú Lưu nghe thế liền đáp: “À, thế thì phải trả rồi.” Lại nói: “VẬY đến phía Nam bờ sông đi, ở đó có cánh rừng, chú cũng hay đến đó đốn củi.”

Trình Nặc lại hỏi đi thế nào, cô ghi nhớ đường, tính mai dậy sớm đi ngay.

Buổi tối ngồi trên giường, Trình Nặc lại post bài lên weibo như thường. Ảnh chụp lúc nấu cơm rồi cả video quay cất rượu, toàn bộ up lên cả. Rồi cô phát hiện bình luận rất nhiều, còn có mấy chục lượt chia sẻ. Cô mở bình luận ra nhìn, đa số đều hâm mộ cô có thể buông bỏ mọi thứ trở về cuộc sống nông thôn, rồi lại thúc giục cô chia sẻ nhiều vào. Lượt follow đã tăng hơn hai trăm.

Đúng là bất ngờ, dự tính ban đầu của cô khi ghi chép ở weibo chỉ là muốn viết nhật ký cho mình thôi, tương lai nếu rời khỏi đây, hoặc sau này già rồi thì cũng có nơi nhớ đến. Không ngờ lại còn có người theo dõi.

Cô trả lời mấy bình luận, bày tỏ nhất định sẽ chia sẻ thêm nhiều nữa.

Vì chuyện này mà tâm tình trở nên rất tốt, ngâm nga tắt laptop rồi tắt đèn ngủ. Cô quyết định, nếu đã có người thích nhật ký của cô thì sau này dù chụp ảnh hay quay video cũng phải nghiêm túc lên, tốt nhất là chụp nhiều nhiều, cắt nối biên tập rồi ghép thêm nhạc. Sau này mình xem cũng thoải mái hơn.

Lúc ngủ cô còn nghĩ, ngày mai khi đi đốn củi có thể chụp thêm mấy tấm.

Sáng sớm hôm sau, Trình Nặc dậy nấu đồ ăn sáng phụ thím Ngô, ăn xong liền mượn dao phay và dây thừng ở nhà thím, sau đó hăng hái đi đốn củi.

Dựa theo đường đi mà chú Lưu chỉ, cô nhanh chóng tìm được cánh rừng kia.

Rừng không lớn lắm, mọc dưới cây cao là những bụi cây nhỏ rậm rạp, vì đang mùa thu nên lá cây đều đã khô héo, rơi một lớp dày trên mặt đất. Trình Nặc không dám đi sâu vào trong, đầu tiên là chụp ảnh quay video ở bìa rừng, sau đó chụp cả dụng cụ đốn củi rồi mới bắt tay làm.

Hôm nay cô cố ý mặc áo quần thể thao để tiện làm việc. Đội trên đầu chiếc nón cỏ mà sáng nay thím Ngô đã tìm cho cô.

Dao chẻ củi rất sắc, Trình Nặc chọn một cành khô to vừa phải, cũng không khó lắm, nhưng vì quên mang găng tay nên một chốc sau tay đã đỏ bưng.

Cô chặt một lúc thì dừng lại nghỉ, lại tranh thủ quay video. Vì làm chậm nên trong một tiếng đồng hồ, cô chỉ đốn được một bó nhỏ. Cứ theo đà ngày, có khi cô phải mất một ngày ở đây thì mới có thể trả lại củi cho ông Lý được.

Đang tính tăng tốc thì chợt nghe thấy tiếng brum brum quen thuộc, Tông Lãng lái xe ba bánh đi đến bên này.

Hướng anh đi ngược với Trình Nặc, lúc này Trình Nặc mới nhớ đến, con đường này thông với lều lớn bên kia. Hẳn Tông Lãng là từ bên đó lại.

Tông Lãng dừng xe, hỏi cô đang làm gì.

Trình Nặc giơ dao lên, “Anh không nhìn thấy à, tôi đang đốn củi.”

Tông Lãng đi đến, cười nói: “Dĩ nhiên tôi biết cô đốn củi rồi, chẳng qua là chưa thấy ai đốn như cô bao giờ.”

Trình Nặc hỏi: “VẬY ĐỐN THẾ NÀO?”

Tông Lãng nhận lấy con dao, khom người xuống vung dao xuống một cây khô ở bên người, chặt từ phần gốc, chỉ hao dao đã ngã. Không giống Trình Nặc chỉ nhắm chẻ cây mà chặt.

Tốc độ của anh nhanh hơn Trình Nặc nhiều, chỉ mấy phút đã chặt được một dãy. Trình Nặc vội cầm điện thoại đi theo Tông Lãng chụp, lúc Tông Lãng quay đầu đã bắt cần lọt vào ống kính. Anh cười với ống kính, Trình Nặc vội tắt camera, đưa tay đòi dao chẻ củi.

“Cám ơn anh, để tôi tự làm, anh đi làm việc của anh đi.”

Tông Lãng không trả dao cho cô, “Tôi làm xong việc rồi, dù sao cũng đang không có việc gì, để tôi chặt giúp cô.”

Trình Nặc cố ý nói không cần.

Tông Lãng dừng tay, cởi áo khoác ra nhét vào tay cô.

“Hàng xóm cả mà, dù hôm nay có gặp chú Lưu ở đây chặt củi thì tôi vẫn sẽ giúp, tại sao cô cứ phải từ chối thế, hơn nữa chặt xong rồi thì cô về thế nào, cô gánh nôi đống củi này à?”

Trình Nặc liền nghĩ đến vấn đề vận chuyển. Cô có thể đốn củi, nhưng còn gánh củi thì chịu. Quay đầu nhìn xe ba bánh của Tông Lãng, hiển nhiên đây là phương tiện vận chuyển tốt nhất lúc này.

“VẬY, VẬY LÀM PHIỀN ANH VẬY.” Cô dừng lại nói: “Nếu không tôi trả anh tiền công.” Cô luôn cảm thấy nợ ơn anh không tốt lắm, vẫn nên trả tiền thì hơn, dù có hơi đắt.

Tông Lăng không vui, cau mày hỏi cô: “Cô cứ không muốn để tôi giúp cô thế à?” Động cái là đòi trả tiền, chỉ hận không thể rạch ròi với anh. Cô ghét anh thế sao?

Trình Nặc nói không phải, “Dù gì cũng làm chậm trễ thời gian của anh, hơn nữa đống củi cũng không phải chuyện thoải mái. Nên tôi...”

Còn chưa nói xong, Tông Lăng đã ngắt lời: “VẬY CÔ ĐI MÀ NHỜ NGƯỜI KHÁC.” Nói rồi quăng dao trong tay đi, lấy lại áo khoác rồi xoay người rời đi.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Anh Lãng Giờ Trò Mờ Âm

Trình Nặc vội đuổi theo, anh đi rồi thì cô chở củi về thế nào đây?

Nhưng nhấc chân đi được hai bước lại không biết phải nói gì. Xin anh thứ lỗi vì cô đã nói sai, hay là xin anh giúp?

Trình Nặc không muốn xin anh. Cắn răng, quyết định không đuổi theo. Cô xoay người nhặt dao lên tiếp tục đốn củi.

Nghe thấy tiếng xe ba bánh dần rời xa ở phía sau, cô nghĩ trong đầu, đi thì đi đi, rồi cô sẽ có cách đem củi về.

Nhưng bao giờ nghĩ cũng dễ hơn làm, Trình Nặc tốn sức bở củi đến hơn ba giờ chiều, buổi trưa chỉ ăn qua loa mấy miếng bánh mình đem theo, cuối cùng chỉ chặt được một xe củi nhỏ. Cô lấy dây thừng buộc thành mấy bó, định kéo từng bó về. Nhưng rồi phát hiện, kéo không nhúc nhích.

Cô mệt mỗi ngòì bệt xuống đất, nhìn bàn tay tróc vẩy nổi mụn nước mà nhứt chí. Ngòì một lúc, cô lại đứng dậy kéo, kéo được mấy mét lại hết sức. Chỗ trầy trên tay vô tình ma sát với sợi dây, nóng rát đau đớn.

Ngoái đầu nhìn mấy bó củi còn lại, đột nhiên cô muốn khóc. Hăng hái ban sáng nay đã tan biến chẳng còn dấu vết.

Khi nghe thấy tiếng động cơ ở con đường phía trước, cô gần như nhảy cẫng lên, chạy ra ven đường bắt xe.

Người tới vẫn là Tông Lãng, dường như chỉ có anh mới lái xe ba bánh chạy khắp nơi cả ngày.

Tông Lãng dừng xe, nhếch môi như như cười như không, hỏi cô: “Gì đấy?”

Trình Nặc cúi đầu, “Có thể phiền anh, chở củi về giúp tôi được không?”

Tông Lãng nói được, “Trả tôi bao nhiêu tiền?”

Trình Nặc áy một tiếng, nói: “Anh muốn bao...”

Còn chưa dứt lời thì Tông Lãng đã đổi sắc, cô vội nuốt lời về. Nhớ tới chuyện lúc trước, cô nói: “Không cần tiền, nhờ anh giúp được không?”

Anh bật cười, “Nể tình cô đẹp như thế, giúp chứ.”

Lúc này Trình Nặc mới ý thức được lại bị anh đùa giỡn rồi.

Có Tông Lãng đây, mấy bó củi nhanh chóng được anh gác lên xe ba bánh, Trình Nặc vẫn ngồi chỗ cũ ở đầu xe. Vì tay đau nên không dám vịn, thỉnh thoảng đưa lên mép thổi.

Tông Lãng nhìn thấy nhưng không nói gì.

Khi về thì đưa củi thẳng đến trong sân nhà ông Lý, Tông Lãng lại giúp chồng củi lên, sau đó cả hai mới rời đi.

Trình Nặc vốn định hôm nay lên trần mua bếp, bây giờ muộn rồi nên chỉ đành thôi. Hơn nữa người cô đau nhức, chỉ muốn về ngủ.

Chào tạm biệt Tông Lăng, đến ngã ba mỗi người một đường về nhà. Chú Lưu và thím Ngô không có ở đây, Trình Nặc tắm rồi lên lầu ngủ, đến cơm tối cũng chẳng buồn ăn.

Vừa nằm xuống thì nghe thấy trong sân dưới lầu có động tĩnh, cho là vợ chồng chú Lưu về nên cô cũng không để ý mấy, nhưng tiếng bước chân lại đi lên lầu.

Cô không đóng cửa lên cầu thang, nghe thấy có người gọi mình.

“Trình Nặc, tôi có thể lên không?”

Là giọng của Tông Lăng, cô vội vã nhảy xuống giường, đi giày vào chạy đến bên cầu thang, cúi người nhìn Tông Lăng đứng bên dưới: “Sao anh lại tới đây?”

Anh leo lên cầu thang, đưa túi tiện lợi trong tay cho cô, “Thấy tay cô bị trầy nên về tìm ít thuốc đem đến.”

Trình Nặc cảm ơn anh, giơ tay nhận thuốc, song anh lại không đưa ngay.

“Cô bị thương tay phải, một mình không làm được, để tôi giúp cô.”

Trình Nặc nói không cần, nhưng anh đã sai bước đến cạnh bàn nhỏ rồi.

Trình Nặc chỉ có thể đi theo, ngồi xuống bên cạnh, nhìn anh lấy ở trong túi ra chai ô-xy già, bông gòn, băng gạc, còn i-ốt, lại còn có cả

Vân Nam Bạch Dược.

“Không cần phiền thế đâu, dán băng cá nhân là được rồi.”

Anh bất mãn nhìn cô, “Dán băng cá nhân không thoáng, trái lại còn dễ sinh mụn.”

Tông Lãng dùng ô-xy già rửa cho cô, trên tay phải có hai mụn nước bị vỡ, sưng đỏ lên chảy dịch vàng.

Trình Nặc đau, rút tay về, nhưng anh đã giữ tay cô lại, “Không đau đâu, đợi lát nữa sẽ khá lên.”

Rửa sạch hai lần, lại đổ cồn i-ốt vào.

Anh cúi đầu rất tập trung, nếu Trình Nặc rút tay về thì anh sẽ thổi khí vào tay cô, tựa như có lông chim phe phẩy vào tim gan cô.

Vì quá gần nhau nên Trình Nặc có thể ngửi được mùi thuốc lá thoang thoảng trên người anh. Kỳ lạ là, lần đầu tiên ngửi thấy thì cô rất không thích, nhưng bây giờ lại thấy quen.

Bôi còn xong, Tông Lãng lại rắc thuốc bột Vân Nam Bạch Dược lên vết thương, rồi hỏi cô: “Sau này còn cứng đầu nữa không?”

Trình Nặc biết anh ám chỉ chuyện mình từ chối sự giúp đỡ của anh, cô cắn môi không lên tiếng.

“Hả?”

Trình Nặc vẫn không lên tiếng.

Tông Lãng cười bất đắc dĩ, “Con gái mà, cứ phải cố chấp thế làm gì. Lúc ấy mà cô nói ‘giúp tôi đi’ thì tôi đã ở lại rồi, thế mà vẫn cứng

đầu không nói.”

Bôi thuốc xong, anh lại băng lại cho cô, động tác rất chậm. Một vòng lại một vòng, như muốn quấn hết cuộn băng.

Giọng anh rất trầm, động tác lại dịu dàng. Sắc trời ngoài khung cửa đã tối, đèn trong phòng dìu dìu làm tôn lên bầu không khí mập mờ.

Bỗng Trình Nặc đập loạn nhịp, cô rụt tay về, nói với anh: “Cám ơn anh đã đưa thuốc cho tôi.”

Băng quấn vẫn chưa thắt nút, một đầu khác vẫn nằm trong tay Tông Lãng. Anh ngẩng đầu, tầm mắt chạm nhau.

Trình Nặc vẫn biết mắt anh rất đẹp, vừa sâu lại vừa đen. Có điều không ngờ lại sâu đến thế, suýt nữa cô đã rơi vào mà không leo lên được. Cô vội cup mắt, lại nói một câu cám ơn.

Anh kéo tay cô lại, nói đừng khách khí, rồi thắt nút trên mu bàn tay cô. Sau đó anh thu dọn đồ đạc, để lại vào trong túi, dặn cô: “Ngày mai thay thuốc một lần, mấy ngày nay đừng để dính nước.”

Trình Nặc có thể cảm giác được anh vẫn đang nhìn cô, chột thấy căng thẳng, “Được.”

Tông Lãng nhìn cô một hồi lâu rồi nói: “Vậy tôi đi đây.”

Trình Nặc đứng dậy tiến anh, nhìn bóng lưng anh biến mất ở dưới cầu thang mới thôi nhìn. Cô nhào lên giường, đưa tay đè lên trái tim, nơi ấy đã loạn nhịp rồi. Cô vui mặt vào gối, giận mình vô dụng. Sao tim lại đập mạnh vậy, việc gì phải căng thẳng?

Cảm giác này quá quen thuộc, quen thuộc tới nỗi khiến cô sợ. Cô đã từng lạc mình trong cảm giác này, bất giác mà yêu Lâm Dĩ An.

Cô tự nhủ không thể có lần thứ hai nữa, tuyệt đối không thể.

Sáng sớm hai hôm sau, Trình Nặc còn đang ăn sáng ở nhà chú Lưu thì Bạch Nguyên đến.

Có lẽ do chạy đến nhà không thấy cô đâu nên gửi Wechat cho cô, Trình Nặc lập tức trả lời, húp mấy hớp cháo rồi cùng chú Lưu sang nhà.

Bạch Nguyên xách một túi kẹo, gặp ai cũng phát.

“Kẹo hỉ kẹo hỉ, ăn để được vui lây nào.” Cứ như người kết hôn là cậu vậy.

Trình Nặc nhận lấy rồi cho vào túi, cô không thích ăn kẹo lắm. Không lâu sau, cả chú La và bác Ngô cũng đến, Bạch Nguyên vẫn phát kẹo cho họ.

Tông Lăng chưa đến, cả tối qua Trình Nặc gần như mất ngủ vì mãi nghĩ mười ngàn lý do để tránh xa anh. Cho nên bây giờ cô không muốn gặp anh, nói với chú Lưu bảo mình đi trấn trên mua thiết bị hóa lỏng.

Chú Lưu nói: “Thứ đó nặng lắm, một mình cháu không bê nổi đâu, gọi Tiểu Lăng đi cùng đi. Cậu ấy đi xe cũng thuận lợi nữa.”

Trình Nặc liên tục nói không cần, “Không phải có Bạch Nguyên ở đây sao, cậu ấy cũng quen đường ở trên trấn, để cậu ấy dẫn cháu đi

là được rồi.”

Bạch Nguyên cũng vui vẻ, “Em giỏi mua đồ lắm đấy, người ta gọi em là tiểu bá vương ép giá!”

Sợ gặp Tông Lãng, Trình Nặc vội lấy ví tiền rồi cùng Bạch Nguyên đi ra bến phà, nhưng không ngờ vẫn gặp phải anh trên đường đi.

Bạch Nguyên vui vẻ chạy lên chào hỏi, “Anh Lãng, em với chị Trình Nặc lên trần mua đồ, lát nữa về!”

Tông Lãng ồ một tiếng, nhìn sang Trình Nặc. Trình Nặc cầm điện thoại đang rất nghiêm túc lướt tin tức.

Bạch Nguyên lại lấy kẹo còn dư ở trong túi ra, “Anh Lãng, ăn kẹo hỉ đi!”

Tông Lãng nhận lấy, hỏi cậu tình hình hôn lễ. Bạch Nguyên rất thích kể chuyện, Tông Lãng vừa hỏi thế là cậu ta lập tức không phanh miệng lại được, thuật lại quá trình đón cô dâu rất sống động.

Tông Lãng cười nghe cậu nói, nhưng mắt cứ liếc qua Trình Nặc. Cô vẫn đang nhìn điện thoại, không ngẩng đầu.

Nói mấy phút thì Trình Nặc nghe thấy tiếng còi phà cập bến, lập tức dẫn đầu đi trước, “Nhanh lên nào Bạch Nguyên, phà đến rồi.”

Bạch Nguyên đáp được, chào tạm biệt Tông Lãng, “Em đi trước đây, lát nữa về sẽ kể anh nghe tiếp.”

Tông Lãng ừ, nhìn bọn họ đi xa.

Bước chân Trình Nặc có phần gập gáp, cô có thể cảm nhận được ánh mắt ở sau lưng.

Đến trấn trên, dưới sự hướng dẫn của Bạch Nguyên, Trình Nặc mua đủ thiết bị hóa lỏng với đồ dùng nội bếp, coi như được mục sở thị cái gì gọi là ‘tiểu bá vương ép giá’.

Một bếp gas giá năm trăm tám, cậu trả xuống còn bốn trăm. Một nồi áp suất, ông chủ đòi hai trăm, cậu hạ xuống còn trăm sáu. Mua một đồng đồ mang về, Trình Nặc thử tính toán, Bạch Nguyên đã tiết kiệm cho cô ba bốn trăm.

Nếu đã tới trấn trên thì nên mua luôn ít đồ ăn. Cô thấy có người bán gà vịt ở ngoài chợ. Trình Nặc vừa ngồi xuống liền không nhúc nhích nữa, cô muốn mua.

Gà con lông mượt mà, toàn thân vàng nhạt, chen chúc nhau trong rất ấm áp, không khác gì thú bông đồ chơi, làm Trình Nặc không dè dặt được bước chân. Cuối cùng vẫn là Bạch Nguyên nhắc nhở cô, bây giờ mà mua về thì cũng không có chỗ nuôi.

Trình Nặc cũng nghĩ thế, bây giờ nhà đang tháo dỡ lung tung, trong sân cũng chất đầy đồ, đúng là không hợp để nuôi gà con. Chỉ có thể đợi sửa nhà xong rồi lại đến mua.

Có điều cô vẫn lấy điện thoại ra quay video rồi chụp rất nhiều ảnh, mới chịu rời đi.

Vì lè mè ở chỗ đó mà lúc về lại cù lao thì đã hơn mười giờ, Trình Nặc vội đi nấu cơm. Gas mini với bếp gas sẽ được giao hàng đến tận nhà, để lại địa chỉ, ông chủ nói trưa sẽ đưa đến.

Lúc mua đồ ăn, Bạch Nguyên có nói đã lâu rồi chưa được ăn malatang* nên rất muốn ăn. Nên Trình Nặc liền mua nguyên liệu làm malatang, còn mua một đóng đồ nóng, chay mặn có cả.

(*Malatang là món lẩu xiên đường phố bắt nguồn từ Tứ Xuyên, Trung Quốc, món này có nghĩa là “siêu nóng và cay tới tê lưỡi”.)

Làm malatang rất đơn giản, đốt nóng đáy nồi rồi cho nước vào, để nhỏ lửa nấu một hồi. Nhân lúc này, cô ra giếng rửa rau.

Vì nhiều người nên cũng chuẩn bị nhiều thức ăn, cả một túi lớn. Lúc cầm thùng xách nước, do tay quán băng nên cô không dám dùng sức nhiều, chỉ có thể dựa vào tay trái, gần nửa thùng nước mà phải tốn rất nhiều sức mới xách được.

Bỗng từ sau lưng có người vươn tay đến, nhận lấy thùng nước trong tay cô.

“Không phải đã nói cô rồi à, mấy ngày nay đừng chạm vào nước.” Tông Lăng bắt mắt vì cô không nghe lời anh.

Trình Nặc lùi về sau hai bước, “Sao nấu cơm có thể không đựng nước được, tôi sẽ cố cẩn thận.”

Tông Lăng nhìn cô, thở dài. Từ buổi sáng anh đã bắt đầu cô có gì đó không bình thường rồi, cứ mãi trốn anh. Anh nghĩ bụng, chẳng lẽ vì biểu hiện của mình tối qua gấp gáp quá nên đã dọa cô rồi sao?

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tôi Cho Cô Một Mái Nhà

Cuối cùng túi rau kia vẫn do Tông Lãng rửa sạch. Trình Nặc không ép anh được nên cứ tùy anh. Còn mình chạy ra gian nhà chính, gọi ba người chú La chuẩn bị ăn cơm.

Vách ngăn trong phòng đã được dỡ, tấm ván tháo ra được chất ở sân trước, đồ trong phòng nếu được thì đã dời ra cả rồi. Tạm thời bức tường bên trái chưa xây nên cả căn phòng vừa trống trải lại sáng sủa.

Trình Nặc nhìn quanh một hồi, tưởng tượng dáng vẻ của ngôi nhà sau khi sửa xong, lấy làm hài lòng.

Trên bàn cơm, chú Lưu nói tiếp theo nên lát lại nền. Hiện giờ trên nền nhà được lát gạch xanh, đã cũ lắm rồi, nhưng Trình Nặc lại rất thích. Có điều gạch đã ẩm, khó vệ sinh.

Cô hỏi chú Lưu: “Ốp gỗ sàn được không ạ?”

Chú Lưu nói không được, “Kiểu phòng này xây sát mặt đất, sàn nhà rất dễ bị ẩm. Vẫn là gạch thì tốt hơn.”

Bạch Nguyên liền nói trước đây có thấy một người bạn ở trấn trên sửa nhà, sàn nhà lát gạch rất đẹp, “Là loại màu đen xám, rất hợp với nhà cũ.”

Trình Nặc tưởng tượng, cảm thấy cũng không tệ, “Vậy cậu hỏi giúp tôi xem mua gạch đỏ ở đâu đi.”

Bạch Nguyên đáp được.

Tông Lăng vẫn không nói gì, đột nhiên anh gấp miếng khoai tây vào trong bát Trình Nặc.

“Còn không ăn nữa thì nhào ra đây.” Anh nói.

Bàn vuông ngồi sáu người, chú La và chú Lưu ngồi ở một bên, Bạch Nguyên và bác Ngô ngồi một phía, còn Tông Lăng, không biết tại sao lại ngồi cùng phía với cô. Vì hai người ngồi gần nhau, Tông Lăng lại thấp giọng nên những người khác không nghe thấy, dường như cũng không phát hiện ra động tác của cô.

Trình Nặc nhìn miếng khoai tây mập ú, nói cảm ơn. Nhưng cô không ăn, lại đặt vào bát bên cạnh.

Tông Lăng thấy vậy liền cau mày, lại gấp rất nhiều vào bát cô.

Lần này chú Lưu đã nhìn thấy, nhưng lại vờ như chưa thấy gì, cười híp mắt tự rót rượu cho mình, cạn ly với chú La.

Bạch Nguyên cũng thấy, thấy Trình Nặc không hề động vào đồ ăn Tông Lăng gấp cho, bèn la lối: “Chị Trình Nặc, có phải chị không thích mấy món đó không, nào nào, ăn thịt dê đi.” Vừa nói vừa gấp một đĩa đầy thịt dê cho cô.

Thật ra Trình Nặc không thích ăn thịt dê lắm, nhưng vẫn ăn hết thịt Bạch Nguyên gấp cho cô, còn của Tông Lăng, cô vẫn không đụng đến.

Tông Lãng nhìn cô rồi lại nhìn Bạch Nguyên, cúi đầu tự ăn, không gấp đồ thêm cho cô nữa.

Chú La vẫn nói đến chuyện những tấm ván được dỡ đi, “Đều là gỗ tốt cả, vất đi thì tiếc quá, không bằng giữ lại mà lấp tủ.”

Trình Nặc nói có thể lấp tủ thì hay quá, rồi chỉ vào bức tường ở sân sau, hỏi: “Để tủ sách ở đó, chú thấy có được không?”

Chú La nhìn rồi nói được, mấy đồ gỗ kia dư nhiều chứ không thiếu đâu.

Thế là cơm nước xong xuôi, chú La lại đo dài rộng ở trên tường, về nhà lấy dụng cụ thợ mộc của mình đến. Trình Nặc lại nghĩ tới mấy nông cụ cô đã mua trước kia, bèn vội lấy ra, nhờ chú La lắp cán giúp cô.

Công việc của thợ mộc, những người khác không giúp được, Tông Lãng để chú Lưu và bác Ngô về trước. Bây giờ đang vào mùa trồng rau cải, nhà bọn họ cũng bận rộn. Còn anh thì ở lại giúp chú La một tay.

Bạch Nguyên nói không vội về, thế là Trình Nặc và cậu ra vườn rau tưới nước.

Hạt giống rải mấy hôm trước nay đã nảy mầm, màng che được vén lên, mầm nhỏ xanh tươi làm lòng người thích thú. Tỏi cũng đã mọc lá rồi.

Cô lại chụp rất nhiều tấm ảnh. Bạch Nguyên hỏi cô: “Chị Trình Nặc, chị chụp nhiều thế làm gì?”

Trình Nặc nói cho cậu biết mình làm nhật ký ở weibo, còn nói muốn ghép thành vài video. Có điều cô không biết cắt nối biên tập, phải học từ đầu.

Bạch Nguyên nói: “Việc này em thạo lắm, để em làm giúp chị!”

“Thật sao? Thế thì tốt quá.” Trình Nặc vui mừng nói.

Vậy là lúc tưới nước, cô nhờ Bạch Nguyên quay giúp mình một đoạn video. Tưới xong lại sang nhà chú Lưu cầm laptop đến, hai người ngồi trên ghế nhỏ ở sân trước, vùi đầu mày mò.

Tạm thời công việc của chú La cũng ở sân trước, Tông Lăng lấy công cụ với dọn đồ gỗ giúp chú, thi thoảng lại đi qua trước mặt Trình Nặc với Bạch Nguyên, nhưng cả hai quá chú tâm nên không để ý tới anh.

Bạch Nguyên tải phần mềm chỉnh sửa video xuống giúp Trình Nặc, dạy cô từng bước một. Trình Nặc sợ mình không nhớ nổi nên viết vào ghi chú ở điện thoại.

Bạch Nguyên mất chút thời gian cắt rồi ghép mấy video Trình Nặc quay lúc đốn củi, gieo hạt giống, làm rượu lựu lúc trước lại với nhau, biên tập thành một video ba phút, còn chèn thêm nhạc không lời nhẹ nhàng.

Trình Nặc không chờ kịp liền mau chóng đăng lên weibo. Qua mấy phút lại đã có thông báo đến, có tới mấy bình luận, Trình Nặc vui vẻ trả lời từng cái.

Bạch Nguyên nhìn nói: “Chị Trình Nặc này, em thấy không bằng chị xử lý weibo đi, ngộ nhớ lưu lượng tốt thì còn có thể kiếm được tiền đấy.”

Trình Nặc đáp: “Kiếm tiền thì thôi đi vậy, lúc này chị mới chỉ có trăm người theo dõi, còn cách xa lắm. Chị chỉ muốn ghi chép lại cuộc sống của mình, mà nếu có người có thể thích là đủ rồi.”

Bạch Nguyên nói: “Cũng chưa chắc, em thấy chị có tiềm năng trở nên hot đấy.”

Ấn tượng của Trình Nặc về hot weibo chỉ dừng lại ở mặt V-line mắt to tròn, nghe thế thì không khỏi bật cười, “Thế thì chị phải sửa cả mặt à.”

Tông Lăng nghe thấy bên này cười thì quay đầu nhìn sang. Anh rất ít khi thấy Trình Nặc cười, lúc cười mi mắt lại cong cong. Không giống lúc bình thường. Bình thường trong mắt cô đều như cát giấu thứ gì đấy, không dám động vào, vì sợ vừa động đến thì sẽ hóa thành nước mắt.

Anh nhớ lại lần đầu tiên gặp cô, cô uống say mèm. Lúc đưa cô về khách sạn, cô đi đường phải gọi là chân nam đá chân chiêu. Thế nên anh đành phải cõng cô, nghe cô lải nhải suốt một đường.

“Tôi muốn đi đâu, anh dẫn tôi đi chỗ đó? Anh có biết là tôi không có nhà không, tôi rất muốn một mái nhà, nhưng tôi không có, anh cho tôi có được không, tôi muốn nhà, tôi muốn nhà, anh cho tôi một mái nhà đi...”

Một cô gái xa lạ lại bảo anh cho cô một mái nhà, không hiểu vì sao, lúc ấy nơi nào đó trong lòng anh mơ hồ khó chịu. Đến anh cũng chẳng có nhà.

Anh dỗ cô nói: “Được, tôi cho cô một mái nhà.” Hy vọng cô có thể yên lặng lại. Thế nhưng cô lại bật khóc, ôm chặt cổ anh nói cảm ơn,

không ngừng nói cảm ơn. Khiến anh đau lòng không thôi.

“Anh Lãng, mau đến xem video em sửa này!” Đột nhiên Bạch Nguyên cao giọng gọi.

Tông Lãng sực tỉnh, đi về phía bọn họ.

Trình Nặc vội tắt tab weibo, mở video lên, giao laptop cho Bạch Nguyên, nói với cậu: “Chị xuống phòng bếp thu dọn đây.” Cô chuẩn đi trước khi Tông Lãng tới.

Tông Lãng nhìn bóng lưng cô rời đi, trong lòng rất khó chịu. Anh ngồi lên ghế nhỏ mà cô mới ngồi, xem hết video rồi quay qua hỏi Bạch Nguyên: “Có biết weibo của cô ấy không?”

Bạch Nguyên cười hì hì nói: “Biết, nhưng hình như chị Trình Nặc không thích để người khác biết, nên em không thể nói cho anh được.”

Tông Lãng nhíu mày nhìn cậu: “Thế cậu không phải là người khác à?”

“Đương nhiên rồi, không phải em gọi chị ấy là chị sao, sao có thể là người khác được.”

Tông Lãng siết điều thuốc trong tay, “Đợi lát nữa tôi với cậu đi trấn trên, cũng đã lâu rồi không gặp bà cụ, đi thăm bà.”

Bạch Nguyên nói được, “Hôm qua bà còn nhắc đến anh đấy.”

Thật ra phòng bếp đã được thu dọn xong xuôi rồi, Trình Nặc sờ đồng sờ tây hòng kéo dài thời gian. Cô không muốn ra ngoài chạm

mặt với Tông Lăng, cô phát hiện không biết nên xử lý tâm tư mình thế nào.

Kỳ thụ trong chuyện tình cảm, cô không có kinh nghiệm gì. Lâm Dĩ An là mối tình đầu của cô, cũng là mối tình duy nhất trong hai mươi tám năm của cô. Mối tình ấy trải qua mọi giai đoạn từ nồng nhiệt cho đến ly hôn, khiến cô mệt mỏi vô cùng, không có dũng khí yêu thêm lần nữa. Huống hồ chẳng qua ý đồ của Tông Lăng cũng chỉ muốn chơi mà thôi. Cô vẫn còn nhớ cái câu ‘không phải là rau của tôi’ mà anh đã nói.

Cô không phải người có thể đem tình cảm ra chơi bời. Nhưng trái tim lại chẳng nghe lời, biết rõ không thể nhưng vẫn động tâm. Một lần nữa lại tự trách mình không có lý trí.

“Có phải cô đang tránh tôi không?”

Đột nhiên tiếng nói vang lên làm Trình Nặc giật nảy mình, quay đầu nhìn lại, Tông Lăng đứng ngay sau lưng cô. Cô đáp lại theo bản năng: “Không, không có, tôi tránh anh làm gì.” Vừa nói vừa đặt giấy lau trong tay xuống, tính đi ra ngoài.

Tông Lăng nản chí, “Tôi tới cô liền đi, rõ ràng như thế, còn nói không phải tránh mặt à?”

Trình Nặc khựng lại, “Chỉ là vừa khéo tôi dọn xong thôi mà.”

“Tôi với Bạch Nguyên sẽ đi trấn trên, buổi tối không về.”

Trình Nặc ồ một tiếng, cúi đầu nói: “Chúng ta chỉ là quan hệ người thuê – làm thuê, anh đi đâu cũng không cần nói với tôi.”

Tông Lãng chán nản nhìn cô, không thích dáng vẻ cô gấp gáp phũ phàng như thế, “Chỉ là muốn nói với cô một tiếng, có thể ngày mai sẽ đến trễ.”

“Tôi biết rồi.”

“Vậy tôi đi đây.”

“Ừ.”

Tối hôm đó, Trình Nặc lại mất ngủ, nhìn căn nhà đen ngòm ở đối diện mà mãi không ngủ nổi, tâm trạng không yên, ngay cả weibo cũng không đăng bài.

Mà lúc này Tông Lãng ở trên trần, lại đến sạp thịt nướng của Thiệu Hồng.

Sạp thịt nướng tối nay không chỉ có một mình Thiệu Hồng bận rộn, mà còn có một người phụ nữ chừng ba lăm ba sáu giúp việc. Thiệu Hồng giới thiệu nói: “Đây là chị dâu chú đấy, Lý Ngọc Phương.”

Tông Lãng bất ngờ, năm năm trước Thiệu Hồng đã ly hôn, một mình nuôi lớn con trai. Người nhà đã lên kế hoạch xem mặt cho anh ta mấy lần nhưng anh ta đều không đồng ý, cũng không biết anh ta ở chung với Lý Ngọc Phương từ bao giờ. Có điều Tông Lãng vẫn gọi một tiếng chị dâu.

Tông Lãng muốn vài chuỗi thịt cùng một chai rượu trắng, một mình ngồi bàn nhỏ, tự rót tự uống. Thiệu Hồng xong việc, liền cầm ly đến uống cùng anh.

“Sao hôm nay có thì giờ tới chỗ anh thế?” Thiệu Hồng hỏi anh.

“Đến nhà họ Bạch thăm bà cụ, giữ lại ăn cơm nên em lỡ chuyến phà.”

Thiệu Hồng rót rượu cho mình, cạn ly với anh, “Bà lão có khỏe không?”

Tông Lãng uống cạn rượu, đáp: “Vẫn khỏe, buổi tối còn đuổi đánh Bạch Nguyên một trận.”

Thiệu hồng cười hỏi: “Tiểu tử kia sao đấy?”

Tông Lãng cười: “Nghỉ được bốn mươi ngày mà không ở nhà cùng bà cụ, suốt ngày lại chạy ra ngoài chơi, bà cụ tức giận.” Lần giận này của bà lão, sợ rằng mấy ngày nay Bạch Nguyên sẽ không ra khỏi cửa rồi.

Thiệu Hồng lại hỏi: “Cô gái lần trước đến cùng cậu đấy, tên gì thế, nghe nói đang sửa nhà à, thật sự muốn ở lại đó lâu dài sao?”

“Trình Nặc.” Tông Lãng nhìn mặt sông đen tuyền, đáp: “Chắc là ở lâu đấy.”

Thiệu Hồng thở dài, “Cô gái kia không tệ, đáng tiếc là đã ly hôn, nếu không cũng xứng đôi với cậu lắm, cứ thích ở cái nơi chim còn không thềm ỉa.”

Tông Lãng nhướn mày: “Đã ly hôn thì sao, không phải anh cũng ly hôn à?”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Anh Lãng Hiểu Ra

Thiệu Hồng nghe ra được ý tứ của Tông Lãng, nghi hoặc hỏi anh: “Không phải cậu, coi trọng người ta đấy chứ?”

Tông Lãng không lên tiếng, tự rót rượu cho mình. Thiệu Hồng coi như anh ngầm thừa nhận. Anh ta thở dài, nói: “Xã hội này bây giờ, đúng là ly hôn không coi vào đâu. Nhưng mà nói thật, chung quy vẫn không giống nhau. Ví dụ như anh đây, từ lúc anh ly hôn, anh nói cho chú biết, bao nhiêu đối tượng nhà tìm cho anh đều đã từng ly hôn.”

Tông Lãng hỏi: “Vì sao?”

Thiệu Hồng lườm anh, “Đạo lý rõ ràng như vậy mà chú không hiểu à, nòi võ xứng nắp bể, ly hôn xứng ly hôn! Có cô gái nào chưa kết hôn lại chịu lấy người đã ly hôn như anh đâu. Coi như có thật thì trong lòng tôi cũng không nở, luôn cảm thấy không xứng với người ta.”

Tông Lãng nhìn Lý Ngọc Phương cách đó không xa đang bận rộn, “Cô ấy cũng ly hôn rồi?”

Thiệu Hồng gật đầu, “Vốn cả đời này anh không định kết hôn nữa, một mình nuôi con cũng tốt rồi. Nhưng có điều từ sau khi quen cô ấy, cũng không biết thế nào nữa.” Nói tới đây anh ta dừng lại, có chút ngượng ngùng, “Cứ vậy mà rung động, khà khà.”

Tông Lãng cạn ly với anh ta, “Chúc mừng.” Giơ ly lên tính uống, thì đột nhiên trong đầu lại lướt qua một ý nghĩ.

Có phải vì Trình Nặc từng ly hôn nên cũng suy nghĩ giống Thiệu Hồng, bởi vậy anh vừa mới lấy lòng thì cô đã lùi bước?

Anh lại nghĩ tới câu nói đùa Trình Nặc nói với thím Ngô trước đó: “Người khác cũng không tệ, nếu không phải cháu đã từng ly hôn thì cháu cũng muốn gả.”

Cô lấy chuyện mình ly hôn ra chế nhạo, xem ra là để ý thật. Nhưng anh đâu có thèm để ý, ly hôn thì sao, nếu không ly hôn thì sao anh có thể gặp được cô.

Nghĩ thông suốt điểm này, tâm tình sàu muộn một ngày của Tông Lãng cuối cùng cũng được tháo gỡ. Một hớp uống cạn rượu trong ly, anh hỏi Thiệu Hồng: “Bao giờ tổ chức việc vui, đừng quên gửi thiệp mời cho em.”

Thiệu Hồng lắc đầu, “Đều là kết hôn lần hai cả, cô ấy cũng không muốn tổ chức lớn, nhận giấy chứng nhận rồi cùng người trong nhà ăn bữa cơm là được. Nếu cậu muốn thì mùng tám tháng sau tới dùng cơm.”

Tông Lãng nói được, “Nhất định sẽ đến.”

Buổi tối Tông Lãng ở lại nhà Bạch Nguyên, một đêm ngủ không yên, sáng sớm hôm sau đã vội vàng đi chuyển phà sớm nhất về cù lao, không về nhà mà trực tiếp đến thẳng nhà chú Lưu.

Chú Lưu, thím Ngô và cả Trình Nặc đang ăn sáng. Thấy anh đến, Trình Nặc có phần bất ngờ, không phải anh nói sẽ về trễ à.

Thím Ngô hỏi anh đã ăn chưa, Tông Lãng trực tiếp ngồi xuống, mặt đối mặt với Trình Nặc nói: “Chưa ăn ạ, do đuổi phà nên không kịp ăn.”

Bữa sáng là cháo loãng ăn kèm dưa cải, nấu cháo bằng lò đất nên khá đậm vị, phối thêm cải ướp vừa miệng, rất ngon. Thím Ngô múc một bát đầy cho Tông Lãng, hỏi anh ngày hôm qua lên trấn trên làm gì.

Tông Lãng nói đi thăm bà Bạch, còn nhắc đến Thiệu Hồng.

“Mồng tám tháng sau sẽ đi lấy giấy chứng nhận kết hôn.”

Thím Ngô nói: “Thế à, chuyện tốt chuyện tốt, coi như mẹ cậu ấy trút được một mối tâm sự rồi.”

Trước đây nhà Thiệu Hồng cũng ở trên cù lao, vài năm trước mới chuyển đến trấn trên, cho nên chú Lưu và thím Ngô đều biết anh ta.

Thím Ngô lại hỏi: “Tìm ai thế, cũng là người đã ly hôn à? Có con chưa?”

Tông Lãng trả lời: “Đã ly hôn rồi, cũng không biết có con hay không, cháu không hỏi nhiều lắm.” Anh dừng lại rồi nói: “Thiệu Hồng nói bản thân cũng từng ly hôn nên không muốn tìm người chưa kết hôn, sợ người ta chướng mắt anh. Có điều với cháu mà nói, đã ly hôn hay chưa không quan hệ, đúng người là được rồi.” Lúc nói chuyện, ánh mắt cứ liếc nhìn Trình Nặc ở đối diện, cô cúi đầu ăn cháo loãng, không nhìn thấu biểu cảm.

Chú Lưu nãy giờ không lên tiếng đã nhạy bén phát hiện ra ánh mắt của Tông Lãng, liền phụ họa thêm: “Đúng thế, bây giờ đã là thế kỷ nào rồi, cũng không phải là thời phong kiến mà ly hôn thì không

thể tái giá. Chú có xem tivi, không phải có cô gái đã ly hôn, sau này lại gả cho người đàn ông nhỏ hơn mình mấy tuổi đó à, lại còn có con với người đàn ông trước nữa chứ, nhưng vẫn tốt bình thường.”

Thím Ngô thờ dãi, “Nói là nói như vậy, nhưng đó là diễn trên tivi thôi, chứ làm gì có loại chuyện này bao giờ.”

Chú Lưu trừng mắt với thím, “Bà còn không mau ăn cơm mà dọn dẹp lại phòng đi, lát nữa Tiểu Hải đến, trong nhà bừa bộn thì sao hả.”

Lúc này thím Ngô mới nhớ tới, hôm qua cháu trai bên nhà ngoại thím có gọi điện tới, nói hôm nay muốn đến thăm bọn họ. Thế là vội vã ăn hết cháo trong bát.

“Đúng đúng đúng, tôi còn phải giết gà nữa.” Lại nói với Trình Nặc và Tông Lãng: “Trưa hôm nay hai đứa cũng lại ăn cơm đi, người đông thì náo nhiệt.”

Trình Nặc vội hỏi: “Không được đâu thím, hôm nay chú La bắt đầu làm việc, cháu còn phải nấu cơm nữa.”

Tông Lãng cũng nói không đến được, “Cháu cũng phải đi giúp chú La, ăn ở bên kia vậy.”

Thím Ngô kiên quyết nói không được, bảo Trình Nặc: “Bảo lão La cũng đến đây ăn đi, cháu nấu ăn ngon mà, coi như cháu giúp thím đi, đưa cháu đó của thím kén chọn lắm.”

Thím Ngô đã nói thế rồi, Trình Nặc cũng không tiện từ chối thêm, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Ăn sáng xong, Trình Nặc về nhà một chuyến, cô phải nói trước với chú La đã. Tông Lãng đi cùng cô, trên đường đi nói với cô chuyện có thể mấy ngày nay Bạch Nguyên không tới được.

Trình Nặc đáp biết rồi, bước nhanh hơn đi trước anh, không hề ngoái đầu lại. Mấy lời anh nói vừa rồi ở trên bàn cứ luôn lờn vờn trong lòng cô. Không biết anh có ý gì, là thuận miệng nói hay là nói cho cô nghe.

Trở lại nhà, cũng vừa hay chú La mới đến. Trình Nặc đun nước sôi, chuẩn bị trà ngon, nói với chú La mình phải đi nấu cơm giúp thím Ngô, mời chú buổi trưa cũng qua ăn chung.

Chú La đáp được, bảo cô cứ bận việc của mình đi, không cần phải để ý đến chú.

Lúc đi Trình Nặc cũng không chào Tông Lãng, trên đường đi ngang qua tiệm bán, sực nhớ trong tủ lạnh còn cất ít rau với thịt, thế là cô lấy ra hết đem sang nhà chú Lưu, đỡ lát nữa thím Ngô phải lên trần mua đồ ăn.

Nhớ tới lần trước mình để lại đề nghị cho chủ tiệm, cô nhân tiện lật sổ xem, phát hiện chủ tiệm đã trả lời.

Rất cảm ơn đề nghị của cô. Sau khi suy nghĩ cặn kẽ, tôi cho rằng phải cần gắn camera, chỉ là gần đây vì nguyên nhân công việc nên không thể tự mình đến lắp, nên toàn bộ xin nhờ Tông Lãng giúp. Hi vọng cô có thể đốc thúc anh ta giúp tôi, đừng quên chuyện này. Vô cùng cảm kích —— Chủ tiệm.

Trình Nặc xem xong thì bất ngờ, sao lại cứ giao cho Tông Lãng làm thế nhỉ. Nhưng cô có nghe anh ta nhắc đến bao giờ đâu, không

biết có phải quên rồi không. Vốn không muốn có nhiều tiếp xúc với anh, nhưng là chủ tiệm đã nhắc đến, vậy khi gặp thì cô sẽ nhắc nhở.

Cầm thịt trở lại nhà thím Ngô, vừa lúc thím Ngô đang giết gà. Vì hai ngày nay chú Lưu không cần bắt đầu làm việc, nên vừa ăn xong đã bắt đầu ra đồng làm rồi.

Thấy cô đem thịt đến, thím Ngô mắt húng nói: “Lại đem đồ ăn đến nữa rồi, chỉ ở nhà ăn một bữa cơm mà cháu lại còn phải đem đồ ăn đến.”

Trình Nặc vội nói không phải, “Cháu vốn định trưa hôm nay làm rồi, nếu đã đến ăn thì thuận tiện mang đến, chứ không để lâu cũng hỏng. Thím cũng đỡ phải lát nữa lên trần mua.”

Thím Ngô nghĩ đúng là mình cũng không có thời gian chạy lên trần, “Được được, vậy thím cảm ơn cháu trước. Đúng rồi, cháu có biết làm sườn xào chua ngọt không?”

Trình Nặc đáp biết, thím Ngô vui vẻ nói: “Thế thì tốt quá, cháu trai của thím thích ăn sườn xào chua ngọt lắm, có điều thím không quen làm món ngọt nên nêm nếm không vừa miệng. Lát nữa đành làm phiền cháu vậy.”

Trình Nặc nói không phiền. Kỳ thực trước kia cô cũng không thích làm món ngọt, bởi vì bản thân cô không thích ăn ngọt. Nhưng Lâm Dĩ An lại rất thích, cho nên sau khi kết hôn đã học nấu dần dần. Không ngờ hôm nay còn có thể phát huy công dụng.

Trong số thịt Trình Nặc mang đến vừa hay còn có sườn vì cô vốn định kho tàu. Cô ngâm vào nước trước, rồi ra vườn hái rau với thím Ngô.

Vườn rau của thím Ngô không nằm trong sân mà ở ngoài thôn, phải đi mấy phút. Trên đường đi, thím luôn miệng kể về cháu trai của mình với Trình Nặc, “Bố mẹ nó bận công ăn việc làm, hồi nhỏ không ai nuôi thằng bé nên ở nhà thím rất lâu. Là người rất biết niệm tình xưa, hay về thăm chú thím. Bây giờ đi làm ngân hàng ở trong thành phố, mua nhà mua xe, có tiền đồ.”

Trình Nặc lại nhớ tới mẹ mình, sau khi cậu qua đời, cuộc sống sinh hoạt của mẹ rơi vào cảnh túng quẫn, chỉ đành phải đưa cô về với bố mẹ. Cô nhớ lúc đó mình gào khóc đến nổi tê tâm liệt phổi, giữ khư khư cửa lớn, sống chết không chịu đi. Cô gọi mẹ là mẹ, cầu xin bà đừng đưa cô đi. Mẹ nói bà cũng không nỡ, nhưng cuối cùng vẫn đưa cô về. Sau đó cô lại bị đưa đến ở với bà nội, rất ít có cơ hội gặp lại mẹ, về sau nữa bận đi làm đi học, kết hôn rồi lại càng khó về. Tính toán thử thì đã có ba năm chưa gặp mẹ rồi, thậm chí cả một cuộc gọi cũng không có, không biết bây giờ mẹ ra sao rồi.

Trình Nặc nghĩ, so với cháu trai của thím Ngô, cô đúng là quá lạnh lùng.

Đến vườn rau, Trình Nặc hái được một ít rau xanh, thấy có măng tây nên cũng nhổ hai gốc, lại nhổ thêm ít tỏi, rồi dùng dao chặt củ cải trắng, thấy đã đủ thì mới chịu rời đi.

Sau khi trở về, hai người bắt đầu nấu nướng. Thím Ngô nói mình nấu cơm cả đời nhưng tay nghề vẫn không khá hơn được. Cho nên hôm nay nhường Trình Nặc đứng bếp, còn thím giúp một tay.

Trình Nặc hầm gà nấu canh trước. Bình thường nấu cơm thím Ngô toàn dùng thiết bị hóa lỏng, rất ít khi dùng lò đất. Hôm nay vì hầm canh gà mà đã đổ lửa lò. Dùng nồi lớn hầm gà vườn, rất thơm.

Hầm canh xong, Trình Nặc xắt trước rau củ các thứ, đến mười giờ mới bắt đầu nấu nướng, cô sợ làm quá sớm thì sẽ nguội.

Trước tiên là làm sườn xào chua ngọt, món này quan trọng nhất chính là nước màu. Người bình thường thích dùng đường trắng, còn Trình Nặc thích dùng đường đỏ.

Đầu tiên là rán xương sườn rồi mới thắng đường. Đợi đường thắng nổi bong bóng thì cho sườn vào, nhanh chóng đảo đều để mỗi miếng thịt đều dính nước màu, khi đã có sắc đường thì chêm thêm ít nước, tiếp tục rim thịt, cuối cùng mới cho một nhúm muối vào đề vị, lại cho nước vào, nấu thêm vài phút là xong.

Thím Ngô sốt ruột sao cháu trai vẫn chưa đến, gọi điện thoại hỏi thì mới biết là đang đợi phà ở bờ bên kia. Thế là Trình Nặc nắm chặt thời gian, lại làm vài món ăn phụ. Xào rau xanh với nấm hương, măng tây xắt miếng xào với thịt, tỏi rang thịt mặn, còn có cả cải trắng chua cay nữa.

Vì đều đã chuẩn bị cả nên nấu rất nhanh. Làm xong đồ ăn, Trình Nặc nói với thím Ngô một tiếng, nói về gọi hai người chú La đến ăn.

Thím Ngô cười tặc dè ra nói: “Để thím đi, lão La cứng đầu lắm, cháu đi gọi chưa chắc lão đã tới.”

Dù sao cũng là nhà thím Ngô mời khách, Trình Nặc nhường thím đi còn mình ở lại, cô chuyển đồ ăn đến nhà chính, sắp xếp bát đĩa. Chuẩn bị xong vẫn không quên chụp mấy tấm ảnh.

“Cô ơi!”

Đột nhiên trong sân có người kêu, Trình Nặc đi ra xem, là một người đàn ông hơn ba mươi, mặc tây trang đơn giản, hào hoa

phong nhã. Có lẽ là cháu của thím Ngô đây.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nhân Sĩ Ly Hôn

Thím Ngô về rất nhanh, chú La và Tông Lãng đi theo thím. Vừa vào sân thì chú Lưu xuống ruộng làm việc cũng đã về.

Thím Ngô vui vẻ quan sát Tô Lâm Hải từ trên xuống dưới, “Lại gầy đi rồi, nói bao nhiêu lần rồi hả, bận rộn chừng nào cũng phải ăn uống đúng giờ chứ.”

Tô Lâm Hải cười nói: “Cô yên tâm đi, một ngày cháu ăn bốn bát lộn.”

Chú Lưu gọi mọi người vào ngồi, “Có lời gì không thể để vừa ăn vừa nói được à, đồ ăn sắp nguội ngắt cả rồi này.”

Thím Ngô vội mời mọi người vào bàn, chú La và chú Lưu ngồi nhìn ra cửa, thím Ngô ngồi bên tay phải. Tô Lâm Hải ngồi dựa lưng với cửa lớn, còn Tông Lãng ngồi bên trái.

Vì không đủ ly nên Trình Nặc xuống bếp lấy thêm, đến khi lên lại thì thấy mọi người đã yên vị, cô đành ngồi xuống cạnh thím Ngô.

Tông Lãng và chú La đều biết Tô Lâm Hải, thím Ngô chỉ giới thiệu với Trình Nặc.

“Chắc cháu chưa biết, đây chính là Tiểu Hải cháu thím, Tô Lâm Hải.” Rồi lại chỉ vào Trình Nặc nói: “Đây là Trình Nặc, mua nhà trên cù lao, mới dọn đến không lâu.”

Hai người lễ phép chào hỏi nhau. Giữa bữa ăn, thím Ngô luôn miệng khen Trình Nặc, nói một bàn thức ăn này đều do cô làm, rồi hỏi Tô Lâm Hải: “Có hợp khẩu vị cháu không, nấu ngon hơn cô làm đấy.”

Tô Lâm Hải gật đầu, anh ăn đến nửa đĩa sườn xào chua ngọt, nói với Trình Nặc: “Đúng là làm rất ngon, nhìn cô cũng không lớn tuổi mấy, không ngờ tài nấu nướng lại tốt đến vậy.”

Trình Nặc cười, “Chỉ là bữa cơm thường ngày thôi mà, làm nhiều sẽ biết thôi.”

Tô Lâm Hải nhìn cô: “Bữa cơm thường ngày mới nuôi người được chứ, như tôi đây lần nào cũng phải chén chú chén anh mãi không xong, ngày nào cũng ra tiệm ăn, dạ dày sinh bệnh rồi đây, quá dầu mỡ.”

Trình Nặc đang không biết phải tiếp lời Tô Lâm Hải thế nào thì đột nhiên Tông Lãng lại nói với cô: “Vừa nãy anh Lâm có gọi điện cho tôi, nói đã làm xong cửa sổ rồi, có thể lấy bất cứ lúc nào.”

Trình Nặc bất ngờ đáp: “Mới đó mà xong rồi sao, không phải nói sẽ mất một tuần à?” Lại tính toán thời gian, hình như cũng gần một tuần rồi, “Vậy bao giờ chúng ta đi lấy?” Nói xong lại cảm thấy mình dùng từ không thỏa đáng lắm, vì sao phải là ‘chúng ta’?

Tông Lãng cười, “Ngày mai đi. Để tôi liên lạc lo liệu xe trước.”

Tô Lâm Hải nghe thế thì hỏi Trình Nặc: “Cửa sổ gì vậy, tôi có lái xe đến đây, nếu không chê thì tôi có thể chở giúp cô một chuyến, dù sao hôm nay tôi cũng muốn ở lại đây một đêm, cũng đang rảnh.”

Trình Nặc và Tông Lãng còn chưa kịp mở miệng thì chú Lưu đã nói: “Việc này cháu không giúp được đâu, mười mấy khung cửa sổ đấy, xe của cháu không chứa nổi.”

Tô Lâm Hải ồ lên, lại hỏi Trình Nặc: “Cô Trình đang sửa nhà à?”

Trình Nặc đáp phải. Anh ta lại hỏi: “Thế lát nữa tôi có thể sang xem được không? Tôi cũng rất thích những ngôi nhà cũ như thế này, nếu có thể, thật sự muốn bỏ lại mọi thứ mà chuyển tới đây sinh sống dưỡng lão.”

Thím Ngô chen lời: “Người mới ba mươi tuổi nói gì chuyện dưỡng lão hả, nếu cháu thích thì cứ đến thường xuyên thôi, chẳng lẽ nhà cô cả không có phòng trống cho cháu ở sao?”

Tô Lâm Hải cười đáp: “Sau này nhất định sẽ đến thường xuyên ạ.” Vừa nói lại vừa nhìn Trình Nặc.

Trình Nặc không phát giác, nhưng Tông Lãng thì có.

Cơm nước tươm tất, chú La sang nhà cũ trước, mấy dụng cụ của chú vẫn còn ở đó, sợ mất. Những người khác trò chuyện một hồi, rồi Tô Lâm Hải nói muốn đi xem nhà, nhờ Trình Nặc dẫn anh ta đi.

Tông Lãng nói: “Để tôi đưa anh đi xem, vừa vặn cũng phải đi rồi. Trình Nặc còn phải giúp thím Ngô dọn dẹp.”

Thím Ngô ở trong bếp nghe được, vội đẩy Trình Nặc, “Không cần không cần, bà thím này không cần ai giúp cả, cháu cứ đi với bọn họ đi.”

Trình Nặc đành phải đi cùng, ba người đồng hành, Tô Lâm Hải đứng giữa. Anh ta rất thích nói chuyện, không để bầu không khí

ngươi đi. Giờ đang nói chuyện vợ trước.

“Vợ trước của tôi là con gái một, được nuông chiều quen rồi, từ lúc kết hôn đến nay chưa bao giờ tự mình nấu bữa ăn nào. Việc đấy thì thôi đi, lại còn tiêu tiền như nước, một bộ đồ trang điệm ngón gần hết nửa tiền lương của tôi, thật sự nuôi không nổi nữa.”

Tông Lãng nghe thế liền nhìn sang Trình Nặc, nói: “Không phải các anh yêu mấy năm rồi mới kết hôn à, chẳng lẽ trước đó anh không thấy cô ấy là người như vậy?”

Tô Lâm Hải nói biết chứ, “Đều do trẻ tuổi không hiểu chuyện, cho rằng phụ nữ kết hôn nhất định sẽ thay đổi, nào biết cô ta không hề có chút tự giác của người vợ tí nào. Cái kiểu phụ nữ như cô ta chỉ thích hợp để yêu thôi, không thích hợp kết hôn.”

Tông Lãng cười, “Vậy anh cho rằng kiểu phụ nữ nào thì thích hợp để kết hôn?”

Tô Lâm Hải nói giống như cô Trình đây, “Biết nấu ăn, vừa nhìn đã biết hiền lành rồi. Người nào cưới chắc có phúc lắm.”

Trình Nặc nghe được lời đấy, trong nháy mắt ấn tượng về anh ta rơi xuống đáy dốc. Một người đàn ông lấy ‘có thể nấu ăn hay không’ làm tiêu chuẩn phân loại phụ nữ thì tốt hơn chỗ nào?

Tông Lãng vẫn một mực chú ý đến Trình Nặc, dĩ nhiên phát hiện được thay đổi rất nhỏ trên vẻ mặt cô. Anh quay đầu đi, tâm tình tốt khẽ nhếch môi cười.

Tô Lâm Hải vẫn chưa hề hay biết, thẳng thắn hỏi Trình Nặc: “Cô Trình vẫn còn độc thân nhỉ, sao lại đến nơi này mua nhà?”

Trình Nặc nói: “Thích nơi này nên mua thôi.” Không trả lời câu hỏi độc thân.

Tô Lâm Hải lại hỏi: “Bố mẹ cô không phản đối à? Dẫu gì cô vẫn còn trẻ mà, nếu dọn tới đây, chắc là phải vất bỏ toàn bộ sự nghiệp rồi.”

Đường không xa, Trình Nặc còn chưa kịp trả lời thì đã đến, lúc vào sân Tông Lăng nói với Trình Nặc: “Nước hời sáng uống hết rồi, cô đi đun bình khác đi, tôi dẫn anh Tô đây đi xem một vòng.”

Trình Nặc đang phiền hà vì Tô Lâm Hải hỏi mãi không xong, thế là vội đáp được rồi đi nấu nước.

Chú La vẫn đang làm việc, Tông Lăng dẫn Tô Lâm Hải đi mấy vòng ở sân trước. Xem xong rồi nhưng Trình Nặc vẫn chưa ra. Khắp nơi trong sân chất toàn đồ là đồ, quả thực cũng không có gì mà xem. Tô Lâm Hải bèn nói đi thôi, rồi vào nhà chào Trình Nặc.

Tông Lăng đi vào theo. Nước đã sôi rồi, Trình Nặc lại chạy ra sân sau xem vườn rau.

Tô Lâm Hải vừa nhìn thấy vườn rau chính tề kia thì lại khen: “Là rau do cô Trình tự trồng sao? Đúng là không tệ, thực phẩm hữu cơ xanh, cũng không biết tôi có vinh hạnh được ăn rau củ do tự tay cô Trình trồng không nữa.”

Tông Lăng nói: “Sợ là anh không có cơ hội rồi, chút rau này còn không đủ để bọn tôi ăn nữa là.”

Tô Lâm Hải nghe được ý khác trong lời nói này, nhìn anh nói: “Ày áy, Tông Lăng cậu đùa gì thế, lều lớn của cậu đấy còn sợ thiếu rau ăn à?”

Tông Lãng nhếch mép, “Không phải giờ tôi nhập hội ở đây rồi à, dĩ nhiên ăn ở chỗ gần mới thuận tiện. Lều lớn xa như thế, ai rảnh đâu mà suốt ngày chạy lại đó.”

“Cũng chưa chắc.” Tô Lâm Hải nói: “Nếu là tôi, dù có xa mấy cũng chịu đi, dù sao cũng là rau củ mình trồng mà.”

Tông Lãng đáp: “Nói thế không sai, nhưng vườn rau này ở đây cũng có sức tôi giúp, nên rau trồng ra cũng coi là của tôi, nếu ở đây đã có thì không cần phải chạy xa nữa.”

Trình Nặc đứng bên không nghe ra được câu từ sắc bén giữa bọn họ, sợ lại bị Tô Lâm Hải hỏi lung tung này nọ nên chạy ra sân trước xem chú La làm việc.

Chẳng bao lâu sau, Tô Lâm Hải cũng đi ra. Chào Trình Nặc một tiếng rồi về nhà thím Ngô.

Tông Lãng đi theo phía sau, cầm điều thuốc trong tay không chậm, tới trước mặt Trình Nặc hỏi cô: “Tối nay trên trần có hát kịch, cô có đi xem không?”

“Hát kịch?” Trình Nặc hỏi, “Là vở kịch gì?”

“Kịch hoàng mai, dù nghe không hiểu nhưng cũng náo nhiệt lắm. Hồi bé hay có gánh hát đến thôn dựng sân khấu, giờ hiếm lắm.”

Trình Nặc còn nhớ, lúc bé khi còn đang ở với bà nội, trong thôn cũng thường có gánh hát tới ca diễn, cô nghe không hiểu, nhưng bà nội lại thích nghe. Có đôi khi là ở thôn bên cạnh, dù đường rất xa nhưng bà nội vẫn đem theo ghế đẩu tới ngồi, dĩ nhiên cô cũng muốn đi theo. Dẫu cô luôn không hiểu những người trên sân khấu đang

hát gì, nhưng không khí náo nhiệt ấy vẫn còn in hằn trong trí nhớ của cô.

Cô muốn đi, muốn ôn lại trí nhớ hồi ấy. Song lại không muốn đi cùng Tông Lăng. “Không đi.” Cô đáp, “Muộn rồi không có phà về, không tiện đâu.”

Tông Lăng gật đầu rồi không hỏi thêm nữa.

Buổi chiều, đến lúc gần kết thúc công việc thì Trình Nặc đột nhiên nhận được tin nhắn của Bạch nguyên, rủ cô lên trấn xem kịch, nói là vô cùng tưng bừng, cả bà cụ cũng muốn đi.

Trình Nặc lại lấy lý do quá muộn không có phà mà từ chối.

Nhưng Bạch Nguyên không chịu: Chị Trình Nặc chị cứ tới đi, buổi tối có thể ở lại nhà em mà, hơn nữa bà cụ nói nhớ chị lắm. Tới đi tới đi, xong việc rồi thì tới đi, vừa hay kịp giờ cơm tối!

Trình Nặc dao động, hơn nữa tối nay Tô Lâm Hải muốn ở lại nhà thím Ngô, cô không muốn lại bị anh ta hỏi này hỏi nọ. Lúc trưa ăn cơm Trình Nặc cũng đã nhận ra, thím Ngô lại có ý mai mối rồi. Nên tối nay lên trấn ở lại một đêm cũng tốt, thế là cô trả lời Wechat của Bạch Nguyên: được, xong việc chị qua.

Đợi khi xong việc, Trình Nặc lại nhà thím Ngô báo một tiếng, nói mình đi lên trấn nên tối không về, thím Ngô ra chiều thất vọng.

Cầm lấy túi xách, thay quần áo, Trình Nặc chạy ra bến phà. Lúc đến nơi, Tông Lăng cũng đã ở đó.

Hôm nay anh không lái xe ba bánh, mặc áo len màu xám khói với quần màu cà phê nhạt, đứng trên bến phà đón gió sông hút thuốc.

Bộ đồ này rất tôn vóc dáng, thấy rõ bờ vai rộng cùng đôi chân dài.

Trình Nặc còn chưa đi lên chào thì anh đã quay đầu lại, cứ như biết được vị trí của cô vậy, không hề tìm kiếm, vừa ngoái đầu đã đối diện với mắt cô, mỉm cười với cô.

Tim Trình Nặc lại đập mạnh, muốn dời tầm mắt đi nhưng lại như bị đóng đinh trong nụ cười của anh.

Tông Lãng đi về phía cô, nụ cười trên mặt không hề thuyên giảm, đến gần, anh cúi người xuống nhìn thẳng vào mắt cô, “Có phải rất tuấn tú, khiến cô nhìn tới nỗi ngây người không?”

Trình Nặc ngượng đỏ cả mặt, cuối cùng cũng đã có thể nhìn đi chỗ khác, cô quay đầu nhìn ra mặt sông, không để ý tới anh nữa.

Tông Lãng cũng chẳng giận, trong mắt cứ đong đầy ý cười. Anh đứng xếp hàng ngay gần cô, tay cô buông thõng bên tay anh, chỉ cần hơi nhích lại là có thể nắm được rồi. Anh có phần rục rịch, mấy lần toan ra tay, muốn nắm nhưng lại không dám.

Khi phà cập bến, Trình Nặc đi lên thuyền trước, gần như là chạy trốn.

Vào giờ này sang bờ bên kia, cũng chỉ có hai người Trình Nặc và Tông Lãng.

Dọc đường đi không nói câu gì, gió sông thổi qua hai người, Trình Nặc nhìn sông, còn Tông Lãng nhìn cô. Đến bờ bên kia, Trình Nặc cứ thấy Tông Lãng đi theo mình thì mới nói: “Tôi phải đến nhà Bạch Nguyên.”

Tông Lãng đáp: “Đúng dịp, tôi cũng phải đến nhà cậu ấy.” Nói rồi lại chêm thêm một câu: “Bạch Nguyên mời tôi tới.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Xem Kịch

Không thể tay không đến nhà Bạch Nguyên được, Trình Nặc bèn vào siêu thị mua ít đồ. Tông Lãng đi theo cô, xách đồ giúp.

Lúc mua nhà Trình Nặc có đến nhà Bạch Nguyên rồi, song cũng chỉ một lần mà thôi, hôm nay vòng tới vòng lui mãi mà vẫn chưa tìm ra.

Cô bực bội, đứng ở ven đường không đi nữa.

“Sao thế?” Tông Lãng hỏi cô.

Trình Nặc nhìn hòn đá trên mặt đất, nói: “Đi mệt rồi, nghỉ ngơi một lúc.”

Tông Lãng cười, chỉ vào ngôi nhà nhỏ hai tầng ở sau lưng cô, “Đã đến nơi rồi, chẳng bằng vào nghỉ?”

Trình Nặc ngoái đầu nhìn, mới phát hiện đã đến nhà Bạch Nguyên từ bao giờ. Ở đây toàn là nhà lầu xây giống nhau, nên ban nãy cô mới không nhận ra.

Cổng sân để mở, hai người Trình Nặc mới vào cổng thì Bạch Nguyên đã chạy ra đón.

“Chị Trình Nặc, cuối cùng chị cũng đến rồi! Bà cụ nói nãy giờ đây, nói nhất định là chị lạc đường rồi, cứ khăng khăng bảo em đi đón.”

Thấy Tông Lãng lại hỏi: “Anh chị đi với nhau à, hay là gặp trên đường?”

Tông Lãng nói: “Đi cùng.” Vừa nói vừa đưa đồ trong tay cho Bạch Nguyên.

Bạch Nguyên nhận lấy, cười nói: “Mang đồ làm gì chứ, đây đâu phải phong cách của anh chứ anh Lãng.”

“Đúng là không phải phong cách của anh, Trình Nặc mua đấy.”

“Em biết ngay mà, chị tốn kém quá rồi.”

Trình Nặc: “Cũng không biết bà cụ thích ăn gì nên chọn nhiều đồ hợp khẩu vị người già.”

Bạch Nguyên mời họ vào nhà, bà lão đã chờ sẵn rồi. Thấy Trình Nặc tới thì ngoắc tay với cô: “Lại đây lại đây, để cụ xem có lên cân không nào.”

Trình Nặc ngồi xuống xuống bên cạnh bà lão, cười hỏi: “Bà ơi, bà thấy cháu tăng cân ạ?”

Bà lão lắc đầu, “Gầy! Phải ăn nhiều vào, phụ nữ mập chút mới phải chứ, sau này dễ đẻ!”

Nụ cười trên mặt Trình Nặc đông cứng đi trong thoáng chốc, “Được ạ, nhất định sau này cháu sẽ ăn nhiều.”

Nhà họ Bạch là đại gia đình, Bạch Nguyên còn có một người chị đang làm việc ở bên ngoài. Bố mẹ làm buôn bán lẻ ở trấn trên, theo lời Bạch Nguyên, cậu có ba người bác trai và hai người cô, đời ông nội có đến tám anh chị em, mỗi người khai chi tán điệt, tính ra cũng

gần trăm người. Vì bà cụ vẫn còn sống nên liên lạc rất thường xuyên, không hề lạnh nhạt. Cứ tới các ngày lễ tết là trong nhà lại đông như trẩy hội, người này ăn xong đi ra là lại có người khác ngồi xuống bắt đầu ăn, vô cùng sôi nổi.

Trình Nặc cũng đã gặp bố mẹ của Bạch Nguyên rồi, là một đôi vợ chồng rất nhiệt tình, buổi tối ăn cơm cứ liên tục gắp đồ vào bát Trình Nặc, chất thành một đống, Trình Nặc ăn không hết mà cũng không tiện để dư, chỉ đành cố nhét hết vào bụng. Ăn xong bữa cơm mà có cảm giác cạp quần chặt cứng.

Cơm nước xong xuôi thì cũng vừa vặn đến giờ khai mạc sân khấu. Cách không xa, ở ngay quảng trường trước mặt nhà Bạch Nguyên.

Bạch Nguyên vác chiếc ghế lớn đi trước chiếm chỗ đẹp, sau đó mới về đỡ bà lão sang. Vì ngày mai phải dậy sớm nên bố mẹ Bạch Nguyên không đi cùng.

Trình Nặc cũng cầm theo chiếc ghế nhỏ chậm rãi đi theo sau, vì ăn quá nhiều nên không dám đi nhanh. Tông Lãng lại còn chậm hơn cả cô, đi theo sau cô gọi điện thoại. Trình Nặc nghe thấy anh nhắc tới xe, lập tức nghĩ đến chuyện ngày mai phải đến trấn trên lấy cửa sổ.

Tông Lãng cúp máy rồi chạy lên, nhận lấy chiếc ghế trong tay cô.

“Đã liên lạc xong xe rồi, tám giờ sáng mai, lên đường thẳng từ trấn.”

“Cám ơn anh.” Cô đáp. Câu cám ơn này là xuất phát từ nội tâm, nếu không phải có anh sắp xếp cho, thì một người không quen biết

ai ở trên này như cô cũng chẳng biết phải đi đâu mà tìm xe.

“Cám ơn thì không cần.” Tông Lãng cười nhìn cô, “Cho lợi ích thiết thực nào khác đi.”

Trình Nặc thấy kỳ lạ, không phải anh ta không thích cô hờ một tí là nói trả tiền à, có điều ngoài miệng vẫn đáp: “À, được, ngày mai tính tiền công, tiền xe tôi cũng trả, anh yên tâm.”

Tông Lãng đi lên trước cản đường cô, cúi đầu mặt đối mặt với cô, “Ngoài trả tiền ra, cô không nghĩ ra được cách cám ơn nào khác à?”

Trình Nặc không ngờ anh lại đột nhiên cản đường, suýt nữa thì va phải anh, sau khi đứng vững lại lùi về sau hai bước, “Thế anh muốn cám ơn thế nào?”

“Mời tôi ăn cơm.”

Trình Nặc ngần người, “Được, anh muốn ăn gì, trưa mai tôi làm.”

Tông Lãng nói không được, “Cơm trưa vốn phải có, cô phải mời tôi cơm tối.” Thấy Trình Nặc có vẻ không muốn lắm, anh lại nói: “Cô không biết đây thôi, tôi chỉ có một mình nên buổi tối rất lười nấu cơm, đều chỉ ăn uống qua loa. Nếu cô muốn cám ơn thật, coi như làm phước cho tôi, mời tôi ăn cơm tối đi.”

Trình Nặc nghĩ chỉ là một bữa ăn thôi mà, cũng không có gì nên gật đầu đồng ý.

Tông Lãng lấy được câu trả lời khẳng định mới tránh đường, khoe miệng cong lên thắm vui vẻ.

Đến quảng trường nhỏ nơi dựng sân khấu thì thấy đã có rất nhiều người. Vị trí Bạch Nguyên giữ chỗ cho bà lão nằm ngay trước sân khấu. Nơi đó gần như đã bị chiếm hết. Trình Nặc và Tông Lãng chỉ đành phải ngồi xuống ở hàng cuối. Người rất đông, gần như đều là người già và trẻ nhỏ.

Người già là đến nghe kịch, còn tụi nhóc là tới ham vui. Còn người trẻ tuổi như mấy người Trình Nặc thì hầu như không có.

Trình Nặc ngồi trên ghế nhỏ, nghe trên đài ê a hát hí văn không hiểu mô tê gì, nhớ lại thời còn bé. Mỗi lần đi nghe kịch với bà nội, bà nội đều mua cho cô một bì hạt dưa nhỏ để cô giết thời gian. Đôi khi vào mùa hè có nhiều muỗi, bà nội sẽ cầm quạt lá, vừa nghe kịch vừa đuổi muỗi cho cô. Tới khi kịch tan thì cùng mọi người trong thôn bật đèn pin đi về, đêm tối là vậy, nhưng dù không có đèn đường cũng không thấy sợ.

“Ăn hạt dưa không?” Tông Lãng bắt chợt hỏi cô, trong tay cầm một chiếc túi, bên trong có mấy loại hạt dưa, cũng không biết là mua lúc nào nữa.

Trình Nặc bất ngờ, chọn bì không vị, “Cám ơn.”

Tông Lãng nói đừng cám ơn, “Đến những nơi thế này thì phải cắn hạt dưa, dù sao nghe cũng không hiểu, tới góp vui thôi.” Anh dừng lại rồi nói tiếp: “Lúc bé tôi cũng thường đến nghe kịch với ông nội, lần nào ông cũng mua hạt dưa cho tôi.”

Mắt Trình Nặc sáng lên, “Thế hả, hỏi bé tôi cũng vậy, hay đi xem kịch với bà, lần nào bà cũng mua hạt dưa cho tôi cả!”

“Kịch còn chưa diễn tới nửa thì đã ăn hết hạt dưa rồi, sau đó ngồi cạnh gật gà gật gù.”

“Tôi cũng thế, ngồi ở nơi đó cũng ngủ được, trên sân khấu hát mà cứ như thôi miên à.”

“Lần nào về tôi cũng nói lần sau sẽ không đi theo xem nữa, nhưng đến lần sau lại vẫn chạy theo sau mông.”

“Ha ha, tôi cũng vậy. Lần nào về cũng nói với bà nội, lần sau cháu không đi với bà nữa. Nhưng chỉ cần nghe bà nội bảo có nơi lại dựng sân khấu là trong lòng ngứa ngáy rồi.”

“Bởi vậy lần này tôi nghe nói có sân khấu nên muốn tới xem, ôn lại chuyện thời tấm bé.”

Trình Nặc lại định nói tôi cũng thế, thì đột nhiên phát giác anh đang nhìn mình, ánh mắt cháy rục. Tim lại đập trật một nhịp, cô vội chuyển tầm mắt lên sân khấu, cắn hạt dưa ăn, che giấu sự bất an của mình.

Tông Lãng không nói gì thêm, cũng cắn bì hạt dưa như cô. Có điều anh không ăn mà đổ toàn bộ vào trong túi tiện lợi, sau đó cúi đầu nghiêm túc bóc vỏ, gọt toàn bộ phần nhân vào trong bì.

Kịch hát đến hơn mười giờ thì Bạch Nguyên chạy tới, nói bà cụ mệt rồi, cậu phải đưa bà về nghỉ trước.

Trình Nặc đứng lên muốn đi cùng Bạch Nguyên. Góp vui rồi, vẫn không xem hiểu kịch, không cần phải ở lại nữa. Hơn nữa, cô không dám ở một mình với Tông Lãng, cứ luôn cảm thấy thiếu không khí, ngay đến hô hấp cũng khó khăn.

Cô muốn đi, dĩ nhiên Tông Lăng cũng không ở lại nữa, xách ghế đi theo sau. Trình Nặc đỡ bà cụ chậm chậm đi về, Bạch Nguyên xách ghế lớn về trước mở cửa.

Bà lão quen ngủ sớm nên giờ đã thối mệt, “Lần sau không đến góp vui nữa, lớn tuổi rồi không chịu nổi.”

Trình Nặc cười không ngừng, “Bà ơi, xem chừng bà còn khỏe ơn thanh niên tụi cháu đấy chứ.”

Bà lão cũng cười, “Lúc bà còn trẻ còn biết hát hai đoạn, bây giờ không được rồi.”

Về đến nhà, mẹ Bạch Nguyên dậy, chăm sóc cho bà lão lên giường ngủ. Bạch Nguyên dẫn Trình Nặc lên tầng hai xem phòng, “Đây là phòng của chị em, chiều nay mẹ em mới thay drap, cũng vệ sinh quét dọn rồi, chị Trình Nặc cứ ở đây đi.”

Trình Nặc nói: “Làm phiền mẹ cậu quá.”

Bạch Nguyên đáp không sao, “Mẹ em thích con gái không thích con trai, chị em lại lâu ngày không về, bà muốn dọn dẹp căn phòng này cũng không có cơ hội, giờ có chị đến nên mới được dịp dọn dẹp đấy.”

Tông Lăng và Bạch Nguyên ở cùng một phòng, sát ngay cạnh căn phòng của Trình Nặc.

Nhà vệ sinh ở tầng dưới, Trình Nặc đi rửa mặt trước, lúc về thì thấy Tông Lăng đứng trước cửa phòng cô, hình như là đang đợi cô.

Cô dừng chân, “Có chuyện gì à?”

Tông Lãng đưa bì hạt dưa cho cô, “Quên đưa cho cô.”

Trình Nặc toan nói không ăn thì anh đã nhét vào trog tay cô. Miệng bì để mở, cô cúi đầu nhìn, bên trong là nửa bì nhân hạt dưa.

Lúc xem kịch, anh chỉ mãi mê bóc vỏ hạt dưa, cô còn tưởng anh thích bóc ra để ăn một lúc, không ngờ lại là cho cô.

“Cám ơn.”

Tông Lãng cười, “Đừng khách khí, đừng quên tối mai mời tôi ăn cơm là được.”

Nói rồi cũng không đi mà đứng chôn chân ở đó. Vừa vặn chặn ngay cánh cửa, Trình Nặc cũng không vào được, cô hỏi: “Còn việc gì à?”

Anh lắc đầu.

Không có việc gì thì còn không đi đi, đứng đây làm gì? Nhưng cô không tiện hỏi thẳng mà chỉ uyển chuyển nói: “Mai còn phải dậy sớm, đi nghỉ sớm thôi.”

Anh ừ một tiếng, song vẫn cứ nán lại.

Cô nhìn anh với ánh mắt nghi vấn: Sao anh chưa đi đi? Sao vẫn chưa đi.

Anh cười, “Không muốn ngủ thì phải làm sao đây, chỉ muốn nhìn cô thôi.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tương Tư Đơn Phương

Trình Nặc đỏ bừng mặt, tức giận trợn mắt nhìn anh, “Anh nói những nói cuội gì đấy!” Lại sợ làm phiền tới người khác nên giọng rất thấp. Rõ ràng là lời chỉ trích đầy tức giận, nhưng khi thốt lên lại nghe như nũng nịu, ngay đến chính nàng cũng giật mình. Cô vội đẩy anh ra, mở cửa phòng rồi đóng lại cái sầm ngay trước mặt anh. Tựa lưng vào cửa, ôm lấy gương mặt đang nóng lên, cô tự nhủ phải bình tĩnh.

Đây không phải là thật, cô nói với mình, anh cũng chính miệng nói cô không phải là tuýp của anh, sao có thể có ý gì với cô được, dẫu có thật thì cũng không phải nghiêm túc.

Mà cho dù là tình cảm nghiêm túc thì cô cũng không dám tiếp nhận nữa là. Nhưng nghĩ đến ánh mắt anh lúc nói chuyện không giống giả, mặt lại đỏ bừng. Không biết mình làm sao nữa, buồn bực lẫn tới lẫn lui ở trên giường.

Mà lúc này Tông Lăng ở ngoài cửa cũng không khác hơn là bao, câu nói kia chỉ là anh nghĩ trong lòng mà thôi, không biết sao lại buột miệng nói ra.

Nhất thời có phần căng thẳng. Muốn gõ cửa giải thích cho cô, nhưng lại không biết phải giải thích thế nào.

Cuối cùng cả hai không ai ngủ ngon, buổi sáng thức dậy, mắt ai cũng có quầng thâm.

Bà lão dậy sớm đi nấu cơm, đã ăn sáng trước rồi, giờ đang đi bộ trong sân. Bố mẹ Bạch Nguyên cũng đã đến trong tiệm buôn bán từ sớm, cho nên lúc ăn sáng thì trên bàn cũng chỉ có ba người Bạch Nguyên với Tông Lăng, Trình Nặc.

Bạch Nguyên luôn phiên nhìn hai người họ với ánh mắt kỳ quái, “Anh chị không quen giường, ngủ không ngon hả, sao mắt thâm vậy?”

Trình Nặc thuận thế gật đầu, “Chắc thế, chị không quen ngủ giường lạ.”

Còn Tông Lăng lại bảo, “Không phải, anh có tâm sự, trằn trọc cả đêm nên ngủ không ngon.” Lúc nói chuyện mắt cứ nhìn Trình Nặc, cô cứ cúi đầu, húp muống cháo này đến muống cháo khác.

Bạch Nguyên nhiều chuyện, “Hiếm thấy anh Lăng cũng có tâm sự đấy, là tâm sự gì mà có thể khiến anh mất ngủ một đêm vậy, không biết... không biết có phải là yêu không!”

Tông Lăng nhấp một hớp cháo, ừ một tiếng, giọng rất nhỏ nhưng vẫn bị Bạch Nguyên nghe thấy. Trong nháy mắt cậu ta như nổ tung, nhảy căng lên: “Cái gì, anh yêu thật rồi hả?! Là ai đấy? Em biết không? Có đẹp không? Có phải là người làm trong quán cơm của anh không, cái chị đó đó, tên là gì nhỉ?” Bạch Nguyên ghẹo đầu, không nhớ nổi.

Tông Lăng vội nói: “Cậu nói bậy gì đấy, không phải ở quán cơm!” Rồi căng thẳng nhìn Trình Nặc, cô vẫn đang ăn cháo, chỉ là tốc độ đã chậm đi rất nhiều.

Anh nhìn vào mắt Trình Nặc bảo: “Không nói, là đơn phương tương tư.”

Bạch Nguyên cười ha hả không hề nề mặt, “Anh cũng có ngày hôm nay cơ đấy, đợi sau này hai người đến với nhau, em nhất định phải nói cho chị dâu kia biết vụ xấu hổ hôm nay của anh!”

Tông Lãng nghĩ bụng cần gì cậu nói, người ta còn đang ở đây chính tai nghe đây này.

Lòng dạ Trình Nặc rối bời, một hơi ăn hết số cháo còn dư rồi bỏ lại một câu: “Chị ra chơi với bà cụ đây.” rồi chạy mất.

Tông Lãng nhìn bóng lưng cô, im lặng thờ dài, đã chọc phá lớp cửa giấy rồi, bước tiếp theo anh cũng không biết phải đi thế nào, có điều anh rất khẳng định, đó chính là, nhất định không thể cho cô cơ hội từ chối.

Trình Nặc nói chuyện cùng bà lão mà lòng không yên, cứ nhớ mãi đến những lời Tông Lãng mới nói. Cô biết cách làm chuẩn xác nhất bây giờ, chính là từ chối anh ngay trước mặt. Đợi sau khi sửa nhà xong thì cũng không cần qua lại nữa. Nhưng lý trí đã bị cô ném đi rồi, mãi chẳng tìm về được. Tim đập thành thịch, nghĩ tới nghĩ lui mà loạn hết cả lên.

Cũng sắp đến tám giờ rồi, Tông Lãng nhận được một cuộc gọi, nói xe của cô đã đến, đang chờ ở giao lộ trước mặt.

Trình Nặc cố bình tĩnh hết mức, nói biết rồi rồi đi tạm biệt bà lão với Bạch Nguyên. Lúc sắp đi thì Bạch Nguyên gọi cô lại.

“Đúng rồi chị Trình Nặc, em đã tìm bạn em hỏi qua rồi, cậu ta bảo gạch nhà cậu ta mua ở chợ vật liệu xây dựng, còn cho em số điện

thoại của cửa hàng đó, lát nữa em gửi Wechat cho chị!”

Trình Nặc lại cảm ơn cậu rồi mới cùng Tông Lãng rời đi.

Xe dừng ở giao lộ cách đó không xa, là chiếc xe hàng nhỏ màu xanh lam. Ở buồng lái ngoài vị trí tài xế ra thì cũng chỉ có một hai người rồi. Một người ngồi rất rộng, nhưng hai người thì lại chật.

Trình Nặc lại nhìn buồng xe trống trơn đằng sau, cô tính lên đó ngồi.

Nhưng Tông Lãng đã lên xe trước, chìa tay ra với cô, “Lên đây đi, đằng sau gió lớn, không ngồi được.”

Trình Nặc không biết sao anh có thể thấy được tâm tư của mình, có điều cô cũng chỉ suy nghĩ vậy mà thôi, nếu ngồi sau hóng gió thật thì lúc về nhất định sẽ bị bệnh, không đáng.

Phớt lờ bàn tay anh, cô vịn lấy nắm tay ở cửa xe mà leo lên. Vừa đóng cửa xe lại, Tông Lãng và cô liền ngồi sát vào nhau, không có một khe hở nào.

Cô cố gắng dịch qua ngồi sát cửa, Tông Lãng cũng dời qua phía kia, cố không chen chỗ với cô.

Tài xế và Tông Lãng là người quen, dọc đường đi hai người nói chuyện với nhau, còn Trình Nặc thì ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Đi đến con dốc lần trước, cô chợt nhớ đến tà niệm lúc ấy, bỗng mặt đỏ lên.

Tông Lãng hỏi cô: “Nóng à?”

Cô vội lắc đầu. Anh lại cầm chai nước đưa cho cô.

Trình Nặc nhận lấy, bàn tay ướt đẫm mồ hôi nên mở mãi không ra. Anh đưa tay qua mở giúp cô.

“Cám ơn.”

Xe chở hàng chạy nhanh hơn xe máy nhiều, không hổ là xe nhiều bánh, chỉ mất nửa tiếng đã đến nơi.

Lúc đến nhà máy, anh Lâm không có ở đây, một nữ nhân viên tầm bốn mươi tuổi ở trong văn phòng tiếp đón bọn họ, nói giám đốc Lâm đã dặn dò rồi.

Cửa sổ đã được làm xong, Trình Nặc đi kiểm tra. Hình dáng và màu sắc giả cổ rất hợp với thủy tinh, lúc về có thể gắn thẳng vào. Rất hợp ý cô, không ngờ một nhà máy nhỏ như thế này mà lại có công nghệ đáng khen đến vậy.

Vui vẻ thanh toán tiền, các công nhân liền chất cửa sổ lên xe. Vì sợ bị va đập làm hỏng nên lại dùng xốp bong bóng bọc lại nhiều lớp.

Trên đường trở về, Trình Nặc không còn để ý đến Tông Lãng nữa, nghĩ đến kiểu dáng của căn nhà sau khi lắp cửa sổ mà mong mỏi. Có lẽ vì thả lỏng tâm tình, cộng thêm tối qua không ngủ tròn giấc, trên xe lại lắc lư đong đưa mà cô thêm thiếp ngủ mất, tựa vào tay Tông Lãng.

Tông Lãng cố kiểm soát nhịp tim, không để nó đập quá nhanh. Lại không dám lộn xộn, sợ đánh thức cô. Thấy đầu cô trượt xuống thì lại đỡ lấy. Tài xế nhìn thấy, cười hỏi: “Bạn gái?”

Tông Lãng bất giác cong môi, “Ừ, là bạn gái.” Nhưng trong lòng lại căng thẳng, sợ bị cô nghe thấy.

Trình Nặc ngủ một đường, đến khi xe lên phà xóc nảy dữ dội thì cô mới tỉnh dậy, mơ màng nhìn ra ngoài cửa, “A, qua sông rồi à.”

Tông Lãng nhìn dấu vết mặt cô in trên tay mình, cười thấp, “Qua sông rồi.”

Trình Nặc nghe thấy giọng anh thì hoàn toàn tỉnh táo, bấy giờ mới phát hiện mình gần như dựa cả vào người anh, thế là rớt rít ngồi thẳng dậy. Cảm thấy cổ họng khô khốc, cô mở nắp chai nước uống hết gần nửa cai.

Qua sông rồi, vì đường đến nhà rất ẹp, chỉ đủ cho một xe đi nên lái rất chậm. Trình Nặc dứt khoát bảo tài xế dừng xe, cô xuống xe đi bộ về.

Lái xe còn không nhan bằng cô đi bộ.

Đến nhà, xe không vào được cổng nên dừng ở ngoài tường. Nghe thấy động tĩnh, mấy người chú Lưu đã sớm chờ cả rồi, tài xế cũng giúp sức, cùng mọi người đem cửa sổ xuống đặt trong gian nhà chính.

Dỡ xuống xong, Trình Nặc trả tiền xe cho tài xế nhưng anh ta không nhận, “Tôi là bạn của Tông Lãng, giúp có chút việc con con này thì lấy tiền làm gì, cô đang xem thường tôi đấy à.”

Tông Lãng nói: “VẬY TÔI NHẬN ƠN NÀY CỦ CẬU, HÔM KHÁC LÊN TRẦN TRÊN SẼ MỜI CẬU UỐNG RƯỢU!”

Tài xế nói: “Thế thì được, mọi người cứ làm tiếp đi, tôi đi đã!”
Tông Lãng tiễn anh ta ra xe.

Trình Nặc cầm hai trăm đồng trong tay, ngẫm nghĩ một hồi rồi kín đáo đưa cho Tông Lãng.

“Cô đưa cho tôi làm gì?”

Trình Nặc nói: “Không phải anh muốn mời tài xế uống rượu à, coi như đây là tiền rượu đi. Tôi không thể nhận không nợ anh chuyện này, để anh phải tốn kém được.” Nói rồi cũng xoay người vào nhà.

Tông Lãng cầm hai trăm đồng mà lòng khó chịu. Đây là muốn rạch rõ ranh giới với anh sao?

Chú La mở xấp bong bóng ra xem cửa sổ, xem xong liền bĩu môi, “Đồ làm máy cũng không bằng người làm. Nhìn là thấy không tỉ mỉ rồi.”

Chú Lưu nói: “Sao có thể so được, nhiều cửa sổ như thế, làm máy chỉ mấy ngày là xong. Nếu là trước kia, một người thợ mộc phải làm mất nửa năm đấy.”

Vừa nói vừa gọi Tông Lãng vẫn đang đứng ở trong sân vào: “Ngày mai bắt đầu xây tường được không?”

Tông Lãng nói được.

Trình Nặc thấy đã gần mười một giờ, không kịp nấu cơm, bèn đến tiệm nhỏ lấy chút thịt còn dư lại về, buổi trưa tạm làm mì thịt băm. Một nồi sáu người ăn sạch sẽ.

Buổi chiều chú La tiếp tục làm công việc thợ mộc củ mình, chú Lưu và bác Ngô đi về làm vườn. Trình Nặc lại suy tính phải lên trấn trên mua xi măng với cát. Nhưng Tông Lãng đã sớm chuẩn bị cho cô rồi, nói đã gọi điện cho bạn, sáng mai sẽ đưa tới.

Trình Nặc chỉ có thể cảm ơn anh lần nữa, hình như từ lúc biết anh cho đến nay, cô cứ luôn nói cảm ơn hoài.

Lại nghĩ đến chuyện buổi tối phải mời anh ăn cơm mà trong nhà không còn món gì, ngoài mầm non mới nhú trong vườn rau. Cô quyết định tiếp tục giả ngốc, đợi đến tối lấy cớ không có đồ ăn mà thoát khỏi bữa này.

Nhưng Tông Lãng không cho cô cơ hội, đến chiều làm việc xong thì hỏi cô: “Không có đồ ăn nữa, bằng không lại vườn tôi hái đi?”

Trình Nặc không muốn đi, anh lại nói: “Buổi trưa tôi cũng không được ăn no.”

Trình Nặc ngẫm nghĩ rồi nói: “Được.” Nhân lúc chỉ có hai người họ, nói rõ ràng ra cũng tốt.

Tông Lãng về lái xe ba bánh đến, chở Trình Nặc đến lều lớn. Dọc đường đi Trình Nặc cũng không lên tiếng, không biết phải nói gì. Đến lều lớn rồi, cô cũng không còn hưng phấn như lần trước, tùy tiện hái mấy bó rau rồi về. Trên đường về vẫn chẳng nói chẳng rằng.

Vì cô im lặng mà Tông Lãng có phần nản chí. Lần đầu tiên trong đời anh rung động trước một cô gái, nhưng vấp phải cây đinh mềm là Trình Nặc đây, thì đến một đầu mối cũng chẳng có.

Về đến nhà, Trình Nặc đi nấu cơm ngay, Tông Lãng rửa rau giúp cô. Lúc xào rau, vì dùng thiết bị gas lỏng nên không cần anh thêm củi nữa, thế là Tông Lãng đứng tựa vào cửa nhìn cô.

“Đợi đến lúc nhà sửa xong, thuận tiện cũng sửa lại phòng bếp đi. Mặt tường ốp gạch men, lại lắp thêm máy hút khói, đến khi nấu cơm cũng không còn sặc khói nữa.” Anh nói.

Đúng là Trình Nặc có ý này, nhưng tiền trong tay không còn nhiều, không dám chi tiêu mạnh. “Để sau hẵng tính.” Cô nói.

Sửa nhà xong còn phải sửa cả phòng vệ sinh, lại mất một khoản lớn. Cô vẫn nên mau chóng tìm nguồn thu nhập mới mới được. Nhưng trên cù lao vốn không có việc gì cô có thể làm. Lên trấn trên lại không có phương tiện.

Trong một thoáng, đột nhiên cô có phần hối hận, có khi ở lại đây là một quyết định sai lầm.

Tông Lãng nhận ra Trình Nặc đang lo lắng vì tiền, bèn nói: “Một mình tôi có thể sửa được phòng bếp, không cần mấy người chú Lưu.” Ý nói là, có thể tiết kiệm tiền nhân công.

Trình Nặc nói không cần, “Tôi không trả nổi tiền công cho anh.”

Tông Lãng cười đáp: “Tôi nói cần tiền công bao giờ?” Nói xong mới nhớ hình như mình có nói thật, thế là bảo: “Trước kia giỡn cô thôi, tôi đã đồng ý với bà lão là không thu tiền thì chắc chắn sẽ không thu.”

“Vì sao?” Trình Nặc dừng động tác trong tay lại, “Mặc dù anh đã đồng ý với bà lão, nhưng bây giờ căn nhà này đã không còn là của bà ấy nữa rồi. Vì sao anh không thu tiền? Tôi với anh cùng lắm chỉ là hàng xóm trong thôn, anh làm việc giúp tôi, tôi trả tiền cho anh, không phải là lẽ bất di bất dịch sao?”

Tông Lãng phát giác thái độ của cô đã trở nên cứng rắn, trong lòng đột nhiên thít đi, lại gần mấy bước, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Em nói vì sao ư, anh thích em em không nhận ra sao?!”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Rất Đàn Ông

Xém tí Trình Nặc đã không cảm chắc nôi, tim đập mạnh bùm bụp, ngay cả tai cũng ù lên, không nghe được gì, chỉ có mỗi câu “anh thích em em không nhận ra sao” cứ vang vọng bên tai.

“Keng” một tiếng, cuối cùng nôi cũng rơi xuống đất, giải thoát cô từ câu nguyên kia.

Cô rửa sạch nôi, tiếp tục xào rau. Hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nào bình tĩnh nào.

“Không nhận ra.” Cô lấy hết dũng khí, ngẩng đầu nhìn anh: “Tôi biết anh cũng không thích tôi, chẳng qua, chẳng qua chỉ là trò chơi tâm trạng mà thôi, nhưng tôi không giỏi chơi trò chơi tình cảm này, chỉ muốn sống một mình yên ổn, nên xin anh đừng quấy rầy tôi nữa.”

Tông Lãng lại gằn một bước, không chấp nhận câu trả lời của cô, “Ai nói với em là anh chỉ vui đùa?”

Trình Nặc rất muốn nói là chính tôi nghe thấy miệng anh nói vậy, nhưng lại cảm thấy như thế sẽ cho anh cơ hội giải thích, nên cũng không nói gì mà cúi đầu xào rau. Im lặng chính là lời từ chối tốt nhất.

“Anh nghiêm túc.” Tông Lãng thăm thỏm, “Từ lần đầu tiên gặp em, anh đã rung động rồi.”

Trình Nặc nghĩ, lần đầu bọn họ gặp nhau là lúc nào, là khi mua đồ ở trên trần, tìm xe chờ sao? À, không, phải là lúc cô uống say ở chỗ Thiệu Hồng. Cô không nhớ sau khi say đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô khẳng định, một người phụ nữ say khướt nhất định sẽ không có hình tượng gì. Vào lúc đó anh đã nhớ thương cô rồi ư? Sao có thể.

Đây là lần đầu tiên trong đời Tông Lãng tỏ tình, nhưng đợi cả buổi mà chẳng có hồi âm, cô vẫn đang nghiêm túc xào rau, cứ như nồi cải xanh kia còn quan trọng hơn anh gì.

Ngực tắc nghẽn vô cùng khó chịu, “Anh không biết vì sao em không tin anh, nhưng lời anh nói đều là thật.”

Trình Nặc nghe ra chán nản trong giọng anh, lại cảm thấy có phải mình quá đáng rồi không. Cô dừng tay nói: “Mọi lời tôi nói đều là thật lòng. Anh cũng biết tôi đã ly hôn mà, tạm thời tôi không muốn nhắc tới chuyện tình cảm.”

Song lời này lại cho Tông Lãng một hy vọng, “Không sao, anh có thể chờ.”

Tim Trình Nặc lại đập mạnh, lý trí chọt gần chọt xa, không biết phải trả lời thế nào, cô ảo não quay đầu nói với anh: “Tôi nói anh không hiểu à, tôi sẽ không chơi trò...”

Tông Lãng không muốn thấy cô lạnh mặt nói lời làm mình khó chịu, bèn kéo cô ôm vào lòng.

Trình Nặc cao chưa tới một mét sáu, được anh ôm vừa vặn vện đến tầm ngực anh. Nghe thấy tiếng tim đập thành thịch, nhịp đập y hệt cô, vô cùng rối loạn.

“Em không tin anh cũng không sao, thời gian có thể chứng minh được tất cả.”

Anh nói ở trên đỉnh đầu cô.

Những lời này như có ma lực, làm Trình Nặc hoài nghi có phải hôm đó ở trên phà mình nghe nhầm rồi không, dẫu gì gió sông cũng mạnh thế mà.

Nhưng dù là thật thì sao? Cô thật sự có thể坦然 tiếp nhận ư? Không, không thể. Cô tin Lâm Dĩ An cũng đã từng thật sự yêu cô, nhưng đến lúc ly hôn anh ta lại không hề giữ lại, mà đã chọn Đinh Gia cùng đứa bé.

Là người rồi sẽ thay đổi, cô nghĩ. Tình cảm lại là thứ không đáng tin nhất, vất vả lắm cô mới dần thoát ra khỏi quá khứ, muốn bắt đầu lại cuộc sống yên tĩnh ở nơi đây, cô không muốn có tình cảm bất hòa gì với ai.

Trình Nặc đẩy anh ra, “Dù tôi tin anh thì chúng ta cũng không có khả năng.” Cô nhìn vào mắt anh, “Tôi không thích anh.”

Lời nói ra khỏi miệng, nhưng sao bản thân cô lại khó chịu thế. Cô nghĩ nhất định mình điên rồi, cũng may lý trí vẫn còn sót lại, biết phải từ chối anh.

Tông Lăng nhìn cô, đồng tử đen như mực, như thể muốn nuốt chửng lấy cô.

“Được” Anh nói, “Anh không ép em, không thể miễn cưỡng tình cảm được. Giống như việc anh thích em, em cũng không thể ép anh không thích.”

Cứ như là lú lờ, Trình Nặc mãi mới phản ứng lại được. Đúng thế, cô đúng là không thể ép được. Cho nên, cứ như vậy đi. Nói ra là được rồi, sau này vẫn là hàng xóm.

“Nên anh vẫn cứ thích em, bất kể em có thái độ gì. Đây là chuyện của anh, em không cần chịu trách nhiệm.” Tông Lăng biết, ly hôn đã tạo nên vết thương ở trong lòng Trình Nặc, nên anh cũng không trách cô từ chối anh vô lý như thế. Dẫu gì thứ anh có chính là thời gian, cuối cùng rồi sẽ có một ngày anh để cô biết, tình cảm của anh không phải thuận miệng nói ra, và cũng sẽ không thay đổi.

Trình Nặc cúi đầu, không dám nhìn vào mắt anh nữa, sợ mình rơi vào sẽ không leo lên được.

“Chuyện sửa nhà, nếu em cứ nhất định phải trả tiền công thì cứ tính như mấy người chú Lưu đi.” Tông Lăng thờ dãi, anh quyết định sẽ từ từ, không thể ép cô được. Thấy cô vẫn không chịu đáp, lại chỉ vào rau xanh trong nồi, “Rau chín rồi.”

Rốt cuộc Trình Nặc cũng sực tỉnh, luống cuống vớt rau trong nồi ra, rau đã nhừ một nửa.

Cuối cùng bữa cơm tối chỉ có hai món ăn, cải xanh xào bị nhão cùng dưa leo trộn. Ấy vậy mà Tông Lăng ăn những hai bát.

Cơm nước xong, Trình Nặc dọn dẹp bát đĩa, Tông Lăng đứng bên chờ rồi cùng cô quay về nhà chú Lưu.

Đến nơi thì chú Lưu vợ thím Ngô cũng đã ăn xong, còn Tô Lâm Hải thì sáng nay đã đi rồi.

Nom thím Ngô có vẻ rất vui, kéo Trình Nặc lại hỏi sao cô không về ăn tối. Trình Nặc khó mà nói mình và Tông Lăng đã ăn riêng ở

bên nhà, chỉ nói là dọn dẹp đồ đạc, làm chậm nên ăn ở bên kia luôn.

Chú Lưu và Tông Lãng bàn bạc chuyện xây tường ngày mai, trong lòng Trình Nặc đang rối bời nên không muốn nghe, chào hỏi thím Ngô rồi lên lầu trước. Nằm vật xuống giường, cô để đầu óc được trống rỗng, không muốn nghĩ nữa. Gì mà thích hay không chứ, đấy không phải là chuyện bây giờ cô nên làm. Chuyện quan trọng nhất trước mắt là phải sửa cho xong nà, lại tìm được nguồn thu nhập.

Sáng sớm hôm sau, xi măng và cát đã được đưa tới. Trình Nặc trả tiền, đau lòng bóp ví, lại trống trơn rồi.

Mấy người chú La đã bắt đầu khởi công, đầu tiên là xây lại bức tường bên trái trước. Xây xong rồi mới đi dỡ mặt tường ở gian phòng Trình Nặc. Chú Lưu nói xây tường lắp cửa sổ phải mất ba đến bốn ngày, đợi đến khi xây tường thông thì công trình sửa nhà cũng coi như hoàn thành hơn phân nửa, che nóc nhà lát gạch đều chỉ là chuyện nhỏ, làm rất nhan.

Trình Nặc nghĩ đợi nhà sửa xong thì cũng phải sửa lại luôn tường ngoài sân. Cô còn muốn đặt làm cửa sân, ngay cả cửa sổ ở tường ngoài sân cũng muốn đặt làm, gạch còn chưa mua nữa, nghĩ đến đây mới phát giác ra có rất nhiều chuyện phải làm. Nhưng công việc rồi cả cửa sổ phải đi đâu mua đây, cô không có chút đầu mối nào cả. Ánh mắt bất giác nhìn Tông Lãng đang trát vữa. Hẳn là anh biết, nhưng trải qua chuyện tối qua, cô càng không muốn làm phiền anh.

Rau trong nhà đã hết, Trình Nặc nói với chú Lưu một tiếng rồi lên trần trên mua thức ăn. Cô tính sẽ thuận tiện hỏi thăm thử xem có nơi nào có thể làm cổng sân theo yêu cầu không. Tới nơi thì đến chợ

mua đồ trước, nhưng bất ngờ gặp phải Thiệu Hồng, anh ta cũng đang mua đồ ăn.

Thiệu Hồng cất tiếng chào cô trước, hỏi cô: “Hôm nay đi mua một mình à, Tông Lãng không đi cùng sao?”

Từ sau lần uống rượu trước đây, Thiệu Hồng đã ngầm thừa nhận Trình Nặc và Tông Lãng là một đôi nên mới buột miệng hỏi.

Trình Nặc đáp không, “Anh ấy có chuyện.”

Thiệu Hồng ồ một tiếng, nói với cô: “Cô định mua rau gì đấy, để anh dẫn cô đến chỗ anh hay mua, có thể rẻ hơn đấy.”

Trình Nặc nghĩ có thể tiết kiệm được đồng nào hay đồng ấy, thế là nói cảm ơn rồi đi theo anh ta. Chưa đi được mấy bước thì chợt nhớ ra, không phải rau của Thiệu Hồng đều do Tông Lãng đưa sao?

“Anh Thiệu này, bây giờ anh không cần Tông Lãng đưa rau nữa à?”

Thiệu Hồng ồ lên, “Cậu ta đưa rau không ổn định, có lúc dăm ba bữa tới một lần, có lúc liền tù tì nửa tháng cũng không có, cho nên bình thường anh vẫn phải tới chợ mua.”

“Lều lớn của anh ta có nhiều rau củ thế mà, làm sao có thể không đưa ổn định mỗi ngày được?”

Thiệu Hồng nói với vẻ kỳ lạ: “Cô không biết à, số rau cậu ta đưa cho anh không phải từ lều lớn, mà là thay ông Lý trên cù lao đưa giùm. Ông Lý dựa vào ít rau củ đó mà duy trì nguồn thu nhập, đi đứng không tiện nên không tới được. Thế là mỗi lần đến mùa hái

rau, Tông Lăng đều chở lên trần trên hộ ông ấy, đưa đến các quán cơm. Đều là người quen nên nể mặt cậu ấy mà nhận thôi.”

Trình Nặc biết ông Lý, lần trước đưa củi đến nhà ông cô có thấy rồi. Lúc trẻ ông Lý bị té gãy chân, bây giờ đi đứng vẫn khập khiễng, không thể leo cầu thang và lên sườn núi được.

Thì ra số rau kia là của ông Lý, không phải của anh. Không phải rau của anh?

Trình Nặc đột nhiên ngớ người, chẳng lẽ cái câu ‘không phải rau của tôi’ mà anh nói là chỉ nghĩa đen thật?!

Vô hình trung, lòng thấy nhẹ nhõm.

Mua thức ăn xong, cô chào tạm biệt Thiệu Hồng rồi vội vã chạy về cù lao. Đến khi đợi phà cô mới bắt chợt nhận ra, mình gấp gáp về thế làm gì, cũng chưa có nghe ngóng chuyện làm cổng sân theo yêu cầu.

Trên đường về, cô vẫn như cũ để thịt mình mua thêm vào tủ lạnh ở tiệm nhỏ, chợt thấy cuốn sổ ghi nợ ở trên quầy, mới nhớ ra mình vẫn chưa đốc thúc Tông Lăng lắp camera giúp chủ tiệm.

Cô nghĩ, lúc về phải thúc giục thôi.

Trở lại nhà, cô thấy tường đã được xây cao hơn một mét.

“Nhanh quá!” Trình Nặc xúc động.

Chú Lưu nói: “Hôm nay có thể xây xong mặt tường này, ngày mai có thể lắp cửa sổ!”

Trình Nặc rất mong đợi laptop của sở, lại nhớ ra hai ngày nay mình chưa cập nhật weibo, thế là rút điện thoại ra chụp rất nhiều quay cũng rất nhiều. Rồi lại hỏi mấy người chú Lưu liệu có ngại mình đăng ảnh họ lên weibo không.

Chú Lưu không biết wibo là gì, nghe Trình Nặc nói sẽ có rất nhiều người thấy được mình thì vui vẻ đồng ý, bác Ngô cũng không có ý kiến, còn chú La mặc dù xụ mặt nhưng đến lúc Trình Nặc chụp mình, chú cũng không phản đối.

Thế là Trình Nặc chụp rất nhiều ảnh lúc bọn họ đang làm việc. Chỉ có Tông Lãng, đến một tấm cũng chẳng chụp.

Để tiện làm việc, hôm nay Tông Lãng mặc quần áo lao động, chính là bộ đồ mà công nhân hay mặc ở công trường. Xấn tay áo, không gài cúc, mặc bên trong chiếc áo sơ mi màu đen. Áo quần kiểu này đều rất rộng, thế nhưng lại rất vừa người anh. Lúc làm việc, mơ hồ có thể trông thấy bắp thịt dưới áo thun, hợp với kiểu tóc đầu đinh của anh cùng nước da màu lúa mạch, không hiểu sao lại làm Trình Nặc liên tưởng đến mấy chữ ‘rất đàn ông’.

Mà lúc này ‘Rất đàn ông’ đột nhiên xuất hiện trong ống kính của cô, “Không thể phân biệt đối xử được, anh cũng muốn chụp ảnh.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Duyên Phận Kỳ Diệu

Trình Nặc đặt điện thoại xuống, nói: “Mấy tấm ảnh này tôi muốn đăng lên weibo, anh không ngại chứ?”

Tông Lãng nói không ngại, Trình Nặc đành phải chụp cho anh mấy tấm. Chụp xong thì nhớ ra chuyện lắp camera ở tiệm nhỏ, bèn hỏi hỏi anh: “Chủ tiệm có nói là đã nhờ anh lắp hộ camera đúng không?”

Tông Lãng cười gật đầu, “Đúng là có chuyện như vậy.”

“Chủ tiệm nhờ tôi đốc thúc anh giúp anh ấy, sợ anh quên.” Nói xong lại nhớ tới chuyện ngày hôm qua, giọng dần nhỏ đi.

Anh cười khẽ, “Em không nói thì đúng là anh quên mất, thiết bị đã được đưa tới, hôm nay kết thúc công việc thì sẽ đi lắp ngay. Còn phải nhờ em giúp nữa, một mình anh không được.”

Nể mặt chủ tiệm, Trình Nặc gật đầu nói: “Được.”

Chụp ảnh xong, thuận tay chọn mấy tấm post lên weibo, sau đó Trình Nặc vội vã đi nấu cơm. Hôm nay làm món vịt om bia, mua một con vịt to chặt thành miếng, rán cho ra mỡ rồi lật lui lật tới ở trong nồi để da cháy vàng xém, sau đó lại đổ hết một chai bia vào, lại thêm hồi hương, gừng, tỏi, rượu gia vị và muối, om nhỏ lửa từ từ là được.

Bạch Nguyên đã gửi số điện thoại cửa hàng bán gạch lát nền cho cô, Trình Nặc nhân lúc thời gian rảnh mà gọi điện thoại, hỏi địa chỉ, ghi nhớ lấy. Cô tính hai ngày tới sẽ lên thành phố một chuyến, mua hết gạch về.

Lúc ăn cơm trưa, Trình Nặc hỏi chú La có thể mua cửa sổ ở tường ngoài sân chỗ nào.

Chú La suy nghĩ một lúc, nói: “Trước kia trần trên có làm, nhưng vài năm nay lại không thấy nữa.”

Chú Lưu cũng lắc đầu, “Hiện tại không còn ai dùng thứ này nên cũng không dễ mua.”

Trình Nặc lại nhìn sang Tông Lãng, anh cũng lắc đầu. Trình Nặc thất vọng, cô rất thích những khung cửa kia, nếu sửa tường ngoài sân mà không lắp lại cửa sổ thì cứ cảm thấy sẽ thiếu thiếu cái gì đó. Lại hỏi chuyện cổng sân, chú La nói chú làm được, có thể dùng số gỗ lần trước dỡ vách ngăn còn dư lại đấy. Cuối cùng cũng giải quyết được một chuyện, lại còn có thể tiết kiệm tiền mua cổng.

Buổi chiều tiếp tục xây tường, song tốc độ chậm hơn buổi sáng rất nhiều, bởi vì phải chừa lại vị trí lắp cửa sổ. Cũng vì thế mà hôm nay kết thúc công việc muộn hơn bình thường, mà trời lại còn chóng tối nữa. Đến lúc làm xong, bầu trời đã đen rồi.

Trình Nặc thấy ngại vì đã để các chú bác tăng ca đến bây giờ, nên cô liền giữ họ lại ăn cơm tối rồi hăng về. Có điều không ai đồng ý, về nhà còn phải làm chuyện trong nhà nữa. Trình Nặc cũng không miễn cưỡng.

Tông Lãng lại không đi, “Vậy tôi đây không khách khí với cô nữa, dù sao về cũng không có gì ăn.”

Cả ngày hôm nay, Tông Lãng biểu hiện rất bình thường, không để Trình Nặc cảm thấy mất tự nhiên. Cô nghĩ, một khi đã như vậy thì cô cũng không cần quá để ý. Hâm nóng đồ ăn dư lại giữa trưa làm bữa cơm tối.

Tông Lãng cũng không để ý việc ăn đồ thừa.

Hai người không lên nhà chính ăn mà ăn cơm ngay tại phòng bếp. Đồ ăn đặt trên bệ bếp, một người một cái ghế nhỏ, bưng bát ăn.

“Lát nữa anh sẽ đến tiệm bán đồ lắp camera, em có tới không?”
Tông Lãng hỏi.

Trình Nặc ừ một tiếng, trước đó đã đồng ý rồi, không thể không đi.

“Em thích cửa sổ ở ngoài tường lắm à?”

Trình Nặc lại ừ tiếp, “Mà nếu không mua được thì thôi vậy.”

“Đúng là không mua được, nhưng anh biết làm.”

Trình Nặc kinh ngạc nhìn anh, “Anh biết làm?!”

Tông Lãng gật đầu, “Hồi học cấp hai, trong nhà của bạn cùng lớp có làm kiểu cửa sổ như vậy, anh thường sang nhà cậu ta chơi, xem xem nó làm như thế nào. Chỉ cần có khuôn đúc là được, cũng không khó.”

“Nhưng mà đâu có khuôn đúc đâu.”

Tông Lãng dịch sát vào cô, trong mắt mang theo sự căm dỗ, “Em cười với anh một cái, nói không chừng anh có thể nghĩ được cách làm khuôn đúc đấy.”

Cách rất gần, Trình Nặc cảm nhận được hơi thở của anh, không khỏi dịch người ra sau, trên mặt nóng lên. Nhớ đến chuyện biết được từ Thiệu Hồng, cô hỏi anh: “Lần trước, lúc tôi đi mua dụng cụ làm nông với anh, trong xe anh toàn là rau củ, chỗ rau củ đó là của anh hết à?”

“Không phải rau của tôi, là của ông Lý.” Anh có phần kỳ lạ, “Hỏi cái này làm gì?”

Cuối cùng Trình Nặc cũng đã rõ ràng, chỉ là tự mình làm lớn chuyện lên mà thôi. “Không có gì, hỏi thế thôi.” Trong lòng lại như có hạt giống xông phá đất bùn đóng băng, nảy mầm sinh trưởng.

Cơm nước xong, hai người đi đến tiệm bán đồ, trên đường đi trời bắt đầu mưa. Mưa không lớn, lâu lâu mới có một giọt, rơi xuống đất kêu lộp bộp.

Trình Nặc đứng chờ ở tiệm bán trước, còn Tông Lãng về lấy đồ. Đợi đến lúc anh tới thì mưa đã nặng hạt, xối ướt người anh.

“Sao không đem theo ô?” Trình Nặc nhận đồ trong tay anh, hỏi.

“Không cần.” Lòng Tông Lãng thấy ấm áp vì ngữ khí đầy quan tâm của cô, “Dù sao cũng không xa, vài bước là đến rồi.”

Trình Nặc mở chiếc hộp anh đem tới xem, bên trong có hai cái camera cùng ít dây điện, còn có vài dụng cụ.

“Anh biết lắp à?” Cô hỏi.

Tông Lãng đáp không.

Trình Nặc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, “Vậy sao anh còn đồng ý với chủ tiệm?” Cô còn tưởng anh cái gì cũng biết chứ.

Tông Lãng lấy đồ ra, “Chỗ này không có máy tính, cũng không có dây điện, lắp camera chẳng qua là để dọa thôi.”

Trình Nặc không rõ lắm, dáng vẻ ngẩn người trông hơi ngốc.

Tông Lãng rất muốn xoa bóp mặt cô, tay giơ ra nửa lại thu về, “Lát nữa em sẽ biết thôi.”

Quả nhiên rất nhanh Trình Nặc đã biết, anh cố định camera ở góc tường xong thì kéo dây điện đến sau quầy, sau đó cắt, cắt?

“Giả vờ lắp hả?!”

Tông Lãng cười với cô, “Nếu không thì sao?”

Trình Nặc hỏi anh: “Đây là ý của chủ tiệm hay là anh làm biếng vậy?”

Anh cố ý nhíu mày suy nghĩ, “Là ý của anh ta, cũng là ý của anh. Dù sao người tới nơi này cũng không nhiều, mà phần lớn cũng không ham gì chút đồ nhỏ nhặt này đâu. Người trên cù lao lại càng không. Nếu có lắp thật thì cũng không thể vì mất mấy bao thuốc mà đi báo cảnh sát được, cho nên lắp vậy dọa là đủ rồi.”

Trình Nặc cảm thấy cũng có mấy phần đạo lý, dù sao nơi này vốn không có mạng, thật sự cũng không lắp được.

Dọn dẹp dụng cụ, chuẩn bị về thì lại phát hiện chẳng biết từ lúc nào mưa càng nặng hạt, mưa như trút nước. Vừa rồi lắp camera, vì

tiếng máy khoan rầm rầm nên bọn họ không phát giác.

Đường cũng không xa, rẽ ngã rẽ, đi vài phút liền đến nơi. Nhưng mưa lớn như vậy, chỉ cần vừa ra thì sẽ bị xối ướt.

Trình Nặc thử tìm trong tiệm bán, đúng là không có ô che. “Làm sao bây giờ?” Cô hỏi Tông Lãng.

Tông Lãng xòe tay chịu, “Chỉ có thể đợi thôi, đợi mưa ngớt rồi hãy đi. Không thì gọi điện thoại nhờ chú Lưu đem ô đến?”

Trời bên ngoài đã tối lắm rồi, chú Lưu trước nay hay ngủ sớm, giờ nói không chừng đang ngủ mất rồi, cũng không thể mặt dày đánh thức chú nhờ chú đưa ô tới được.

“Hay cứ chờ đi.” Trình Nặc nói.

Mưa càng rơi càng lớn, từ sau khi Trình Nặc đến đây thì trời quang liên tục, đây là lần đầu tiên đổ mưa. Ngoài cửa tiệm có một ngọn đèn treo dưới mái hiên, chiếu sáng mảng đêm đen trước cửa. Có thể thấy rõ màn mưa như như sợi, đan xen vào nhau. Theo mưa rơi, gió cũng lớn hơn, thổi vào trong tiệm.

Trình Nặc chỉ mặc mỗi áo len mỏng, ban ngày nhiệt độ cao nên mặc khá thích hợp, song bây giờ thì đã lạnh rồi. Ôm cánh tay, cô ngóng trong trời mau ngớt mưa.

Tông Lãng sờ áo khoác của mình, lúc anh đến thì trời mới chỉ mưa nhỏ, áo quần chỉ bị dính ướt một ít, mà này giờ anh vẫn cứ mặc trên người nên cũng gần khô rồi. Anh cởi áo, khoác lên người cô.

Trình Nặc chỉ cảm thấy đột nhiên trên người ấm lên, sau đó người thấy mùi thuốc lá thoang thoảng mà quen thuộc.

“Cám ơn.” Cô nói. Phía trong áo vẫn còn sót nhiệt độ cơ thể anh, “Anh không lạnh à?”

Tông Lãng ho nhẹ, “Thật ra thì có một chút.”

Trình Nặc toan vội cởi áo ra trả anh, nhưng lại nghe anh nói: “Hay là kéo cửa cuốn xuống đi? Không có gió thì sẽ không lạnh.”

Trình Nặc đáp: “Vây kéo xuống đi.”

Tông Lãng kéo cửa cuốn che gió, đúng là không còn thấy lạnh nữa. Rồi Trình Nặc đột nhiên phát giác, vì như thế mà thành ra hai người họ ở trong không gian kín mít.

Trong tiệm chỉ có một ghế, Tông Lãng nhường Trình Nặc ngồi. Anh đứng ở phía sau cô, dựa vào tủ quầy. Nhất thời im lặng không ai nói gì, không khí trở nên mập mờ hẳn.

Tông Lãng phá vỡ yên tĩnh trước, “Uống rượu không?” Anh hỏi.

“Hả?”

“Uống rượu làm ấm người.”

Trình Nặc muốn nói thật ra không lạnh đến thế, song lại nghĩ anh đã đưa áo khoác của mình cho cô rồi, chỉ mặc mỗi áo thun thì hẳn sẽ thấy lạnh. Thế là cô gật đầu.

Tông Lãng lấy rượu ở trong quầy ra, lại lấy máy gói đậu phộng cùng mấy túi chân gà cay ở trên quầy. Không có bàn, Trình Nặc liền nhường lại ghế mình ngồi. Xé hộp giấy lót xuống đất rồi ngồi lên.

Không có ly, Tông Lãng dùng nắp rượu rót cho Trình Nặc. Trình Nặc hỏi anh: “Vậy anh dùng cái gì?”

Tông Lãng vừa mở túi đậu vừa nói: “Nếu em không để ý thì anh uống trực tiếp ở chai, còn nếu để ý thì để lấy thêm chai khác.”

Một chai đã nhiều lắm rồi, mở chai nữa thì lãng phí quá., “Không cần đâu, tôi uống một hớp là được rồi.” Cô nói. Không nói là có để ý hay không.

Tông Lãng giơ chai lên nói với cô: “Chào mừng em đến cù lao Hà Diệp.”

Trình Nặc nói cảm ơn, giơ nắp chai lên ngửa đầu một hơi uống cạn. Rồi lại nhìn Tông Lãng, phát hiện anh cũng không cầm chai uống, mà là không biết lấy đâu ra hai chiếc ly dùng một lần.

Cô bất mãn nói: “Anh gạt tôi?”

Anh bật cười, miệng lại nói đau lòng, “Đau lòng quá, thì ra em lại ghét anh như vậy.” Lại rót gần nửa ly cho mỗi người.

Trình Nặc ngó lơ anh, nhặt đậu phộng ném vào miệng. Vẫn hay nghe người ta nói một hạt đậu phộng một ly rượu, cô toàn coi đó là bọm nhậu. Mà lúc này chính mình cũng học theo bọm nhậu, thế nhưng lại cảm thấy mùi vị cũng không tệ.

Lại nhặt một hạt đậu, nhìn anh một mình uống rượu.

“Vì sao em lại chuyển tới đây?” Anh hỏi.

Trình Nặc cũng uống một ngụm nhỏ, “Không biết. Vốn chỉ là đi ngang qua mà thôi.” Sau đó nói chuyện bất giác trông thấy tám ảnh

chụp nhà cũ ở khách sạn.

“Thế nên ngay ngày hôm sau em đã lên cù lao đi tìm nhà?”

Trình Nặc gật đầu, “Ừ, lúc đó đúng là kỳ diệu, rất rất muốn thấy được căn nhà kia nên mới đến tìm.”

Anh nhìn cô, trong mắt ẩn chứa ánh sáng.”Anh cũng cảm thấy rất kỳ diệu.” Dừng một hồi rồi lại nói: “Tối hôm đó, sau khi anh đưa em về khách sạn, thì sáng hôm sau lại tới, muốn gặp em, muốn xin cách liên lạc.”

Trình Nặc lấy làm lạ, “Vì sao?” Vào lúc đó, bọn họ chỉ có thể xem như là người xa lạ.

Anh đặt ly xuống: “Anh cũng không biết vì sao nữa, bụng dạ bảo sao thì làm vậy thôi. Nhưng ngày hôm sau anh chờ nguyên buổi sáng, cũng không chờ được em, đúng lúc lão Chu gọi điện thoại cho anh, nói tạm thời trong nhà ông ấy có việc gấp, nhờ anh thay ca, thế là đành phải đi trước.” Nói tới đây, anh nhếch môi cười, “Lúc đó anh cho rằng, đấy gọi là hữu duyên vô phận.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Có Tiến Triển

Trình Nặc nhớ anh từng nhắc qua ông Chu, chính là người lái phà. Cho nên hôm đó vào lần đầu tiên cô đi phà, người nói với cô không cần mua vé chính là Tông Lãng?

Cô trợn to mắt, “Hôm ấy lúc tôi lên phà, anh nhận ra tôi à?”

Anh gật đầu, “Dĩ nhiên nhận ra. Đáng tiếc em không nhớ anh.”

Anh lại nói tiếp, “Sau đó anh thay ca xong, về lại cù lao thì liền nghe nói chuyện em muốn mua nhà của bà cụ.”

“Em không biết tâm trạng lúc đó của anh đâu... Không dám tin em lại ở lại nơi này, cứ như số mệnh an bài vậy.”

Trong mắt anh càng lúc càng cháy bỏng, Trình Nặc thấy mà tim đập mạnh, chỉ biết cầm ly rượu lên tránh ánh mắt anh. Nhưng trong lòng lại có gì đó, càng lúc càng nóng.

“Ăn chân gà không?” Bỗng Tông Lãng đổi đề tài, đưa túi chân gà đã được xé đến.

Trình Nặc nhận lấy, nghe thấy anh nói tiếp: “Biết vì sao anh cứ ở đây không chuyển đi không?”

Cô lắc đầu, “Vì sao?”

“Vì anh thích nơi này.” Anh nói, “Anh lớn lên ở đây từ nhỏ, năm tám tuổi ông nội qua đời, là mọi người trong thôn đã cùng nuôi anh lớn. Lúc ấy, vừa đến giờ cơm, bất kể là nhà ai thấy anh thì cũng sẽ gọi anh đến ăn. Quần áo rách, các dì các bác sẽ lấy quần áo lúc nhỏ con mình mặc cho anh. Lúc ăn Tết, nhà này góp đôi giày, nhà kia cho mảnh vải, thế là anh có được bộ đồ mới để mặc rồi.”

“Trong lòng anh, từ lâu bọn họ đã như người nhà mình rồi. Nay họ đã già, sao anh có thể đi.”

Trình Nặc nhìn anh, cô nhớ mình đã từng hỏi anh vì sao lại ở lại đây, nhưng anh không nói. Thì ra lại có lý do ấm lòng tới vậy.

“Thật ra thì...” Cô nói: “Anh là người tốt.”

Anh cười, “Sao em có thể tùy tiện tin tưởng vậy được?”

Trình Nặc trừng anh, “Lại lừa tôi hả?”

Anh lắc đầu, “Không phải, là thật.”

“Anh thích em cũng là thật, tại sao em có thể dễ dàng tin anh là người tốt, nhưng lại không chịu tin anh thích em?”

Trình Nặc không biết phải trả lời thế nào, lại cầm ly lên tính rót rượu. Song anh ngăn lại, “Uống ít thôi, uống nữa lại say đấy.”

Tay anh nắm lấy cả ly lẫn tay cô. Trình Nặc muốn rút tay ra, nhưng anh lại càng nắm chặt, trong mắt đầy mong đợi.

“Cho anh một cơ hội nhé, được không?”

Trình Nặc cúi đầu, tim đập loạn. Cô muốn bắt lấy một tia lý trí, nhưng sao lại khó quá chừng.

“Nếu em từ chối, cả đời này anh không tìm được vợ nữa, em hẳn tâm vậy sao?”

Trình Nặc cắn môi trềng mắt, nhưng anh lại cười với cô. Rồi Tông Lăng rút ly trong tay cô ra, kéo tay cô đặt lên tim mình, để cô cảm nhận nhịp tim của anh, thỉnh thoảng, đập rất nhanh.

Hai người ngồi đối mặt nhau, Tông Lăng khẽ cúi đầu nhìn cô, dưới ánh đèn, cô đỏ bừng mặt, mắt hơi sụp xuống, lông mi khẽ khàng lay động. Đôi môi bị cô cắn vừa sáng bóng lại đỏ thắm.

Cổ họng anh căng ra, thử tiến tới. Đến lúc sắp chạm vào cánh môi mịn màng kia thì cô lại nghiêng đầu né tránh.

Trình Nặc rất mâu thuẫn, không biết tâm tình xúc động bây giờ của mình là vì gì. Lý trí nói cô biết phải cách xa, thế nhưng trái tim lại kéo cô đến gần. Cô vừa sợ, lại vừa mong đợi.

Mưa bên ngoài đã ngớt, nhân lúc vẫn còn tỉnh táo, cô đứng lên, nói với vẻ có phần hốt hoảng: “Đi thôi.”

Một lần nữa lại bị cô uyển chuyển từ chối, ngực Tông Lăng lại càng khó chịu. Anh đi theo, níu vai cô lại để cô nhìn vào mắt mình.

“Anh biết chuyện ly hôn nhất định đã để lại bóng đen trong em, nhưng em không thể vì một lần ly hôn mà không dám yêu nữa, chẳng lẽ em định ở một mình cả đời sao?”

Trình Nặc hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên, nói: “Đúng thế, tôi muốn ở một mình cả đời.”

Tông Lăng bị cô làm cho nổi đóa, “Sao em lại cứng đầu thế!”

“Nếu em dám nói em không có chút cảm giác nào với anh, vậy sau này anh sẽ không làm phiền em nữa.”

“Đúng, tôi không có chút...”

Tông Lãng cúi người, lấp kín miệng cô.

Anh hôn rất đột ngột, không có kỹ thuật, chỉ là chặn miệng cô lại không để cô nói nữa mà thôi.

Trình Nặc đi từ kinh sợ đến ngỡ ngàng, rồi lại đến không thể hô hấp, cô giãy giụa đẩy anh ra, há miệng hít thở.

“Anh muốn dùng cách này giết chết tôi đấy à?” Lấy lại hơi thở, cô buồn bực nói.

Tông Lãng ngẩn người, áy náy nói: “Xin lỗi, anh, anh không biết hôn.”

Trình Nặc vốn đang tức giận, nhưng vì câu này mà không còn xụ mặt nữa, phì một tiếng bật cười.

Thấy cô cười, rốt cuộc lòng anh cũng thả lỏng. Không tức giận là tốt rồi, không tức giận, chứng tỏ anh còn có cơ hội. Có điều cảm xúc vừa rồi đẹp quá, nhìn đôi môi đỏ bồng của cô, anh muốn thử lại lần nữa.

Vừa nghĩ thế là làm ngay.

Lần này có kinh nghiệm rồi, anh biết ngoài đôi môi kia, bên trong còn có thứ hay ho hơn, cố chấp chui vào, cùng cô dây dưa.

Trình Nặc được anh ôm chặt vào lòng, không tránh thoát được, chút ít lý trí còn sót lại cuối cùng đã biến mất dưới sự mạnh mẽ của

anh. Cơ thể dần mềm oặt vô lực. Như chiếc thuyền nhỏ đang phiêu bạt nơi biển rộng mênh mông, gặp phải bão táp chìm nổi theo sóng cả, sợ con sóng tiếp theo sẽ quật ngã thuyền, cô đành phải bám víu lấy cổ anh, tìm một điểm tựa cho mình.

Không biết qua bao lâu sau, anh mới kết thúc nụ hôn này, chôn vào hõm cổ cô thờ đốc, thấp giọng nói bên tai cô: “Đây là nụ hôn đầu của anh.”

Giọng run rẩy như đang hết sức nhẫn nhịn gì đấy. Thậm chí Trình Nặc còn mơ hồ phát giác sự thay đổi trên cơ thể anh, tai đỏ bừng trong nháy mắt, muốn đẩy anh ra nhưng cơ thể vẫn mềm xiu.

Tông Lãng ôm chặt cô hơn, vẫn chưa thỏa mãn, thấp giọng dụ dỗ: “Một lần nữa thôi có được không?”

Trình Nặc vội vùi mặt vào ngực anh, mọi hô hấp đều là mùi vị của anh. Song trong đầu đã tỉnh táo lại chừng nào. Vì một thoáng động tình mà ảo não.

Đến khi dưới chân đã có lại lực, cô đẩy anh ra, cúi đầu không nhìn anh, “Hình như mưa nhỏ rồi, về thôi.”

Tông Lãng có chút không muốn, nhưng vẫn nghe theo, khàn giọng nói: “Được, anh đi mở cửa.”

Kéo mở cửa cuốn, gió lạnh liền ủa đến làm Trình Nặc rùng mình. Mưa đã nhẹ hạt hơn trước đó nhiều, Trình Nặc cởi áo toan trả lại anh.

Tông Lãng không nhận, vẫn khoác lên người cô: “Anh không lạnh.” Không chỉ không lạnh, mà trong cơ thể còn có ngọn lửa đang tỏa ra ngoài.

Đứng dưới mái hiên, Tông Lãng khóa kỹ cửa rồi đưa cô về trước. Mưa rơi nhiều, nước còn đọng lại trên đá xanh. Trình Nặc mặc giày thể thao, chỉ dám nhón chân chứ không dám đạp thẳng.

Mà vừa hạ chân thì chắc chắn giày sẽ ướt hết.

Tông Lãng chuyển áo khoác trên người cô lên đỉnh đầu, áo của anh cũng khá to, che kín nửa thân trên cô đi. Sau đó một tay đỡ sau lưng cô, tay kia vòng qua sau đầu gối cô, ôm lấy cô như ôm đứa trẻ, để đầu cô nằm trên vai mình.

Trình Nặc bị động tác đột ngột của anh dọa, sợ hãi kêu lên, “Anh làm gì thế, mau buông tôi ra.”

Anh cười nói: “Đưa em về đây. Đừng lộn xộn nữa, như thế sẽ không bị ướt.” Nói rồi chạy vọt vào màn mưa.

Trình Nặc thử ngọ nguậy, anh ôm rất chặt, không thể này giãy giụa được, “Anh để tôi xuống đi, tôi tự đi được.”

Anh không chịu: “Chỉ mấy bước là đến rồi, bám chắc nào.”

Đường trơn dễ trượt, Trình Nặc cũng không dám giãy mạnh, sợ làm anh ngã. Tới tận khi vào sân nhà chú Lưu, anh mới đặt cô xuống.

Trình Nặc trả áo lại cho anh, “Anh cũng về đi.”

Anh ừ đáp, “Anh nhảy tường về.”

Cô nói được, “Vậy tôi vào đây.”

Tông Lãng níu tay cô lại, cúi đầu lại gần cô, “Đồng ý với anh, đừng nghĩ nhiều quá có được không? Hãy nghe theo cảm giác trong

tim em.”

Trình Nặc ngạc nhiên, không hiểu vì sao anh lại biết mâu thuẫn của cô.

Anh khẽ cười, “Vừa nãy lúc hôn em, em chủ động thế mà. Anh biết là em cũng thích anh, chẳng qua em nghĩ quá nhiều trong đầu nên đã khiến bản thân sợ hãi.”

Trình Nặc xấu hổ, “Ai chủ động chứ?”

Anh cười: “Anh chủ động, được chưa nào? Vào nhà đi.”

Cửa chỉ khép lại chứ không khóa, Trình Nặc rón rén đẩy cửa đi vào, nói khẽ với anh: “Anh đi nhanh lên đi.”

Tông Lãng gật đầu, đợi cô khóa kỹ cửa, đi vào sân, rồi cho đến khi đèn tầng hai mở sáng thì mới rời đi, trực tiếp nhảy qua tường rào ở nhà chú Lưu. Tâm trạng vui sướng như chàng trai lứa tuổi mười tám mười chín, lần đầu tiên hôn cô gái mình thương.

À, đúng là lần đầu tiên của anh. Anh bật cười vì mùa xuân lững thững đến muộn.

Trình Nặc vừa lên lầu là chạy đến ngay cửa sổ nhìn qua sân nhà Tông Lãng, thấy anh vào sân thì vội rời khỏi cửa sổ.

Cô ngã vật xuống giường, hai tay che mặt, trong đầu toàn là hình ảnh khi anh hôn cô. Trở mình, cô vùi mặt mình vào trong chăn.

Lúc anh hôn, cơ thể của cô có phản ứng. Chính vì thế nên cô mới cảm thấy xấu hổ, cô nghĩ chắc hẳn đây là bản năng rồi, đây nhất định là bản năng cơ thể. Cô là một người phụ nữ bình thường,

ngoại hình của Tông Lăng ổn như thế, cô động tâm cũng là phản ứng bình thường đúng chứ? Nếu như anh thay một gương mặt khác, hoặc giả biến thành tên mập thì nhất định cô sẽ không có phản ứng này, việc này không liên quan gì đến việc có thích có yêu hay không cả, chẳng qua chỉ là bản năng cơ thể phái nữ mà thôi.

Tính toán thử, cô cũng sắp ba mươi rồi, không phải có câu ba mươi mạnh như hổ à? Từ năm ngoái sau khi sinh non, cô và Lâm Dĩ An gần như chưa hề có cuộc sống vợ chồng với nhau, nên, nên bây giờ có đói khát một xít, cũng là bình thường nhỉ...

Tìm một lý do mình có thể tin, nhất thời trong lòng thoải mái hơn nhiều. Cầm quần áo ngủ đi xuống lầu rửa mặt, lúc lên lại, cô chợt thấy Tông Lăng đứng bên cửa sổ nhà đối diện.

Anh đã thay bộ đồ khác, mặc áo ba lỗ màu trắng. Đúng là không biết sợ lạnh, Trình Nặc nghĩ. Có điều, anh mặc áo ba lỗ lại càng để lộ vai rộng eo thon...

Ý thức được mình đang suy nghĩ lan man, Trình Nặc vội kéo rèm cửa lại, tắt đèn ngủ. Điện thoại rung lên, cô mở ra nhìn, là tin nhắn chúc ngủ ngon đến từ Tông Lăng.

Nghĩ ngợi một lúc, cô cũng gửi lại nhắn chúc ngủ ngon. Hít sâu một hơi để lòng lắng lại, nhưng nhắm mắt rồi mà vẫn chẳng ngủ được, trong đầu thoáng hiện lên khung cảnh lần cô khâu nút áo giúp anh, nhớ đến phần bụng rắn chắc khi anh cởi áo ra.

Không biết sờ lên sẽ có cảm giác gì...

Suy nghĩ như thế, cô lại thẹn thùng đỏ mặt.

Trời ạ, sao cô lại trở thành thế này chứ, chẳng lẽ vì lớn tuổi mà vất luôn cả tiết tháo rồi sao?!

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Linh Mới Vào Nghề Phát Uy

Một đêm không ngủ ngon, sáng hôm sau dậy cả người Trình Nặc cứ uể oải.

Lúc ăn sáng, đột nhiên thím Ngô xin số điện thoại của cô, nói ngộ nhờ có chuyện gì thì cũng tiện liên lạc, Trình Nặc không do dự mà cho ngay.

Bữa sáng ở nhà thím Ngô đa phần toàn là cháo, rồi thêm vào mấy quả trứng gà nhà, đủ dinh dưỡng lại đơn giản. Trình Nặc còn chưa ăn xong trứng gà thì Tông Lãng đã đến.

Thím Ngô hỏi anh: “Ăn sáng chưa?”

Tông Lãng cười hì hì đáp: “Chưa ạ, nên cháu mới tới ké bữa sáng đây.”

Thím Ngô cười máng thẳng nhóc thối, rồi vào bếp múc cháo cho anh.

Tông Lãng ngồi đối diện với Trình Nặc, nhìn cô cười. Trình Nặc ho khẽ một tiếng, ý bảo chú Lưu vẫn còn đây.

Chú Lưu ăn cháo, mắt lướt qua lướt lại trên mặt hai người. Tự giác phát hiện được chuyện không phải, chú cười khà nói với Trình Nặc: “Chú ăn no rồi, ra ruộng một lát rồi tí nữa sẽ đến nhà cháu.”

Trình Nặc đáo vâng, “Muộn chút cũng không sao đâu ạ.” Hôm nay chỉ cần lấp cửa sổ, không còn bận lắm.

Chú Lưu cười liên tục nói được rồi vác cuốc ra khỏi cửa.

Chú Lưu vừa đi, Tông Lãng lại đổi chỗ ngồi ngay, ngồi xuống bên trái Trình Nặc, nhanh chóng thơm lên má cô một cái.

Anh vừa về lại chỗ cũ thì thím Ngô bưng cháo lên, “Cháu đây, từ nhỏ tới lớn toàn có lộc ăn, cũng may là nấu nhiều một bát đấy.”

Tông Lãng nhận lấy, “Cám ơn thím ạ.”

Thím Ngô nói: “Có một bát cháo thì cám ơn làm gì.” Lại ngồi xuống ăn tiếp, bỗng phát hiện thấy Trình Nặc đỏ mặt, bèn hỏi cô: “Sao cháu đỏ mặt thế, bị bệnh hả?”

Trình Nặc vội vã lắc đầu, “Không có ạ, có thể do cháo nóng quá.”

Vừa nói vừa hậm hực đập Tông Lãng ở dưới bàn.

Tông Lãng hừ khế, ngoài mặt tuy vẫn bình thường nhưng trong lòng lại nở hoa.

Ăn sáng xong thì sang nhà bắt đầu làm việc. Trình Nặc cố ý đi trước, vì không biết phải đối mặt với Tông Lãng như thế nào. Lúc đi ngang qua tiệm bán thì đột nhiên nghĩ tới, tối qua cô và anh có lấy mấy gói đậu với chai rượu, vẫn chưa thu dọn, hơn nữa cũng chưa trả tiền, không biết chủ tiệm nhìn thấy có tưởng là trộm không.

Tiệm bán đã mở cửa, cô chạy vào xem, những thứ được đặt trên ghé tối qua đã được dọn sạch sẽ, thế là cô dựa theo giá của những món đã lấy hôm qua mà cho tiền vào trong hộp giấy.

Tông Lãng vẫn luôn đi theo sau cô, thấy thế liền nói: “Không cần đâu, buổi sáng lúc mở cửa anh đã trả tiền rồi.”

“Anh mở cửa?” Trình Nặc lấy làm lạ hỏi, chợt nhớ ra tối qua cũng là anh khóa cửa. Có điều lúc đó đầu óc cô đang rối bời nên không để ý.

Tông Lãng lấy chìa khóa ở trong túi ra cho cô xem, “Chủ tiệm đi công tác rồi nên nhờ anh giúp.”

Trình Nặc ò lên một tiếng, vòng qua anh tính đi tiếp, nào ngờ lại bị anh nắm lấy tay, trong lòng nhất thời phát hoảng, “Làm gì thế?”

Anh vừa nhéo tay cô lại vừa xoa, cười nói: “Không có gì cả, chỉ là muốn dặt tay em thôi.”

Cô rút tay về toan đi, rồi lại dừng lại, nói với anh: “Anh có thể đừng như vậy được không?”

Anh không hiểu, “Như thế nào?”

“Hờ cái là làm chuyện không phù hợp, không phải anh đã nói, thích chỉ là chuyện của anh thôi à?”

Nụ cười trên mặt Tông Lãng dần biến mất, “Nhưng tối qua...” Tối qua hôn cũng hôn rồi, cô lại còn chủ động như thế, vậy mà bây giờ lại nói anh không phù hợp?

Trình Nặc đút hai tay trong túi, cố giữ bình tĩnh, “Chỉ là hôn thôi mà, có tính là gì đâu.” Nói rồi sải bước đi ra ngoài, sợ mình đỏ mặt sẽ không che giấu được căng thẳng.

Tông Lãng thẫn thờ, hôn thôi mà, có tính là gì đâu? Cô nói hôn môi không tính là gì sao? Đó là nụ hôn đầu của anh, hai mươi tám năm qua lần đầu dâng hiến, thế mà lại bị cô xem thường như thế. Anh đè nén lửa giận đuổi theo.

Trình Nặc chột dạ, chân bước nhanh hơn. Lúc Tông Lãng đuổi kịp cô thì đã gần đến nhà cũ rồi. Anh kéo tay cô, cũng không nói gì mà một đường đi thẳng. Vào sân, mấy người chú La vẫn chưa tới, cửa khép hờ, Tông Lãng kéo thẳng cô vào phòng.

“Anh làm gì thế?” Trình Nặc buồn bực nói, tay bị anh kéo đau.

Tông Lãng nhìn vào mắt cô, ngực phập phồng lên xuống, “Không tính là gì đúng không, vậy thì hôn thêm mấy lần đi.” Nói rồi cúi đầu hôn lên môi cô.

Loại chuyện hôn môi này, Tông Lãng không chỉ nghiện mà còn có niềm vui ham học. Lần nào cũng có thể phát hiện được bí ẩn mới, làm anh chỉ muốn học mãi không ngừng.

Hôn xong, Trình Nặc mềm nhũn dựa cả người vào anh, đến đứng cũng không vững. Anh ôm eo cô, nói bên tai cô: “Đồ nói dối.”

Rõ ràng anh vừa hôn là cô nhũn như con chi chi, còn nói không tính là gì nữa chứ.

Trình Nặc ảo não, cách lớp áo cắn lên ngực anh một cái, nghe thấy anh hừ vì đau thì mới hài lòng.

Trong lòng lại sợ hãi, hình như cô thích cảm giác được anh hôn, thậm chí là muốn nhiều hơn. Cô đã đói khát tới trình độ đấy rồi sao?

Ở ngoài sân truyền tới động tĩnh, Trình Nặc vội đẩy anh ra, sửa lại tóc, thấp giọng nói: “Anh mau ra đi.”

Tông Lãng bất động, nhìn cô nói: “Trừ khi em đồng ý với anh.”

“Đồng ý cái gì?”

“Đến với anh.”

Trình Nặc nghiêng đầu, né tránh ánh mắt nóng bỏng của anh, “Tôi không...”

Còn chưa dứt câu thì anh lại hôn xuống, Trình Nặc sợ tới nỗi tim dâng lên cuống họng. Cô có thể nghe thấy rõ tiếng bước chân trong sân, đang đi tới cửa bên này. Thế là đành gạt đầu lia lịa, đẩy anh ra.

“Đồng ý rồi?” Tông Lãng hỏi, đôi mắt vẫn lấp lánh như thế, “Không đồng ý là tôi hôn tiếp, dù sao em cũng không quan tâm tới cái hôn mà.”

“Đồng ý đồng ý, anh đi nhanh lên đi!” Trình Nặc thấp giọng nói.

Cửa bị người ta đẩy ra cái két, Tông Lãng nghiêng người chặn tầm nhìn của người đi vào, nói: “Chú La, cháu tìm búa cả buổi mà không thấy đâu, không biết có bị mất không.”

Chú La sững sốt, “Không đâu, chiều qua chú còn dùng mà.”

“Cháu tìm khắp phòng mà không thấy đâu, hay là đi ra sân tìm thử xem? Lát nữa lấp kính còn phải sử dụng nữa.”

Anh đẩy chú La ra sân tìm búa, một tay ra dấu ở sau lưng, bảo Trình Nặc rời đi.

Trình Nặc trợn mắt nhìn bóng lưng anh, lại nhanh chóng từ cửa sau chạy xuống phòng bếp. Đến lúc mấy người chú La chuẩn bị lắp cửa sổ thì cô mới dám đi ra.

Đêm qua mưa lớn như thế mà sáng hôm nay trời rất trong, nắng vàng rực rỡ. Cũng may trong sân dùng gạch xanh và đá lát nên không có bùn, nếu không thì khắp nơi đã dính bùn rồi. Có điều mấy thứ đồ chất ở sân trước đều đã ướt sũng.

Trình Nặc đem đồ ra phơi. Đợi đến khi sửa nhà xong, bao giờ rảnh rang cô sẽ từ từ sửa mấy thứ đồ cũ này.

Tông Lãng chạy đến hỏi cô: “Sắp lắp cửa sổ rồi, em không đi chụp ảnh à?”

Trình Nặc vội nhảy lên, khoảnh khắc quan trọng như thế, dĩ nhiên phải chụp rồi. Mới vừa đứng vững, tay sờ điện thoại trong túi thì lại bị anh mỗ một cái lên mặt.

“Anh!” Cô căng thẳng nhìn vào nhà, mấy người chú Lưu đang lắp cửa sổ ở tường nhà bên trái, không thấy được bên này. Đến khi nhìn lại thì Tông Lãng đã chạy đi.

Cô vươn tay lau đi nước bọt không tồn tại trên mặt, rõ ràng là tức giận, nhưng trong lòng lại như có nồi nước đường đang sôi ùng ục nổi bong bóng.

Đi qua chụp ảnh, đang lắp khung cửa đầu tiên, chú La và bác Ngô đỡ, chú Lưu và Tông Lãng cố định. Trình Nặc chĩa ống kính về phía cửa sổ chụp mấy tấm, không khỏi chụp lại Tông Lãng đang làm việc. Trong ống kính, anh đang cười với cô, trong mắt phản chiếu trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, sáng loáng lại trong veo.

Trình Nặc thất thần, mãi vẫn không bấm nút chụp ảnh. Cho đến lúc chú Lưu gọi cô: “Này Tiểu Trình, cũng chụp cho chú một tấm đi.” Nói rồi giơ tay chữ V, nở nụ cười chật phác thật thà.

Trình Nặc hoàn hồn, đáp một tiếng, ngón tay nhanh chóng bấm nút chụp, chụp cho chú Lưu mấy tấm. Rồi lại chọn ra vài tấm đăng lên weibo.

Cửa sổ được lắp rất nhanh, chỉ mất một giờ đã lắp xong tám khung cửa lên tường. Ánh nắng từ bên kia xuyên qua ô cửa chiếu vào, bụi bặm nhảy múa trong chùm sáng rơi xuống gạch xanh trên nền nhà. Trình Nặc đứng trong chùm sáng, khẽ ngẩng đầu, nhắm mắt cảm nhận ánh nắng chan hòa ngày thu, yên ắng lại tốt đẹp.

Bỗng “Tách” một tiếng, Trình Nặc ngoái đầu nhìn. Không biết Tông Lãng đứng bên cạnh cô từ lúc nào, đang cầm điện thoại chụp ảnh cho cô.

“Anh làm gì thế?” Cô đi tới, toan cướp lấy điện thoại của anh.

Tông Lãng giơ cao tay, không để cô với tới.

“Chỉ chụp một tấm thôi, em yên tâm, anh không đăng lên weibo đâu.”

Bên chú Lưu đã lắp cửa sổ xong, chuẩn bị đi dỡ mặt tường ở trong phòng. Sau khi phá vách ngăn, từ cánh cửa sổ nhỏ có thể thấy hết mọi thứ ở trong phòng. Qua cửa sổ Trình Nặc thấy bọn họ đang đi tới đi lui, sợ bị nhìn thấy nên cũng không tranh với Tông Lãng.

“Xóa đi.” Cô thấp giọng nói.

“Không xóa.” Vừa nói vừa tiến lại gần bên tai cô: “Để lại từ từ ngấm.”

Mặt Trình Nặc bắt giác lại đỏ, Tông Lăng thấy thế thì cười cười, đúng lúc chú Lưu gọi anh, anh đáp lại rồi đi ra ngoài, không quên dặn cô: “Nấu cơm nhanh lên đi, đói bụng lắm rồi!”

Trình Nặc nhìn đồng hồ, đã mười giờ rồi, đúng là đã đến giờ nấu cơm.

Hôm qua lúc mua đồ ăn, cô có thấy ngó sen, nhất thời thèm thường nên mua mấy đoạn về, tính làm ngó sen nhồi gạo nếp. Sợ chậm trễ nấu ăn nên cô chêm lửa cả lò đất.

Chọn toàn là ngó sen già, sau khi nấu chín sẽ bột, dễ ăn hơn. Lúc sáng cô đã ngâm gạo nếp rồi, lúc này rửa sạch, cắt cuống ngó sen, dùng đũa nhồi nếp vào trong ngó sen. Nhồi đầy ụ cả cục, lại dùng tăm xuyên qua cuống đậy lại. Mọi thứ đã chuẩn bị đầu vào đấy, đặt trong nồi lớn nấu, bỏ thêm đường đỏ và đậu đỏ, như thế thì ngó sen sẽ ngả màu đỏ, trông sẽ ngon miệng hơn.

Khi đã chuẩn bị xong ngó sen thì cô nấu với lửa nhỏ, sau đó mới đi nấu cơm.

Mấy người chú Lưu định buổi chiều dỡ xong mặt tường, đến mai là có thể xây tường, rồi ngày một lấp cửa sổ, coi như xong công trình.

Lúc nấu cơm Trình Nặc suy nghĩ, ngày mai để đội thi công nghỉ ngơi trước một ngày đi, vì sáng nay cô có nghe thím Ngô nói, trời đổ mưa, trong ruộng mọc rất nhiều cỏ. Vừa hay nghỉ một ngày, các chú bác cũng bận chuyện trong nhà mình, cô cũng tiện lên thành phố

mua đồ cần mua. Nếu không trong lòng cứ bần khoản mà không làm thì sẽ khó chịu lắm.

Giữa bữa ăn, cô nói ra ý định của mình, bọn họ cũng đồng ý. Tông Lăng nghe thế thì cười nói với cô: “Trùng hợp quá, ngày mai anh cũng phải lên thành phố một chuyến.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Cô Gái Của Anh

Đến chiều thì cũng nấu xong ngó sen, Trình Nặc cắt thành từng khoanh nhỏ, múc mỗi người một tô cho đội thi công ăn lót dạ, lại đi đưa một ít cho thím Ngô, thím cũng khen cô nấu ngon. Thím Ngô còn nói: “Nếu giờ có Tiểu Hải ở đây thì tốt quá, thằng bé thích ăn món này nhất đấy.”

Trình Nặc cười lúng túng, sợ thím Ngô nói thêm gì đó nên vội chào ra về.

Đến chiều rảnh rỗi, Trình Nặc lại giúp chuyển gạch ngói. Máy người chú La đã lớn tuổi mấy chuyện trèo lên trèo xuống thế này đều do Tông Lăng làm. Mặt tường bên trên phải đứng trên giá mới tháo được. Vì gạch đều phải để lại dùng nên không dùng búa đập, mà chỉ tách từng viên ra. Anh đứng trên gỗ một viên rồi ném xuống, chú Lưu đón lấy rồi đưa cho người sau, cứ thế chuyển viên này tới viên khác.

Trình Nặc nhìn mà thấy thần kỳ, thế là quay một đoạn video, thuận tiện đăng lên weibo.

Đến gần tối khi kết thúc công việc, mặt tường này đã được dỡ toàn bộ. Trước khi rời đi, mấy người chú La chung tay chuyển đồ đạc trong phòng như giường, tủ ra gian nhà chính, sợ lỡ trời trở mưa thì sẽ bị ướt.

Sau khi các chú bác rời đi, Trình Nặc dọn dẹp một lúc, lại cầm bát múc ngó sen nhồi gạo nếp, tính mang tới nhà thím Ngô. Tông Lãng không đi, giương mắt nhìn chiếc bát trong tay cô.

“Buổi tối anh không ăn cơm.” Anh nói.

Trình Nặc đưa bát cho anh, “Muốn ăn à?”

Tông Lãng gật đầu, đưa tay nhận bát, nhưng Trình Nặc lại rút về, “Xóa hình đi rồi cho anh ăn.”

Anh thờ dãi, luyên tiếc rời mắt khỏi chiếc bát, “Được rồi, vậy anh chịu đói vậy.”

Trình Nặc đi vòng qua anh, đi ra ngoài, “Thế thì anh cứ nhịn đi.”

Tông Lãng đi theo sau cô, hỏi: “Mai mấy giờ đi, chúng ta đi cùng.”

Trình Nặc nói: “Không cần, anh cứ bận việc của mình đi, tự tôi đi được.”

“Vì sao?”

Trình Nặc lấy làm lạ, “Vì sao cái gì?”

Anh chắn trước mặt cô, cản đường lại: “Vì sao không đi cùng anh?”

Cô hỏi ngược lại: “Vì sao phải đi cùng anh?”

Tông Lãng nghẹn ngào, “Em, em sáng nay đã đồng ý với anh rồi còn gì?”

Không nhắc tới còn đỡ, nhắc tới rồi Trình Nặc lại tức điên lên, rõ ràng lúc sáng là anh cố ý ép cô, “Đồng ý cái gì, tôi không nhớ.”

“Em, em!” Chết rồi vẫn cứng mồm. Nhưng cũng không dám làm gì nữa, sợ cô trở mặt.

Đến nhà thím Ngô, Tông Lãng lại mặt dày ăn chùa, anh nói với thím: “Thím à, mấy ngày nay bận rộn, về nhà có một mình cũng lười nấu cơm. Hay là cháu trả tiền rồi ăn ở nhà chú thím luôn được không?”

Thím Ngô mắng anh: “Cháu đang xem thường thím hay xem thường chú đấy, nhà còn thiếu đĩa của cháu hả? Lại còn trả tiền nữa!”

Tông Lãng cũng biết thím sẽ không nhận, cười nhạt: “Cháu sai rồi, vậy cháu sẽ mang cái miệng tới ăn vậy.”

“Được, không phải chỉ là nhiều thêm một bát thôi sao.”

Trình Nặc nghe thấy, thảm nghĩ đúng là mặt dày.

Buổi tối, Trình Nặc dựa theo những gì Bạch Nguyên đã dạy cô, gộp hết những ảnh chụp trong mấy ngày qua làm thành video rồi đăng lên weibo. Cô cũng không biết làm lắm, vừa làm vừa tra ghi chú ngày hôm đó, còn phải lên search baidu, một video mà làm hơn hai tiếng.

Lúc gấp laptop thì đồng hồ đã chỉ gần mười giờ, Trình Nặc đuổi người, chuẩn bị tắt đèn ngủ. Vừa ngoái đầu lại thì phát hiện ở đối diện có người.

Tông Lãng nằm dài trên bệ cửa, một tay cầm thuốc, đang nhìn cô.

Sau bữa cơm chiều, Tông Lãng nói phải đến lều lớn một chuyến, lúc cô rửa mặt lên lầu thì anh vẫn chưa về, đèn nhà đối diện tối om. Nên cô cũng chẳng để ý mấy, ngồi ở bàn bên cửa sổ may mò làm video. Không phát giác được anh về lúc nào, lại đứng ở đó bao lâu rồi.

Thấy cô để ý tới mình, Tông Lãng vẫy tay với cô. Trình Nặc liền kéo rèm cửa lại, lờ anh đi. Sau đó tắt đèn lên giường.

Vừa nằm xuống, thông báo Wechat vang lên.

Tông Lãng: Vẫn chưa nhìn đủ.

Trình Nặc không trả lời. Anh lại gửi ảnh đến, mở ra nhìn, là tấm ảnh anh chụp khi cô đang đứng trong phòng. Ảnh chỉ chụp đến ngang gò má, trùng hợp là ánh sáng rất hài hòa, rất có cảm giác nghệ thuật.

Anh lại nhắn tới: Cô gái của anh, xinh đẹp quá!

Đồ không biết xấu hổ! Trình Nặc trợn mắt nhìn màn hình, gõ năm chữ kia rồi lại xóa đi, quyết định không thèm để ý tới anh nữa. Trong lòng rối loạn, sợ chỉ một chút sơ sẩy là sẽ bị anh làm trật nhịp.

Để điện thoại về chế độ im lặng, cô không quan tâm nữa. Nhưng điện thoại lại rung lên, không nhịn được, cô vẫn mở ra xem, là tin nhắn chúc ngủ ngon từ anh.

Một đêm này, Trình Nặc ngủ rất ngon. Buổi sáng đang mơ màng thì bị báo thức điện thoại đánh thức. Cô trở mình ngủ tiếp, lại phát

giác bên ngoài khung cửa là ánh nắng rực rỡ. Trình Nặc vội bỏ dậy, hôm nay phải lên thành phố, có nhiều đồ cần phải mua đây, cô lại không quen đường, vẫn nên đi sớm thì hơn.

Xuống giường duỗi mình vươn vai, cô kéo cửa sổ ra theo thói quen, liền trông thấy cửa sổ nhà đối diện mở rộng, người nọ đứng trong nắng ban mai, nở nụ cười còn rực rỡ hơn ánh mặt trời.

“Chào buổi sáng!” Anh hô lớn với cô.

Trình Nặc sợ bị vợ chồng chú Lưu nghe phải, vội vã làm động tác suýt với anh. Anh lại nói: “Chú thím đã xuống ruộng từ sớm rồi, đồ heo lười!”

Biết họ không có ở đây, Trình Nặc yên tâm hơn, cũng lớn tiếng đáp lại anh: “Ai là heo lười hả, anh không đi à!”

“Anh đang đợi em mà.”

Giờ Trình Nặc mới thấy, anh ăn mặc rất gọn gàng, không có dáng vẻ như mới rời giường. Cô vừa nói: “Ai cần anh đợi.” vừa kéo rèm cửa lại, lui vào góc khuất mà đối diện không nhìn thấy rồi mới dám thay quần áo.

Thay xong xuống lầu rửa mặt, vừa ra tới gian nhà chính thì Tông Lăng đã đến.

Vừa nãy cách cửa sổ đã thấy có vẻ gì đó không đúng, bây giờ mặt đối mặt thì cô mới phát hiện ra, hôm nay anh ăn mặc không giống bình thường, mặc âu phục màu xanh đậm, bên trong là áo sơ mi trắng, cổ áo để mở hai nút. Quần áo rất vừa người, tôn lên vóc dáng của anh, trông càng có tinh thần hơn.

Chỉ là thay bộ đồ khác thôi mà lại như đổi thành người khác vậy. Lập tức từ công nhân biến thành nhân sĩ tinh anh trong xã hội. Làm Trình Nặc cảm thấy xa lạ.

Cô không khỏi nghĩ, mặc như thế là đi coi mắt à?

Lại cúi đầu nhìn bản thân, cô không đem theo nhiều áo quần, mặc đi mặc lại có mấy bộ đó. Hôm nay vì ra ngoài nên đã cố ý chọn chiếc áo khoác dài mỏng màu xanh lam mà bình thường không hay mặc, bên trong là áo thun màu trắng cùng quần jean bó, đi thêm đôi giày da đế bằng. Rất bình thường, bình thường tới nỗi ném vào đám đông là lọt thỏm luôn trong đấy.

Tông Lãng đi về phía cô, ngượng ngùng hỏi: “Mặc bộ này trông có được không?”

Trình Nặc gật đầu, không trả lời. Lúc vào phòng vệ sinh rửa mặt thì nghe thấy tiếng bước chân anh đi xuống bếp, chắc là tìm đồ ăn rồi.

Đến khi đi ra, Tông Lãng đã múc hai bát cháo, còn có cả một đĩa đồ ăn, đang ngồi chờ cô.

Thấy cô ra, anh bèn nói: “Chắc chắn thím Ngô biết anh sẽ đến ăn sáng nên trong nồi dư lại rất nhiều cháo.”

Vừa nói vừa bóc trứng gà, bóc vỏ rồi đưa cho cô, “Sáng nay anh đến nhà hàng có việc, xong xuôi cũng đúng lúc có thể đi mua đồ cùng em.”

Trình Nặc ngồi xuống ăn, “Anh cứ ăn của anh đi, tự tôi đi được mà, dù sao mấy thứ vật liệu xây dựng thì cửa hàng sẽ giao tận nhà mà.”

Anh lại bóc một quả trứng cho mình, hai căn ăn hết, “Anh biết người, có thể giảm giá.”

“Sao người nào anh cũng quen cả thế?”

Anh nhướn mày nhìn cô, “Nhiều bạn thì dễ đi đường chứ sao.”

Trình Nặc nghĩ, mình và anh không phải là một kiểu người. Anh thích kết bạn, còn cô không thích xã giao, nhiều năm như thế mà chỉ có mỗi Đình Gia là bạn, nhưng bây giờ thì ngay cả một người cũng không có.

Ăn sáng xong, Trình Nặc thu dọn bát đĩa rồi cả hai cùng đi đến bến phà. Trên đường gần như chẳng có lấy một bóng người, đến nơi rồi vẫn phải đợi. Máy lần Tông Lãng muốn nắm tay cô nhưng đều không được như ý.

Cô luôn né tránh anh, anh cũng không dám tiến nhanh quá. Thở dài trong bụng, tự nhủ phải từ từ thôi.

Đợi ở bến một lúc thì phà mới tới. Chỉ có mấy người đến bờ bên kia, Tông Lãng vào buồng lái chào ông Chu một tiếng, lúc đi ra thì cũng sắp cập bờ rồi. Từ xa xa, Trình Nặc đã nhìn thấy một chiếc xe đen đậu trên bờ đối diện, bụng nghĩ hôm nay đâu phải cuối tuần, thế mà cũng có người đến chơi à.

Đến khi cập bờ, cuối cùng Tông Lãng cũng tìm được cơ hội, mượn cơ đi xuống phà không ổn định mà nắm tay cô, có điều cũng chỉ hai giây mà thôi, lúc lên bờ liền thả ra, sợ cô nổi giận.

Đi chưa tới hai bước thì nghe thấy tiếng còi xe. Cả hai đồng thời ngẩng đầu nhìn, có người thò đầu ra khỏi cửa chiếc xe màu đen kia, gọi Tông Lãng.

“Anh Lãng!”

Tông Lãng nhú mày có phần không vui, nói với người kia:
“Không phải đã nói không cần đến đón sao.”

Người trong xe mở cửa đi xuống, khoảng chừng hai lăm hai sáu tuổi, tóc xoăn dài, trang điểm nhạt, mặc áo lông màu trắng rộng thùng thình, áo trong khá dài, để lộ gấu váy xếp ly bên dưới, dáng người cao, đôi chân dài chỉ mặc vớ màu da mỏng tanh, đi thêm giày ống đế bằng.

Cô cười đi lên, “Còn không phải cố ý đến đón anh à, tối hôm qua em về quê rồi, sáng nay cũng đến trong cửa hàng, không phải là thuận đường sao, nên mới tới đây đây.” Lại hoạt bát nói: “Hôm nay lạnh chết đi được, sắp chết cóng tới nơi rồi, anh lái xe đi.” Vừa nói vừa đưa chìa khóa xe cho Tông Lãng.

Tông Lãng không nhận, chỉ nhìn Trình Nặc.

Trình Nặc không biết làm sao, trong lòng đột nhiên không thoải mái, nói với Tông Lãng: “Vậy anh đi trước đi, tôi bắt xe buýt đi là được.” Cô đã kiểm tra rồi, trên trời có xe buýt đi thẳng tới thành phố, chỉ cần đi một chuyến là có thể đến chợ vật liệu xây dựng.

Cô gái kia nói: “Đừng mà, nếu có quen nhau thì đi chung đi, dù sao xe cũng không nhiều người mà.”

Trình Nặc cười nói cảm ơn, “Không dám làm phiền, đi xe buýt thuận lợi hơn.”

Thấy cô cứ muốn phủi sạch sẽ quan hệ với mình, Tông Lãng vừa khó chịu lại đau lòng, nhưng không tiện dây dưa với cô ở trước mặt người khác lắm, anh giới thiệu: “Đây là Phương Đình, làm việc trong

nhà hàng của anh, nếu cô ấy đã tới thì đi cùng đi. lát về anh sẽ đi xe buýt với em.”

Nụ cười của Phương Đình đông cứng trong một thoáng, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại, hỏi Tông Lãng: “Người này là?”

Tông Lãng muốn nói là bạn gái, lại nghĩ đến chuyện cô chưa muốn thừa nhận, sợ chọc cô mất hứng nên nói: “Bạn anh, Trình Nặc.”

Trình Nặc nghe thế, bàn tay đặt trong túi áo chà xát lại, cười chào Phương Đình.

Phương Đình nói: “Nếu đã là bạn thì còn khách khí làm gì nữa, đi cùng đi.” Nói rồi thân thiết kéo tay Trình Nặc lên xe, mở cửa sau ra.

Đều đã thế rồi, Trình Nặc cũng không tiện từ chối nữa, chỉ có thể ngồi lên xe. Tông Lãng nhận chìa khóa từ trong tay Phương Đình, ngồi vào ghế lái. Phương Đình thì ôm tay, vừa la hét: “Chết cóng đến nơi rồi!” vừa mở cửa bên ghế phụ ra.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Hiên Hà Diệp

Xe dừng trên quốc lộ, ánh nắng mặt trời chiếu sáng ở đối diện. Tuy nắng thu ấm áp, nhưng vẫn khá nhức mắt. Tông Lăng nhấn mở hộp đựng kính trong xe ô tô, phát hiện kính râm bên trong là kiểu nữ.

Phương Đình mở hộp đựng đồ, lấy hộp kính ra đưa cho Tông Lăng, “Em cất của anh rồi, ở đây này.” Vừa nói vừa mở hộp kính ra.

Tông Lăng cầm lấy kính râm đeo vào, nói lời cảm ơn.

Phương Đình bất mãn nói: “Anh quên xe này là của anh rồi đấy à, còn nói cảm ơn với em làm gì.”

Tông Lăng không trả lời mà chỉ nhìn Trình Nặc qua gương chiếu hậu, cô đang nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, có vẻ không để ý đến cuộc nói chuyện của họ lắm.

Nhưng thật ra Trình Nặc lại nghe hết không sót một chữ, bọn họ rất quen thân nhau, không hiểu sao lòng lại thấy chua xót. Lại tự trách mình, nếu đã quyết định từ chối anh rồi thì sao còn để ý làm gì.

Đột nhiên Phương Đình nghiêng người sang, hỏi Trình Nặc: “Cô Trình là người ở trấn trên à?”

Trình Nặc đáp không phải, “Tôi ở trên cù lao.”

Phương Đình bất ngờ, “Thật không thể, trước kia tôi cũng hay đến đó, vậy mà không biết trên cù lo còn có người đẹp đấy.”

Tông Lãng không lên tiếng, Trình Nặc nói: “Tôi mới dọn tới không lâu.”

Phương Đình càng ngạc nhiên hơn, “Bây giờ gần như không ai chuyển tới đó nữa rồi, sao cô Trình lại muốn chuyển tới đó?”

Trình Nặc cười mà không đáp. Nghe Tông Lãng nói: “Sao em lắm lời vậy.”

Phương Đình ngồi vào chỗ mình, “Thì tò mò mà.”

Phương Đình không nói nữa, trong xe yên tĩnh lại. Trình Nặc nhìn phong cảnh ngoài cửa, chợt lúc này điện thoại reo lên. Lấy ra nhìn, là số lạ. Reo bốn năm tiếng cô mới nghe máy.

Người ở bên điện thoại hỏi: “Là Trình Nặc phải không?”

Trình Nặc đáp phải, “Anh là?”

Bên kia thấp giọng cười, “Tôi là Tô Lâm Hải.”

Trình Nặc rất bất ngờ, sao Tô Lâm Hải lại có số của cô chứ, rồi lại nghe thấy anh ta hỏi: “Buổi sáng cô cả có gọi điện cho tôi, nói hôm nay cô muốn đến chợ vật liệu xây dựng, sợ cô không quen đường nên cố ý dặn tôi nhất định phải đi cùng cô.”

Trình Nặc bất giác nhìn Tông Lãng, anh vẫn đang chuyên chú lái xe, “Không cần làm phiền anh đâu, tôi đã kiểm tra đường đi rồi.”

“Phiền gì đâu.” Tô Lâm Hải nói: “Dù sao hôm nay tôi cũng đang rảnh, bây giờ cô đến đâu rồi? Đi xe buýt phải không, tôi đến trạm xe

buýt đợi cô.”

“Cám ơn ý tốt của anh, nhưng thật sự không cần.” Trình Nặc từ chối. Cô và Tô Lâm Hải không tính là quen thân, mà cô lại không thích đi chung với người mình không quen.

Tô Lâm Hải lại nói: “Đừng khách khí thế, tôi ra trạm xe buýt đợi cô luôn đây.”

Trình Nặc vội nói: “Tôi không đi xe buýt, anh không cần phải đi thật đâu.”

“Không đi xe buýt?” Tô Lâm Hải hỏi: “Vậy cô đi xe gì?”

Trình Nặc lại nhìn Tông Lãng, nói: “Tôi đi với Tông Lãng.”

Tô Lâm Hải hồ một tiếng, “Nhưng tôi đang trên đường đi rồi, sắp đến chợ vật liệu xây dựng rồi. Nếu không thì tôi đợi cô ở ngay cổng chợ nhé, cứ quyết định thế đi.” Nói rồi cũng không cho Trình Nặc cơ hội từ chối mà cúp máy luôn.

Trình Nặc nhìn màn hình tối lại mà bực mình, cô rất không thích thái độ tự tiện quyết định đó của Tô Lâm Hải.

Tông Lãng mấy lần nhìn cô qua gương chiếu hậu, thấy cúp máy rồi, anh rất muốn hỏi là ai. Nhưng dù sao đó cũng là cuộc gọi riêng của cô, anh không có quyền hỏi, chỉ có thể sốt ruột.

Nhưng Phương Đình lại cười thần bí với Trình Nặc, “Là bạn trai hả?”

Trình Nặc không biết sao cô ấy lại hỏi vậy, vội đáp không phải.

“Chị đừng lừa tôi, vừa nghe máy mà giọng đã dịu đi hẳn, dù không phải bạn trai thì chắc chắn cũng là có hảo cảm.” Rồi lại nhiều chuyện nói: “Có đẹp trai không? Hẳn là đẹp trai nhỉ, chị Trình đẹp vậy mà.” Nói rồi lại như sực nhớ ra điều gì đấy, bèn bổ sung: “Tôi thấy chị có vẻ lớn tuổi hơn tôi, gọi là chị Trình chị sẽ không để tâm chứ, cứ gọi cô Trình cô Trình thì hờ hững quá.”

Trình Nặc nói không ngại, toan giải thích cuộc gọi này không phải là của bạn trai, nhưng Phương Đình nói nhiều như thế, đã chuyển sang đề tài khác rồi, cô có giải thích cũng không được gì nên thôi không nói luôn.

Đột nhiên Tông Lãng bật nhạc, điều chỉnh âm lượng rất lớn. Trong chớp mắt giai điệu vui vẻ lấp đầy buồng xe, Phương Đình không nói thêm gì, dựa vào ghế ngồi, Trình Nặc cũng không có thói quen chủ động bắt chuyện, chỉ tiếp tục ngắm cảnh ở bên ngoài.

Im lặng một đường đến thành phố, Trình Nặc vô cùng bối rối, không biết phải xuống xe ở đâu. Cô nghĩ nhất định hai người Tông Lãng sẽ đến nhà hàng, chờ đến đó rồi, cô sẽ bắt xe tới chợ vật liệu xây dựng.

Lúc xe dừng lại trong bãi đậu xe ngoài trời, Trình Nặc nhìn khắp nơi bên ngoài, quả nhiên là đến nhà hàng rồi. Trong tòa nhà thương mại phía đối diện có một nhà có cửa giả cổ rất đáng chú ý, trên bảng viết ba chữ Hiên Hà Diệp to đùng.

Cù lao Hà Diệp, hiên Hà Diệp, nhất định đó là nhà hàng của Tông Lãng rồi.

Phương Đình xuống xe trước, vừa mở cửa xe đã nói lạnh. Trình Nặc cũng xuống xe, Tông Lãng khóa xe lại rồi quay sang nói với cô:

“Em đợi anh một lát, anh vào lấy ít đồ, sau đó sẽ đến chợ với em.”

Trình Nặc nói không cần, “Tôi bắt xe đi là được rồi.” Vừa nói vừa vẫy tay chào Phương Đình, toan rời đi.

Tông Lãng ngăn cô lại, “Em vào nhà hàng với anh đi đã, ở đây gió lớn.”

Phương Đình cũng cười tủm tỉm nói: “Đúng đấy chị Trình, vào nhà hàng bọn tôi ngồi một lúc đã nào.”

Nghe thấy cô ấy nói hai chữ ‘bọn tôi’, không biết sao mà Trình Nặc lại càng không muốn đi. Nhưng Tông Lãng lại đột nhiên nắm tay cô đi vào trong quán. Nắm rất chặt, cô có muốn giãy cũng giãy không được.

Lúc đi ngang qua người Phương Đình, Trình Nặc nghe thấy anh nói: “Đến giờ làm việc rồi, em còn không đi mở cuộc họp sáng đi?” Giọng nói khá nghiêm khắc.

Phương Đình thấy họ nắm tay nhau, trong một thoáng vẻ mặt như đông cứng lại. Có điều cũng chỉ là một thoáng mà thôi, rồi cô nàng nhanh chóng lấy lại tinh thần, đi theo sau họ vào trong nhà hàng.

Trình Nặc bị anh kéo đi rất nhanh, vào nhà hàng, nhân viên thấy Tông Lãng thì đều lễ phép chào giám đốc Tông. Lúc nhìn sang Trình Nặc thì vô cùng ngạc nhiên.

Có điều Tông Lãng cũng chỉ gật đầu với họ, khẽ nhú mày.

Trong nhà hàng được trang hoàng theo kiểu Trung Hoa, bàn ghế cũng phỏng theo đồ cổ. Diện tích rất lớn, nhân viên cũng nhiều. Dọc

đường đi Trình Nặc bị họ nhìn chăm chú đắm mắt tự nhiên. Cô thấp giọng bảo anh buông tay ra, nhưng anh lại càng nắm chặt hơn.

Đến văn phòng, cuối cùng tay Trình Nặc cũng được tự do, trong lòng bàn tay đã rịn một lớp mồ hôi. Cô ảo não, muốn trách anh tại sao lại kéo tay cô thì anh đã mở miệng trước, mặt đầy chân thành: “Anh nhiều tuổi rồi mà chưa yêu ai lần nào, nhân viên đều đồn anh là đồng tính, nên vừa nãy mới mượn tay em chút.”

Trình Nặc nghĩ cái gì mà mượn tay chứ, rõ ràng là mượn người. Có điều trong lòng cô cũng biết tổng, anh chỉ đang kiểm soát nắm tay cô mà thôi.

“Lần sau không được phá lệ.” Cô nói, cơn giận bỗng tiêu tan.

Anh cười không đáp, để cô ngồi trên ghế, “Em ngồi đây trước đi, anh đi chỉ mấy phút thôi.”

Trình Nặc ngồi trên salon quan sát. Văn phòng chừng bốn mươi mét vuông, bên phải cửa vào có một bộ ghế salon, Trình Nặc ngồi trên ghế đánh giá xung quanh. Bài trí rất đơn giản, sau bàn làm việc là tủ đựng tài liệu, cạnh tủ có giàn hoa cao cỡ nửa người, bên trên xếp mấy bồn hoa lan, ngoài cái này ra, cô không còn thấy thứ gì khác.

Tông Lãng đang đóng dấu tài liệu, chỗ của Trình Nặc vừa hay đối diện với anh. Cô đánh giá này kia, ánh mắt không khỏi trôi dạt tới anh. Lúc anh làm việc rất nghiêm túc, mày khẽ chau lại. Con người tối đen cũng trở nên mạnh mẽ hơn thường ngày. So với trong ấn tượng của Trình Nặc thì như là hai người khác nhau. Bình thường anh luôn thích cười, lúc cười hai mắt lại lấp lánh ánh sáng.

Cô nhớ đến Thiệu Hồng từng nói, một cô nhi hai bàn tay trắng lại gây dựng được sự nghiệp thế này, nhất định phải cố gắng và trải qua gian truân nhiều hơn người khác. Đáng về lúc này đây mới là đáng về mà anh nên có.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, Tông Lãng không ngẩng đầu.

“Vào đi.”

Người tới là Phương Đình, cô ấy đã thay đồng phục làm việc, váy ngắn màu đen, tóc búi cao, trông rất giàu kinh nghiệm. Khác hẳn với cô gái xoa tay kêu lạnh lúc trước.

Trước tiên Phương Đình mỉm cười phải phép với Trình Nặc, sau đó mới nói với Tông Lãng: “Giám đốc Tông, cuộc họp sáng sắp bắt đầu rồi, anh có muốn phát biểu mấy câu không?”

Trình Nặc phát hiện cô ấy đã sửa cách gọi, từ anh Tông biến thành giám đốc Tông. Xem ra là người công tư rõ ràng.

Tông Lãng gật đầu, đưa tài liệu đã đóng dấu cho Phương Đình, “Lát nữa giao tập này cho anh trai em.”

Phương Đình nhận lấy, “Được, em biết rồi.” Nói rồi lại giục anh nhanh nhanh đi họp.

Nhưng Tông Lãng lại đi đến bên ghế, nói với Trình Nặc: “Em đợi anh một lúc, họp xong anh sẽ đến chợ vật liệu xây dựng với em.”

Trình Nặc đứng lên, “Tôi đi một mình được mà, thím Ngô đã nhờ Tô Lâm Hải đi cùng rồi, anh ấy đang chờ tôi ở chợ.”

Tông Lãng cười, “VẬY thì anh càng phải đi. Nếu không một mình em đối mặt với đồng hồi han của anh ta, không thấy phiền à?”

Đoán đúng tâm tư Trình Nặc rồi, cô đúng là không thích mấy câu hỏi kia của Tô Lâm Hải. Hơn nữa hôm nay anh ta cố ý đi chợ cùng cô, chẳng lẽ thật sự chỉ là rảnh rỗi không có chuyện gì sao?

Cô chỉ hơi do dự mà Tông Lãng đã đi ra khỏi văn phòng, nói với cô: “ĐỢI anh hai mươi phút.”

Phương Đình đi ra với anh, vừa tới trước cửa thì lại nhìn Trình Nặc lần nữa, trong mắt thoáng qua chút cảm xúc không rõ.

Trình Nặc chỉ đành ở lại đợi, nhưng ngồi không yên, cô tới trước cửa sổ nhìn ra ngoài.

Nhà cao tầng người lui xe tới, không có gì khác thành phố trước đây cô ở, nhưng đối với cô mà nói thì đây là một nơi hoàn toàn xa lạ.

Cô nghĩ, có lẽ mọi thành phố đều như nhau cả thôi. Điểm bắt đầu chẳng qua là người trong thành phố, khi bạn và người trong lòng cùng có mặt thì thành phố kia là nơi quen thuộc, còn trái lại, là nơi xa lạ.

Đợi mười mấy phút mà Tông Lãng vẫn chưa về. Chợ Trình Nặc muốn vào nhà vệ sinh, nhưng trong văn phòng không có, chỉ có thể ra ngoài tìm. Ra cửa lại không thấy ai, có lẽ đều đã đi họp rồi. Cô lần theo ký hiệu trên tường đi tìm nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh là một dãy buồng xếp sát nhau, Trình Nặc chọn một buồng đi vào, vừa giải quyết xong nhu cầu sinh lý thì nghe thấy có tiếng bước chân vội vã đi tới đây.

Tiếng bước chân rất lộn xộn, không phải một người mà là nhiều người.

Trình Nặc nghĩ vừa nãy vào nhà hàng bị xăm xoi như thế, cánh tay mở cửa dừng lại, nghĩ bụng vẫn nên đợi bọn họ đi hết rồi mình đi thi hơn.

Không nghe thấy tiếng động bọn họ vào gian vệ sinh, mà trái lại Trình Nặc nghe thấy người này mượn chuột mi của người kia, chắc là vào dậm lại trang điểm. Nhưng ngay sau đó, cô lại nghe thấy cuộc trò chuyện ở nhà vệ sinh.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Mất Mặt Tại Chỗ

Trình Nặc nghe có người hỏi: “Cô gái đi cùng giám đốc Tông là bạn gái anh ấy đấy hả?”

“Chắc rồi chứ gì nữa, không thấy nắm tay nhau chặt thế à.”

“Trông xinh quá, xứng đôi với giám đốc nhỉ.”

Trình Nặc nghe thế, khẽ mỉm cười. Rồi lại nghe thấy có người thở dài thườn thượt.

“Lần này e là ai đó tan nát cõi lòng rồi.”

Những người khác cũng bật cười, hiển nhiên “ai đó” chính là người mà bọn họ đều biết.

“Để xem cô nàng còn dây dưa thế nào đây, chẳng qua chỉ là một quản lý nhỏ nhoi mà suốt ngày làm như mình là bà chủ không bằng.”

“Xì, ai mà không biết giám đốc Tông nể mặt anh trai cô ta nên mới để cô ta làm quản lý.”

Họ còn nói rất nhiều nữa, nhưng Trình Nặc không nghe vào. Dù các cô ấy không nói rõ người đó là ai, nhưng cô cũng đoán được đó chắc là Phương Đình. Lúc nãy ở văn phòng, cô đã thấy thẻ làm việc của Phương Đình, bên trên ghi hai chữ quản lý.

Bên ngoài hi hi ha ha một hồi, rồi bỗng im bật.

“Tụ tập ở đây làm gì hả, không định đi làm sao? Lát nữa kiểm tra vệ sinh, ai không đúng tiêu chuẩn bị trừ tiền thì đừng có khóc!”

Trình Nặc nhận ra, đây là giọng của Phương Đình. Mấy người ngoài kia vì bị la rầy mà mau chóng tản đi.

Trình Nặc do dự có nên mở cửa đi ra không, thì chợt nghe thấy tiếng động làm rơi đồ.

Tiếng không giòn mà giống như chế phẩm ny lon, kêu bịch một tiếng. Ngay sau đó là tiếng gõ giày cộp cộp đầy hung dữ.

Bàn tay đặt trên chốt cửa thu về, Trình Nặc nghĩ vẫn nên đợi lát nữa thì hơn.

Nhưng tiếng gõ giày dừng lại, rồi chuyển hướng đi về phía cô.

“Ai ở trong đấy hả, đang trong giờ làm việc mà cứ trốn trong nhà vệ sinh, lười biếng hả?!”

Trình Nặc không thể tránh được nữa, đành phải mở cửa. Trong nháy mắt cánh cửa bật mở, cô thấy vẻ mặt Phương Đình thay đổi liên tục.

“Là chị Trình đấy à.” Phương Đình cười nói, “Xin lỗi chị, tôi không biết chị ở trong đó. Thời gian này hay có nhân viên lười nhác, cứ núp ở nhà vệ sinh chơi điện thoại.”

Trình Nặc đáp không sao rồi đến bên bồn để rửa tay, bất chợt nhìn thấy chai nước rửa tay rơi dưới đất, chai đã bị đập biến dạng, chất lỏng màu xanh chảy lênh láng.

Phương Đình nói: “Vừa nãy vô tình trượt tay làm rơi nó.”

Trình Nặc chỉ cười mà không đáp, rửa tay xong định đi ra thì lại bị Phương Đình cản đường.

“Chị Trình, chị quen anh Tông bao lâu rồi?” Cô ấy hỏi, trên mặt còn có vẻ khiêu khích.

Trình Nặc nói không lâu, “Tôi chỉ mới chuyển đến thành phố này thôi.”

Phương Đình cười đầy ý tứ hàm xúc, “Tôi quen anh ấy tám năm rồi.”

Trình Nặc không đáp, lại nghe thấy cô ấy nói tiếp: “Tôi hiểu rõ nhất tính của anh ấy, dễ mềm lòng, không muốn thấy người khác tội nghiệp. Nếu không sao cứ ở mãi trên cái cù lao rẻ rách kia mà không đi, chính là vì không nỡ bỏ lại mấy ông bà già kia. Cho nên rất hay có người hiểu lầm anh ấy, nhất là phụ nữ. Cứ luôn cho rằng anh ấy giúp họ là vì có ý với họ, thế là cứ quẩn lầy. Đàn ông mà, chị cũng biết đấy, phụ nữ đưa tới cửa thì sao lại không muốn chứ, chẳng qua là gặp dịp thì chơi, vui đùa chút thôi. Thế nên những năm qua, số phụ nữ tan nát cõi lòng vì anh Tông có thể xếp dài từ nơi đây đến cù lao Hà Diệp ấy chứ.”

Kết hợp với cuộc đối thoại lảm chuyện mới nghe trước đó, Trình Nặc cũng biết Phương Đình có ý gì.

Cô cười hỏi Phương Đình: “Cô nói với tôi những điều này làm gì?”

Đột nhiên Phương Đình đổi giọng, lại biến thành cô nàng dí dỏm ở bến phà lúc sáng, cười nói: “Ây da, tôi có thể làm gì chứ, chỉ là thấy chị hợp mắt nên nhắc nhở một tiếng thôi. Đừng vì anh ấy mà

đau lòng.” Nói rồi toan ôm tay Trình Nặc, “Vừa nãy tôi còn thấy anh Tông tìm chị đấy, mau qua đi thôi.”

Trình Nặc nói: “Cám ơn ý tốt của cô.” Rồi cô tránh Phương Đình mà đi ra ngoài, đến bên cửa lại dừng lại, “Có điều, tôi cảm thấy những lời này để lại cho chính cô là tốt nhất. Nếu cô đã hiểu rõ anh ấy như thế thì cũng đừng nhảy vào trong hố.”

Nói rồi sai bước rời đi, không để ý tới khuôn mặt tái mét của Phương Đình ở phía sau.

Quay về văn phòng, bắt gặp Tông Lãng đang đi ra ngoài. Thấy cô về, anh hỏi: “Đi đâu thế?”

Trình Nặc nói là đi vệ sinh, rồi đi vào lấy túi của mình, định rời đi.

Dĩ nhiên Tông Lãng sẽ đi theo, Trình Nặc vốn không cần anh đi cùng, nhưng lúc thấy Phương Đình từ đối diện đi tới, cô đột nhiên thay đổi ý định, nói với Tông Lãng: “Hôm nay hơi lạnh nhỉ, tay cóng cả rồi.”

Cô mới rửa tay ở trong nhà vệ sinh xong, nước lạnh như băng nên lúc này mu bàn tay đã ửng đỏ.

Dẫu rằng Tông Lãng khá lầy lăm lạp, không biết vì sao cô lại đột nhiên nói câu như thế, nhưng khi thấy tay cô đỏ lên, anh lập tức nhân cơ hội nắm lấy, “Sao không mặc nhiều vào.”

Trình Nặc nói: “Quần áo đem theo không nhiều.”

Tông Lãng chà xát hai tay cô rồi nắm lấy tay phải, “VẬY lát nữa đi mua vật liệu xong thì tạt mua cả quần áo đi. Vừa hay tháng sau anh

phải tham gia hôn lễ của Thiệu Hồng, không có bộ nào hợp. Em chọn giúp anh chứ?”

Trình Nặc thấy Phương Đình đã đi đến gần, cười đáp được.

Tông Lãng bất ngờ khi cô không từ chối, tâm trạng anh tốt lên hẳn, cong môi nắm gọn cả tay cô vào trong lòng bàn tay.

Phương Đình đi đến gần, ánh mắt quét qua hai tay đang đan vào nhau của họ rồi quay sang Trình Nặc. Cô cười với Trình Nặc một tiếng rất tự tin, sau đó mới nhìn qua Tông Lãng.

“Giám đốc Tông, vừa nãy giám đốc Ngô gọi điện mua đồ ăn, biết anh cũng ở đây nên hẹn trưa nay nhất định phải cùng ăn với anh, bàn bạc chút về chuyện sơn trang.

Sơn trang mà Phương Đình nói là một hạng mục mà Tông Lãng vẫn đang chuẩn bị. Anh muốn xây một sơn trang nghỉ dưỡng giải trí ăn uống ở trên cù lao Hà Diệp, để nơi đó được phát triển lên. Chuyện này là giấc mơ nhiều năm của anh, nhưng vì số vốn đổ vào quá lớn, một mình anh không đủ sức để thúc đẩy nên phải tìm thêm mấy người, mà giám đốc Ngô chính là một trong số đó.

Phương Đình đoán chừng, với Tông Lãng bất kể là chuyện gì thì vẫn thua xa chuyện sơn trang. Nên cô ấy mới tự tin đến thế, tin rằng Tông Lãng sẽ không đi cùng Trình Nặc đến chợ vật liệu xây dựng gì đó nữa.

Nhưng Tông Lãng chỉ đáp biết rồi rồi để cô ấy đi làm việc trước. Sau đó một tay nắm Trình Nặc, một tay lấy điện thoại ra gọi, chính là gọi cho giám đốc Ngô. Trình Nặc nghe thấy anh nói: “Người anh em

à, trưa nay không thể đi ăn với anh được rồi, tôi phải giải quyết đại sự trong đời.”

Giám đốc Ngô hỏi: “Tiểu tử nhà cậu, còn có chuyện gì có thể hơn sơn trang được hả?”

Tông Lãng nhìn Trình Nặc, cười toe toét: “Theo đuổi vợ, có tính là đại sự không?”

Trình Nặc trợn mắt nhìn anh, nhưng anh lại càng cười vui vẻ hơn.

Phương Đình đứng chôn chân tại chỗ nhìn bọn họ đi xa, cắn rách cả môi.

Ra khỏi tiệm, Trình Nặc vùng ra khỏi tay anh, sải bước đi về phía trước. Tông Lãng đuổi theo hỏi: “Tay không lạnh nữa à?”

Trình Nặc đáp không lạnh.

Lúc ngồi trên xe, không hiểu sao tâm trạng của Tông Lãng lại rất tốt. Song Trình Nặc vẫn đang buồn bực không vui vì những lời của Phương Đình. Cô biết những lời đó không phải là thật, hơn nữa, dù có là thật thì có liên quan gì tới cô, không phải cô đã từ chối anh rồi sao.

Nhưng trong lòng vẫn cứ khó chịu, cô là người không giấu được chuyện gì, hễ mất hứng là biểu hiện ngay trên mặt. Lúc chờ đèn đỏ, Tông Lãng nghiêng đầu sang nhìn cô, liền phát hiện ngay.

“Sao vậy?” Anh hỏi: “Mất hứng à?”

Trình Nặc nhìn ngoài cửa, không để ý đến anh.

Tông Lãng không hiểu mô tê gì, vừa nãy lúc nắm tay cô, cô không chỉ không từ chối mà nom còn rất vui vẻ, sao thoát cái đã mất hứng rồi?

Trong xe yên tĩnh một hồi, đột nhiên điện thoại của Trình Nặc vang lên. Lấy ra nhìn, lại là của Tô Lâm Hải.

Trình Nặc không muốn nhận, cô không giới ửng phó với một người không quen. Nhưng dù sao Tô Lâm Hải cũng là cháu của thím Ngô, nếu cứ phớt lờ thì có vẻ lạnh lùng quá.

Điện thoại reo mãi thì cô mới chịu bắt máy.

Cuộc gọi vừa kết nối, Tô Lâm Hải đã lại hỏi: “Đã tới chưa thế Trình Nặc? Tôi đã đến cửa chợ vật liệu xây dựng rồi, cô tới là có thể thấy ngay.”

Trình Nặc nhìn kiến trúc nằm trước đó không xa, trên đó viết chợ lớn XXX, bèn đáp: “Sắp tới rồi, cảm ơn anh đã chờ lâu như thế.”

Cô nghe thấy Tô Lâm Hải đang cười, bật cười thành tiếng. Không giống Tông Lãng chỉ luôn nhích môi nhìn cô cười, nếu như không nhìn nhau thì có khi sẽ không biết là anh đang cười với cô.

Giọng của Tô Lâm Hải rất thoải mái, nói: “Khách khí với tôi làm gì, tôi ở đây chờ cô rồi, cô đi đường cẩn thận chút, đừng vội.”

Trình Nặc lại nói cảm ơn rồi cúp máy. Cô nói với Tông Lãng: “Tô Lâm Hải nói anh ta đã đến rồi, không thì anh vẫn cứ đi làm việc của mình đi.”

Tông Lãng thấy ven đường có chỗ đậu xe, thế là dừng khoát dừng xe lại, dù sao chợ lớn cũng ở ngay phía trước rồi.

Đậu xe xong, anh trưng khuôn mặt âm ức ra, “Không phải vừa nãy đã nói rồi sao, anh đi mua vật liệu với em, em sẽ đi mua áo quần với anh.”

Trình Nặc hồi hận vì ban nãy mình diễn trò kia, việc gì cô phải tức Phương Đình chứ, Phương Đình thích nghĩ thế nào thì cứ nghĩ, có liên quan gì tới cô đâu, dù sao cô cũng chưa từng nghĩ phải thế nào với Tông Lãng.

Nhưng cô không khỏi không thừa nhận, vừa nãy nhìn thấy sắc mặt khó coi của Phương Đình, từ tận đáy lòng cô rất hả hê. Không khỏi nhớ lại câu kia của Phương Đình: Gặp dịp thì chơi, vui đùa chút thôi.

Trình Nặc nghĩ, thật ra Tông Lãng rất có vốn “vui đùa chút thôi” đấy chứ, bất kể là bề ngoài hay vật chất, anh đều có thừa. Chỉ cần anh đồng ý thì số phụ nữ tự mình dâng tới cửa, đừng nói là xếp đến cù lao Hà Diệp, có khi xếp dài cả một con phố.

Còn cô thì sao, là một người phụ nữ đã từng ly hôn, lại rất có thể không có con được nữa. Cô với anh, vốn không chung đường.

“Vừa nãy là vừa nãy, bây giờ tôi không muốn đi mua quần áo nữa.”

“Được, vậy thì không mua, anh đi mua vật liệu cùng em.” Tông Lãng đáp rất nhanh.

Trình Nặc cắn môi, nhìn hàng cây ở ven đường, cây bạch quả xếp thành hàng, lá cây màu vàng kéo mãi tới tận cùng.

“Thực ra...” Cô mở miệng nói: “Tôi cảm thấy Tô Lâm Hải cũng không tệ, nghe thím Ngô nói, công việc của anh ấy rất tốt, điều kiện

kinh tế cũng không tệ.”

“Em nói gì?” Tông Lăng gần như là la lớn, dịch lại gần cô, cau mày với vẻ không vui, uy hiếp nói: “Em thử lặp lại lần nữa đi!”

Trình Nặc bị anh dọa sợ hết cả hồn, “Anh, anh làm gì đấy?”

“Em có tin không, còn dám nói hấn ta tốt nữa thì anh sẽ hôn em!”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Áo Khoác Màu Hồng

Trình Nặc vẫn cho rằng, dù Tông Lăng mặt dày nhưng nhìn chung vẫn coi là một thanh niên nỗ lực phấn đấu, tâm địa hiền lành. Nhưng bây giờ cô mới hay, cô nhìn nhầm rồi.

Người này đâu chỉ mặt dày, bên dưới lớp vỏ thanh niên tốt là một nội tâm đầy vô lại.

Anh khóa cô trong xe, nếu cô không chịu để anh đi cùng thì anh cũng sẽ không cho cô xuống xe.

Cuối cùng Trình Nặc đành phải thỏa hiệp mới có thể xuống xe được. Vừa xuống xe, lập tức bị anh kéo tay.

Cô không muốn, nhưng anh lại nói: “Em không thấy Tô Lâm Hải phiền à, hỏi này hỏi nọ, em không muốn giải quyết một lần sao?”

Trình Nặc hỏi giải quyết một lần thế nào.

Anh giờ bàn tay đang nắm lấy nhau lên, “Không cần nói gì cả, cứ để anh ta biết khó mà lui.”

Trình Nặc im lặng đưa mắt nhìn, không phản đối anh nắm tay nữa. So với Tông Lăng vô lại, cô càng không thích phải ứng phó với Tô Lâm Hải.

Lúc sắp tới chợ vật liệu xây dựng, Tông Lãng nhìn thấy Tô Lâm Hải đứng cạnh xe thì cố ý đi chậm lại.

Tô Lâm Hải cũng đã phát hiện ra bọn họ, sải bước đi về phía. Song chưa đi được mấy bước thì dừng lại, mắt nhìn chăm chú bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người. Anh ta đứng nguyên tại chỗ, không đi tiếp nữa.

Đến gần bên, Tông Lãng mở miệng chào hỏi trước, “Anh Tô, hôm nay đúng là làm phiền anh rồi. Thím Ngô không biết có tôi đi cùng nên mới nhờ anh. Có điều nếu anh đã đến thì cùng đi dạo đi.”

Tô Lâm Hải lúng túng ừ một tiếng, rồi vẫn không cam lòng hỏi: “Hai người đây là?”

Tông Lãng cười gạt lại mái tóc bị gió thổi rối của Trình Nặc, dùng hành động để trả lời câu hỏi của anh ta, hài lòng khi thấy ngọn lửa trong mắt Tô Lâm Hải tối dần.

Trình Nặc bối rối đổi chủ đề, rút tay ra nói: “Vậy thì đến cửa hàng mà Bạch Nguyên nói, mua gạch trước đi đã.”

Tông Lãng nói được, cả ba cùng đi vào trong chợ. Trình Nặc đi đằng trước, còn Tông Lãng và Tô Lâm Hải đi theo sau trò chuyện. Giọng rất thấp, Trình Nặc không nghe rõ bọn họ đang nói gì, còn chưa đi đến cửa hàng thì Tô Lâm Hải nhận một cuộc gọi, sau đó chào cô, nói trong đơn vị có việc gấp cần phải về.

Trình Nặc cảm ơn anh ta đã tranh thủ thì giờ tới đi cùng cô, đưa mắt nhìn anh ta rời đi rồi mới xoay người đi tiếp. Tông Lãng đi song song với cô, nhưng không có cơ hội nắm tay lần nữa.

Trình Nặc hỏi anh, “Vừa nãy anh đã nói gì với Tô Lâm Hải thế?”

Tông Lãng đáp không có gì, “Chỉ nói là chúng ta đã hẹn hò với nhau thôi.” Anh còn muốn nắm tay, nhưng cô đã cho tay vào túi áo khoác.

Trình Nặc tính trách anh làm bậy, nhưng rồi lại nghĩ, vừa nãy cô cũng thàn chấp nhận cho anh dùng cách này nên chỉ đành nuốt lời trách cứ vào lại bụng.

Chợ vật liệu xây dựng rất lớn, đi vòng cả buổi mới tìm được cửa hàng mà Bạch Nguyên nói, rồi đi vào mua gạch. Xong xuôi Tông Lãng lại dẫn Trình Nặc đến cửa hàng mà mình quen, chọn đồ mà nhà vệ sinh cần dùng. Giảm giá rất mạnh khiến Trình Nặc có phần xấu hổ, cô lên hỏi Tông Lãng, liệu ông chủ có lỗ vốn không.

Tông Lãng cười cô ngốc, “Mở cửa làm ăn chẳng qua là chuyện kiếm nhiều kiếm ít thôi, làm sao có thể lỗ vốn được.”

Trình Nặc không khỏi hỏi anh: “Anh cũng thế à?”

Tông Lãng hỏi lại cái gì.

“Không để lỗ vốn ấy?”

Tông Lãng cười, “Trên phương diện kinh doanh thì đúng là thế, nhưng trong chuyện tình cảm, có lỗ hay không thì anh không thể làm chủ được.”

Trình Nặc không phản ứng kịp, hỏi tiếp: “Vậy ai làm chủ?”

“Em làm chủ.” Anh nhìn cô, “Có điều, dù lỗ chút vốn đầu cũng không sao, anh không hối hận.”

Trình Nặc nghĩ, người này tỏ tình có phải được rèn luyện từ nhỏ không đấy. Còn nói là lần đầu rung động, ai thêm tin chứ.

Đồ đã mua đều được chủ cửa hàng giao đến tận nhà. Mua đồ xong, cả hai rời khỏi chợ lớn, Trình Nặc thấy thời gian vẫn còn sớm nên bảo anh về nhà hàng trước đi. Bữa cơm với giám đốc Ngô mà Phương Đình đã nói trước đó, chắc là quan trọng lắm.

Thế nhưng anh không muốn, Tông Lãng dẫn cô đến khu ẩm thực trong trung tâm gần đó ăn trưa. Cơm nước xong xuôi, lúc đi thang máy xuống, vì dòng người quá đông nên hai người bị ép phải xuống ở tầng giữa trước, để những người đằng sau đi ra ngoài.

Trình Nặc phát hiện nơi đây là khu trò chơi điện tử, Tông Lãng không đi nữa, khăng khăng kéo cô đi chơi cho bằng được. Trình Nặc không muốn, cô lớn thế rồi mà vẫn chưa vào khu trò chơi điện tử bao giờ, hồi nhỏ không có cơ hội, lớn rồi thì không có thời gian. Hơn nữa cô cũng không có tính ồn ào, luôn cảm thấy những nơi như thế không thích hợp với mình.

Tông Lãng nói: “Anh không chơi lâu đâu, đi với anh một lúc thôi.”

Trình Nặc nghĩ bụng, đã là đàn ông sắp ba mươi đến nơi rồi mà vẫn còn thích chơi trò này, thế nhưng cô đã bị anh kéo lại gần cửa, có từ chối cũng vô dụng.

Tông Lãng đi ra quầy đổi tiền, hỏi cô muốn chơi trò gì. Trình Nặc nhìn quanh, khu trò chơi điện tử này rất lớn, toàn là thanh niên mới lớn hoặc người lớn dẫn con đến chơi. Còn như hai người họ đây, đã nhiều tuổi lại còn một mình đến chơi, rất hiếm.

“Tôi không chơi đâu.” Cô nói.

Anh nắm tay cô đi vào trong, “Anh dạy em.”

Ở lối vào là một dãy máy gấp thú, cái này thì Trình Nặc có chơi rồi. Tông Lãng thấy cô nhìn sang đó, bèn dắt cô đi qua. Một máy trong đó có con bọt biển SpongeBob. Trình Nặc rất thích, cô cho xu vào thử gấp mấy lần, nhưng gấp bảy tám lần, lần nào cũng bị rơi ở giây cuối. Trình Nặc từ bỏ, không muốn chơi nữa.

Trình Nặc bỏ xu vào giúp cô, “Tiếp đi nào, anh bảo đảm, nhiều nhất là chơi thêm ba lần nữa, nhất định em có thể gấp được.”

Trình Nặc không tin, “Thật không?”

Tông Lãng cười, “Tin anh đi nào.”

Vậy là Trình Nặc lại tiếp tục, vốn muốn dùng sự thật chứng minh đảm bảo anh không thể. Lần đầu tiên, trượt, lần thứ hai, trượt, đến lần thứ ba, bọt biển SpongeBob đã chính xác rơi vào cửa ra.

“A! Gấp được rồi, gấp được rồi này!” Niềm vui khi cố gắng nhiều lần cuối cùng cũng được khiến cô hân hoan hô lớn, ôm SpongeBob vào lòng, không tin nổi hỏi Tông Lãng, “Sao anh biết nhất định ba lần có thể gấp được?”

Tông Lãng thần bí xích lại gần cô, “Thật ra anh có công năng đặc biệt, có thể biết trước được tương lai.”

Trình Nặc liếc anh, biết mình bị anh lừa rồi, chẳng qua chỉ là tình cờ mà thôi. Thế nhưng cô vẫn rất vui.

Tông Lãng lại dẫn cô đi chơi trò khác, mới đầu Trình Nặc còn khá cẩn trọng, rồi dần dà cũng dần hòa nhập. Lúc thắng được sẽ hoan hô, vui vẻ khoe khoang chiến lợi phẩm với anh.

Tông Lãng vẫn cứ đứng bên nhìn, phụ trách cầm chiến lợi phẩm và nhét xu trò chơi vào. Anh phát hiện ra, kỳ thực Trình Nặc là một người rất dễ thỏa mãn, chỉ một chút vui sướng cũng đủ để cô cười mở.

Nhìn cô vui vẻ như thế, trong mắt anh bắt giác dịu dàng. Cô gái của anh nên có dáng vẻ này, vui vẻ không sầu lo, không cần phải trải nghiệm mỗi mùi vị của nhân thế.

Ra khỏi khu trò chơi điện tử, trong tay Tông Lãng ôm một đồng búp bê, tất cả đều chất lên sau xe.

Thấy nhiều búp bê như thế, Trình Nặc mới ý thức được vừa rồi mình chơi quá sung, quên mất Tông Lãng vẫn đi theo sau. Hình như anh không chơi gì cả.

Có điều đúng là rất vui, cô cũng không nhớ đã bao lâu rồi mình chưa được vui vẻ như thế. Hình như là khi học đại học, lúc mới yêu Lâm Dĩ An, cô cũng đã từng thả lỏng cười mở như thế.

Sau khi ly hôn, cô cho rằng mình sẽ không vui vẻ được nữa. Nhưng Tông Lãng lại dễ dàng phá vỡ điều đó. Dẫu chỉ rất ngắn ngủi, nhưng vừa rồi, đúng là cô đã quên đi tất cả mà hòa mình vào trong trò chơi.

Cô ngoái đầu nhìn anh, nghiêm túc nói cảm ơn.

Tông Lãng gỡ kính râm vừa đeo lên xuống, lại gần hôn cái chụt, “Đừng chỉ nói lời suông thôi, phải làm gì đó thực tế chút đi.”

Trình Nặc quay đầu né tránh, phát hiện da mặt anh càng lúc càng dày.

Tông Lãng cười, hỏi cô: “Bây giờ đi mua quần áo với anh nhé?”

Trình Nặc đáp được. Cô không quen nơi này nên để anh dẫn đi. Cứ ngỡ anh sẽ đến cửa hàng tổng hợp, nào ngờ lại dẫn cô đi xuống phố dưới lòng đất, dòng người rất đông, Trình Nặc vào mấy cửa hàng nhìn xem, giá cả cũng khá bình dân, nằm trong phạm vi cô có thể chi trả.

Cửa hàng đồ nam ở đây không nhiều, cũng may Tông Lãng có dáng đẹp nên mặc gì cũng đẹp. Trình Nặc chọn giúp anh chiếc áo khoác dài màu khaki đi kèm quần màu nhạt, mặc lên không quá trang trọng, rất thích hợp tham dự hôn lễ.

Chọn cho anh xong, Trình Nặc nhìn đồng hồ, sợ không về kịp chuyến phà. Tông Lãng nói: “Muốn đi dạo thì cứ đi đi, dù có muộn nữa anh vẫn cam đoan có thể để em về đến nhà.”

“Thật sao?”

Tông Lãng cười đáp: “Có bao giờ anh lừa em chưa?”

Trình Nặc nghĩ, nếu đã thế thì mua thêm hai thứ đồ nữa đi, đỡ lần tới mất công đi chuyến nữa, thế là cô đi vào cửa hàng đồ nữ.

Trước kia cô rất ít khi mua quần áo, từ nhỏ đã quen vậy rồi, cứ cảm thấy không cần thiết phải mua đồ, có thể không mua thì không mua. Quần áo đủ mặc là được, nhiều quá đâm chiếm diện tích. Nên lần này cũng chỉ chuẩn bị mua mấy bộ đồ bông hoặc áo lông, mặc thêm áo len với quần làm nền là được.

Thời tiết này chưa phải là lạnh nên áo lông vẫn chưa có đồ mới, trong cửa hàng chỉ toàn là áo khoác dài. Đủ kiểu mẫu mã làm người

ta hoa mắt cả lên, cô đi vòng một vòng nhưng không tìm được đồ thích hợp, có điều lại nhìn trúng chiếc áo khoác ca rô màu xám tro.

Nhân viên cửa hàng thấy vậy thì giật dây cô thử đi. Trình Nặc nhìn giá, hơn một ngàn. Nhân viên vội nói trong tiệm có hoạt động, mua hai bộ có thể giảm 50%.

Trình Nặc lắc đầu, toan đổi qua cửa hàng khác. Nhưng Tông Lãng đã đi đến, cầm chiếc áoướm thử lên người cô, “Em mặc vào chắc sẽ đẹp lắm, cứ thử đi.”

Nhân viên cũng khuyên, “Mắt của bạn trai chị tốt quá, cứ thử đi ạ, đây là chiếc cuối cùng rồi ạ.”

Trình Nặc thấp giọng phản bác bảo không phải là bạn trai, nhưng cũng không rõ nhân viên có nghe thấy không. Còn Tông Lãng lại cho nhân viên một ánh mắt tán thưởng. Nhận lấy túi trong tay Trình Nặc, anh đưa áo khoác cho cô.

Trình Nặc chỉ đành phải thử, thử xong thì ra soi gương, kiểu free style càng khiến cô thêm phần nhỏ con, màu sắc cũng rất tôn nước da. Đúng là cô khá thích chiếc áo khoác này, nếu không phải do đắt quá thì cô đã mua rồi.

Tông Lãng hỏi cô: “Thích không?”

Cô lắc đầu trái với lương tâm, vào phòng thay đồ cởi ra. Lúc đi ra giao cho nhân viên thì nhân viên lại nói: “Chị chờ chút ạ, để em gói lại cho chị.”

Trình Nặc vội bảo: “Xin lỗi, tôi không mua.”

Nhân viên chỉ vào Tông Lăng, “Nhưng bạn trai chị đã trả tiền rồi ạ.”

Trình Nặc nhìn Tông Lăng, vô hình trung thấy bất an. Có thể vì hai chữ bạn trai mà nhân viên nói, cũng có thể vì, những việc như tặng quần áo thế này, quá mức thân mật.

Nhân viên nhanh chóng gấp áo cho vào túi rồi đưa cho Trình Nặc. Lúc này Trình Nặc mới phát hiện, không chỉ có mỗi chiếc ban nẫy mà còn có thể chiếc áo khoác ngắn tay màu hồng.

Nhân viên giải thích: “Vì mua hai bộ sẽ được giảm 50% nên bạn trai chị mới chọn thêm một bộ ạ. Mắt nhìn hay quá, bộ nào cũng hợp với chị hết.”

Trình Nặc không đáp lời, tìm hóa đơn ở trong túi mà xem giá. Cực kỳ nhức mắt.

Ra khỏi tiệm, Trình Nặc không đi dạo nữa, cô định lần sau sẽ tự đến một mình. Tông Lăng xách túi hộ cô, phát giác cô có vẻ gì đó không đúng.

“Sao vậy? Không thích chiếc đó à?”

Trình Nặc lắc đầu, lấy điện thoại ra. Tông Lăng thấy cô mở Wechat, bấm vào ảnh đại diện của anh. Sau đó, chuyển tiền cho anh.

Không nhiều không ít, chính là số tiền anh vừa trả.

Bước chân anh dừng lại. Anh chỉ muốn mua áo quần cho cô, sợ đắt quá cô không tiếp nhận nên mới cố ý tới đây, nhưng cô vẫn cứ phải phân rõ ràng như thế.

Gần hai ngàn, mua gì không được mà lại mua áo khoác màu hồng, cô đâu còn mười tám tuổi nữa, thẩm mỹ của trai gia trưởng đúng là khó hiểu.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Có Yêu Quái

Ra khỏi con phố dưới lòng đất, Tông Lăng gọi điện thoại, không về nhà hàng nữa mà lái xe về thẳng trấn trên.

Vì chuyện quần áo mà anh có phần bực dọc. Biết cô muốn rạch rõ giới hạn với mình nên mới không chịu nhận áo. Xem ra, anh còn cần cố gắng thêm mới được.

Sắc trời dần tối, anh hỏi cô: “Đã đói bụng chưa? Có muốn lát nữa đến chỗ Thiệu Hồng ăn chút gì không?”

Đúng là Trình Nặc khá đói, giờ về nấu cơm cũng lười nên gật đầu đáp được.

Cô vẫn còn xót số tiền hai ngàn kia, nhưng không hề nổi giận với anh, trái lại trong bụng còn có phần vui vẻ.

Trời đã tối rồi, đèn đường hai bên cũng đã sáng, quanh co kéo dài tới phương xa, nối thành đường sáng hắt vào mặt anh qua cửa kính. Trình Nặc nhìn anh, cô nghĩ, nếu gặp anh sớm hơn, nếu không trải qua những chuyện kia, có lẽ cô sẽ đến với anh thật.

Nhưng bây giờ cô chỉ muốn một cuộc sống bình lặng. Yên tâm sống cuộc sống mình có thể nắm trong tay, mà một người như Tông Lăng lại không thể nào bị cô nắm giữ được, nên cô đành phải từ chối. Dù cô có động lòng thì cũng phải từ chối. Chỉ vì mong cuộc sống sau này không còn xuất hiện bất ngờ nữa.

Chỉ là, cô không khước từ được sự thân mật của anh, thậm chí còn khát vọng nó. Sự thật này làm cô đau đầu phiền muộn. Ví dụ như bây giờ, trong xe bật máy sưởi, tình cảnh phong bế cứ để mùi của anh quanh quẩn nơi chóp mũi cô. Nhớ lại những cái hôn trước kia, mặt cô dần đỏ lựng.

Cô hạ cửa kính xuống để gió lạnh tấp vào mặt. Tông Lãng nói: “Ban đêm gió lạnh, như vậy sẽ bị cảm đấy.”

Trình Nặc ồ một tiếng rồi nâng cửa kính lên, nhưng trong người cứ thấy khát, lấy chai nước suối ra uống mấy hớp mới thoải mái hơn.

Cô lại quay đầu nhìn anh, nghe thấy anh nói: “Anh cũng muốn uống nước.”

Ma xui quỷ khiến sao mà cô lại đưa chai nước mình vừa mới uống cho anh.

“Mở nắp giùm nào.”

Cô mở ra, anh nhận lấy uống mấy hớp, hầu kết cứ di chuyển lên xuống. Cô không dám nhìn, vội vã xoay mặt ra ngoài cửa sổ.

Đến trấn trên, Tông Lãng lái thẳng xe tới sạp thịt nướng của Thiệu Hồng. Thấy hai người cùng xuất hiện, Thiệu Hồng đã không còn ngạc nhiên nữa, thay vào đó là vẻ mặt đương nhiên. Anh ấy lớn hơn Tông Lãng vài tuổi, cũng coi như là nhìn anh lớn lên. Con người Tông Lãng, chỉ cần là chuyện anh muốn làm thì sẽ không từ bỏ. Giờ đây có người thích, dĩ nhiên cũng sẽ theo đuổi, nên anh ấy không còn bất ngờ.

Thiệu Hồng giới thiệu Lý Ngọc Phương với Trình Nặc, nói mòng tám tháng sau sẽ đi nhận giấy đăng ký kết hôn.

“Đến lúc đó cô với Tông Lãng nhớ đến nhé, bọn anh cũng không làm tiệc cưới, chỉ là bữa ăn cho náo nhiệt thôi, cô phải nể mặt đấy.”

Số người Trình Nặc quen biết ở đây không nhiều, Thiệu Hồng là một trong số đó. Nếu anh ấy đã mời, cô không thể không đến, “Được, nhất định tôi sẽ tới.”

Tông Lãng chọn một bàn nhỏ cho mình, muốn chuối thịt nướng với một chai rượu trắng nhỏ. Thiệu Hồng thức thừ không đến quấy rầy.

Gió sông ban đêm rất lạnh, còn lạnh hơn lần trước cô đến nhiều. Trình Nặc nhấp một hớp rượu, không khỏi nghĩ tới cái đọt một mình mình uống rượu ở đây.

Dù chỉ mới cách không lâu, nhưng cõi lòng đã khác hẳn lần trước. Lúc ấy cô không có nơi nào để đi, một mình phiêu bạt tới trấn nhỏ xa lạ này. Với cô mà nói tương lai như lớp kính phủ màn, không nhìn thấu lại không sờ được, không biết nên đi thế nào. Nhưng bây giờ, cô có nhà ở đây, có bạn bè quen thuộc, còn cả những chú thím đáng yêu ở trên cù lao nữa.

Và cả Tông Lãng, người đàn ông khiến cô dù muốn kháng cự cũng chẳng nổi.

Thấy ly anh vẫn trống hoắc, Trình Nặc hỏi: “Sao anh không uống rượu?”

Tông Lãng chỉ xe, “Anh còn phải lái xe.”

Trình Nặc ồ một tiếng, từ khi tới đây, tửu lượng của cô đã nhiều hơn thì phải. Uống nửa chai rượu trắng, cũng ăn không ít thịt nướng. Thiệu Hồng còn chiên đĩa cơm trứng, nhưng cô ăn không nổi nữa, nhường cho Tông Lãng.

Cơm nước xong xuôi thì chào Thiệu Hồng ra về, lúc chuẩn bị rời đi, Trình Nặc phát hiện mình có hơi đau đầu, dưới chân đứng không vững nữa. Tông Lãng dìu cô lên xe, cô cũng chẳng từ chối.

Lái xe đến bến phà. Trình Nặc thấy phà vẫn còn đỗ ở nơi đó, trên boong có một người đàn ông trung niên mập mạp.

Trình Nặc kỳ quái hỏi: “Không phải nói buổi tối phà đều đỗ trên cù lao à, sao lại ở đây?”

Tông Lãng xuống xe, “Tôi bảo lão Chu đỗ ở đây, đúng lúc tối nay ông ấy có chuyện ở trấn trên không về được, sáng mai tôi lái sang.” Nói rồi anh bước lên chào lão Chu.

Anh nói với lão Chu mấy câu, cầm đồ đã mua, khóa kỹ xe rồi đỡ Trình Nặc lên phà.

“Không cần xe?” Cô hỏi.

Tông Lãng cười, “Để đây cũng được.”

Trình Nặc nghĩ, xe này Phương Đình đang dùng, để lại đây là để cô ấy dễ tới lấy.

Lên phà, lão Chu rời đi, Tông Lãng không yên tâm để một mình cô ở lại trên boong nên dìu cô vào buồng lái cùng.

Đã đi phà nhiều lần thế rồi, nhưng chưa bao giờ Trình Nặc tới buồng lái cả, cô tò mò đánh giá xung quanh.

Tông Lãng để cô chống cửa sổ mà đứng, còn mình lái phà. Đèn trên boong bật sáng, xua tan bóng tối.

Sau khi rời bờ, Trình Nặc đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, mặt sông đen tuyền, chỉ có mỗi điểm sáng ở trên phà này mà thôi. Gió rất lớn để cô nghe thấy rõ tiếng sóng cả vỗ vào thân phà. Trong lúc nhất thời khiến Trình Nặc nảy sinh ảo giác, cứ như cả thế giới chỉ còn lại mỗi chiếc phà này, mà trên phà, chỉ có mỗi cô và Tông Lãng.

Ảo giác kiểu này làm cô dần thả lỏng mình. Cô tiến tới cạnh Tông Lãng, nhìn anh làm việc. Tông Lãng cười hỏi: “Có muốn thử không?”

Trình Nặc gật đầu, “Muốn.”

Tông Lãng kéo tay cô, cho cô đứng giữa mình và bánh lái, từ phía sau cầm lấy tay cô, để cô nắm trong tay.

Vì hành trình khá ngắn nên cũng không cần lái gì nhiều. Trình Nặc chỉ vịn tay trên bánh lái mà thôi. Còn tay Tông Lãng, lại phủ lấy tay cô.

Anh đứng rất gần, Trình Nặc gần như được anh ôm vào lòng. Đầu óc hoa lên, có thể do say, cũng có thể vì hô hấp của anh.

Ngực anh vẫn ấm áp như thế, từ từ sưởi ấm lưng cô, để toàn thân cô được ấm áp, song cũng vì vậy mà đầu càng đau hơn. Dưới chân đứng không vững nữa, cô tựa vào trong ngực anh, giao toàn bộ trọng lượng của mình cho anh.

Cô đứng ngang ngực anh, chỉ cần khẽ ngẩng đầu thì lập tức nhìn thấy mắt anh. Trong ban đêm, mắt anh lại càng tối, còn tối đen hơn mặt sông ngoài kia. Nhưng trong chỗ sâu nhất lại có tia sáng, thu hút cô đến tìm kiếm.

Chân bắt giác kiễng lên, càng lúc càng đến gần điểm sáng kia, rồi như phát giác chưa đủ, cô xoay người bám lấy cổ anh.

Tông Lãng cố đè nén kích động trong lòng, phối hợp cúi đầu. Nhưng cô lại, chủ động!

Vào giây phút chạm lấy môi anh, Trình Nặc tự nói với mình, cô chỉ là say mà thôi.

Không biết đã qua bao lâu rồi, Tông Lãng kiềm chế xúc động của cơ thể, rời khỏi môi cô. Sắp cập bờ rồi, nếu còn hôn nữa thì phà sẽ đụng bờ mất.

Trình Nặc chôn đầu trong ngực anh, tham lam ám áp trên cơ thể anh. Không dám ngẩng đầu.

Tông Lãng một tay ôm cô, một tay làm việc, khi phà đã cập bến thì tắt máy. Rồi sau đó đến một giây đồng hồ anh cũng không lãng phí, ôm lấy cô ngồi trên đài điều khiển, không chút chần chừ mà hôn xuống.

Trình Nặc cảm giác rượu tối nay rất mạnh, đốt cháy toàn thân cô, còn Tông Lãng lại như liều thuốc có thể giúp cô hạ nhiệt. Cô để mặc anh nắm trong tay, để linh hồn thoát ra.

Không nghĩ đến gì cả.

Tay Tông Lăng đỡ bên hông cô, sức lực rất lớn, như muốn khảm cô vào cơ thể mình. Rồi vẫn cảm giác chưa đủ, đổi sang nơi khác chưa bị khống chế, khi ám áp truyền tới lòng bàn tay, anh như phát hiện ra châu lục mới, thì ra còn có nơi đẹp đến thế.

Cho tới khi cô rên khẽ, anh mới ý thức mình sắp không kiềm chế được, kịp thời phanh lại, thở hổn hển bên tai cô, cố gắng trấn áp ngọn lửa đang bùng cháy tán loạn khắp nơi. Một lúc lâu sau anh mới mở lời: “Chúng ta về thôi.”

Trình Nặc ừ một tiếng rất nhỏ, đỏ mặt vì bản thân cảm thấy mát mát.

Xuống phà, Tông Lăng buộc chặt dây thừng. Thấy cô vẫn đang ngồi trên bậc thang, còn không quên cầm đồ đã mua.

Lúc này mặt Trình Nặc đỏ rần cả lên. Rõ ràng mới đầu còn chóng mặt, nhưng giờ lại rất tỉnh táo, cô nghĩ chắc chắn là rượu giả rồi, nếu không sao không để cô say tới tận sáng mai đi.

Nghe thấy tiếng bước chân Tông Lăng lại gần, cô vội đứng lên, trong tay siết chặt túi đựng quần áo, đi thẳng vào thôn. Trời tối không nhìn rõ đường nên giẫm hụt bậc thang, suýt nữa là ngã xuống.

Tông Lăng đỡ sau cô, cười rất khẽ: “Gấp gáp làm gì chứ, có yêu quái đuổi em đâu.”

Trình Nặc nghĩ, sao lại không có, anh chính là yêu quái đấy, yêu quái làm cô mất khống chế.

Tông Lăng nhận lấy túi trong tay cô rồi mở đèn pin điện thoại. Anh vẫn cảm nhận được dư vị của chiếc hôn kia, muốn nói gì đó,

nhưng lại sợ cô cứng miệng từ chối.

Tông Lăng nhận thấy cô đã mở lòng, nên cũng không cần gấp, cứ từ từ thôi, ép cô trở mặt lại phiền nữa. Dù sao sớm muộn gì cũng sẽ có danh phận thôi.

Vui vẻ đưa cô đến cửa nhà chú Lưu, lại đưa quần áo đã mua cho cô.

Trình Nặc nhận lấy, toan bước vào thì bị anh kéo lại.

“Đội đã.” Anh soi điện thoại lên mặt cô, kỳ quái nói: “Hình như trên mặt em thiếu thứ gì đấy?”

Trình Nặc đưa tay sờ mặt, đầu nghĩ trên mặt có thể thiếu gì được, thiếu mũi à. Nhưng bất ngờ thấy anh lại gần, nhanh chóng hôn lên mặt cô.

Anh cười: “Thì ra là thiếu một cái hôn.”

Trình Nặc tức giận đá vào bắp chân anh, cũng không để ý tới anh la oai oái kêu đau, nhanh chóng chạy xộc vào nhà. Thím Ngô để cửa cho cô, cũng không khóa chặt mà chỉ khép hờ.

Cô chạy vào khóa kỹ cửa, sợ làm phiền đến chú thím nên không bật đèn, cầm điện thoại chiếu sáng, nhanh chóng chạy lên lầu.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Quan Hệ

Buổi tối trước khi ngủ, Tông Lăng gửi tin nhắn đến: Ngủ ngon /hôn hôn/

Trình Nặc nhìn biểu tượng hôn hôn, khóe môi bất giác cong lên. Nhớ lại chuyện đã xảy ra hôm nay cùng chiếc hôn vừa rời ở trên phà, cô cảm thấy sắp không nhận ra mình nữa rồi.

Sao lại trở thành như thế chứ, rõ ràng vẫn luôn nhắc nhở bản thân, phải cách xa anh, tránh xa anh ra, nhưng sao lại không làm được thế này, mà không chỉ không làm được, lại còn chủ động hôn anh. Cô muốn nhắc nhở mình lần nữa, nhưng lòng lại không nghe lời, cứ nhớ đến nụ cười, bàn tay cùng nụ hôn của anh...

Một đêm này, Trình Nặc không biết mình ngủ đi lúc nào, dù sao lúc tỉnh dậy, cơ thể tràn trề năng lượng, tâm trạng thoải mái.

Lúc ăn sáng, Tông Lăng vẫn lại đến ăn chùa. Trình Nặc vui đầu ăn cháo, nghe anh và chú Lưu nói chuyện, cũng cảm nhận được ánh mắt anh cứ lờn vờn trên người cô.

Cô nhanh chóng ăn hết, chào hỏi chú thím rồi đi qua nhà trước.

Chưa đi được bao xa thì nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân vang lên.

Tông Lãng đuổi theo, sóng vai đi cùng cô, hỏi: “Ngủ ngon không?”

Trình Nặc đáp có, anh lại nói: “Anh ngủ không ngon chút nào, cả đêm chỉ toàn nhớ em.”

Trình Nặc đỏ mặt, đi nhanh hơn.

Trên đường không có ai, tìm Tông Lãng như chú thỏ nhỏ muốn nhảy ra ngoài: giật dây anh hãy làm gì đó đi.

Đến nhà cũ, mấy người chú La vẫn chưa tới, Trình Nặc cầm bình nước chuẩn bị đi nấu nước, đây là công việc cô phải làm mỗi ngày.

Tông Lãng thấy thế, bèn nhận lấy bình nấu nước thay cô. Sau đó cứ đi theo sau lưng Trình Nặc. Cô đi trong sân, anh cũng đi. Cô ra vườn rau, anh cũng ra theo.

Trình Nặc không nhịn được, hỏi anh: “Cứ đi theo tôi làm gì thế?”

Anh bắt đắc dĩ đắp: “Anh cũng không biết vì sao nữa, đôi chân này không chịu nghe lời.”

Trình Nặc bị anh chọc cười, vừa vặn mấy người chú La đến, thế là không để ý đến anh nữa, chạy ra sân trước.

Hôm nay làm nhiều việc, dự tính sáng nay sẽ lắp xong cửa sổ, đến chiều thuận tiện kiểm tra lại nóc nhà một lần.

Một ngày bận rộn như mọi hôm, đến chiều, số gạch mua hôm qua đã được chuyển tới, chất trước sân. Đột nhiên Tông Lãng chạy đến nói với cô mình phải lên trần trên một chuyến.

Trình Nặc cũng không hỏi anh đi làm gì, chỉ nói biết rồi.

Kết quả anh đi cả nửa buổi, đến khi trời tối, mấy người chú La đã xong việc thì anh mới về.

Vì Trình Nặc ở lại dọn dẹp nên chậm một bước. Lúc Tông Lãng đến, cô vẫn còn ở đây.

“Cái gì đây?” Cô chỉ đồ trên xe hỏi.

Tông Lãng nói: “Khuôn cửa sổ ở tường ngoài sân, anh đến trần trên mượn của bạn học.”

Trình Nặc ngạc nhiên nhảy lên đầy vui mừng, “Nói như thế, là có thể tự làm cửa sổ được sao?”

Thấy anh gạt đầu chắc nịch, cô đột nhiên sinh ra kích động muốn nhào vào lòng anh hôn lấy hôn để, cũng may vẫn còn định lực kiềm chế.

Thế là cô cùng Tông Lãng chuyển khuôn vào trong phòng. Dự báo thời tiết nói mấy ngày nay trời sẽ mưa, sợ để bên ngoài ướt.

Khi chuyển xong, Tông Lãng nói còn chưa ăn cơm, đói bụng rồi. Trình Nặc vốn buổi tối về nhà chú Lưu ăn cơm, nhưng nếu anh cũng chưa ăn thì cứ ăn ở đây đi vậy.

Đồ ăn buổi trưa đã ăn hết rồi, chỉ còn lại mì sợi thôi. cũng may trứng gà còn rất nhiều. Cô rán trứng, nấu một nồi mì sợi, lại ra vườn hái cải non cho vào mì, xanh ngắt một màu, vừa đẹp mắt lại ăn ngon. Lại cho thêm sa tế xì dầu ớt cô cố ý mua để ăn chung với cơm, một nồi mì mà hai người chén sạch sẽ.

Ăn xong Tông Lãng chủ động rửa bát, Trình Nặc nói không cần, nhưng anh lại bảo: “Em nấu cơm anh rửa bát, phân công hợp tác,

làm việc không mệt.”

Trình Nặc đành tùy anh, còn mình chạy vào phòng xem mấy thứ khuôn kia.

Khuôn làm bằng gỗ hình quạt, đủ các kiểu hình vẽ, Trình Nặc không nhìn ra là vẽ hình gì, cả buổi mới nhận ra một hình hỉ thước đậu cảnh mai.

Tông Lãng dọn dẹp xong, ngồi xổm bên cạnh cô, chỉ dạy cô từng cái một, “Cái này là năm con dơi và chữ ‘thọ’, còn cái đó, là hoa sen bảo bình...”

Chỉ xong rồi, anh hỏi Trình Nặc thích hình vẽ nào, đến lúc đó làm nhiều mấy cái. Trình Nặc nói: “Đương nhiên là làm hết rồi.” Vì hình nào cô cũng thích cả.

Anh cười đáp được.

Trời bên ngoài đã tối om, trong phòng bật đèn. Dù đã đổi bóng đèn lớn nhưng ánh sáng của đèn chân không vẫn cứ mờ mờ, khiến người ta cảm thấy ấm áp. Hai người đứng trước khuôn, đột nhiên rơi vào im lặng.

Trình Nặc có thể cảm nhận được anh đang nhìn cô, tim đập thình thịch. Cô đứng lên nói: “Về thôi.”

Anh ừ một tiếng rồi đứng lên. Trình Nặc đi đóng cửa nhà bếp, sau đó là cửa sau, cuối cùng tắt đèn trong phòng, trong nháy mắt cả căn nhà chìm vào bóng tối.

Cô lấy điện thoại ra, tính mở đèn pin để đi khóa cửa thì tay lại đột nhiên bị anh kéo lấy, tiếp đó cả người ngã vào lòng anh.

Trong bóng đêm, không ai nói gì, chỉ có hai trái tim đập thình thịch loạn nhịp. Cái ôm của anh vẫn ấm áp như thế, làm cô không muốn rời đi, tay bắt giác bầu chặt hông anh.

Không có động tác nào khác, chỉ ôm thế mà thôi. Trình Nặc có thể cảm nhận được hô hấp của anh dần nóng bỏng, rối loạn. Hoặc giả bóng tối làm cô mê loạn, mà cũng có lẽ, bóng tối tiếp thêm dũng khí cho cô. Tay cô chuyển qua cổ anh, nhón chân rồi hôn lên.

Anh như vẫn đang đợi chờ khoảnh khắc này, khi cô vừa chạm vào môi anh, lập tức trong anh như có pháo bông bùng sáng, nóng như lửa chôn vùi cả cô.

Đến khi cô sắp không chịu nổi nhiệt tình của anh, cả người cũng rung động bất an thì anh dừng lại, chôn mặt trong hõm cổ cô, thở hổn hển nặng nề. Hai tay ôm càng chặt hơn, để cô cảm nhận được sự vợi vãi của cơ thể anh, cô vì vậy mà chống cự lùi về sau.

Anh nói: “Đừng sợ, trước khi em đồng ý thì anh sẽ không làm gì cả.”

Trình Nặc như bị thiêu cháy, cô cắn môi rúc đầu vào lòng anh. Cố gắng đè nén sóng tình không xa lạ trong cơ thể, hít sâu mấy hơi, bình ổn lại hơi thở rồi mới rời khỏi ngực anh.

Anh nắm tay cô, nói: “Đi thôi.”

Cô gật đầu, để mặc anh dắt ra khỏi cửa. Khóa cửa lại, anh bật đèn pin điện thoại soi đường, từ từ đến nhà thím Ngô.

Đèn pin điện thoại có hạn, chỉ có thể chiếu được khoảng dưới chân, chứ còn xa hơn thì vẫn chìm trong bóng tối. Giống như Trình

Nặc bây giờ vậy, cô chỉ biết lúc này tâm trạng rất vui vẻ, nhưng ngày mai, ngày sau rồi tương lai sẽ ra sao, cô không biết.

Nhưng chỉ ít bây giờ cô đang hân hoan vui sướng, cô nghĩ, cuộc đời con người có lẽ chính là như vậy, cũng không biết sau này có xảy ra chuyện gì không. Bất kể bây giờ cô có lo lắng ra sao, lo rằng bước tiếp theo liệu có giảm hụt xuống hố hay đá phải đá không, song đều vô dụng, vì không thể dự liệu nên không thể sớm phòng bị.

Giống như cô gặp Tông Lăng vậy, cô không hề dự tính, nhưng vẫn gặp được.

Giống như cô cho rằng sẽ không động tình nữa, nhưng rồi vẫn rung động.

Cô nghĩ, liệu có nên tiếp nhận số mệnh an bài không, dù sao thì cũng chẳng thể nào tiên đoán được tương lai...

Về đến ngoài sân thím Ngô, Tông Lăng đứng ngoài cửa nhìn cô đi vào. Ánh sáng điện thoại vẫn chiếu về phía trước để cô thấy rõ đường, cũng để anh thấy rõ bóng lưng cô. Song Trình Nặc lại không nhìn thấy, trong bóng đêm Tông Lăng đang mỉm cười.

Rửa mặt xong, Trình Nặc nằm trên giường chuẩn bị lướt weibo thì đột nhiên nhận được tin nhắn wechat. Là Bạch Nguyên gửi đến, cô mở ra nhìn, thấy cậu gửi một biểu tượng thán phục.

Chị Trình Nặc, lượng người theo dõi ở weibo chị quá mười ngàn rồi!!

Đầu tiên là Trình Nặc bất ngờ, sau đó nhanh chóng mở weibo ra xem, lúc thấy số người theo dõi mà kinh hãi.

Số lượng người theo dõi đã vượt quá mười ngàn thật! Chuyển tiếp và bình luận đều hơn một ngàn.

Những ngày qua cô vẫn không rảnh xử lý weibo, thi thoảng chụp ảnh đều thuận tay đăng lên, cũng không để ý đến số người theo dõi đã thay đổi. Lần để ý cuối cùng chỉ có sáu bảy trăm, nhưng mới vài ngày ngắn ngủi đã vượt hơn mười ngàn rồi.

Cô không dám tin vào mắt mình, thoát ra rồi đăng nhập lại lần nữa, con số vẫn không thay đổi. Cô che miệng khẽ hô lên, thật sự là quá bất ngờ.

Vì bất ngờ ngạc nhiên này mà tâm trạng phấn chấn lên, cô vui vẻ chụp màn hình lại làm kỷ niệm.

Bạch Nguyên nhắn vào nhóm chat nên Tông Lăng cũng nhìn thấy tin nhắn. Qua cửa sổ anh trông thấy được vẻ mặt vui mừng của Trình Nặc, không khỏi vui lây. Anh gửi tin nhắn riêng cho cô — Xin weibo.

Trình Nặc ngẫm nghĩ rồi cũng nói với anh. Dù sao cũng chỉ là ghi chép thường ngày, cũng chẳng có bí mật gì.

Sau khi lắp cửa sổ thì sửa nóc nhà và lát gạch, mọi việc chỉ tốn hai ngày là xong. Khi kết thúc công việc, cũng vừa có mưa rơi, Trình Nặc kiểm tra dự báo thời tiết, trận mưa này phải rơi bốn năm ngày.

Đội thi công được nghỉ, Trình Nặc nhân lúc rảnh rỗi thu dọn phòng ốc, định chuyển về ở. Ở lại nhà chú Lưu làm phiên đã nửa tháng, cô cũng không tiện ở nữa.

Tối đó lúc ăn cơm, cô liền nói với chú Lưu thím Ngô. Thím Ngô còn có vẻ mắt mát, nói: “Khó lắm nhà mới có thêm một người, thêm náo nhiệt. Giờ cháu đi rồi, chỉ còn lại hai cái thân già này.”

Chú Lưu nói: “Sửa nhà xong là chuyện tốt, bà than thở cái gì.” Rồi quay qua nói với Trình Nặc: “Sau này có rảnh thì hãy thường xuyên đến dùng cơm nhé.”

Trình Nặc đáp nhất định rồi.

Cơm nước tươm tất, thu dọn bát đĩa, Trình Nặc xuống bếp rửa bát phụ thì thím Ngô đột nhiên gọi cô.

“Tiểu Trình cháu ơi, có chuyện này thím muốn nói với cháu.”

Trình Nặc lau tay, hỏi thím có chuyện gì.

Thím Ngô có vẻ xấu hổ, cầm giẻ lau trong tay, đi quanh bếp lau một vòng.

“Thì là Tiểu Hải đấy. Thím cũng không giấu gì cháu, Tiểu Hải nói với thím là đã nhìn trúng cháu, nên thím mới cho thằng bé số điện thoại cháu, chuyện này, cháu đừng trách thím.”

Trình Nặc cười nói không sao. Lại nghe thím Ngô bảo: “Thật ra thì đứa bé Tiểu Hải không tệ đâu, thím thấy cháu cũng là cô gái tốt nên mới nghĩ, hai đứa có thể đến với nhau thật thì đúng là chuyện hay.”

Nói đến đây thì thím dừng lại, dùng ánh nhìn nghi hoặc nhìn Trình Nặc: “Nhưng mà thím nghe nói, cháu và Tông Lăng đến với nhau rồi à?”

Trình Nặc không đề phòng bị thím hỏi câu này, nhất thời không biết trả lời ra sao.

Hai ngày qua, Tông Lăng cứ nhân lúc không có ai là lại kéo tay hay ôm eo cô. Nếu cô không chủ động thì anh cũng không làm gì thêm. Không làm chuyện gì khác thường, cũng không nhắc lại việc muốn cô đồng ý đến với anh nữa.

Còn cô thì sao, không hề từ chối sự gần gũi của anh. Nhưng mà, nếu nói là quan hệ... Cô cũng không biết, bây giờ giữa cô và anh có quan hệ như thế nào. Cô chỉ cảm thấy như bây giờ là tốt rồi, không muốn rời xa, cũng chẳng dám lại gần bước nữa.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Bạn Gái

“Thím ơi, bây giờ cô ấy là bạn gái của cháu.”

Tông Lãng bất ngờ xuất hiện ở ngoài phòng bếp, trả lời câu hỏi thay Trình Nặc.

Xế chiều anh lên trần trên có việc nên không đến ăn chùa. Trình Nặc còn tưởng tối nay anh sẽ không về, không ngờ anh lại đến đúng lúc như vậy.

Thím Ngô nghe thế, bèn hỏi Trình Nặc: “Thật sao?”

Trình Nặc hơi hồi hận vì trước đó đã nghe theo đề nghị của Tông Lãng, cố ý để Tô Lâm Hải hiểu lầm quan hệ của hai bọn họ. Giờ cô nói phải cũng không được mà nói không phải cũng chẳng xong.

Nói không phải thì có nghĩa là cho thím Ngô biết, cô đang bỡn cợt Tô Lâm Hải.

Nếu nói phải, hiện giờ đâu phải chỉ có cô và Tông Lãng mà quay đầu đi thì cô có thể đổi ý đâu, có thím Ngô đây, chỉ sợ ngày mai người trên cù lao đều biết hết.

Tông Lãng đi đến, chặn trước mặt Trình Nặc, cười đùa nói: “Thím à, e là cô ấy ngại nên thím đừng hỏi thêm nữa. Lát nữa thẹn quá hóa giận thì mệt cháu rồi.”

Trình Nặc nghe vậy, tức giận nhéo lưng anh.

Thím Ngô cười, “Thế thì tốt. Bạn đầu thím cũng muốn kết hợp hai đứa, sau đó mới biết Tiểu Trình đã ly...” Nói tới đây, thím vội sửa lời, “Cháu cũng đừng có bắt nạt nó, đã đến với nhau thì phải đi hết đời đấy, biết chưa hả?”

Tông Lãng gật đầu liên tục, “Thím yên tâm đi, đợi đến lúc kết hôn, thím chính là bà mối đấy, cháu sẽ gửi thím một phong bì.”

Thím Ngô vui vẻ hẳn, thấy Trình Nặc cứ đỏ mặt thì cũng không hỏi thêm gì cô nữa, nói muốn đi dạo với chú Lưu rồi đi ra ngoài.

Thím Ngô vừa đi, Tông Lãng liền đưa tay sờ ra sau lưng, tủi thân bảo: “Ra tay độc quá.”

Trình Nặc cắt bát đã rửa, “Vừa rồi anh nói bậy bạ gì đấy?”

Tông Lãng nói: “Nếu em không đồng ý thì anh sẽ đi nói với thím Ngô ngay, là anh nói bậy.”

Trình Nặc cúi đầu, giọng nhỏ như muỗi, “Đồng ý cái gì?”

Tông Lãng tiến tới trước mắt cô, “Làm bạn gái anh nhé, chịu không?”

Trình Nặc im lặng, đồng ý thì đồng ý thôi, nhưng lại không dám nói ra miệng.

Nói ra thì chính là cam kết. Dù quan hệ bạn trai bạn gái không thể so với hôn nhân, dù chia tay cũng không có gì. Nhưng đối với cô, cô vẫn không có lòng tin, có thể phải đối mặt với chia cách tình cảm lần nữa, dù tương lai là một ẩn số, nhưng vẫn có khả năng chia tay.

Cô nghĩ bụng, mình đúng là một người ích kỷ. Sợ bị tổn thương mà không chịu cho anh một câu trả lời khẳng định, nhưng lại tham lam hơi ấm mà anh mang đến, không nỡ buông tay.

Tông Lãng cố ổn định con tim nóng lòng, chờ đợi trong im lặng, nhưng lại không có được câu trả lời của cô. Vốn anh cũng không định ép cô thừa nhận nhanh như thế, chẳng qua hôm nay đúng lúc thím Ngô nhắc đến đề tài này, nên anh mới thuận miệng hỏi.

Dù có thất vọng nhưng cũng nằm trong dự liệu, anh biết, tạm thời cô vẫn chưa gỡ được vướng mắc trong lòng. Bây giờ cô không kháng cự anh gần gũi nữa, đối với anh đó đã là một bước tiến dài rồi.

Còn về danh phận kia, không cần gấp, sớm muộn gì cũng sẽ có thôi.

“Chúng ta ra ngoài đi dạo đi.” Anh đổi chủ đề, “Còn sớm thế, cũng không ngủ được.”

Trình Nặc thở phào vì anh không truy hỏi nữa, cũng không phản đối đề nghị của anh. Dọn dẹp xong, cô đi tản bộ cùng anh.

Trên cù lao ít người nên vô cùng yên ắng. Mặt trời đã xuống núi, sắc trời dần tối, một đường đi cũng gặp không mấy ai.

Tông Lãng dẫn cô ra bờ sông. Không phải con đường đi đến bến phà mà là ở bên kia, nơi bờ sông Trình Nặc vẫn chưa tới bao giờ.

Con đường mòn này có rất ít người đi, cỏ hoang mọc um tùm. Tông Lãng nắm tay cô rất chặt.

Xa xa có thể trông thấy bãi cát dài hẹp. Lúc này Trình Nặc mới biết, thì ra bên bờ Trường Giang cũng có bãi cát.

Tông Lãng dắt cô đi lên. Cát mềm mịn, giơ chân giẫm xuống mà vẫn không quá giày. Nếu không phải do lạnh thì nhất định cô sẽ cởi giày, cảm nhận những hạt cát sông nhẵn nhụi.

Gió hơi lớn, Tông Lãng muốn cởi áo khoác ra cho cô, nhưng Trình Nặc không chịu.

Anh mặc bên trong áo len mỏng, dù có cởi áo khoác cũng không thấy lạnh.

Tông Lãng liền phanh áo khoác ra, từ đằng sau ôm cô vào lòng. Hai luồng hơi thở hòa quyện nhau. Anh ấm áp, còn cô lạnh lạnh.

Anh khẽ cúi đầu, đưa gò má ma sát tóc cô, chọc cô nhột.

Trình Nặc bật cười: “Đừng làm rộn.”

Anh càng cọ mạnh hơn, làm rối loạn tóc đuôi ngựa của cô. Anh dứt khoát cởi dây buộc tóc ra, tóc xõa tung.

“Lúc bé anh thường sang đây chơi.” Anh nói, “Thích vọc cát một mình ở đây, xây nhà xây thành, chơi đến cả nửa buổi. Sau đó bị ông nội phát hiện, sợ anh bị nước sông cuốn trôi nên đánh anh một trận, rồi cấm anh không được tới đây nữa.”

Trình Nặc hỏi: “Vậy anh không tới à?” Nghe lời như thế cũng không giống tính cách của anh.

“Đương nhiên là không rồi.” Tông Lãng nói tiếp, “Anh lén đến, nhân lúc ông nội đi trấn trên không có ở nhà, rồi đoán được bao giờ

ông về thì về trước.”

Trình Nặc nhìn mặt sông, sắc trời đã tối hẳn, trên mặt sông đen nhánh chỉ có thể cảm nhận được gió ẩm thổi vào mặt.

Trình Nặc không thấy lạnh, vì cái ôm trong ngực của anh quá đỗi ấm áp. Trước mắt như nhìn thấy một cậu bé chừng bảy tám tuổi, đang ngồi một mình chơi cát ở đây.

Cô cười hỏi: “Vậy sau đó thì sao, anh có bị ông nội phát hiện ra không?”

Anh im lặng một lúc, “Không có.”

“Vì không lâu sau, ông nội qua đời rồi.”

Trình Nặc nghe ra giọng anh sa sút, xoay người lại nằm trong lòng anh, ôm eo anh rất chặt, đôi lấy cái ôm càng chặt hơn từ anh.

“Chúng ta hẹn hò đi.” Những lời này cứ quanh quẩn nơi cổ họng Trình Nặc, suýt nữa cô đã thốt thành lời. Song cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Rốt cuộc vẫn không có dũng khí, trong lòng lại càng phát giác, mình đối với anh thật không công bằng.

“Về thôi.” Tông Lăng nói.

Gió sông đã trở lạnh, anh nắm tay cô đi về.

Tuy trời đã tối nhưng giờ vẫn còn sớm, mới chưa đến sáu giờ. Trong thôn có lác đác vài ánh đèn, ánh hoàng hôn chỉ dẫn phương hướng để họ quay về.

Tông Lãng chỉ vào một căn nhà bỏ hoang ở bên kia đường, hỏi cô: “Em biết không, những căn nhà ấy đều có lịch sử hơn trăm năm. Nếu không phải do chiến tranh thì đến nay chúng vẫn còn hoàn hảo, giống căn nhà cũ của em vậy, nó đã chứng kiến một đời của bà cụ Bạch rồi.”

“Lúc bé, ông nội thường kể những chuyện đã qua với anh. Hồi ông còn nhỏ, trên cù lao này có cả hết ba con đường mười ba hẻm, một mảnh đất bé tí hin chừng hai ki-lô-mét vuông nhưng lại có hơn trăm ngàn người, tàu buôn qua lại đều neo đậu ở đây. Đến khi màn đêm buông xuống, đèn đuốc sáng trưng, vô cùng sầm uất.”

Trình Nặc im lặng lắng nghe, tưởng tượng đến dáng vẻ đã từng của cù lao Hà Diệp. Mấy ngày nay, cô đã quen thuộc với cảnh ngày đổ nát thê lương nhìn thấy mỗi ngày, cũng đã từng tưởng tượng những câu chuyện từng xảy ra trong mỗi căn nhà. Cô nghĩ, nếu như mọi thứ không bị phá hủy, vậy thì bây giờ cù lao Hà Diệp sẽ có dáng vẻ thế nào đây.

Có thể chỉ là một hòn đảo yên tĩnh giữa lòng sông, cũng có thể trở thành thắng cảnh du lịch, ngày ngày du khách người đến người đi, tiếng tăm vang xa. Nhưng bất kể là gì thì nó cũng sẽ không giống hôm nay, cảnh suy tàn chỉ để người ta cảm nhận được vẻ vắng lặng thê lương.

“Từ lúc nghe câu chuyện ông nội kể, anh đã nung nấu một giấc mơ.”

Tông Lãng nắm chặt tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, “Anh muốn để nơi này, sống lại lần nữa.”

Trong bóng đêm Trình Nặc nhìn anh, như nhìn thấy được ánh sáng trong mắt anh.

“Anh có thể làm được.” Cô nói.

Anh cười, “Tin anh vậy sao?”

Cô gật đầu, không có lý do gì cả, chỉ là cứ tin anh thế mà thôi.

Anh nâng tay cô đến bên môi, “Anh đã tìm cách rồi, em cứ chờ đi, chưa tới mấy năm nữa, anh sẽ cho em thấy một cù lao Hà Diệp đầy sức sống.”

Cô cười, “Được, em chờ.”

Sáng hôm sau, Trình Nặc liền thu dọn hành lý. Tông Lãng giúp vác hai chiếc chăn, còn cô kéo vali, sau khi chào tạm biệt chú Lưu và thím Ngô thì chuyển về nhà.

Cô đã dọn dẹp trong phòng rồi, sau khi dỡ vách ngăn, ngôi nhà càng trống trải hơn song lại đầy ánh sáng, không còn vẻ lạnh lẽo nữa.

Giường vẫn kê ở chỗ cũ, trải chăn xong, Trình Nặc mới phát hiện không đủ riêng tư, thế là tính lên trần trên đặt làm rèm giường theo yêu cầu. Chiếc giường này cũng khá lớn, treo rèm lên thì sẽ ngăn thành một gian phòng nhỏ. Còn cả rèm cửa sổ nữa, cũng phải nhanh chóng đặt làm thôi.

Tông Lãng chuyển khuôn cửa sổ ra sân, dùng tấm vải nhựa phủ lên, đề phòng dầm mưa. Đồ đạc lúc trước đặt trong sân cũng được

Trình Nặc chọn ra cái có thể sử dụng được, rồi lau chùi sạch sẽ xếp vào phòng. Tủ sách được chú La tranh thủ làm cũng đã làm xong, đặt ở sát mặt tường sau giường. Một hồi dọn dẹp đâu ra đấy, Trình Nặc nhìn căn nhà đã thay đổi, thỏa mãn thở dài. Càng lúc càng giống một mái nhà rồi.

Đã gần trưa nhưng trong nhà không còn thức ăn. Trình Nặc định đến trấn trên, nhân lúc đặt làm rèm cửa sổ thì thuận tiện ăn luôn.

Mỗi ngày đều phải đi mua thức ăn vẫn không tiện, cô nghĩ, phải có thêm tủ lạnh thôi. Tông Lãng đã kiểm tra dây điện trong nhà giúp cô rồi, đường dây quá cũ cũng đã được đổi mới, cầu chì cũng đã thay, có thể chịu được điện thế của đồ điện bình thường.

Nghĩ đến thế, lại phải chi rất nhiều tiền rồi, cô lại càng nóng lòng muốn tìm việc làm. Xa quá cũng không thực tế, cô muốn lên trấn trên thử may mắn.

Tông Lãng đi cùng cô, nhưng vừa xuống phà thì nhận được điện thoại. Nói chuyện điện thoại xong, anh cho cô biết là chuyện liên quan đến việc chuẩn bị sơn trang, cần phải lên thành phố một chuyến. Lo Trình Nặc không tìm được cửa hàng đặt làm rèm cửa sổ nên anh bảo cô đi tìm Bạch Nguyên rồi đi cùng.

Trình Nặc nói anh không cần phải lo lắng, sau khi tiễn anh lên xe, cô mới gọi điện cho Bạch Nguyên.

Mấy ngày nay Bạch Nguyên đều bị bà lão nhốt trong nhà, khó chịu tới nỗi tóc sắp trắng đến nơi rồi. Nhận được điện thoại của Trình Nặc, chỉ mười mấy phút đã chạy đến. Nghe cô nói muốn làm rèm cửa sổ, cậu bảo: “Chị Trình Nặc tìm đúng người rồi đấy, em có

một bà chị dâu mở cửa hàng chuyên bán rèm cửa sổ, đi nào đi nào, để em dẫn chị đi!”

Trần không lớn mấy, Trình Nặc đi theo Bạch Nguyên, nhanh chóng đến được cửa hàng của chị dâu cậu.

Cửa hàng ở ngay gần chợ bán thức ăn. Đây có thể coi là đoạn đường phồn hoa nhất trấn trên, dọc hai bên đường là các cửa hàng san sát nhau, lớn thì có cửa hàng nội thất gia dụng, nhỏ thì có tiệm may vá, tóm lại cái gì cũng có bán. Nhà đều là nhà lầu tự xây hai tầng hoặc ba tầng, dưới lầu mở tiệm, trên lầu là nhà ở.

Chị dâu của Bạch Nguyên nhìn qua chỉ lớn hơn Trình Nặc vài tuổi, rất nhiệt tình. Bạch Nguyên giới thiệu, Trình Nặc biết chị ấy tên là Cố Duyệt.

Cố Duyệt nghe Trình Nặc nói muốn làm rèm cửa, bèn cầm hai tập sổ dày cộm đi ra, cho cô chọn loại vải và kiểu dáng.

Trình Nặc lật xem, có rất nhiều loại vải, ren hay vải voan đều có cả. Nhưng lại không hợp với nhà cũ. Nhà cũ đã một trăm năm, phù hợp với nó thì nên là rèm cửa sổ có cảm giác cũ cũ chút.

Chọn nửa buổi vẫn không thấy thích hợp, Trình Nặc ngại ngại nói rõ nguyên nhân với Cố Duyệt, chuẩn bị đi cửa hàng khác xem.

Cố Duyệt vẫn rất nhiệt tình, nói không sao, “Nếu đã là bạn của Bạch Nguyên thì chính là bạn của tôi rồi. Sau này cần gì thì cứ đến, chắc chắn tôi sẽ giảm giá cho cô.”

Trình Nặc cảm ơn rồi rời đi với Bạch Nguyên. Mới ra khỏi cửa hàng thì có người đi vào từ cửa sau, nói với Cố Duyệt: “Chị, em phải về lại trong thành phố rồi.”

Cố Duyệt đáp được, dặn anh phải đem đủ đồ.

Nhìn theo bóng lưng của Trình Nặc và Bạch Nguyên rời đi, anh ta hỏi Cố Duyệt: “Vừa nãy là ai thế chị?”

Cố Duyệt ồ một tiếng, “Là một người bạn của Bạch Nguyên, Bạch Nguyên dẫn đến chọn rèm cửa sổ, nhưng không chọn được cái nào.”

Cố Viễn Giang nhìn bóng lưng hai người dần đi xa, không hiểu sao lại thấy bóng lưng của cô gái kia khá quen mắt, lại hỏi: “Có biết tên gì không?”

Cố Duyệt đáp: “Trình Nặc.”

Cố Viễn Giang đứng tại chỗ, có phần không dám tin, không ngờ lại gặp Trình Nặc ở đây.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Anh Lãng Làm Nũng

Cuối cùng trong một nhà may cũ, Trình Nặc đã tìm được loại vải thích hợp. Vải bông thêu hoa màu xanh, dù làm rèm cửa sổ hay rèm giường vẫn đều thích hợp. Vì số lượng khá ít nên hện xong với thợ may rồi, chiều nay hai giờ, cô ở nhà đợi thợ may qua.

Ra khỏi nhà may, Trình Nặc vào chợ mua thức ăn. Không khỏi trông thấy gian hàng bán gà con vịt con lần trước. Lúc này cô không chút do dự, chọn mười chú gà con cùng năm chú vịt con, đem về nuôi. Thuận tiện mua thêm ít thức ăn cho gia cầm.

Vịt con gà con được đặt vào hộp giấy, Bạch Nguyên bưng hộ cô. Mua xong đồ ăn, Trình Nặc nghĩ không bằng hay là mua luôn tủ lạnh đi, tiền nên dùng có thiếu cũng được.

Vậy là Bạch Nguyên lại dẫn cô đến cửa hàng điện máy. Chủ cửa hàng không phải là người thân của Bạch Nguyên, nhưng cũng là người quen. Trình Nặc chọn tủ lạnh hai cửa thông thường, sức chứa cũng không nhiều, có điều một mình cô ở nên cũng đủ dùng.

Tủ lạnh được giao hàng tận nhà như cũ, Trình Nặc cũng hện buổi chiều rồi đưa qua. Lúc rời đi, cô phát hiện trên cửa kính cửa hàng có dán thông báo tuyển nhân viên.

Tuyển nhân viên đứng bán, yêu cầu bên trên cũng khá phù hợp với Trình Nặc. Thế là để Bạch Nguyên đợi cô ở cửa, còn mình quay vào thử một chút. Nếu được thì có thể có một phần thu nhập rồi. Dù

tiền lương không cao, nhưng cô tiêu xài cũng không nhiều, đủ nuôi mình.

Cô hỏi ông chủ, ông chủ rất hài lòng về cô. Trình Nặc lại hỏi thời gian làm việc, ông chủ bảo là tám giờ sáng đến tám giờ tối.

Chuyến phà cuối tới cù lao là năm giờ hơn rồi. Trình Nặc có phần thất vọng, chào ông chủ rồi rời đi.

Bạch Nguyên đứng ngoài cửa nghe thấy, biết cô muốn tìm việc làm. Hỏi: “Chị Trình Nặc, trước kia chị làm gì vậy?”

Trình Nặc trả lời: “Làm biên tập cho một tạp chí.”

Bạch Nguyên gật đầu, “VẬY CHỊ ĐẾN CHỖ NHỎ THỂ NÀY, CŨNG KHÔNG TÌM ĐƯỢC CÔNG VIỆC THÍCH HỢP RỒI.”

Trình Nặc nói cũng không muốn vào thành phố tìm, “Chỉ cần chị có thể làm, hơn nữa thời gian đi làm thích hợp là được.”

Bạch Nguyên nói: “Em thấy không bằng chị làm tự truyền thông* trên weibo đi. Nếu trước kia đã làm biên tập thì ắt hẳn viết lách phải khá đúng không, bây giờ số người theo dõi chị lại rất nhiều, chị cứ đi con đường này đi, thu nhập không thua chị đi làm là mấy đâu, hơn nữa thời gian còn tự do, tốt biết bao.”

(*Thuật ngữ trong giới mạng Trung Quốc, hiểu nôm na là làm blogger kiếm tiền.)

Trình Nặc hỏi: “Tự truyền thông, chị có được không?”

Cô biết làm tự truyền thông thì cần có lượng theo dõi nhất định, lượng tiếp cận mỗi tháng cũng phải có yêu cầu. Sau khi weibo của

cô có số người theo dõi vượt quá mười ngàn, mấy ngày nay tăng rất nhanh, đã sắp gần ba mươi ngàn rồi.

“Có gì mà được hay không chứ, chẳng phải thử sẽ biết sao.” Bạch Nguyên nói, “Dù không được thì cũng không tổn thất gì. Hơn nữa, em thấy chị khả quan đấy. Chị Trình Nặc, nhất định chị làm được!”

Trình Nặc cười, “Được, vậy thì thử xem.”

Vì đồ nhiều nên Bạch Nguyên tiễn Trình Nặc về đến trên cù lao, buổi trưa Trình Nặc nấu cơm, giữ cậu lại ăn.

Cơm nước xong xuôi, Bạch Nguyên vội vã muốn Trình Nặc đăng ký tự truyền thông. Trình Nặc nói không biết làm, giao điện thoại cho Bạch Nguyên, hai người ngồi trên ghé tre ở sân trước, chụm đầu lại mà mò mẫm hơn cả buổi.

Tông Lãng về thì thấy cảnh tượng này. Rất có cảm giác hối hận tự bê đá đập chân mình, sao anh lại bảo Trình Nặc tìm Bạch Nguyên dẫn đường chứ?

Sải bước đi đến, cơ thể che khuất ánh nắng, bóng râm đổ xuống đỉnh đầu hai người, nhưng họ vẫn không may mắn phát giác.

Tông Lãng nặng nề ho một tiếng, nhắc nhở sự tồn tại của mình.

Lúc này Trình Nặc mới ngẩng đầu lên, thấy anh thì vui vẻ nói: “Anh về sớm thế à?”

Tông Lãng nghĩ, anh không về sớm thì hai người em còn ngồi sát với nhau thế đến bao giờ nữa? Đang tính mở miệng hỏi họ làm thì Trình Nặc đã kéo lấy tay anh, để anh ngồi xổm xuống.

Cô chỉ vào điện thoại, nói: “Bạch Nguyên đang đăng ký tự truyền thông giúp em, nếu có thể được duyệt, nói không chừng sau này em có thể dựa vào viết lách hoặc ảnh chụp video để kiếm tiền rồi!”

Cô cười rất vui vẻ, ánh nắng phản chiếu một tia sáng ngời trong mắt cô.

Tông Lãng nghĩ, thì ra là đang mê tiền. Tâm trạng buồn bực ban nãy đã nhất thời tan biến vì niềm vui của cô.

Sau khi đăng ký phải đợi duyệt nữa, có điều số liệu của Trình Nặc đều phù hợp yêu cầu, chắc chắn sẽ không có vấn đề.

Vất vả lắm Bạch Nguyên mới được ra ngoài, không ngờ lại phải về nhanh như thế, cậu liền lấy điện thoại quay video trong nhà, nói muốn đem về cho bà lão xem.

Đến hai giờ, thợ may của nhà may tới rất đúng lúc. Tông Lãng giúp đo cửa sổ rồi báo lại với thợ. Lúc đo giường, thợ may lại nói: “Bây giờ hiếm thấy ai dùng loại giường này lắm, có thể coi là đồ cổ đấy.”

Bạch Nguyên nói tiếp: “Đừng tưởng giường này cũ kỹ, thật ra chất lượng tốt lắm. Hồi nhỏ em với anh họ còn đánh nhau trên giường kia kìa, nhảy mạnh thế nào cũng không bị hư hại.”

Tông Lãng nghe thì đột nhiên phá lên cười, nhìn sang Trình Nặc.

Trình Nặc khó hiểu hỏi: “Anh cười gì?”

Anh lắc đầu không trả lời. Quay sang hỏi thợ may, giường này phải đo thế nào.

Đo đạc xong, thợ may cũng về. Trước khi đi còn nói với Trình Nặc, lúc về ông ấy sẽ gấp rút làm mau, tranh thủ có thể đến chiều mai làm làm xong hết, rồi sẽ tới treo.

Bạch Nguyên nhìn đồng hồ cũng không còn sớm, bèn về cùng thợ may.

Bọn họ vừa đi, Tông Lãng liền gào thét kêu đói, muốn cô nấu cho anh.

“Buổi trưa anh chưa ăn cơm à?” Trình Nặc hỏi.

Tông Lãng xoa bụng, “Chỉ uống rượu thôi, chưa ăn gì. Bây giờ dạ dày đang khó chịu đây.”

Vừa nói thế, Trình Nặc mới phát hiện, đúng là mặt anh đỏ không bình thường, chắc chắn là uống không ít.

Buổi trưa cô và Bạch Nguyên chỉ làm hai món ăn một món canh đơn giản, Bạch Nguyên ăn rất khá, không để dư đồ ăn. Cô đành nấu mì cho Tông Lãng.

Đợi tới khi làm xong mì bung lên bàn, Tông Lãng đã ngủ trên giường cô rồi.

Sợ mì trương, cô đi qua gọi anh dậy.

“Dậy đi, ăn rồi ngủ tiếp.”

Người trên giường không có động tĩnh, cô đành giơ tay lay cánh tay anh, nhưng không phòng bị bị anh kéo ngã xuống giường. Người vừa nãy còn đang ngủ như heo đã linh hoạt trở mình, giam cô giữa anh và giường.

“Anh giả ngủ!”

Anh đưa đầu đến bên tai cô, nói nhỏ: “Ngủ thật, nhưng bị em đánh thức.”

Sức nặng của anh gần như đè lên người cô cả, hai tay ôm eo cô thật chặt.

Trên người anh có mùi rượu, hòa lẫn với mùi của anh, lọt vào hơi thở của cô.

Cô đẩy vai anh, “Anh mau dậy đi.”

Anh lắc đầu, “Không muốn.”

Trình Nặc sắp bị anh đè đến mức ngộp thở rồi, giữa hơi thở đều là mùi của anh, như bị rượu của anh chuốc cho say mềm, đầu cũng trở nên choáng váng. Áo khoác anh mở rộng, bên trong mặc áo len mỏng cổ tròn, cổ lộ ra hẳn, cô còn có thể thấy rõ hầu kết di chuyển lên xuống.

Cô cắn chặt môi, đề phòng mình kích động muốn cắn lên đấy. Cô càng muốn thoát ra, nhưng không đọ lại sức anh.

“Trình Nặc, rốt cuộc đến bao giờ em mới đồng ý với anh đây.” Anh thấp giọng bắt đắ dĩ hỏi, rồi ngẩng đầu nhìn vào mắt cô, “Anh đợi đến phát điên rồi, em có biết không hả?”

Có lẽ vì uống rượu nên anh đã bóc đi lớp vỏ thanh niên tốt, lộ ra bản tính vô lại, “Anh muốn ngày ngày ở bên em, muốn mở mắt ra là có thể thấy em, muốn chúc em ngủ ngon mà không cần đến điện thoại...” Nói tới đây, mặt anh càng đỏ lên, câu tiếp theo lại không nói nữa. Chỉ là khó chịu, cơ thể giật giật.

Trình Nặc cảm nhận được thay đổi của anh, không dám động đậy nữa. Cô thấp giọng khuyên nhủ, “Anh đứng dậy đi đã rồi hãy nói sau, có được không?”

Anh lắc đầu, nhìn môi cô đau đáu, ánh mắt dần nóng bỏng.

Trình Nặc bị anh nhìn tới nỗi mặt đỏ lần, thấy anh cúi đầu tiến đến, cô không biết phải làm sao, nhắm nghiền hai mắt. Dù đã nhắm mắt nhưng vẫn có thể cảm nhận được hô hấp của anh đang phả vào trên mặt, thật nóng.

Có điều chờ mãi, vẫn không chờ được động tác tiếp theo của anh. Cô mở mắt, thấy anh thở dài quay đầu đi, gần như là tự nhủ: “Vẫn thôi đi vậy, toàn mùi rượu.”

Sau đó đứng dậy đi xuống giường. Trình Nặc nghe tiếng động anh đi đến cạnh bàn, kéo ghế ra ngồi xuống, sau đó ăn mì.

Cô nằm trên giường, hô hấp vẫn chưa bình ổn, song anh đã ngồi vào ăn mì, tiếng húp xì xụp vang lên.

“Sa té xì cầu cay lần trước đâu rồi, còn nữa không?” Cô nghe thấy anh hỏi, tức giận trả lời: “Ăn hết rồi!”

Lời vừa thốt ra, cô mới phát hiện giọng mình quá không bình thường, cô đang tức cái gì chứ? Chẳng lẽ tức anh không chủ động... Trời ơi!

Cô đưa tay che mặt, đợi tim đập lại bình thường thì mới xuống bếp lấy sa té lên, đặt cái cộ xuống trước mặt anh.

Tông Lãng lấy làm lạ hỏi: “Không phải ăn hết rồi à?”

Trình Nặc không để ý đến anh, xoay người đi ra sân sau.

Tông Lãng thấy cô đi khuất thì nhếch môi cười, mở sa tế ra, khoái trá ăn mì tiếp.

Trình Nặc ra sân sau sắp xếp chỗ cho gà con vịt con, lại thay nước thêm đồ ăn cho chúng. Nhưng lòng vẫn không bình tĩnh được, từ bao giờ cô đã mất đề phòng với anh như thế, ngay cả hành động thân mật vừa rồi, cô cũng không cảm thấy anh quá đáng, trái lại cô thậm chí còn... mong đợi?

“Mình đúng là điên rồi!” Cô nói với một chú gà con.

“Ai điên thế?” Tông Lãng cảm tở không đi đến. Thấy gà con trong hộp giấy thì cũng ngồi xuống xem.

“Em mới mua hôm nay à?”

“Ừ.”

“Xem ra sau này anh có thể có trứng gà ăn rồi.”

“Ai nói cho anh ăn?”

“Thế em không ăn hết thì làm sao?”

“Giữ lại ấp gà con.”

“Không có gà trống thì trứng gà không nở con được đâu.”

“Còn nhỏ như thế cũng không phân biệt được trống mái, sao anh chắc chắn trong này không có gà trống?”

“Vạy sao em chắc chắn có gà trống?”

...

Nhân viên của cửa hàng điện máy cầm tờ giao hàng trong tay, đứng sau hai người đã lâu, nghe được đoạn đối thoại ngây thơ kỳ quái này thì không nhịn được lên tiếng.

“Khụ khụ, thật ra nếu không ăn hết trứng gà, thì còn có thể cất tủ lạnh mà.”

Hai người ngoái đầu lại nhìn, phát hiện có người đứng đằng sau.

Người giao hàng giải thích: “Tôi đến đưa tủ lạnh, không thấy ai ở sân trước, nghe thấy có tiếng nói chuyện ở đây nên tới.”

Lúc này Trình Nặc mới nhớ ra cô còn mua cả tủ lạnh nữa. Thế là vội đứng lên, nói không sao, rồi cùng với người giao hàng đến sân trước.

Tông Lãng lại nhìn gà con vịt con, lẩm bẫm: “Ngộ nhỡ tất cả đều là trống thì sao?”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Bắt Cá

Nhân viên giao hàng giúp cô chuyển tủ lạnh vào trong nhà, nói điện, dùng thử thấy bình thường thì mới rời đi.

Cơn mưa vốn nhỏ gián đoạn đột nhiên ngừng rơi, mặt trời phá tầng mây ló rạng.

Tông Lãng nói anh phải đến lều lớn một chuyến, hỏi cô có muốn đi cùng không, đi hái nhiều rau chất đầy trong tủ lạnh.

Dĩ nhiên Trình Nặc đồng ý rồi, lần trước đi một lần rồi, cô vẫn muốn quay lại lần nữa. Thế là khóa cửa, ngồi xe ba bánh của anh lên đường đến lều lớn.

Lúc đi mặt trời vẫn chiếu khắp nơi, nhưng vừa mới tới thì trời lại tối, chẳng bao lâu sau lại nổi mưa.

Trình Nặc chọn thứ mình thích ăn, mỗi loại hái chừng một bữa, nhưng nhiều loại nên cộng dồn lại, cũng chất được nửa xe ba bánh. Tông Lãng vẫn để cô hái nhiều thêm.

“Nhất định anh phải thường xuyên đến chỗ em ăn chùa mới được, hái nhiều lên, coi như tiền ăn uống của anh.”

Một câu nói đã chặt đứt suy nghĩ muốn trả tiền của mình, Trình Nặc hỏi: “Sao anh cứ phải đến chỗ em ăn chùa vậy?”

Anh đáp như chuyện đương nhiên, “Vì em nấu ngon.”

Nấu ngon là sẽ phải bị anh ăn chực à? Trình Nặc oán thâm, nhưng cũng chẳng chặn lời anh. Cô nghĩ, có lẽ do thấy mấy thừa rau này mà tâm trạng cô tốt lên, nên mới không so đo với anh.

Trời mưa nên trời tối sớm. Hái xong rau củ cũng chỉ mới quá năm giờ, nhưng trời đã tối đen rồi. Lúc đi không mang dù, Tông Lãng lấy một chiếc áo mưa ra.

“Mặc vào đi.” Anh nói với cô.

“Thế còn anh?”

Anh cười, “Anh là một thằng đàn ông, mưa có chút này thì tính là gì.”

Vì ở sau xe chứa rau rồi nên Trình Nặc ngồi trên chỗ lái như cũ. Cuối cùng áo mưa vẫn không mặc, mà dùng tay cầm che trên đỉnh đầu hai người. cũng may mưa không lớn, lúc về tới nhà chỉ bị ướt ống tay áo một chút.

Cơm tối làm rất đơn giản, cải thảo ngâm giấm, thịt băm ớt xanh, canh trứng nấm hương và cải xanh. Trình Nặc không quen ăn bữa tối nhiều, chỉ đơm nửa bát cơm nhỏ, lại ăn một bát canh là no rồi. Nhưng Tông Lãng ăn đến hai bát, quét sạch đồ ăn và canh còn dư.

Trình Nặc hỏi: “Ăn tối nhiều như thế không sợ trương bụng à?”

Tông Lãng nói: “Đều do em cả, ai bảo em nấu ngon vậy chứ.”

Trình Nặc lườm anh, không để ý nữa. Cô ngồi bên mép giường táy máy weibo. Sau khi Bạch Nguyên giúp cô đăng ký lúc trưa, cô

vẫn mãi theo dõi, cứ chốc chốc lại mở điện thoại xem đã được duyệt chưa. Mặc dù biết sẽ không nhanh như thế, nhưng cô vẫn không khống chế được bàn tay.

Số người theo dõi vẫn cứ tiếp tục tăng. Cô vô cùng ngạc nhiên, mình chỉ tiện tay đăng mấy ghi chép thường ngày, thế mà lại có nhiều người để ý đến thế. Chẳng lẽ mọi người bây giờ đều hướng tới cuộc sống nông thôn sao?

Có thể do áp lực ở thành phố quá lớn, nhớ bản thân lúc trước khi còn đi làm, cũng thường xuyên nhớ về cuộc sống nông thôn với bà nội lúc bé. Nhưng khi ấy, cô không thể từ bỏ tất cả mà quay về nông thôn.

Có lẽ những người này cũng giống vậy, hướng đến, song lại chẳng bỏ được, nên mới cảm thấy hứng thú với những ghi chép của cô.

Cô nghĩ, sau này phải đăng nhiều weibo mới được, vì chút tiền lẻ của mình, cũng vì những người theo dõi này.

Tông Lãng ăn xong thì chủ động dọn dẹp bát đĩa. Sau đó đi tới cạnh cô nhìn, nhưng Trình Nặc đã cất điện thoại, đứng lên.

“Không còn sớm nữa.” Cô nói.

Tông Lãng biết đây là muốn đuổi anh, bèn ừ đáp: “Ngày mai anh còn phải lên thành phố, những ngày tới cũng phải bận chuyện, có thể buổi tối không về được.”

Trình Nặc mở miệng hỏi: “Vậy anh ở đâu?” Nhưng hỏi rồi lại cảm thấy mình cả nghĩ.

Anh cười, “Anh có căn hộ ở trong thành phố, chẳng qua không thường đến ở.”

Cô ồ lên, gật đầu, “Vậy mau về nghỉ đi.”

“Bên ngoài vẫn còn mưa mà.”

Trình Nặc nhìn, đúng là mưa vẫn đang rơi. Cô bèn đưa chiếc dù mới mua hôm nay cho anh, “Cho anh mượn đây.”

Anh cũng không nhận, “Đợi lát nữa đi, lát nữa mưa sẽ ngừng thôi.” Sau đó nhanh nhẹn đi lấy ly, tự rót nước cho mình.

Trình Nặc cầm dù trong tay, đột nhiên tim lại đập mạnh.

Những ngày qua, dường như cô đã quen với việc sống cùng anh. Ăn cơm cũng được mà nói chuyện cũng thế, thậm chí là thân mật tình cờ, cô đều không mâu thuẫn, cứ như là, bọn họ đã biết nhau rất lâu, cũng đã yêu nhau lâu rồi...

Đến nỗi cô cho rằng, nếu không thừa nhận quan hệ với anh thì tương lai sẽ không có gì bất ngờ cả. Nhưng bây giờ nhìn lại, ngoài việc cô chưa thừa nhận ra thì cô với anh đã có vẻ là yêu rồi đúng không?

Ý thức được chuyện này, trong lòng loạn nhịp, nhưng kỳ lạ là, nó không để cô chổng cựa hay sợ hãi như trước nữa.

Tông Lãng ở đến hơn tám giờ mới rời đi, trước khi đi có nói, đợi mấy ngày nữa bận việc xong thì sẽ làm cửa sổ giúp cô. Trình Nặc nói anh không cần gấp, cứ bận việc của mình đi. Dù sao phần nhà chính cũng đã sửa xong, những thứ khác không vội, bây giờ thứ cô có nhiều nhất chính là thời gian.

Cô gom góp thì giờ, dần dà hoàn thiện căn nhà của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tông Lăng đi thẳng thành phố, cũng không kịp đến chỗ Trình Nặc ăn sáng.

Trình Nặc nhìn nồi cháo còn dư gần một nửa, ảo não nghĩ, cô rảnh rỗi nấu nhiều thế làm gì?

Đáng lí mưa rơi bốn năm hôm, nhưng hôm nay trời lại quang đãng, Trình Nặc nghĩ, quả nhiên không thể tin vào dự báo thời tiết được. Có điều trước đó cô đã cho mấy người chú Lưu nghỉ, giờ họ cũng đang bận chuyện nhà mình, nên cũng không thúc giục được. Cô đành một mình ở nhà dọn dẹp.

Hũ sành lúc trước lấy ở nhà chú Lưu đã có dịp sử dụng. Hoa hồng trong sân sắp nở rồi, cô ra bờ sông hái ít lau sậy cắm vào hũ, đúng là có vẻ thú vị.

Thợ may ở nhà may gấp rút làm xong rèm cửa sổ với giường, đưa đến lắp. Rèm hoa màu xanh lam rất hợp với căn nhà, vì vải cũng khá mỏng nên khi treo lên vẫn có ánh sáng xuyên qua. Trình Nặc rất thích, chụp rất nhiều ảnh.

Trong sân nhà chú La có một cây hồng, giờ đang vào mùa sai quả, từng quả màu vàng treo lủng lẳng trên cây. Chú La ở một mình nên cũng không hay ăn, cứ để mặc trái cây chín rồi rơi xuống đất. Trình Nặc thấy rất tiếc, sau khi được chú La đồng ý, cô lấy thang trèo lên cây hái được một túi lớn. Lúc về dùng bánh mè* xiên qua cuống quả hồng, để mấy ngày là có thể ăn.

(*Một loại bánh ngọt bên ngoài rắc mè, thon dài hình trụ.)

Thời tiết khá đẹp, thím Ngô muốn phơi củ cải khô, Trình Nặc không bận gì nên chạy sang giúp. Cô bắt tay vào giúp từ lúc nhỏ củ cải. Củ cải nhà thím Ngô rất to, củ nào củ nấy to ụ, rất có cảm giác thỏa mãn. Nhổ lên rồi đem xuống sông rửa sạch, lúc về thì ngồi trong sân cát. Khoảng 50 kg củ cải, hai người cát hơn nửa ngày. Cát xong thì đem phơi đầy sân, Trình Nặc chống hông nhìn, vô cùng có cảm giác thành tựu.

Phơi khô củ cải xong, thím Ngô lại tính đi ướp rau thơm. Đồ dùng làm rau thơm gồm có một loại cải thảo, gậy dài với lá cây. Cát nhỏ thành sợi rồi phơi khô hai ngày, lại dùng bột tiêu cay và muối ra sức xoa đều. Xoa xong thì cho vào bình, sau vài ngày là có thể ăn. Trình Nặc lại nhúng tay vào, đợi ướp xong, thím Ngô cho cô một chiếc bình lớn. Cô cũng chẳng khách khí, loại rau này cô đã từng ăn ở nhà thím Ngô rồi, buổi sáng ăn kèm cháo thì chẳng gì ngon bằng. Thím Ngô thấy cô như chú mèo thềm ăn, cười nói, đợi phơi khô củ cải rồi cũng sẽ không thiếu phần cô. Trình Nặc vui vẻ đáp lời.

Đến tối không có chuyện gì làm, Trình Nặc nghiêm túc biên tập ảnh chụp cùng video trong hai ngày qua, ghép lại thành một đoạn clip ngắn, chèn thêm chữ rồi đăng lên weibo.

Mãi mà chứng nhận tự truyền thông vẫn chưa được duyệt, Trình Nặc chờ tới sốt ruột, có điều cô cũng an ủi mình, dù không được duyệt cũng không sao. Dù gì ban đầu cô cũng chỉ muốn ghi chép lại cuộc sống của mình. Cô nghĩ, nếu như không duyệt thì cô vẫn cứ ghi chép lại.

Chưa tới hai ngày, trên cù lao muốn ra hồ bắt cá. Hồ cá là của chung, bảy tám căn hộ cùng nuôi cá con. Nhà chú Lưu và chú La cũng có phần, dĩ nhiên Trình Nặc lại đi góp vui. Hồ cá rất lớn, ngày đầu rút bớt nước, ngày hôm sau xuống hồ bắt cá.

Trình Nặc vốn đứng trên bờ nhìn, chụp rất nhiều ảnh. Rồi sau đó không nhìn được nữa, cô tìm thím Ngô mượn giày ủng với quần đi mưa xuống bắt cá chung.

Sau khi nước được rút sạch, trong hồ tích tụ rất nhiều phù sa, một chân giẫm xuống, bùn còn không đến đầu gối Trình Nặc, nhưng giẫm bước nữa là phải mất rất nhiều sức, đi lại cũng khó khăn. Mấy chú cá kia cứ nhảy qua nhảy lại bên cạnh, khiến cô rạo rục sốt ruột.

Hồ ca ba năm mới rút nước một lần, có rất nhiều cá lớn. Sau khi rút nước, cá lẫn trong phù sa, quấy đuôi một phát là bùn bắn lên người. Mới đầu Trình Nặc còn bần khoăn không để quần áo dính bùn, càng về sau lại chẳng đoái hoài gì, chỉ muốn bắt cá.

Cá lớn khó bắt, số cá Trình Nặc bắt được toàn là cá nhỏ. Đến lúc rút cuộc cô cũng tóm được đuôi con cá chép lớn, kích động tính nhào tới ôm lấy, kết quả bị quấy phát mặt dính đầy bùn.

Chú Lưu trông thấy, lập tức cười ha hả không nể mặt, cười nói: “Cá chép sức lớn lắm, cháu đừng đấu với nó.”

Trình Nặc giơ tay áo xoa bùn trên mặt, nhìn con cá chép nặng chừng 5 kg kia, không phục nói: “Cháu không tin là đến một con cá mình cũng không bắt được!”

Hai chân chôn trong bùn không nhúc nhích được, nhưng con cá kia cứ như khiêu khích, nhảy qua nhảy lại gần cô. Thoạt nhìn có vẻ giơ tay ra bắt được, nhưng đợi đến khi cô giơ tay ra, nó lại nhảy đến bên kia.

Cứ qua lại như thế, Trình Nặc bị một con cá làm cho kiệt sức. Cuối cùng tức giận, dùng cả tay chân, cũng không để ý nước trong

quần đi mưa, cầm túi lưới tìm kiếm trong bùn, muốn cầm đầu ôm lấy con cá kia.

“Chú Lưu, cháu bắt được rồi!” Cô hân hoan ôm cả cá lẫn lưới, xoay người hét với chú Lưu.

Không thấy chú Lưu đâu nhưng lại thấy người đứng trên bờ, cười rất rạng rỡ. Trong tay anh cầm điện thoại, chụp lại khoảnh khắc ngay.

Trình Nặc nghĩ, đi một lèo bốn năm ngày, cuối cùng cũng biết về rồi.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Cao Thủ Bắt Cá

Cho đến buổi chiều, cá trong hồ mới được bắt gần hết, chỉ còn lại mấy con cá nhỏ, giữ lại nuôi tiếp.

Lúc Tông Lăng về thì đã không còn dư quần đi mưa cho anh mặc rồi. Nên anh không xuống nước mà đứng trên bờ giúp. Khi cá được bắt lên hết, mấy nhà dựa theo chủng loại to nhỏ mà phân chia, mỗi nhà được chia từ 50 cho đến 100 kg.

Tông Lăng đi xe ba bánh, giúp những người không có phương tiện chở cá về. Chú Lưu là nhà cuối cùng.

Cá quá nhiều ăn không hết, có người sẽ đem lên trấn bán. Thím Ngô lại không định bán mà chuẩn bị đồ ướp rồi phơi cá, làm xong lại đưa một ít đến nhà con trai con gái, rồi lại biếu một phần đến nhà bạn bè thân thích. Tiêu hao cũng gần hết.

Thím Ngô làm cá khô, đầu cá đều được cắt bỏ. Theo lời thím nói thì đầu cá toàn là vỏ cứng, có phơi khô cũng không ăn hết. Thế là thím ngữ Tông Lăng và Trình Nặc ở lại ăn cơm tối, dùng lò đất nấu một nồi đầu cá, mang cá và bóng cá to bự. Hàm lửa nhỏ một hai canh giờ, mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa khắp sân.

Vì một thân đầy bùn nên Trình Nặc không thể tắm trong phòng tắm được, thế là cô đành cầm quần áo sang nhà thím Ngô tắm. Tắm xong đi ra thì ngửi thấy mùi thơm nức mũi, suýt nữa chảy cả nước dãi, cô bèn đi vào phòng bếp.

Bất chợt sau lưng có người cười.

“Lớn thế rồi mà còn chảy nước dãi, không phải đồ ngốc đấy chứ.”

Trình Nặc quay đầu trừng mắt nhìn anh, “Đồ ngốc thì sao, cũng đâu có ăn cơm nhà anh.”

Tông Lãng cố ý thờ dài, “Haiz, vợ ngốc này, chỉ biết có ăn thôi.”

Trình Nặc giơ tay đấm anh, “Đi một cái bốn năm ngày, mới về lại cười em ngốc, anh có ý gì hả?”

Trình Nặc bắt được tay cô, thấp giọng nói: “Thì ra em còn nhớ anh đi mấy ngày à, có phải nhớ anh không?”

Trình Nặc đỏ mặt. Nhớ cái gì chứ, cũng đâu phải là quá khứ mà không thể truyền tin, ra cửa liền mất liên lạc được. Thời đại bây giờ có điện thoại có video, quá nhiều cách thức liên lạc. Hơn nữa trong mấy ngày anh đi, một ngày ba lần đều nhằm ngay giờ cơm gọi điện cho cô, thỉnh thoảng lại nhắn tin Wechat, cô cũng sắp phiền rồi đây này.

Có điều suy cho cùng vẫn khác biệt. Dù điện thoại có thuận lợi hay video rõ nét đến đâu đi chăng nữa, vẫn không chân thực bằng có người ở bên.

Tông Lãng sờ mái tóc còn ướt nước của cô, nói: “Sấy khô tóc đi, nếu không gió lạnh thổi dễ bị cảm đấy.”

Nhà thím Ngô không có máy sấy, nhưng Trình Nặc thì có, tuy nhiên cô lại lười về lấy, “Không cần, một hồi là khô ngay ấy mà.”

Thấy cô lười, anh bèn nói: “Nhà anh có, qua sấy nhé?”

Đúng là tóc ướt không thoải mái, hơn nữa nhà anh cũng gần mà. Trình Nặc gật đầu, Tông Lăng đi chào thím Ngô một tiếng rồi dẫn cô về nhà. Cũng không cần đi đâu xa, chỉ nhảy qua tường ngoài sân là đến. Trình Nặc không lên nổi, anh bèn luồn dưới nách cô xách lên, dễ dàng đưa cô ngồi lên đầu tường. Sau đó mình nhảy qua trước, rồi lại ôm cô đi xuống.

Bật đèn, anh dắt cô lên lầu, “Máy sấy ở trên lầu.”

Trình Nặc đã tò mò về ‘khuê phòng’ của anh lâu lắm rồi, ngoan ngoãn theo anh đi lên. Anh cầm lấy máy sấy tóc ở trong ngăn kéo, còn cô thì đánh giá xung quanh. Bố cục không khác nhà thím Ngô là bao. Cũng là gian lớn. Có điều ở góc tường có thêm hai tủ sách. Trên tường cũng treo rất nhiều khung ảnh.

Trình Nặc nhìn từng bức ảnh một, đa phần toàn là ảnh chụp chung. Có ảnh chụp một đám nhóc con, có học sinh tiểu học rồi trung học mặc đồng phục, còn có tám chụp chung dăm ba thanh niên lôi kéo nhau, cũng có ảnh một mình. Có mấy tấm một mình đều là Tông Lăng, nhìn là biết cố ý tạo dáng, lúc thì ngốc nghếch, lúc thì ưu sầu. Trình Nặc cười thầm, thật không nhìn ra, thì ra anh cũng ngổ thật.

“Trong mấy tấm ảnh này có anh không?” Cô chỉ vào những tấm hình chụp chung.

Tông Lăng tìm được máy sấy, cắm điện vào, để cô ngồi bên mép giường rồi sấy tóc cho cô.

“Có chứ, xem em có thể tìm ra không nào.”

Giường cách ảnh hơi xa, dù Trình Nặc híp mắt cũng không nhìn rõ. Đang tính đợi sấy khô sẽ lại nhìn, thì đột nhiên ngậy người.

Anh đang sấy tóc cho cô!

Chuyện thân mật như thế, tại sao hai người họ lại có thể làm tự nhiên đến vậy?

Mà hình như, vừa rời ở nhà thím Ngô cũng có gì đó sai sai. Anh gọi cô là vợ ngốc, còn cô đâm vào ngực anh. Không chỉ hôm nay mà sớm hơn nữa, cái ôm chầm trước khi anh rời khỏi nhà cô, rồi còn nhiều lần hôn môi thân mật nữa...

Trình Nặc đỏ mặt tim đập vì phát hiện này. Cũng càng nhận thấy động tác của anh rất dịu dàng, vẫy vẫy tóc cô, sấy khô từng chút từng chút một.

Trong phòng đột nhiên yên ắng, chỉ có tiếng máy sấy thổi vù vù.

Bỗng tay anh dừng ở sau tai cô, vuốt ve qua lại. Cô vội nhảy cẫng lên như chạm phải điện, “Tóc, tóc đã khô rồi.”

Anh thất vọng ồ lên, tắt máy sấy. Hỏi cô có muốn xem ảnh nữa không.

“Không cần, để lần sau đi. Thím Ngô đang chờ chúng ta ăn cơm đấy.” Trình Nặc hoảng hốt từ chối, nói rồi đi xuống lầu.

Tông Lãng khẽ thở dài, đi xuống trước cô. Cầu thang dốc hẹp, sợ cô đi không vững nên anh đi trước, có thể đỡ cô. Có lẽ cõi lòng không được bình tĩnh mà Trình Nặc đạp hụt bước chân, trực tiếp nhào vào lòng anh.

Tông Lãng giơ tay vịn, chân lùi về sau một bước mới đỡ được cô, có cơ hội cũng chẳng buông tay, ôm siết cô vào lòng.

Anh cười: “Sa vào lòng anh à?”

Vừa rồi lúc đi xuống anh đã tắt đèn trên lầu đi, còn đèn dưới nhà lại không chiếu đến chỗ cầu thang này vì bị vách tường che lại, nên chỉ có chút ánh sáng mờ mờ.

Hai người im lặng trong bóng tối, có thể nghe thấy hô hấp của nhau. Vì chỉ cách hai bậc thang nên tầm mắt gần như ngang nhau. Tông Lãng dịch lại gần cô, gần tới nỗi chóp mũi sắp chạm vào nhau thì mới dừng lại.

“Dù em có đồng ý hay không, anh cũng đều muốn hôn em.”

Môi cô khá lạnh, nhưng lại ngọt ngào. Mấy ngày không gặp, anh mới biết trên đời này thật sự có tương tư, sâu tận xương tủy, sẽ làm người khác ăn uống không ngon tâm sự nặng nề, ngay cả giấc ngủ cũng không yên.

Trình Nặc cũng không phản kháng, cô đã không nhớ bắt đầu từ lúc nào, mình đã quen với nụ hôn của anh, cũng đã quen với con người anh.

Cô có thể cảm nhận được, lần hôn này còn nóng bỏng hơn mọi lần, cứ như lửa nướng cháy cô, làm cổ họng cô khô rát, bất giác rên lên một tiếng đầy mong ngóng. Anh như được khích lệ, trở nên vội vàng hơn, bàn tay lặng lẽ trượt vào trong áo cô.

Trình Nặc bị kẹt giữa anh và vách tường, anh nóng như lửa, còn tường lạnh như băng, hai kiểu nhiệt độ làm cô khó chịu. Theo bản

năng tiến lại gần nguồn nhiệt, rồi bỗng trong đầu chợt thoáng qua hình ảnh đã từng nhìn thấy lúc khâu nút áo, tay bắt giắc sờ lên trên.

Giống hệt như tưởng tượng, rấn chắc lại không mất tính đàn hồi, làm cô nghiện không rời đi được.

Bỗng anh dùng một tay khác nắm lấy tay cô kéo xuống, không cho cô phản kháng, dạy cô trấn an thằng bé của anh như thế nào. Cho tới khi anh không chịu đựng nổi nữa thì mới dừng lại, nằm giữa hõm cổ cô, thở dốc không ngừng.

Đầu óc Trình Nặc đã sớm trống rỗng, chỉ biết trên mặt đã đỏ bừng cả lên.

“Tiểu Lãng, qua dùng cơm thôi!”

Cách một bức tường thím Ngô lớn tiếng hô lên với bên này, để Trình Nặc hoàn hồn, vội đẩy tay anh ra.

“Ăn, ăn cơm thôi.”

Anh dừng động tác, nhưng tay vẫn không rời đi mà chỉ che ở chỗ cô.

“Anh chỉ muốn ăn em.”

Giọng nói vừa ấm ức lại mang theo đói khát, trầm thấp khàn khàn, làm Trình Nặc suyt nữa mềm nhũn trong lòng anh không đứng dậy nổi. Nhưng thím Ngô ở bên ngoài vẫn đang còn gọi, không thể vờ như không nghe được.

Tông Lãng đáp: “Vâng.” Rồi mới rút tay ra, đổi thành nắm tay cô.

Trình Nặc liêu xiêu đi xuống lầu, nghe anh nói: “Ngày mai đã là mùng tám rồi, là ngày Thiệu Hồng đi nhận giấy kết hôn, đã hẹn phải đi rồi thì em không được đổi ý.”

Trình Nặc nói dĩ nhiên sẽ không.

“Vậy mai đi cùng nhé.”

Cô ừ đáp, nếu đã đi thì không thể quên chuẩn bị phong bì rồi.

Ăn cơm ở nhà thím Ngô xong, Tông Lãng đưa Trình Nặc về nhà. Cô từ chối yêu cầu cho anh nán lại thêm chút nữa, đòi đoạn video quay bắt cá anh quay lúc chiều rồi đuổi người đi.

Những ngày qua cô quay không ít video, biên tập lại rồi đăng lên weibo. Có không ít người theo dõi nhắn lại, yêu cầu chủ weibo ra mắt.

Trình Nặc mới phát hiện, đăng nhiều video như thế, ngay cả mấy người chú La cũng xuất hiện một lượt rồi, nhưng cô vẫn chưa từng lộ mặt. Cô cũng không phải để ý gì, mà vì lần nào cô cũng là người chụp ảnh, không có cơ hội vào ống kính.

Vừa vặn hôm nay Tông Lãng quay đoạn video cô bắt cá, cô bèn biên tập lại, ghép thêm nhạc nhẹ và vài dòng chữ khôi hài, sau đó đăng lên weibo.

Trong video, khắp mặt khắp người cô toàn là bùn đất, mặc áo mưa rộng thùng thình, nếu không phải do buộc tóc đuôi ngựa thì e là đến giới tính cũng khó bề phân biệt.

Trước khi lên giường ngủ lại lướt một lần, phát hiện trong khung bình luận mình được đặt biệt danh —— Cao thú bắt cá.

Bình luận kia được like nhiều nhất, xếp top đầu, bên dưới còn có hàng loạt mấy bình luận trả lời: Bắt chó? Không, bắt cá mới là vương đạo! / Bắt mèo? Không, bắt cá mới là vương đạo! / Bắt gà? Không, bắt cá mới là vương đạo!...

...

Sáng sớm hôm sau, Tông Lăng lại cứ qua đây ăn chùa.

Bộ quần áo anh mặc hôm nay chính là bộ lần trước cô đã chọn giúp anh, rất vừa người. Nhưng trên mặt lại khá uể oải, không có tinh thần.

“Anh sao thế, không thoải mái à?” Cô hỏi.

Anh đặt đĩa xuống, “Không có.”

“Chẳng qua ngủ không ngon thôi.”

Anh chỉ vào quầng thâm, rồi ánh mắt làm như lơ đãng liếc qua trước ngực cô.

“Vì nhớ em quá.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Ăn Một Lần Là Nghiện

Hôn lễ của Thiệu Hồng được tổ chức khá đơn giản, chỉ bày hai mâm cơm ở nhà, mời người nhà hai bên cùng mấy người bạn.

Nhà Thiệu Hồng là nhà lầu hai tầng giống nhà Bạch Nguyên, có thêm sân. Lúc Trình Nặc và Tông Lãng tới, trong sân đã ư khá đông người. Thiệu Hồng mặc âu phục mới toanh chào hỏi khách khứa, trên gương mặt mập mập có vẻ hạnh phúc. Thấy họ đến, anh ấy tiến lên gọi.

“Thằng nhóc cậu hôm nay cũng gọn gàng đấy, vượt qua chú rể là anh đây rồi.” Lại nhìn Trình Nặc nói, “Ây da, hôm nay cô mặc bộ đồ này làm anh suýt nữa không nhận ra, y hệt học sinh. Nhìn như thế, phải gọi Tông Lãng là chú mất rồi.”

Trình Nặc rất xấu hổ, lúc ra ngoài cô định mặc chiếc áo khoác ca rô màu xám tro, nhưng Tông Lãng lại khăng khăng bắt cô mặc bộ màu hồng, nói tham dự hôn lễ, vẫn phải mặc màu tươi sáng.

Mặc vào, đúng là có vẻ nhỏ tuổi thật, cô tự nhận bản thân chẳng còn non nớt gì, muốn đổi nhưng Tông Lãng không chịu, lôi cô đi thẳng ra ngoài.

Trình Nặc không quen ai ở trong sân cả, còn Tông Lãng lại biết, vừa mới đến đã có người vây quanh, trò chuyện rất náo nhiệt. Tông Lãng sợ cô một mình nhàm chán nên dẫn cô lên phòng tân hôn ở trên lầu, giao cô cho cô dâu Lý Ngọc Phương.

Trình Nặc và Lý Ngọc Phương không tính là xa lạ, lần trước ở sạp thịt nướng đã quen biết rồi. Cô ấy lớn hơn Trình Nặc năm tuổi, sau khi ly hôn thì một mình nuôi đứa con gái năm tuổi, bây giờ tái giá, con gái cũng ở với cô ấy tại nhà Thiệu Hồng.

Vì không làm hôn lễ nên hôm nay cô ấy cũng không mặc áo cưới, chỉ mặc áo khoác nỉ form dài màu đỏ đậm. Phòng tân hôn được trang hoàng lại, trải chăn đỏ sẫm, treo rất nhiều bóng bay.

Lúc này bóng bay đã được kéo xuống, bị ném xuống đất giẫm đạp. Hai đứa bé, bé trai chừng mười tuổi, bé gái khoảng năm sáu tuổi, cả hai đang giành nhau xem ai giẫm được nhiều bóng hơn. Trong phòng cứ vang lên tiếng bóng bể ùng đoàng.

Thấy Trình Nặc đến, Lý Ngọc Phương rút một chuỗi bóng xuống cho hai đứa bé đem ra ngoài chơi, rồi nhiệt tình mời Trình Nặc ngồi xuống bên thành giường, rót cho cô ly trà.

“Hai đứa này bày trò lắm, cứ chốc lại nghịch phá.” Lý Ngọc Phương than phiền, nhưng trên mặt vẫn cười tủm tỉm, không có vẻ tức giận thật. Trong mắt ngập tràn hạnh phúc.

Trình Nặc nghĩ, đối với mỗi người phụ nữ thì kết hôn đều là hạnh phúc. Dù chỉ là ăn chung mâm cơm đơn giản với người nhà thì cũng là hạnh phúc rồi, vì từ đây trở đi, sắp được sống cùng người mình yêu.

Trình Nặc nhớ đến phong bì mình đã chuẩn bị, lấy ra đưa, nhưng Lý Ngọc Phương không nhận.

“Tôi với Thiệu Hồng đã nói với nhau rồi, không làm hôn lễ, chỉ làm mâm cơm mời hai họ đến ăn, coi như để biết mặt nhau, chớ để

sau này đi trên đường gặp nhau cũng không nhận ra. Nên ân tình này của cô tôi xin ghi nhớ, còn phong bì thì thôi đi.”

Trình Nặc lại đưa lần nữa, nhưng cô ấy vẫn không nhận, thế là đành thôi.

Sau khi hai đứa trẻ rời khỏi đây, căn phòng yên tĩnh lại. Hai người nói chuyện cùng nhau, hàn huyên từ Thiệu Hồng cho đến Tông Lăng, lại hàn huyên đến cuộc hôn nhân trước.

Từ Thiệu Hồng, Lý Ngọc Phương biết được Trình Nặc cũng đã ly hôn.

“Lúc tôi vừa ly hôn, cứ ngỡ rằng sẽ không sống nổi nữa, suýt nữa đã làm chuyện ngu xuẩn. Vì con nên mới cắn răng nhẫn nhịn. Lúc đấy tôi cho rằng, cả đời này mình sẽ không kết hôn nữa.”

“Khi trong nhà họ hàng giới thiệu Thiệu Hồng cho tôi, vốn tôi cũng không chịu, nếu không phải do người nhà ép thì tôi cũng sẽ không gặp anh ấy.”

Trình Nặc nghe vậy bèn hỏi: “Thế sau đó, sao hai người lại đến được với nhau?”

Lý Ngọc Phương nói không biết, “Con người mà, đâu thể nói trước được. Tôi cũng không biết từ lúc nào mà suy nghĩ của mình đã thay đổi. Dù gì thì sau đó, lúc anh ấy nói muốn kết hôn với tôi, vừa hay tôi cũng sẵn lòng gả cho anh ấy, vậy là kết hôn thôi.”

“Còn sau này dù có ra sao thì cũng kệ. Đâu quản được nhiều như vậy, cuộc đời con người, nói không chừng ngày nào đó sẽ không còn nữa, nghĩ nhiều như thế làm gì.”

Trình Nặc nghe vậy, đột nhiên kích động. Đúng thế, đời người ngắn ngủi là vậy, muốn làm gì thì cứ làm đi, cứ sợ bị tổn thương mà trói buộc mình thì còn nghĩa lý gì.

Cô cũng đã sớm hiểu rõ tâm tư bản thân, chỉ là vì sợ mà không dám thừa nhận.

Cô nghĩ, nếu mai cô chết đi, vậy lúc chết nhất định sẽ hối hận lắm, hối hận vì không để Tông Lăng biết tâm ý của cô.

Đã như thế, vậy sao không nhân lúc này – khi mọi thứ còn đang sáng rực – mà thuận theo lòng mình, đến bên anh?

Dù sau này có chia tay thì cũng là chuyện sau này. Hiện tại đây, ngay lúc này, cô sẵn sàng đến với anh. Rất rất sẵn sàng.

Bóng mờ chôn sâu trong đáy lòng cô từ xưa đến nay đột nhiên mở ra, tan thành mây khói. Trái tim như được sống dậy, đập thành thịch vì quyết định của mình.

Cô không kịp chào Lý Ngọc Phương mà chạy thẳng xuống lầu, tìm Tông Lăng.

Cũng đúng lúc Tông Lăng đến tìm cô, hai người gặp nhau ở cầu thang.

“Chạy nhanh vậy làm gì, cẩn thận ngã đấy.” Tông Lăng cười nói.

Trình Nặc đứng trên bậc thang, hỏi anh: “Nếu ngã anh sẽ đỡ em chứ?”

Anh giang rộng hai tay, làm tư thế nghênh đón, “Em cứ thử đi.”

Vừa dứt lời, cô nhảy ngay vào lòng anh, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, nhón chân lên nói bên tai.

“Chúng ta hẹn hò đi.”

“Em nói gì?”

“Làm bạn trai em nhé được không?”

“... Được!”

Ăn bữa rượu mừng này của Thiệu Hồng, lòng cả hai đều cứ không yên. Sau khi kết thúc thì vội vã cáo từ, về nhà.

Đọc trên đường đi Tông Lăng không nói gì, chỉ nắm tay Trình Nặc thật chặt. Trình Nặc cũng có thể cảm nhận được mồ hôi đang đổ trong lòng bàn tay anh.

Về đến nhà, đè cô lên cánh cửa, anh hỏi: “Lời em nói trước đó, không đổi ý?”

Cô lắc đầu, “Không đổi ý.”

Trình Nặc tưởng anh sẽ nói gì đó, nhưng anh chỉ ôm lấy cô, chôn mặt vào hõm cổ. Mãi lâu sau, anh mới thấp giọng nói: “Cuối cùng cũng có danh phận rồi.”

Vừa dứt lời, môi lại lần lên hôn cô. Không vội vàng như trước mà rất dịu dàng, từng chút từng chút một, xâm chiếm lấy cánh môi mềm mại của cô, như đang thưởng thức món ăn ngon.

Trình Nặc nhanh chóng bị chôn vùi trong dịu dàng của anh, cô chủ động ôm cổ anh, đòi hỏi nhiều hơn. Vào lúc nhận ra anh muốn

dừng lại vì sự thay đổi của cơ thể, cô bèn ghé vào bên tai anh, thấp giọng nói: “Em đồng ý.”

Ba chữ đơn giản lại để ngọn lửa trong Tông Lãng bùng lên, hai tay dùng sức ôm chặt lấy cô, đi đến trên giường lớn nghe-bảo-dù-giày-vò-thể-nào-cũng-không-sập.

Giường đã được treo rèm, sau khi giăng lên sẽ thành một không gian nhỏ độc lập. Bên ngoài trời vẫn sáng, xuyên thấu qua đây chút ánh sáng.

Trình Nặc được đặt lên giường, sau đó cơ thể nóng rực của anh đè lên, nghiêng mình dung hòa vào cô.

Tông Lãng vừa hồi hộp lại không nhịn nổi, trong cơ thể như có gì đó xông ngang đánh thẳng, muốn tìm chỗ xông ra.

Mấy câu nói ‘nếu cô không đồng ý thì anh sẽ không làm gì’ trước đó đều là giả cả! Tám thân nam trinh hai mươi tám năm đã sớm rục rịch vào khoảnh khắc động lòng rồi. Chỉ vì sợ dọa cô chạy mất nên mới nói ra lời trái lương tâm kia.

Anh gấp gấp trút đi lớp quần áo cản trở, nhưng lại bị kẹt ở chiếc áo sơ mi.

Vì quá nhanh nên chẳng tài nào gỡ được nút áo. Thế là dùng lực xé toạc ra luôn, toàn bộ nút áo đều bay ra.

Trình Nặc đỏ mặt không dám nhìn anh, nghiêng mặt qua một bên. Có một chiếc nút áo rơi đúng vào vị trí trên tim cô. Giơ tay nhặt lên, nhưng anh đã nhanh hơn, dùng miệng thay tay nhặt giùm cô. Nhả nút áo ra rồi, nhưng vẫn không nở rời khỏi nơi mềm mại kia.

“Trình Nặc, Trình Nặc.”

Cô nghe thấy anh gọi tên mình, chất giọng khàn khàn đầy khát vọng. Làm cô mất hồn. Khi hông anh nhấn xuống, cơ thể cô đã sớm mềm nhũn, chỉ đành theo anh nhấp nhô trầm luân.

Trong căn phòng trống trải, rèm cửa xanh lam bị gió thổi lên, kéo theo rèm treo trên giường.

Bạch Nguyên nói, tuy giường này đã cũ nhưng lại khá chắc chắn. Tông Lăng ghi nhớ trong lòng, hạ thân dưới xuống không chút cố kỵ.

Anh nhìn vào mắt cô, gọi tên cô, thấy trong mắt cô đọng đượm hơi nước phản chiếu bóng anh, thế là lại càng thô bạo hơn.

“Trình Nặc, Nặc Nặc.”

Trái tim Trình Nặc run lên từng hồi, thấp giọng đáp lại.

“Nặc Nặc, Nặc Nặc.” Anh ghé vào bên tai cô gọi từng tiếng, càng lúc càng nhanh, khản đặc vệt vàng. Mồ hôi nhỏ xuống như nước, rơi vào trong chăn, trong chớp mắt tạo thành nhiều dấu vết.

...

Khi sắc trời đen hẳn, Trình Nặc mới tỉnh dậy. Vừa ngoái đầu liền nhìn thấy người ngủ say bên gối.

Anh ngủ rất say, Trình Nặc đỏ mặt nghĩ, có lẽ vì mệt quá. Lần đầu tiên có phần vệt vàng, lần thứ hai từ tốn, lần thứ ba... Cô che mặt, lần thứ ba là cô chủ động.

Quần áo lộn xộn ném ở cuối giường, cô cẩn thận đưa tay che ngực, rón rén cầm quần áo xuống giường, đi nấu cơm. Buổi trưa

không ăn nên giờ bụng đã kêu rột rột.

Tủ lạnh có đầy thức ăn, cô lấy mấy thứ làm hai đĩa cơm rang, đang chuẩn bị làm thêm canh cà chua trứng thì đột nhiên được ai đó ôm lấy từ đằng sau.

Anh rón rén lại gần không phát ra tiếng động nào, dọa cô giật mình. Anh khẽ cười: “Nhát gan thế, buổi tối ở một mình không sợ à?”

Trình Nặc đáp không sợ, “Nhà mình mà, có gì mà phải sợ.”

Anh thổi khí vào tai cô, “Đừng mạnh miệng, anh biết em nhát gan. Hay là, anh chuyển đến ở với em nhé?”

Trình Nặc không ngốc, cô biết anh có ý gì. Đẩy tay anh ra, đổi đề tài: “Tránh đường nào, em còn nấu ăn đấy.”

Tông Lãng nghe lời buông tay ra, dựa vào một bên nhìn cô nấu canh. Cà chua là hái ở lều lớn của anh, rất tươi, một dao hạ xuống, chất lỏng liền chảy ra giàn giữa dính cả tay cô, đưa lên mép mút sạch.

Vì động tác này của cô mà Tông Lãng nuốt nước bọt. Sống hai mươi tám năm, cuối cùng anh cũng hiểu ‘ăn một lần là nghiện’ có ý gì, nhìn động tác vô tình của cô thôi cũng để anh có thể tưởng tượng ra nhiều chuyện làm phần dưới căng cứng...

Nấu cơm xong, bưng đến trên nhà, hai người ngồi đối diện ăn. Tông Lãng vẫn quét sạch như cũ, ăn không dư chút nào.

Trình Nặc dọn dẹp đã xong mà anh vẫn chưa có ý định rời đi. Lại còn chơi xấu, chui lên giường giả vờ ngủ không nhúc nhích.

Cô trực tiếp mở miệng đuổi người: “Anh còn không đi đi?”

Không ai đáp lại.

“VẬY em đi đây.” Nói rồi mở cửa tính rời đi.

Tông Lăng nhả cằm lên: “Em đi đâu?” Nói xong mới phát hiện mình bị mắc bẫy, cửa vẫn đóng, cô đứng dựa vào cửa cười với anh.

Anh bò dậy, cũng chẳng mặc giày đã xông tới nhắc người ném lên giường, “Lại dám gạt anh!”

Anh dùng hành động nói cho cô biết, gạt người phải trả giá lớn, hơn nữa còn ngủ lại một cách hợp tình hợp lý.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Mộng Đẹp

Trình Nặc nằm mơ, mơ thấy đã sửa nhà xong. Ở sân trước cô trồng rất nhiều hoa, hoa khoe nhau đua sắc thắm. Dựng một giàn nho, lủng lẳng từng chùm nho xanh. Tiết trời rất đẹp, cô giặt rửa chăn gối trong nhà, phơi đầy một sân. Gió thổi đến, drap trải giường phát phơ trên mặt cô, mang theo mùi nắng.

Cô nghe thấy tiếng cười khanh khách, một cô bé mặc quần bông đi xe trẻ em, chui tới chui lui dưới tấm drap, chơi trò đuổi bắt với cô. Cô đuổi theo, cũng muốn hỏi cô bé là con nhà ai, sao lại chạy vào sân nhà cô. Nhưng cô bé đạp xe rất nhanh, cô không đuổi kịp.

Bỗng trong phòng bếp có người gọi cô, gọi Nặc Nặc, “Nặc Nặc, em để quần lót của anh ở đâu rồi!”

Trình Nặc nghĩ, đây lại là ai nữa thế, sao lại chạy đến nhà cô, lại còn tìm quần lót nữa.

Xuyên qua tầng tầng drap trải giường, cô đi tìm người gọi mình là Nặc Nặc. Nhưng ra quá nhiều, cứ vén mãi vẫn không hết. Cô cuống quýt, lớn tiếng hỏi: “Anh là ai, anh là ai!”

“Anh là Tông Lãng mà.”

Giọng rất gần, cứ như ngay cạnh tai cô.

“Trình Nặc dậy đi em, em đang nằm mơ.”

À, thì ra là nằm mơ. Trình Nặc mở mắt, nhìn Tông Lãng phóng đại trước mặt. Cô bối rối, lại nhắm mắt.

Không, cô vẫn còn đang mơ, cô vẫn chưa tỉnh đâu.

Anh cười rất khế, hôn lên trán cô, “Ngủ nữa hả?”

Trình Nặc không tránh được nữa, lại mở mắt ra, cách lớp rèm cửa sổ nhìn thấy nắng ban mai rực rỡ. Lại nhìn điện thoại đặt ở đầu giường, đã sắp bảy giờ rồi, cô vội bò dậy, hôm nay mấy người chú La sẽ đến làm.

Cuống quýt hoảng hốt mặc quần áo vào rồi đuổi Tông Lãng đi.

Tông Lãng đáp thì đáp vậy chứ vẫn thong thả đi ra sân sau, múc nước rửa mặt. Không có nước nóng, anh lại cầm bình nước đi nấu nước. Nước còn chưa sôi thì ngoài sân trước đã có động tĩnh.

Chú La và chú Lưu bác Ngô đều đã tới.

Tông Lãng ra sân trước chào mọi người, thấy anh mới sớm thế đã có mặt ở đây, hơn nữa lại còn là dáng vẻ vừa tỉnh ngủ, mấy người chú Lưu cũng ăn ý không hỏi gì. Chỉ là khi nhìn hai người thì cười cười, như muốn nói chú bác biết, chú bác biết cả rồi.

Trình Nặc chột dạ, len lén trừng mắt với Tông Lãng, trách anh không rời sớm đi. Nhưng anh chỉ cười khoác vai cô, tuyên bố: “Chú ơi, cháu thông báo với mọi người một tiếng, cháu và Trình Nặc đang hẹn hò nhau.”

Chú Lưu nói: “Chuyện tốt, bọn chú đợi uống rượu mừng đấy nhé.”

Chú La quen sầm mặt cũng lộ ra vui vẻ, tuy không lên tiếng nhưng vẫn hừ thầm, lẩm bẩm: “Coi mấy người này là mù hết đấy à, biết từ lâu rồi.”

Bác Ngô nghe không hiểu, nhưng thấy chú Lưu nhắc đến rượu mừng, bác cười hớn hở, “Được, được nha.”

Trình Nặc xấu hổ, đỏ mặt chạy vào bếp.

Phần chính của nhà cũ đã được sửa xong xuôi rồi, tiếp theo là đến xây nhà vệ sinh, số vật liệu xây dựng lúc trước mua ở chợ đã được đưa tới.

Nhà vệ sinh vốn ở trong góc sân sau, đã hư hỏng nhiều rồi, mà cũng khá xa nhà chính. Nếu như xây lại chỗ cũ thì buổi tối không tiện lắm.

Giữa nhà chính và nhà bếp có một khoảng chừng năm sáu mét. Nếu xây nhà vệ sinh ở đây thì khá là tiện. Có điều Trình Nặc lại lo về vấn đề cống thoát nước ở trên cù lao, nếu không có cống thoát nước thì khá phiền toái.

Chú Lưu biết được thì cười cô bạn tâm gì đâu, “Cháu cứ yên tâm, từ một trăm năm trước trên cù lao đã có cống thoát nước rồi, không hề kém cạnh gì mấy thứ trong thành phố đâu. Cháu phải biết, một trăm năm trước, nơi này chính là một Thượng Hải thu nhỏ, một nơi lớn như thế này lại có một trăm ngàn người đấy!”

Trước kia Trình Nặc cũng đã tìm kiếm tin tức về cù lao Hà Diệp ở trên mạng, biết được nơi đây từng rất sầm uất. Không ngờ tới sản vật phồn hoa năm đó lại có thể để cô được tiện lợi vào một trăm năm sau.

Thế là quyết định xây nhà vệ sinh ở cạnh nhà bếp. Vẫn dùng gạch ngói cũ nhưng không đủ, chú Lưu nói có thể lấy gạch ở mấy căn nhà sụp đổ vô chủ, dù sao bỏ lại đó cũng vô dụng.

Tông Lãng dùng xe ba bánh chở được hai ba chuyến gạch, nhà vệ sinh không lớn lắm nên đủ dùng.

Bắt đầu làm việc, Trình Nặc nhận được tin nhắn của Bạch Nguyên, nói bà cụ muốn đến xem, hỏi cô có cần đem gì không. Trình Nặc nghĩ nhà hết thịt rồi, đành nhờ cậu ấy mang tới giúp cho.

Hôm nay trời đẹp, Trình Nặc chuyển gà vịt ra sân sau cho chúng phơi nắng, rồi lại cho thức ăn, thay rơm rạ ở trong hộp giấy, sau đó bắt đầu làm cơm trưa.

Tông Lãng đo nền móng xong thì tới tìm cô.

“Lát nữa anh phải lên thành phố một chuyến, có thể tối không về.” Anh nói.

Trình Nặc đáp biết rồi, hỏi: “Đi bây giờ hả, không ở nhà ăn trưa à?”

Anh cười khổ, “Đi xã giao tiếp khách, ăn cơm cùng lãnh đạo.” Vì chuẩn bị sơn trang mà không thể thiếu tạo quan hệ với bên chính phủ, những ngày qua uống nhiều tới độ sắp đau dạ dày rồi.

Trình Nặc gật đầu, “Uống ít rượu thôi.”

Anh cười đáp được, kéo tay cô hôn một cái, “Buổi tối ở một mình sợ thì gọi cho anh.”

Cô xấu hổ gật đầu, rút tay về, “Đi đường cẩn thận.”

Anh ừ một tiếng, quay đầu lại nhìn, mấy người chú Lưu đang làm việc ở ngoài phòng bếp, cửa mở, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy trong phòng. Anh thất vọng thở dài trong bụng, lại nấn ná một hồi, lén thòm má cô mới thỏa mãn rời đi.

Tông Lãng đi không được bao lâu thì Bạch Nguyên đỡ cụ bà đến.

Bà lão thấy phòng ốc đã rộng hơn, tò mò nhìn quanh. Thấy loạt cửa sổ được thay mới, nhà sáng sủa hơn trước nhiều, bà khen tốt lắm.

Mấy tấm ảnh cũ treo trên vách ngăn lúc trước được Trình Nặc cất đi. Cô hỏi bà lão có muốn đem về không.

Bà lão nói: “Nếu cháu không chê thì cứ giữ đi. Mấy tấm ảnh được chụp trong nhà này, vẫn nên ở lại đây thì hơn.”

Trình Nặc cầu còn chẳng kịp, cô rất thích những thứ cũ kỹ.

Bạch Nguyên nhìn một vòng rồi đi giúp mấy chú. Trình Nặc để bà lão ngồi nghỉ trên xích đu, lấy thảm phủ lên cho bà. Xong xuôi mới vào bếp.

Trong số đồ ăn Bạch Nguyên đem đến có hai miếng chân giò. Trình Nặc định trưa nay sẽ làm món chân giò hầm dầu, hầm mềm rục để bà lão ăn được.

Món chân giò hầm dầu phải mất một giờ, làm bằng thiết bị hóa lỏng thì quá tốn thì giờ, thế là cô nổi lửa lò đất.

Rửa sạch móng giò, châm nước nấu cho chín rồi vớt lên, sau đó rưới hơn nửa chai dầu và trong nồi, nấu nhỏ lửa.

Chân giò hầm dầu, bước quan trọng nhất chính là rưới dầu. Nhân lúc dầu chưa sôi thì rán tầm năm phút, dầu sôi rồi thì rán lần thứ hai. Thời gian rán lần này lâu hơn, cho đến khi da thịt rán vàng rụm mới vớt ra, ngâm trong nước lạnh. Cuối cùng là pha chế nước dùng trong nồi, sau đó bỏ giò vào nấu. Vì bà lão không có răng nên thời gian hầm lâu hơn để thịt được mềm.

Buổi trưa lúc ăn cơm, chỉ hai chân giò mà được tất cả tám tấc khen ngon.

Cơm nước xong, bà lão muốn về, trước khi đi Bạch Nguyên hỏi cô đã được duyệt tự truyền thông chưa. Trình Nặc sực nhớ, hôm qua sang nhà Thiệu Hồng ăn tiệc mừng, sau khi về lại bị Tông Lãng quán lấy một đêm, suýt nữa quên mất chuyện này. Cô vội lấy điện thoại ra kiểm tra, chợt phát hiện đã được duyệt rồi.

Cô vui vẻ đưa điện thoại cho Bạch Nguyên xem, cậu cũng vui lây, hai người cùng vui cả buổi. Bà lão đứng bên tuy không biết gì nhưng cũng vui theo.

Bạch Nguyên đi rồi, Trình Nặc liền gọi điện cho Tông Lãng, muốn kể chuyện này cho anh biết. Cô như học sinh tiểu học thi được 100 điểm, muốn để bố mẹ biết trước, vừa giành công cũng vừa muốn được khen.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, cô không kịp đợi anh mở miệng, hưng phấn nói: “Em được duyệt tự truyền thông rồi! Tối hôm qua nhận được, nhưng giờ em mới nhìn thấy, em...”

Còn chưa dứt lời thì đã bị cắt ngang.

“Xin hỏi cô là ai?”

Giọng phụ nữ. Hơn nữa Trình Nặc cũng chả xa lạ gì, là Phương Đình.

Vì sao điện thoại của Tông Lãng mà Phương Đình lại nghe máy, chỉ thoáng chốc, trong đầu Trình Nặc có rất nhiều suy nghĩ lướt qua, cuối cùng cô đáp: “Tôi là Trình Nặc, phiền cô chuyển điện thoại cho Tông Lãng.”

Trình Nặc nghe thấy Phương Đình cười, “Là chị Trình đấy à, xin lỗi chị, tôi thấy số lạ nên cứ tưởng là điện thoại lừa đảo chứ. Có điều anh Tông ngủ rồi, chị có chuyện gì không, tôi có thể chuyển lời giúp chị.”

Trình Nặc nói không cần rồi cúp máy.

Mấy người chú Lưu vẫn còn đào móng, Trình Nặc không giúp được gì. Chợt nhớ hôm trước lúc nhổ củ cải giúp thím Ngô, cô thấy trong vườn rau mọc rất nhiều cây rau tề* hoang, thế là cầm xẻng với giỏ trúc đã mua đi nhổ rau tề.

(*Là tên một thức cỏ, hoa trắng, khi còn non ăn được, dùng làm thuốc giải nhiệt, lợi tiểu, cầm máu.)

Mùa này chính là mùa rau tề tươi non nhất. Xanh non mơn mớn ản nắp trong cỏ dại, cô vừa tìm vừa nhổ. Mặt trời rất gắt, làm cô đổ đầy mồ hôi.

Nhổ rau tề là một việc rất gây nghiện, mỗi khi tìm được một cây, lòng thầm reo lên: Oa, ở đây lại có một cây rau này. Oa, bên kia còn có nhiều nữa...

Bất khi bất giác nhổ đầy giỏ trúc, đến lúc không đựng nổi nữa thì Trình Nặc mới dừng tay.

Về đến nhà, cô múc nước giếng rửa sạch từng cọng rau, định băm nhỏ làm nhân sủi cảo.

Mấy người chú Lưu đào nền móng xong thì nghỉ tay. Trình Nặc nhìn giờ, còn chưa tới năm giờ. Cô dùng lò đất đun một nồi nước sôi lớn, cho rau tề vào nồi bập bênh, khi xanh non biến thành xanh đậm thì lập tức vớt ra ngâm trong nước lạnh, như thế rau tề sẽ giữ được màu xanh mà không bị đen.

Nhà không có bột mì, nhưng trong tiệm nhỏ thì có bán. Lúc cầm tiền ra tiệm nhỏ, cô nghe thấy tiếng phà cập bờ, bước chân chậm lại.

Đến nơi thì thấy một chiếc xe van đậu ngoài cửa. Xe rất lạ mắt, chưa từng thấy ở trên cù lao bao giờ, cô lấy làm lạ, bước vào tiệm thì phát hiện có một người đàn ông trung niên mập mạp, chừng bốn mươi tuổi, đang bày hàng lên kệ.

Đây hẳn là ông chủ xuất quỷ nhập thần của tiệm bán rồi đây.

Cô bước lên chào, “Anh chính là ông chủ của cửa tiệm này à?”

Người kia ngẩn người, cười nói: “À, không phải, tôi đến giao hàng tôi. Tông Lãng và tôi đã hẹn rồi, nửa tháng sẽ tới giao hàng một lần.”

“Tông Lãng?!”

“Ừ, Tông Lãng chính là ông chủ cửa tiệm này, cô không biết à?”

Cả buổi chiều Trình Nặc không chế không cho phép mình nghĩ đến Tông Lãng, sợ mình suy nghĩ bậy bạ dẫn tới hiểu lầm. Mặc dù

cô chỉ mới gặp Phương Đình có một lần, nhưng cô cũng hiểu được đại khái người kia, nói gì cũng không đáng tin.

Nhưng ông chủ của tiệm bán lại là Tông Lãng?!

À há, xem ra cô quá tin anh rồi.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Nhớ Anh Rồi

Nhà không có chày cán bột, Trình Nặc bèn sang nhà thím Ngô mượn. Lại đứng nói chuyện với thím mấy câu, lúc về đến nhà thì trời đã tối.

Nhào bột mì, cán vỏ sủi cỏ, những thứ này Trình Nặc biết làm. Hồi đại học cô từng làm thêm ở một quán ngoài trường, sủi cỏ chiên ở quán đó rất nổi tiếng, và cô học được kỹ năng này từ lúc ấy.

Rau tề đã được xắt nhỏ, lại cho thêm thịt heo vào, trộn được một tô nhân to tướng. Một mình cô vừa cán vỏ vừa gói, gói sủi cỏ xong thì cho vào ngăn đông lạnh, xếp ngay ngắn.

Cơm tối vẫn chưa ăn, dự định gói xong thì nấu cho mình một ít sủi cỏ. Nhưng gói được nửa thì bất chợt nhớ ra, mình nên quay video lại làm tài nguyên. Cô lấy điện thoại ra, dùng sách vở với ly nước làm giá dựa, điều chỉnh camera, bắt đầu ghi hình. Bụng lại nghĩ như thế cũng không tiện, vẫn phải mua giá đỡ ba chân thôi.

Nhân có rất nhiều, phải dùng hết năm cân bột mì mới chứa đủ. Sủi cỏ vỏ mỏng nhiều nhân, to hơn sủi cỏ đông lạnh mua ngoài siêu thị nhiều. Cô làm từ từ tỉ mỉ, cũng không gấp gáp lắm, đến khi gói xong toàn bộ, nhìn lên đồng hồ thì cũng gần chín giờ.

Giữ lại một phần để ăn, còn lại cho vào tủ lạnh cất. Tính dọn dẹp xong sẽ xuống bếp nấu sủi cỏ, thì bất chợt ngoài cửa có tiếng gõ.

“Ai?” Cô hỏi.

“Là anh đây, Trình Nặc, mở cửa đi.”

Giọng nói có phần gấp gáp, nhưng Trình Nặc thì không, cô ung dung dọn dẹp, nói: “Đã trễ thế này rồi, có chuyện gì à?” Hừ, không phải nói tôi không về sao.

Bên ngoài không có động tĩnh, cô đợi rồi đợi, vẫn không có động tĩnh gì khác, lấy làm lạ đi ra cửa xem sao. Cửa đã cũ, trải qua biết bao sương gió tạo thành một khe hở giữa hai cánh cửa. Cô nhìn ra ngoài qua khe hở, bên ngoài tối tối chẳng thấy gì.

Thấy kỳ quái, cô tính mở cửa ra thì bị người ôm chầm lấy từ đằng sau, dọa cô sợ hét lên. Quay đầu nhìn thấy gương mặt cười xấu xa của Tông Lăng, cô cả giận: “Anh hù chết em rồi!”

Anh vỗ ngực cho cô, “Đừng sợ đừng sợ, là anh mà.”

Vừa mở miệng, Trình Nặc đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

“Anh đi vào từ đâu đấy?” Cô hỏi.

Tông Lăng chỉ cửa sau, “Không phải em giữ cửa sau cho anh à.”

Cô lườm anh, giã ra khỏi ngực anh, tiếp tục dọn dẹp, “Không phải nói không về à?”

Anh đi theo đến cạnh bàn, tiếp tục ôm cô vào lòng, đầu gác lên vai cô.

“Vốn không về được, nhưng nhớ em chết mất, nên lại phiền lão Chu một lần.”

Thấy sủi cỏ ở trên bàn, lại nói: “Em gói à? Vừa hay anh đang đói, từ trưa đến giờ chưa có hột cơm nào, chỉ uống rượu không.”

Trình Nặc lại lần nữa giã giũa, cất sủi cỏ vào tủ lạnh, chỉ giữ lại một phần cho mình, “Đói thì về nhà ăn đi.”

Tông Lãng cười, anh nhìn ra cô đang tức giận. Lại không ngừng cố gắng vòng cô trong ngực, “Nơi nào có em thì đây là nhà, em bảo anh về đâu đây.”

Lần này anh dùng sức, Trình Nặc không giã được, tức giận trừng mắt.

“Giận hả?” Anh hỏi, “Vì sao lại giận?”

Trình Nặc nói không giận. Nhưng rồi nghĩ đúng là giận thật, cô hỏi anh: “Anh không có gì muốn nói với em sao?”

Tông Lãng nói có, “Nếu không đã trễ rồi anh còn vội vã về làm gì, không phải vì sợ em hiểu lầm sao.”

Trình Nặc nghe, tỏ ý anh nói tiếp đi.

Nhưng anh lại không vội nói mà cúi đầu hôn cô. Thật ra vội vã chạy về đây, nguyên nhân quan trọng nhất là, anh nhớ cô, rất rất nhớ.

Miệng anh có mùi rượu, Trình Nặc né tránh, tay đặt lên trán đẩy anh ra, “Hôi chết đi được.”

“Chê anh à?” Anh lại cọ cọ vào cổ cô, muốn cô cũng dính hơi men.

Tóc anh ngắn, cạo như thể làm Trình Nặc nhột, “Nếu anh không nói em sẽ giận thật đấy!”

Anh cười, “Thì ra vừa rồi là giận giả.” Có điều cũng không dám chọc cô giận thật, nghiêm túc nói: “Anh sẽ nói thật, em đừng nóng giận.”

Trình Nặc nhân cơ hội đẩy anh ra, ngồi xuống bên bàn. Tông Lăng chỉ đành ngồi vào bên kia.

“Buổi trưa anh uống hơi nhiều nên vào văn phòng ngủ, điện thoại quên trên bàn ăn. Nhân viên dọn dẹp nhìn thấy thì giao cho Phương Đình. Sau đó, vừa đúng lúc em gọi đến.”

Trình Nặc không nói, cô cũng đoán được chuyện đại khái là như thế. Nhưng bây giờ, bọn họ cũng coi như là bạn trai bạn gái rồi, điện thoại của bạn trai lại bị một cô gái khác nhận, còn ăn nói mập mờ như thế, muốn không giận cũng khó.

“Dù anh say nhưng đầu óc vẫn tỉnh, đến văn phòng liền muốn gọi điện cho em, nhưng tìm không thấy điện thoại đâu nên về phòng ăn tìm, đúng lúc nghe thấy Phương Đình nhận được điện thoại của em.”

“Anh nghe thấy?” Trình Nặc bất ngờ, “Thế sao anh không cản?” Rồi vì sao, không lập tức gọi điện giải thích cho cô?

Anh cười, lôi điện thoại ở trong túi ra đặt lên bàn, màn hình đã bể nát rồi.

“Anh nhân cơ hội nổi giận, ném vỡ điện thoại. Để cô ấy biết, chuyện riêng của anh không phải là việc cô ấy có thể can thiệp.”

Trình Nặc ngây ra, mượn cơ hội nổi giận?

Tông Lãng thờ dài, “Phương Việt anh trai Phương Đình là bạn hồi trung học của anh, bây giờ quản nhà hàng họ anh, điều hành rất tốt. Anh cũng chỉ xem Phương Đình là em gái của bạn, nhưng không biết từ lúc nào cô ấy lại có tâm tư với anh, nể mặt anh trai cô ấy nên anh vẫn vờ như không biết, dù sao anh cũng không hay đến nhà hàng, không có cơ hội tiếp xúc.”

Trình Nặc hỏi: “Vậy vì sao giờ không giả vờ nữa?” Lời vừa thốt ra lại thấy chua chát.

Dưới ánh đèn, dáng vẻ cô phòng má làm lòng anh ngứa ngáy. Tông Lãng ngồi không yên, lại tiến tới chỗ cô, ôm cô vào lòng, chiếm vị trí của cô, để cô ngồi trong lòng anh.

“Bây giờ không giống nữa rồi.” Anh lại gần bên tai cô, “Giờ anh là người đã có chủ, nên dĩ nhiên phải nhanh chóng phủi sạch sẽ rồi, nếu không thùng giấm trong nhà mà đổ thì biết làm sao.”

Hôm nay anh uống rất nhiều rượu, rượu trắng nồng độ còn cao, giờ đây máu chảy trong người như sôi lên, dâng trào khắp nơi. Lúc thấy Trình Nặc lại càng nóng hơn. Nhất là khi bây giờ cô vẫn ngồi trong lòng anh, máu như chảy về một chỗ.

Trình Nặc cảm nhận được, nhất thời đỏ mặt, muốn đứng lên nhưng lại bị anh ấn xuống. Lực rất mạnh, cô mất trọng tâm không đứng vững, ngồi mạnh xuống.

“Ừm!” Anh đau đớn rên lên.

Trình Nặc sợ hết hồn, theo bản năng giơ tay ra xoa, gấp gáp nói: “Sao rồi, không sao chứ, sao anh lại kéo em chứ.” Dù ngốc tới mấy

cô cũng biết chỗ đó của đàn ông là yếu ớt nhất, nhất là trạng thái vừa rồi của anh.

Anh lôi tay cô phủ lấy nơi đó. Vẻ mặt đầy đau khổ: “Có thể hỏng rồi.”

“Em mau thử dùng xem.”

Trình Nặc nghe ra cười cợt trong câu nói của anh, lại cảm nhận được nhiệt độ dưới tay, vội vã muốn rút tay ra, song anh lại đột nhiên đứng lên, xoay ngang cô vác trên vai, đi tới mép giường.

Bây giờ chưa hỏng, nhưng nếu cứ nín nhịn nữa thì sẽ hỏng thật.

Trình Nặc phản kháng, vừa bị đặt lên giường liền lập tức ngồi dậy.

“Nói xong hết rồi hả?”

Tông Lãng cau mày nghĩ ngợi, hỏi ngược lại, “Còn gì nữa à?”

Trình Nặc bật thốt: “Tiệm bán...”

Cô muốn nói tiệm bán nhỏ, nhưng mới nói được hai chữ thì anh đã ngã lên, hôn lấy.

Trình Nặc bị anh giam cầm không thoát được, chỉ cảm thấy cơ thể anh tối nay rất nóng. Đến xúc tu cũng cảm nhận được thứ nóng bỏng cứng rắn.

Thế là quên trời quên đất.

Tông Lãng vốn ném một lần đã nghiệm, nhớ nhung vô cùng, lại còn uống rượu, bây giờ cả người nóng hổi chỉ muốn chôn mình vào

cơ thể cô rong ruổi, như sức lực vô tận dùng mãi không cạn. Mồ hôi trên lưng tụ thành dòng, Trình Nặc không bám víu được, ngón tay bấu thật sâu vào da anh, để lại vết đỏ mập mờ.

Anh bị đau, ở bên tai cô gọi cô là mèo hoang nhỏ. Cô buồn bực, in dấu răng lên vai anh.

Anh hít sâu một hơi, đâm vào ác liệt hơn nữa. Làm Trình Nặc nhớ đến chiếc máy đã nhìn thấy ở lò rèn, búa lớn nặng nề đập xuống, một lần lại một lần, rất chính xác đập xuống cục sắt nung đỏ, để cục sắt thành hình.

Bây giờ cô chính là cục sắt kia, được đốt đến đỏ hồng, mặc anh tùy ý chế tạo.

Đến đêm Trình Nặc tỉnh dậy vì đói, mới nhớ ra mình chưa ăn tối, nhìn đồng hồ, đã một giờ sáng rồi. Cô không nhớ mình ngủ thiếp đi lúc nào nữa, chỉ biết toàn thân bủn rủn, vốn chẳng muốn nhúc nhích đâu, nhưng trong bụng kêu òng ọc, không để cô yên.

Cô ngồi dậy tính đi nấu đồ ăn cho mình. Tay anh vòng chặt bên eo cô, thử kéo ra, nhưng lại làm anh tỉnh. Tông Lăng che mắt hỏi cô làm gì.

“Đói.” Cô đáp.

Anh ừ một tiếng, “Để anh.” Vừa nói vừa dụi mắt ngồi dậy. Chấn trượt xuống, để lộ sống lưng cường tráng, Trình Nặc thấy được đầu tay của mình ở nơi đó, đỏ mặt chui vào trong chăn.

Nhà vệ sinh được xây rất nhanh, đến thứ tư là đã làm xong toàn bộ phần chính, chỉ còn lại công trình trang trí bên trong mà thôi.

Mấy hôm nay Tông Lăng vẫn bề bộn nhiều việc như thế, có lúc tối không về được, có lúc lại thừa dịp buổi chiều quay về, vội vàng hôn lấy để giải mối tương tư, rồi sau đó lại chạy đến thành phố.

Mấy ngày kế tiếp chính là sửa sang lắp đặt đồ trong nhà vệ sinh. Vì để xứng với nhà cũ nên nhà vệ sinh cũng phải lợp ngói, bên trong lại làm thêm một trần nhà, nên cũng không cao lắm. Mặt tường bên ngoài giống nhà cũ, chỉ trát xi măng. Còn bên trong đều được ốp gạch sứ, bồn cầu, bồn rửa tay, vòi sen cũng được lắp đặt. Vì không có khí đốt nên lắp bình nóng lạnh chạy điện. Diện tích không lớn, có điều vẫn đủ để chia ra hai gian ấm với khô*.

(*Đây là kiểu xây nhà vệ sinh tân tiến. Nói cho dễ hiểu là chỗ để tắm được khoanh lại bằng mặt kính hoặc rèm, tránh làm ướt khu vực còn lại như bồn cầu hay bệ rửa tay.)

Vào ngày làm xong tất cả, Trình Nặc vui vẻ mời đội thi công ăn bữa cơm thu công, hơn nữa còn mời cả thím Ngô và Bạch Nguyên. Từ sáng sớm cô đã đến trấn trên mua rất nhiều đồ ăn, tính nấu một bàn ăn phòng phú.

Lúc chuẩn bị nấu cơm, cô gọi điện cho Tông Lăng, đã ba ngày rồi anh chưa về, muốn hỏi xem hôm nay có thể về ăn cơm chung được không. Điện thoại còn chưa kết nối thì đã nghe thấy tiếng chuông quen thuộc ở sau lưng, ngoái đầu lại nhìn, chẳng biết anh đã đứng đó tự bao giờ.

Không che giấu được mừng rỡ, cô nhào vào lòng anh, giọng đầy hờn dỗi: “Còn biết về hả.”

Tông Lãng hôn lên tóc cô, “Nhớ anh rồi?”

Cô gật đầu. Đã lớn thế này rồi, nhưng hình như cô chưa từng nhớ một người đến thế. Dù lúc trước khi Lâm Dĩ An đi công tác, cô cũng chỉ yên tâm đợi anh về, chứ chưa bao giờ nôn nao khó chịu như lúc này.

“Anh có tin tốt nói với em.”

“Tin tốt gì?” Cô hỏi.

Anh nói: “Hạng mục sơn trang trong thành phố đã được thông qua rồi, phía chính phủ rất ủng hộ, qua hai ngày nữa sẽ có lãnh đạo thành ủy đến thị sát.”

Trình Nặc ngẩng đầu nhìn anh, đây là tâm nguyện nhiều năm của anh, giờ đây đã được thực hiện, hẳn là vui lắm.

Anh nhìn cô, “Có điều đây cũng không phải là tin tốt anh muốn nói.”

“Tin tốt thực sự là, mấy ngày tới đây anh không cần chạy lên thành phố nữa, có thể ở bên em rồi.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đầy Tớ

Cơm trưa rất phong phú, đều là các món sở trường của Tông Lãng, đầy ắp một bàn lớn.

Chú La, bác Ngô, vợ chồng chú Lưu, còn cả Bạch Nguyên và Tông Lãng, cộng thêm Trình Nặc, mấy người ngồi vây quanh bàn. Trình Nặc mua loại rượu ngon nhất trong tiệm bán, rót mỗi người một ly.

Trình Nặc ngồi cùng Tông Lãng, lúc rót rượu cho anh, cô cố ý dừng lại, tay trật đi, rượu đổ ra ngoài ly, rồi nói với vẻ tiếc nuối: “Ây da, sao lại đổ ra ngoài rồi, tiếc quá. Loại rượu này trong tiệm bán chỉ có mỗi hai chai, muốn mua thêm cũng không có, không biết ông chủ kia làm ăn thế nào nữa, hàng bán hết rồi cũng không biết lấy thêm.”

Giọng Trình Nặc không lớn, mà trên bàn những người khác đều đã ăn, nhất là Bạch Nguyên, ăn xì xà xì xụp, căn bản không nghe thấy lời cô.

Chỉ có Tông Lãng nghe thấy, anh cười khẽ, “Nói sớm rồi còn gì, ông chủ kia hơi đàn.”

Trình Nặc đang đứng, liếc nhìn đỉnh đầu anh rồi mới ngồi xuống, “Ây, em thấy anh ta không phải đàn đâu, là kẻ gian đấy.”

Cô vẫn nhớ chuyện anh giấu giếm thân phận chủ tiệm, lần trước bị anh dây dưa một đêm nên nhất thời quên mất, giờ đến tiệm bán

đồ mua rượu mới nhớ ra.

Nhớ đến mấy lời nhắn trong sổ ghi nợ, còn cả băng vệ sinh đột nhiên xuất hiện trên quầy. Trong lòng vừa ngọt vừa giận, thì ra từ lâu anh đã ‘không có ý tốt’ rồi, còn nói gì mà chủ tiệm kính nhờ anh lắp camera, giờ nghĩ lại, tất cả đều là âm mưu, âm mưu cả.

Ngẫm nghĩ một hồi, cô quyết định vẫn chưa vạch trần, cô muốn xem xem anh có thể giả vờ tới khi nào.

Một bữa cơm mà ăn đến gần hai giờ, chủ lẫn khách đều vui mừng. Ăn xong, Trình Nặc liền tính tiền lương cho đội thi công. Về cơ bản nhà đã làm xong toàn bộ, chỉ có tường ngoài sân là chưa sửa. Sửa tường phải dùng cửa sổ, mà cửa sổ còn chưa làm, không biết phải đợi đến khi nào nên tính tiền lương trước.

Mấy người chú Lưu cũng không từ chối, sáng khoái nhận lấy. Chú La đã đồng ý sẽ làm cửa sân cho, lúc sắp đi nói: “Ở nhà chú sẽ tranh thủ thời gian làm cửa sân cho cháu, khỏi tiền bạc gì cả, chắc chắn trước cuối năm sẽ đưa cháu.”

Trình Nặc cảm kích cảm ơn, vừa tiễn họ về thì Bạch Nguyên la hét nói chóng mặt, tửu lượng cậu không cao, chỉ uống được mấy ngụm là không nhúc nhích gì được nữa, nằm ngay trên xích đu ngủ khoè.

Trình Nặc cầm chăn mỏng đắp cho cậu rồi mới đi dọn dẹp bát đĩa. Tông Lăng liếc nhìn Bạch Nguyên đã ngủ mà bực bội, vất vả lắm mới có thời gian ở riêng với Trình Nặc, nhưng lại để tên oắt này quấy rối.

Không biết làm gì nên chỉ có thể ra sân trước, tẩy máy khuôn cửa sổ, định tranh thủ mấy ngày rảnh tới đây sẽ làm cửa sổ cho Trình Nặc.

Trình Nặc dọn dẹp tươm tất rồi lại đi chăm gà con vịt con. Bạch Nguyên vẫn chưa tỉnh, cho đến bốn giờ chiều, sợ cậu không bắt kịp chuyến phà, Trình Nặc mới đánh thức cậu.

Bạch Nguyên tỉnh dậy vẫn còn lảo đảo, không đứng vững. Trình Nặc cười nói nếu sớm biết cậu không uống được rượu thì đã không cho uống rồi.

Bạch Nguyên lại nói không sao: “Chân hơi phiêu thôi, chứ đầu em vẫn còn tỉnh mà.” Nói xong đi được hai bước là lại chân nam đá chân chiêu, suýt nữa đã ngã rồi.

Trình Nặc không yên tâm để cậu về như thế, cô thay quần áo, định đưa cậu đi. Tông Lăng thấy thế thì cũng đi cùng.

“Vừa hay phải lên trấn trên mua hai túi xi măng, dùng làm cửa sổ.” Anh giải thích.

Thế là ba người cùng đi xe ba bánh, qua sông tới trấn trên.

Lúc đến nhà Bạch Nguyên lại phát hiện trong nhà cậu rất náo nhiệt, có rất nhiều người đến. Bố mẹ Bạch Nguyên nhiệt tình mời Tông Lăng và Trình Nặc vào ngồi. Nghe họ nói mới biết, thì ra đã sắp đến đại thọ một trăm tuổi của bà lão, mấy người trong nhà ông nội Bạch Nguyên đều đến cả, thương lượng muốn tổ chức đại thọ cho bà.

Có câu nói, người sống bảy mươi xưa nay hiếm*, bà lão lại còn một trăm tuổi, các con cháu chắc lại càng quý trọng, muốn làm long

trọng. Ý của bọn họ là muốn mở tiệc ở nhà hàng trong thành phố, đến lúc đó cháu chắt nam nam nữ nữ trong nhà đều về, nhiều hơn trăm người, chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.

(*Ngày xưa các cụ “định nghĩa” rằng 50 là già rồi (thậm chí có nhiều địa phương 40 đã lên chức lão), cho nên “Thất thập cổ lai hy” tức sống đến 70 là chuyện hiếm trong vấn đề nhân thọ.)

Tuy nhiên bà Bạch nhân vật chính của sự kiện lại không muốn, cứ phồng má như đứa trẻ, buồn buồn không vui. Con cháu hỏi bà vì sao không vui, nhưng bà không nói.

Cho tới khi Trình Nặc đến, bà lão mới tủi thân mở miệng, gọi Trình Nặc lại nói chuyện.

Trình Nặc đứng cạnh ghế của bà, hỏi vì sao bà lại mất hứng.

Bà cụ thở dài, nói: “Bà đã già thế rồi, không muốn đến thành phố dày vò.” Vừa nói vừa ngắm Trình Nặc, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Trình Nặc nhận ra, cười nói: “Bà có lời gì cứ nói với cháu đi, không sao đâu ạ.”

Trong mắt bà lão mang theo mong đợi, vuốt tay Trình Nặc, “Hầy, bà ấy, chỉ muốn làm đại thọ ở bên nhà cũ, nhưng mà, ngôi nhà kia giờ đã là của cháu rồi.”

Người bên cạnh nghe thế thì bưng tỉnh, thì ra bà lão không vui vì chuyện này. Nhưng ngôi nhà cũ đó đã bán rồi, muốn làm thọ yến ở đấy thì đúng là không được.

Trình Nặc lại rất sẵn lòng, đại thọ trăm tuổi đấy, có thể cả đời này chưa chắc cô gặp được lần thứ hai. Hơn nữa bà lão cũng kết hôn

trong căn nhà cũ đó, ở suốt cả đời, làm đại thọ ở đấy, nhất định là chấp niệm của bà.

Có thể hoàn thành niệm tưởng của bà lão, cô không thấy có gì là không tốt cả. Bèn đồng ý.

“Vậy thì đến nhà cũ làm ạ, cháu hoan nghênh còn không kịp nữa là.”

Bà lão thấy cô đồng ý, lập tức vui vẻ hẳn, vỗ tay Trình Nặc nói: “Được lắm, con gái ngoan, làm đại thọ ở nhà cũ, cả đời này của bà đã trọn vẹn rồi.”

Bố mẹ Bạch Nguyên vội nói cảm ơn Trình Nặc, chỉ là thọ yến là chuyện lớn, nhà bọn họ lại đông khách, đến lúc đó nhón nháo ồn ào, sợ làm phiền.

Trình Nặc nói không sao: “Cháu thích náo nhiệt ạ, vừa hay cũng mới sửa nhà xong, làm ở đó, không có gì là không tiện cả.”

Nếu cô đã nói như thế, người nhà họ Bạch cũng rất vui lòng. Lập tức bàn nhau xem tổ chức vào ngày nào.

Sinh nhật của bà lão là hai mươi tháng Chạp.* Nhưng theo tập tục ở nơi này, chúc thọ người lớn tuổi phải tổ chức trước một ngày, thế nên định vào ngày mười chín tháng Chạp.

(*Sinh nhật bà cụ được tính theo ngày âm.)

Trình Nặc giở lịch xem, vừa hay hôm đó là lập xuân. Lúc này cô mới phát giác, thì ra năm nay có hai mùa xuân*.

(*Vì năm Âm lịch 2017 bắt đầu vào ngày 28/1/2017 và kết thúc vào ngày 15/2/2018, Lập xuân sẽ diễn ra 2 lần, một lần vào ngày 3/2/2017 tức mùng 7 tháng Giêng và lần thứ 2 vào ngày 4/2/2018 tức 19 tháng Chạp.)

Rời khỏi nhà Bạch Nguyên, Tông Lăng dẫn cô đi mua xi măng, lúc đi ngang qua cửa hàng bán điện thoại di động, Trình Nặc thấy có bán giá ba chân đỡ điện thoại, lúc này bèn mua một cái, như thế sua này quay video cũng dễ dàng hơn.

Mua xi măng xong lại mua ít sắt thép cỡ bằng ngón cái, sau đó hai người mới chịu về. Lúc về nhà thì đã hơn năm giờ, Trình Nặc chỉ làm hai món mặn một món canh đơn giản để hai người cùng ăn. Ăn xong, Tông Lăng đi hòa xi măng ngay, chuẩn bị làm khuôn cửa sổ.

Trình Nặc thấy lạ, đi theo nhìn. Giá ba chân vừa mua được dịp sử dụng, cô để một bên điều chỉnh góc độ, quay lại quá trình Tông Lăng làm việc.

Thật ra cũng rất đơn giản, hòa xi măng xong thì đổ vào khuôn, lại uốn sắt cho thích hợp, đặt trong xi măng làm khung, còn lại đợi gió thổi khô xi măng. Khuôn là loại ghép, đợi đến khi khô thì có thể tháo khuôn ra.

Tường sân chỉ sụp đổ một phần, nếu nói sửa lại thì cũng chẳng dùng đến mấy cửa sổ, nhưng Trình Nặc lại thích nên mỗi loại đều làm hai ba cái. Sau khi tất cả đều lắp khung xong, đếm phải được chừng hơn hai mươi cái.

Lắp khung rồi thì đặt trong sân trước phơi khô, đến khi xong xuôi tất cả thì trời đã tối đen.

Trình Nặc ra giếng múc nước rửa tay, Tông Lăng cũng lại gần rửa, rửa xong thì nhìn đồng hồ, đã gần tám giờ rồi.

“Anh về trước đây.” Anh nói.

Trình Nặc chuyển gà con vịt con vào phòng bếp, nghe thấy thế thì đầu tiên là ngần ra, sau đó ồ một tiếng, “Được.”

Vừa dứt lời, anh liền xoay người rời đi, đi rồi?

Trình Nặc đứng tại chỗ, đến khi thấy anh ra sân mới chắc chắn là đi thật. Chợt trong lòng như tắc nghẽn, còn nói mấy ngày nay sẽ ở cùng cô chứ, kết quả mới sớm thế đã về rồi.

Đá hòn đá nhỏ dưới chân, không nhìn bóng lưng anh nữa, cô quay người dọn dẹp phòng bếp, vào nhà lấy quần áo sạch chuẩn bị đi tắm.

Nhà vệ sinh đã được sửa xong, rốt cuộc cô đã có thể tắm thoải mái rồi.

Cửa nhà vệ sinh chính là cửa sau của căn nhà lúc trước. Cầm lấy quần áo, đi chốt cửa trước rồi lại khóa cửa sau, lúc này mới vào nhà vệ sinh. Chỉ ở có một mình, vẫn nên cảnh giác thì hơn.

Phòng tắm trong nhà vệ sinh không lớn lắm, đã lắp bình nóng lạnh nên cũng không sợ lạnh. Vừa cởi áo khoác thì lại nghe thấy động tĩnh ở ngoài cửa, là tiếng bước chân, quanh quần ngay cạnh cửa.

Trong lòng chợt rét lại, rồi lại nghe thấy tiếng cửa mở, hiển nhiên người nọ đã đi vào nhà rồi. Trình Nặc sợ, không biết là ai đây. Nếu

như là người quen, không thấy cô thì nhất định phải gọi, nhưng người này lại cứ im lặng mà tiến vào.

Theo bản năng muốn lấy điện thoại gọi cho Tông Lăng, nhưng rồi mới phát hiện điện thoại đã để ở trên bàn, không đem theo bên mình.

Cô lại nhìn xung quanh, trong nhà vệ sinh không có thứ đồ gì có thể sung làm vũ khí, chỉ có một cái chùi bồn cầu mới mua, miễn cưỡng có thể làm vũ khí.

Cô cầm chặt chùi bồn cầu trong tay, dựa vào cửa nghe động tĩnh, trong đầu nghĩ nếu người nọ lập tức rời đi thì cô cũng sẽ không đuổi theo. Dù gì tự vệ vẫn quan trọng hơn. Nhưng tiếng bước chân kia mãi vẫn không đi ra.

Cô nghĩ, không biết có phải cố ý ở lại trong nhà đợi cô về hay không. Càng nghĩ càng sợ, lại sợ người kia sẽ tìm được nhà vệ sinh, thế là vội tắt đèn. Cô nín thở chờ đợi trong bóng tối, chờ rất lâu mà vẫn không có động tĩnh gì. Lại nghĩ, nếu không thì bây giờ cứ xông ra, đi vào thôn nhờ giúp đỡ.

Cô tự tiếp sức cho mình, thậm chí đếm một hai ba, sau đó lấy hết sức mở cửa nhà vệ sinh ra, giữ chặt cây chùi bồn cầu trước người rồi xông ra ngoài, nhưng bất ngờ lại đụng phải người.

Trình Nặc bị giật mình, cầm cây chùi bồn cầu khua khoáng lung tung, miệng lớn tiếng gọi tên Tông Lăng.

“Làm gì đấy?”

Trình Nặc dừng lại, trông thấy Tông Lăng ù ù cạc cạc.

“Sao lại là anh chứ!” Cô buồn bực nói, lại đập cây chùy bòn cầu vào người anh, “Anh dọa chết em, dọa chết em rồi!”

Tông Lãng an ủi cô: “Đừng sợ đừng sợ, đây là sao?”

Trình Nặc vốn nhất gan, vừa rồi còn bị dọa như thế, hốc mắt đã đỏ lên, “Không phải anh đã về rồi sao, sao lại tới nữa?”

Tông Lãng vô tội nói: “Mấy ngày không về, không biết mạch điện gặp vấn đề ở chỗ nào nên mất điện rồi, tắm cũng không được, nên không phải anh cầm quần áo đến chỗ em tắm sao.”

Vừa nói vừa chỉ vào túi hành lý đặt cạnh cửa. Trình Nặc nhìn, nhét đầy một túi to đùng, đâu có giống là tới tắm thay bộ đồ đâu.

“Vậy vì sao anh không lên tiếng, em còn tưởng trộm ghé nhà chứ.”

Anh cười, “Anh thấy em không ở trong nhà, nhà vệ sinh lại sáng đèn, đoán em đang tắm nên mới không gọi.”

Trình Nặc vẫn đang giận, lại cầm cây chùy đập vào người anh, có điều lực rất nhẹ.

Rốt cuộc Tông Lãng cũng đã nhìn thấy vũ khí trong tay cô là gì, quát to một tiếng: “Fuck!” Lại nhảy về sau ba bước lên, “Vừa rồi em dùng thứ đồ này quẹt mặt anh?!”

Trình Nặc bật cười, đặt cây chùy bòn cầu xuống, “Mới mua mà, còn chưa dùng lần nào.”

Tông Lãng nói thế cũng không được, vừa nói vừa ôm người vào nhà vệ sinh, một cước đá bay cửa, “Làm sao em có thể lấy cây chùy

bồn cầu mà quẹt chồng em được, đúng là buồn nôn, mau mau, mau rửa sạch cho anh!”

Trình Nặc chạy không thoát, giả vờ tội nghiệp tắm rửa cho anh, cả người mất hết sức lực, anh lại tốt bụng tắm giúp cô, lúc này mới thỏa mãn ôm cô vào nhà.

Đương lúc cô mơ màng, hỏi anh: “Anh không về à?”

Anh ôm cô vào lòng, bàn tay lướt dọc theo đường cong, thấp giọng trả lời.

“Nhà mất điện rồi, có về cũng chẳng tiện, hay em thu nhận anh mấy ngày đi, anh còn có thể làm việc giúp em.”

“Anh bảo đảm, nhất định sẽ siêng năng làm việc, rất ngoan rất nỗ lực, không sợ khổ không biết mệt, bất kể ngày đêm đều tùy thời nghe lệnh.”

Trình Nặc lại nghe ra nghĩa khác trong câu nói, cắn một phát lên vai anh.

“Anh không biết xấu hổ hả?”

Anh cười, “Chẳng lẽ em không thích à? À, có lẽ biểu hiện vừa rồi của anh không tốt lắm, thế thì lại một lần nữa đi, nhất định anh sẽ biểu hiện tốt.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Fans Tăng Vọt

Sáng sớm lúc Trình Nặc tỉnh dậy, ánh nắng đã ngập tràn căn phòng.

Nhìn đồng hồ, lại sắp tám giờ rồi. Từ sau khi chuyển đến đây, cô chưa từng ngủ dậy trễ thế bao giờ, trái lại luôn dậy rất sớm.

Cô trở mình, toàn thân mất sức, vô cùng buồn rười. Lại nhìn trái ngó phải, cảm thấy có gì đó là lạ, đầu óc mơ hồ, nửa buổi sau mới sực nhớ, Tông Lăng không có ở đây.

Sờ gối anh, vẫn còn dư lại hơi ấm. Khi nghe thấy tiếng động ở ngoài cửa, cô chỉ coi như anh đi vệ sinh, thế là nhắm mắt, lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại là được Tông Lăng gọi dậy.

Anh đã làm xong bữa sáng. Cháo gạo trắng với trứng luộc, cùng rau thơm đã ướp mà thím Ngô cho, lại còn chiên một đĩa sủi cảo.

Rất đơn giản, nhưng cũng là bữa sáng thích hợp nhất.

Trình Nặc rửa mặt, cả hai ngồi đối diện ăn. Cháo nấu không hề đặc, là món cháo loãng Trình Nặc thích ăn nhất, sủi cảo chiên vàng ruộm, cũng không quá ngấy.

Cô phát hiện ra, Tông Lăng nấu cơm, nếu không liên quan đến việc dùng gia vị thì vẫn rất khá, ít nhất là trông đẹp mắt.

Anh bóc vỏ trứng gà cho cô, đặt trong chén. Trình Nặc cầm đũa tách bẻ lòng đỏ, ăn cùng với cháo lại càng thơm.

Rèm cửa sổ đã được kéo lên, ánh nắng xuyên qua cửa sổ hắt lên trên người bọn họ. Đã bắt đầu mùa đông nhưng nắng vẫn khá ấm áp, vô cùng thoải mái.

Trình Nặc ăn từng muỗng cháo, lắng nghe anh nói chuyện liên quan đến kế hoạch xây dựng sơn trang.

Ước mơ nhiều năm nay sắp thành hiện thực, tia sáng trong mắt anh còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời. Trình Nặc chỉ lắng lắng nghe, bất giác, lúc anh nghiêng mình cô cũng nghiêng, lúc anh cười cô cũng cười theo.

Ăn xong bữa sáng, Tông Lăng tìm số đồ gỗ còn dư lúc trước, lại đến nhà chú La mượn dụng cụ, làm một cái chuồng cho đám gà con vịt con.

Trình Nặc vui vẻ đi theo giúp, đưa đinh đưa búa.

Gà vịt tách riêng ra, làm thành kiểu vòng rào đặt ở góc tường trong sân sau, đọi chúng lớn thêm chút nữa là có thể vào ở.

Làm xong xuôi, Tông Lăng lại đi xử lý chỗ tường sập ở sân trước. Chỗ sập có chừng hai mét. Vừa vắn hôm qua làm cửa sổ còn dư lại kha khá xi măng, gạch cũng đã có sẵn đấy rồi, chỉ một loáng anh đã xây xong đấy tường. Chỉ đọi phơi khô cửa sổ thêm một ngày nữa thôi, ngày mai là có thể sửa xong toàn bộ tường ngoài sân.

Nhân lúc Tông Lãng bận rộn sửa tường, Trình Nặc tranh thủ làm cơm trưa. Cơm nước xong xuôi, Tông Lãng lại hỏi cô có muốn bỏ chút củi dự phòng không. Dĩ nhiên Trình Nặc muốn rồi, dù sao dùng lò đất nấu cơm vẫn thơm hơn.

Thế là Tông Lãng về nhà lấy dụng cụ, lái xe ba bánh, hai người lại đến phiến rừng nhỏ lúc trước.

Dụng cụ của Tông Lãng không phải là dao phay mà là một cái cửa điện chạy dầu mazut. Lần này không chặt mấy cây khô nhỏ bé kia nữa, mà là cửa những cây lớn có đường kính chừng hơn hai mươi cm. Lại dùng cửa điện cửa thành từng khúc nhỏ, xe ba bánh phải chạy bốn năm chuyến mới đưa về hết được.

Sau khi về lại đem củi xếp vào dưới góc tường ngoài nhà bếp. Chất đống lên cao chừng một người, đủ cho Trình Nặc dùng mấy ngày.

Cả ngày Tông Lãng bận rộn không dừng, làm được kha khá chuyện, vì để đãi anh mà buổi tối Trình Nặc cố ý lại nhà thím Ngô mua một con gà nhà, hầm canh gà nhà cho anh.

Cô còn nhớ, anh thích ăn đùi gà.

Tông Lãng cũng không phụ ý tốt của cô, gàn một con gà đều chui vào bụng anh. Ăn uống no say, anh xoa bụng nói: “Đầy tớ là anh đây, làm việc cũng không tệ lắm đúng không?”

Trình Nặc nói không tệ, hài lòng hôn lên môi anh.

Quá hời hợt, đối với Tông Lãng thì dĩ nhiên chưa đủ rồi. Cháo gà rất bổ, dĩ nhiên cần phải vận động mạnh hơn mới có thể tiêu hao

hết, nếu không sẽ có mỡ bụng mà không có cơ bụng, cô gái của anh, sợ là không bằng lòng.

...

Cách một ngày, cửa sổ đã được phơi khô, tháo khuôn ra, Tông Lãng tiếp tục sửa tường.

Trình Nặc bụng ghé tre nhỏ ngồi trong sân, biên tập video, viết nhật ký, post lên weibo. Đoạn video bắt cá lần trước cô đăng lên được một tài khoản VIP có hơn năm triệu người theo dõi chia sẻ, bất ngờ bùng nổ. Trong một đêm số người theo dõi tăng vọt, sắp phá vỡ cửa ải năm mươi nghìn rồi.

Nhất thời tâm trạng vui vẻ, chạy lại chia sẻ với Tông Lãng.

Tông Lãng đang cúi người trát vữa. Cô nhào qua, nằm bò lên lưng anh.

“Số người theo dõi của em sắp hơn năm mươi nghìn rồi!”

Trên tay Tông Lãng có bùn, không tiện đụng vào cô. Cô nhân cơ hội hôn lên mặt anh, trong lúc vô tình chạm vào dái tai anh, phát hiện bên tai anh đỏ bừng trong nháy mắt. Thế là cố ý lè lưỡi liếm nhẹ, lại còn thổi khí.

Tông Lãng không nhịn được nữa, lau tay qua loa, muốn bắt lấy cô nhưng cô đã chuồn đi mất. Cô cười khanh khách, từ sân trước chạy ra sân sau. Thấy anh đuổi theo, lại vui vẻ chạy quanh hai sân mấy vòng, cuối cùng lại không bằng được đôi chân dài của anh, bị anh bắt được trả thù một phen.

Àm ỉ đủ rồi, Tông Lãng ngồi xuống xích đu, Trình Nặc tựa vào lòng anh, miễn cưỡng sưởi nắng ấm mùa đông.

Có lẽ vì ánh nắng dịu dịu mà Tông Lãng nhắm nghiền hai mắt như đã ngủ. Trình Nặc ngẩng đầu nhìn anh, đưa tay sờ cảm chẻ của anh, lại đi lên nữa, vẽ theo đường viền môi anh, rồi đến sống mũi cao thẳng, đôi mắt, lông mày.

Cô phác họa từng chút một, như đang vẽ bức tranh đẹp nhất. Vẽ xong rồi lại tựa vào lòng anh, nhìn trời xanh, ngắm mây trắng.

Bầu trời xanh thắm như được gột rửa, mây trắng bông bành. Nắng ấm chan hòa, gió nhẹ êm ái. Thời gian yên tĩnh, năm tháng bình yên.

Cô nghĩ, cô tuân theo an bài của vận mệnh, nghe theo suy nghĩ của trái tim mình, là đúng phải không? Chắc là đúng rồi, vì vào giờ khắc này, mọi thứ đều rất tốt đẹp.

...

Tông Lãng bị điện thoại đánh thức, đối phương thông báo với anh, ngày mai lãnh đạo thành ủy sẽ đến cù lao thị sát, bảo anh chuẩn bị trước. Vì thế buổi chiều anh không thể không đến thành phố.

Anh đi rồi, Trình Nặc lại không có gì làm, nhớ đến củ cải khô của thím Ngô, nghĩ hẳn đã ướp xong rồi. Vậy là cô mặt dày đi qua nhà thím Ngô.

Đúng lúc đụng phải thím Ngô đang muốn ra cửa, thấy Trình Nặc đến, thím bảo mình phải qua sông đi trấn trên.

“Chó nhà em gái thím mới sinh con, đã dứt sữa rồi, thím định ôm một con về.” Lại nói: “Cháu có muốn đi cùng với thím không, cũng xin một con về đi. Một mình cháu ở sân lớn như thế, có chú chó trông nhà cũng không tệ.”

Nuôi một chú chó, đúng là rất không tệ.

Trình Nặc không chút do dự, vui vẻ đi cùng thím Ngô.

Đến trấn trên, Trình Nặc và thím Ngô vừa đi vừa tán gẫu. Đến nơi mới phát hiện, nhà em gái thím Ngô cũng gần chợ đồ ăn, gần tiệm rèm cửa sổ mà lần trước Bạch Nguyên dẫn cô đến.

Bụng còn đang nghĩ đúng là khéo thì lại thấy Cố Duyệt đi ra khỏi tiệm. Cô ấy vẫn còn nhớ Trình Nặc, nhiệt tình chào hỏi.

Trình Nặc bèn dừng chân, trò chuyện cùng cô ấy.

Cố Duyệt hỏi: “Lần trước đã mua được rèm cửa sổ chưa?”

Trình Nặc nói mua được rồi, “Có điều không phải mua ở tiệm rèm mà là ở một nhà may, lấy vải hoa xanh lam làm.”

Thím Ngô thấy Trình Nặc gặp người quen nên đi vào nhà em gái trước.

Cố Duyệt là người làm ăn, gặp người thì ba phần quen, hướng hồ coi như có quen biết với Trình Nặc, lại kéo cô lại trò chuyện đôi câu. Từ rèm cửa sổ nói đến chuyện cửa sổ chống trộm. Trình Nặc nghe mới hiểu, thì ra chồng cô ấy chuyên làm cửa sổ chống trộm.

Cô nghĩ, nhà mình cũ rồi, cũng không cần phải lắp cửa sổ chống trộm lắm, thế nên chỉ im lặng nghe chứ không có ý đáp lời. Chợt

đúng lúc này có chiếc xe hơi màu đen đậu ven đường.

Trình Nặc cảm thấy chiếc xe kia khá quen mắt, đang định nhìn biển số xe thì lại thấy có người bước xuống từ ghế lái. Chính là Phương Đình.

Cố Duyệt vội ra đón, hỏi Phương Đình sao lại đến đây.

Trình Nặc không ngờ là hai người họ có biết nhau. Nhưng cô càng không ngờ được rằng, ngay sau đó, ở vị trí ghế phụ, có một người đàn ông bước xuống.

Cố Viễn Giang?!

Cô ngạc nhiên, vì sao lại gặp Cố Viễn Giang ở đây?

Cố Viễn Giang cũng thấy Trình Nặc, đi tới chào hỏi cô.

Trình Nặc nhìn người trước mắt, phát hiện dường như năm tháng rất ưu đãi anh ta, ngoại trừ chững chạc vàng tang thương trong ánh mắt thì gần như ngoại hình anh không thay đổi gì, vẫn giống dáng vẻ hồi đại học của nhiều năm trước.

Có lẽ vì gương mặt này quá dễ nhận biết, Trình Nặc đột nhiên vùi mình vào quãng ký ức có liên quan đến anh ta.

Ký ức có liên quan đến Cố Viễn Giang chính là quãng thời gian đã từng tốt đẹp nhất của cô. Tình bạn với Đình Gia, tình yêu với Lâm Dĩ An, Cố Viễn Giang là nhân chứng.

Nên khi thấy Cố Viễn Giang, cô không khỏi nhớ đến quãng thời gian ấy. Mà đó lại là điều cô không muốn nhớ lại nhất.

Trái tim mơ hồ quặn đau. Vào lúc cô cho rằng mình đã quên mất, sẽ không đau nữa, thì nó lại râm ran như thế.

Thì ra, hồi ức là một vết sẹo, nếu không lột ra thì sẽ không sao, nhưng khi lột đi lại là máu tươi đầm đìa.

“Lần trước tôi thấy bóng lưng em đã thấy quen thuộc rồi.” Cố Viễn Giang nói, “Không ngờ lại là em thật, sao em lại đến đây? Lâm Dĩ An đâu, có tới cùng không?”

Nghe được cái tên này từ miệng anh ta, Trình Nặc có phần hốt hoảng, nhất thời không mở miệng được.

Lúc cô và Lâm Dĩ An kết hôn cũng có mời Cố Viễn Giang, nhưng vì công việc mà anh ta không thể đến tham dự.

“Tôi, tôi với anh ta đã, ly hôn rồi.”

Cố Viễn Giang vô cùng bất ngờ, “Sao lại thế?” Nhưng ngay sau đó, anh ta lại nghĩ đến gì đấy, im lặng một hồi rồi hỏi Trình Nặc: “Em với Đinh Gia, có còn liên lạc không?”

Đinh Gia, Lâm Dĩ An. Lâm Dĩ An, Đinh Gia.

Đột nhiên lại nghe thấy hai cái tên này, Trình Nặc không kiềm chế nổi, trong đầu dâng trào mãnh liệt, hóa thành đau đớn vừa chua xót, trào thẳng ra hốc mắt cô. Cô gằn như là chạy trốn, nói tạm biệt rồi vội vã rời đi.

Cố Viễn Giang nhìn cô chạy trốn, không đuổi theo. Phương Đình đứng bên cạnh đi tới, hỏi anh ta: “Anh họ, anh biết cô ấy à?”

...

Trình Nặc chạy về lại bến phà, đầu đờ đẫn, trong lòng cứ cảm thấy phải cần gì đấy. Nhưng lại không nhớ nổi là cần gì.

Cho đến lúc quay về cù lao, về lại nhà mình, cô mới nhớ ra, cô cần Tông Lãng.

Muốn gọi điện cho anh nhưng cuối cùng lại thôi. Anh bận rộn như thế, cô không muốn để anh lo lắng.

Trình Nặc ngồi trong sân một lúc, trên ghế xích đu dường như vẫn còn hơi thở của Tông Lãng. Cô áp mặt vào ghế, nhẹ nhàng đong đưa.

Đong đưa đong đưa.

Lần nào đến đây, bà lão vẫn cứ ngồi trên xích đu này. Bạch Nguyên từng nói, ghế xích đu này cũng được coi là đồ cổ, tuổi đời còn lớn hơn bố cậu.

Trình Nặc nghĩ, đồ đã cũ thì đều có linh khí cả. Cô cứ đong đưa như thế, trong lòng dần bình lặng lại.

Nỗi đau kia, tới cũng nhanh, mà đi cũng nhanh.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Chú Chó Tiểu Lang

Lúc thím Ngô về, thím đem cho Trình Nặc một chú chó đen trắng nhỏ.

Chó nhỏ vừa dứt sữa trông rất đáng yêu, lúc Trình Nặc ôm nó vào lòng, nó nghẹo đầu, giương cặp mắt đen láy nhìn chăm chăm Trình Nặc, giống như đang quan sát chủ nhân mới của nó.

Trình Nặc ôm trêu đùa một hồi rồi đặt nó xuống đất, cho nó đi dạo trong sân chơi.

Thím Ngô hỏi Trình Nặc: “Sao cháu lại đi thế, có phải xảy ra chuyện gì không?”

Trình Nặc xin lỗi: “Cháu hơi không khỏe nên về trước, quên mất nói với thím.”

Thím Ngô ồ lên. Sau khi Trình Nặc đi không được bao lâu, thím liền đi ra tìm người, không thấy Trình Nặc nhưng lại thấy Cố Duyệt lúc này đứng nói chuyện với Trình Nặc, có thêm một nam một nữ đang đứng chuyện trò. Thím mơ hồ nghe thấy bọn họ nhắc đến tên Trình Nặc, với cả chữ ly hôn.

Cuộc đời con người luôn có vài chuyện không muốn nhắc đến, thím Ngô cũng không hỏi gì thêm, chỉ bảo phải nuôi chó nhỏ như thế nào rồi về.

Khi thím Ngô rời đi, Trình Nặc đặt hết tâm tư vào chú chó nhỏ. Nghe thím Ngô nói, bên nội của chú chó là chó cảnh sát về hưu, nếu tốn tâm tư huấn luyện nó, thì đợi đến khi trưởng thành sẽ là chó giữ nhà giỏi.

Trước kia Trình Nặc chưa từng nuôi chó bao giờ, nhưng hồi nhỏ khi ở với bà nội, trong thôn có rất nhiều nhà nuôi để giữ nhà. Cô còn nhớ, bên cạnh nhà bà nội có một bà cụ, một mình nuôi lớn bốn cô con gái, nhưng đến già không ai chịu phụng dưỡng bà. Bà cụ đó bèn nuôi một chú chó, hễ ra vào là chú ta đều đi theo sau bà. Sau đó bà cụ bị bệnh qua đời, chú chó kia trở thành chó hoang, nhưng nó không đi đâu cả, vẫn cứ ở lại nhà bà cụ trông nom, nếu đói thì sẽ đi khắp thôn tìm thức ăn. Cho đến sáng sớm một ngày, người trong thôn xuống ruộng làm việc, lúc đi ngang qua một bà cụ thì trông thấy chú chó kia, không biết từ lúc nào, đã chết ở nơi đó.

Hồi nhỏ Trình Nặc vốn khá sợ chó, sợ bị cắn, nếu gặp là phải đi đường vòng. Nhưng kể từ khi biết chú chó kia chết bên mộ bà cụ, cô bèn thay đổi cái nhìn về loài chó. Hễ gặp chó hoang là cô lại cho chút thức ăn.

Chó là loài trung thành nhất, còn mạnh hơn cả nhân loại.

Trình Nặc muốn đặt cho chú chó nhỏ cái tên, nhưng trong đầu chỉ toàn nghĩ được mấy cái tên như là Đại Hắc, Đại Hoa, Đại Trắng, quá tục khí. Đúng lúc này cô nhận được tin nhắn của Tông Lăng, nói anh đã trên đường về rồi, sẽ về sớm thôi. Thế là cô nghĩ, chi bằng chờ anh về, cùng đặt một cái tên dễ nghe.

Nhìn thời gian không còn sớm, cô đi nấu cơm, cố ý chặt một miếng thịt nhỏ, nấu cho mềm rục, làm cơm tối cho chú chó nhỏ.

Nấu cơm xong thì sắc trời nhuốm đen. Trình Nặc bật đèn, bưng thức ăn lên bàn. Tìm một chiếc bát chuyên dụng cho chú chó, đặt dưới chân bàn, nhìn nó ăn cơm.

Thịt băm rất mềm, lại trộn thêm ít cơm, chú chó nhỏ ăn rất ngon, hoặc xoay vòng quanh bát hoặc lại cọ cọ vào bên chân Trình Nặc.

Lúc Tông Lãng về là thấy cảnh tượng như vậy, không hiểu sao lòng lại rất bình lặng. Anh lớn tiếng nói: “Anh về rồi.”

Trình Nặc ngẩng đầu nhìn anh, nhớ đến cảm giác gập gáp cần anh khi trong lòng khó chịu lúc chiều. Cảm giác đó, dường như chỉ cần có anh là cô sẽ không thấy khó chịu nữa.

Cô đứng lên, nhào vào lòng anh.

“Về rồi à.” Cô nói: “Ăn cơm thôi.”

Tông Lãng xoa đỉnh đầu cô, “Ăn cơm nào.”

Bưng chén cơm, ngồi đối diện nhau cùng ăn. Tông Lãng hỏi: “Con chó này ở đâu ra thế?”

“Xin từ nhà em gái thím Ngô đấy, đáng yêu không?”

Tông Lãng gật đầu, Trình Nặc lại nói: “Đặt cho nó cái tên đi.”

Tông Lãng nhìn chú chó nhỏ, khẽ cau mày, “Tiểu Hoa?”

Trình Nặc phì cười, mới nãy cô có nghĩ đến Đại Hoa, giờ anh lại nói là Tiểu Hoa, đúng là tục như nhau.

“Khó nghe quá, đổi tên khác đi.”

Tông Lãng hỏi: “Đực hay cái?”

Trình Nặc đáp: “Không biết, em không phân biệt được.”

Tông Lãng cười khẽ, “VẬY ĐỂ lát nhìn xem, nếu là đực mà gọi là Tiểu Hoa thì đúng là tội nó quá.”

Cơm nước tươm tất, Trình Nặc dọn dẹp bát đĩa, còn Tông Lãng đã dò ra giới tính của chú chó.

“Là đực.” Anh nói.

Trình Nặc ôm chú chó, muốn kiểm tra nhưng Tông Lãng lại không cho, nhận lấy chú chó, giơ cao trong tay nhìn trái phải.

Nhìn thế nào cũng rất bình thường, giống loại chó nhà Trung Quốc. Trong thôn có đến mười con thì chín con đều là như thế.

Nhưng chú chó nhỏ không thích cho Tông Lãng quan sát, nó cực quậy muốn vùng ra khỏi tay anh, anh bèn đặt nó xuống đất, chú ta liền chạy tới chân Trình Nặc co lại. Tông Lãng thấy thế, bèn trêu: “Chỉ cần người đẹp, xem ra là tiểu sắc lang* rồi.”

(*Từ lóng ám chỉ những kẻ mê gái.)

Chú chó nhỏ quay đầu nhìn Tông Lãng, sau đó lại kéo ống quần Trình Nặc. Tông Lãng lại gọi một tiếng Tiểu Sắc Lang, nó lại quay qua nhìn anh.

Tông Lãng bật cười, “Chi bằng gọi nó là Tiểu Sắc Lang đi.”

Trình Nặc ngồi xuống, xoa đầu nó, “Anh có thể đứng đắn được không?”

Tông Lãng cũng ngòì xuống, đầu ngang đầu cô, nghiêm túc nói, “Thế thì gọi là Tiểu Lang đi, mặc dù nó chỉ là một con chó, nhưng sau này nó sẽ giữ nhà cho em, nên dù một chút cũng phải. Chúng ta phải gửi gắm từ cái tên cho nó*.”

(*Lang nghĩa là chó sói.)

“Tiểu Lang?” Trình Nặc cảm thấy không tệ, nhưng gọi mấy tiếng Tiểu Lang Tiểu Lang, lại gọi thành Tiểu Lãng. Nhớ tới mấy người thím Ngô đều Tông Lãng là Tiểu Lãng, cô bất giác phá lên cười.

Lúc này Tông Lãng cũng dần dà phát hiện ra, mình đã tự đào hố cho mình rồi. Nhưng thấy cô cười vui vẻ như thế, lại cảm thấy cái tên này cũng không tệ lắm.

“Em gọi anh là gì?” Anh nhướn mày cười hỏi, đột nhiên đứng dậy bế cô lên, đi tới mép giường: “Có phải nhớ anh không?”

Ngày hôm sau Tông Lãng phải chuẩn bị đón lãnh đạo nên dậy từ sớm. Lúc đi Trình Nặc vẫn đang mơ màng, không tỉnh dậy, chỉ cảm thấy anh hôn lên trán mình. Đợi đến cô rời giường thì đã gần tám giờ rồi.

Thức dậy luộc cho mình hai quả trứng gà, hâm nóng sữa bò làm bữa sáng. Chia lòng đỏ cho Tiểu Lang, rồi lại khuấy sữa bò cho nó uống. Tiếp đến là cho gà vịt ăn rồi thu dọn nhà cửa.

Lúc trải chăn thì phát hiện trên giường có vết bẩn, mặt đỏ lựng nghĩ đến chuyện tối qua. Vậy là cô lấy ra đi ngâm nước nóng, chuẩn bị đem tới con sông gần đó giặt giũ.

Bình thường cô giặt quần áo đều dùng nước giếng ở sân sau. Nhưng drap trải giường lớn như thế, ra sông giặt dễ hơn. Ngâm xong thì đặt trong chậu gỗ, vừa tới cổng sân thì thấy cách đó không xa có ba người đang lại phía này.

Trình Nặc biết được có hai người là cán bộ trong thôn, lúc trước mua nhà vào thôn đóng dấu, cô từng gặp rồi. Tông Lãng cũng ở trong đó, tiếp mấy lãnh đạo, vừa đi vừa nói. Trình Nặc lại nhìn kỹ, phát hiện Cố Viễn Giang cũng ở đây.

Cô hơi bất ngờ, sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Nhưng ngẫm nghĩ, cô không lên chào hỏi. Xoay người đi vào sân, định chờ mấy người đó đi thì sẽ đi giặt quần áo. Nhưng bọn họ càng đi càng gần, đi tới nhà bên này.

Nhà đã cũ, lại mới được sửa chữa nên vẫn còn mang theo hương vị nhà cũ. Thế nên những người đó liền nổi hứng thú, muốn vào nhà nhìn xem. Cán bộ trong thôn vội tới chào hỏi Trình Nặc.

Trình Nặc đành nhiệt tình ra đón, cho mọi người vào sân. Cố Viễn Giang thấy cô thì khá bất ngờ. Nhưng lúc này Tông Lãng lại giới thiệu với mọi người: “Đây là nhà của bạn gái tôi.”

Cố Viễn Giang nghe thế, càng ngạc nhiên hơn.

Tông Lãng được Trình Nặc đồng ý, bèn dẫn mấy vị lãnh đạo vào nhà tham quan. Cố Viễn Giang không đi cùng mà tới chào Trình Nặc.

Trình Nặc hỏi sao anh ta lại đến đây, anh ta nói: “Tôi làm việc ở thị ủy, theo lãnh đạo tới.”

Trình Nặc ồ lên, không hỏi gì thêm.

Cố Viễn Giang lại nói: “Không ngờ em lại ở đây.”

Trình Nặc đáp: “Đi ngang qua đây, thấy căn nhà này nên rất thích, thế là ở lại.”

Cố Viễn Giang gật đầu, anh và Trình Nặc không tính là xa lạ, cũng hiểu được tính cách cô ấy. Nếu là người khác, chỉ vì thích một ngôi nhà mà định cư ở nơi xứ lạ thì chưa chắc anh ta đã tin. Có điều nếu đó là Trình Nặc, thì anh ta tin.

Lúc Trình Nặc và Lâm Dĩ An yêu nhau, anh đã nhìn ra Trình Nặc là một người lạnh nhạt, không tích cực. Nhưng trên thực tế, cô lại là một người hễ đã tích cực thì nhất định sẽ toàn tâm toàn ý, không lẩn một chút tạp chất nào, cũng không cho mình một đường lui. cũng vì thế mà cô càng dễ bị tổn thương hơn người ngoài.

Anh ta nghĩ, Đinh Gia hiểu rõ Trình Nặc hơn mình, nên năm đó mới đưa ra lựa chọn đấy.

Nhớ tới Đinh Gia, anh không khỏi hỏi: “Em và Đinh Gia còn liên lạc không?”

Từ sau khi tốt nghiệp, anh ta và Đinh Gia không liên lạc gì thêm, hồi ức cũng dần trở nên phai mờ vì thời gian bào mòn, nhưng cái tên Đinh Gia như một cây đinh, từ đầu đến cuối vẫn đóng vào đáy lòng anh ta. Không nhổ được, cũng không cam lòng.

“Không có.” Trình Nặc đáp, quyết tâm không để cái tên này động tới tâm trạng của cô nữa.

Chuyện trước kia, đối với Trình Nặc nó như bọ mủ mọc trên da, bình thường không sao, nhưng vô tình chạm đến thì sẽ lại đau. Chỉ

có thể cản rằng nhẫn nhịn, nặn mủ ra hết thì sau này sẽ không còn đau nữa.

“Cô ấy với Lâm Dĩ An, có con rồi.”

“Vào lúc tôi sinh non, rất có thể cũng sẽ không mang thai được nữa.”

Cô ngẩng đầu nhìn Cố Viễn Giang, ánh mắt đầy kiên định, “Xin anh sau này đừng nhắc tới tên của họ trước mặt tôi nữa.”

Cố Viễn Giang khiếp sợ, chột lại trở nên cô đơn, thấp giọng thủ thỉ: “Thì ra đến cuối, cô ấy vẫn ở bên Lâm Dĩ An.”

Trình Nặc nghe thế, hỏi anh ta có ý gì.

Cố Viễn Giang thở dài, khó hiểu thấy thông cảm với Trình Nặc, cũng đã hiểu vì sao cô ấy lại định cư ở một nơi xa lạ này. “Chuyện đã qua rồi thì cứ để nó qua đi. Tôi thấy bây giờ em sống rất khá.” Anh quay đầu nhìn Tông Lăng ở trong phòng, “Dù tôi và Tông Lăng không quen nhau lắm, nhưng nhìn con người anh ta, thấy có thể dựa dẫm được, hy vọng hai người có thể hạnh phúc. Còn những việc khác, đừng nghĩ gì nữa.”

Lòng Trình Nặc chột run vì câu nói kia của anh, như có một sợi dây thắt chặt tim cô, còn đầu kia lại thắt lấy những mảng hồi ức đang lơ lửng bất định.

—— “Trình Nặc, vòng tay này đẹp thế, mua đâu đấy, tớ cũng phải mua y hệt một chiếc mới được.”

“Là Lâm Dĩ An tặng, không biết anh ấy mua ở đâu nữa.”

“Ồ ồ, thì ra là tín vật đính ước, vậy tớ không mua nữa, nếu không Lâm Dĩ An nhà cậu sẽ giận mất.”

Rất lâu sau này, cô nhìn thấy một sợi vòng tay dây đỏ đã phai sắc trong nhà Đinh Gia, còn chưa kịp nhìn rõ thì đã bị Đinh Gia giật đi.

Sợi Lâm Dĩ An đưa cho cô là vòng tay dây đỏ khâu hạt bồ đề. Lúc đó cô cũng không để ý, chiếc vòng tay kia của Đinh Gia cũng là dây đỏ để khâu hạt bồ đề.

Đột nhiên cô mất hết sức lực, như bệnh nhân lúc lâm nguy khẩn cầu bác sĩ nói cho mình hay: Cô không bị mắc bệnh nan y, chỉ là cảm mạo thôi.

Mà Cố Viễn Giang chính là bác sĩ kia. Cô hỏi anh ta: “Có phải Đinh Gia, từ lúc học đại học, chỉ thích mỗi Lâm Dĩ An?”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Chón Về

Cố Viễn Giang chưa kịp trả lời thì người vào nhà tham quan đã đi ra, có người gọi anh ta.

Anh ta vội đưa danh thiếp cho Trình Nặc, an ủi cô: “Đừng nghĩ bậy bạ, đây là điện thoại của tôi, lần sau có rảnh thì nói chuyện tiếp.” Nói rồi vội vã rời đi.

Trình Nặc cầm tờ danh thiếp trong tay, suy nghĩ vẫn còn đang trôi nổi trong hồi ức.

Tông Lãng vừa ra khỏi cửa thì thấy cô và Cố Viễn Giang đang nói chuyện, phát hiện sắc mặt cô khác thường, anh sai bước đi đến, thấp giọng hỏi cô: “Sao thế, khó chịu ở đâu à?”

Trình Nặc ngẩng đầu, thấy lo âu trong mắt anh thì mới thoát ra khỏi hồi ức. Đưa tay muốn vịn lấy tay anh, nhưng phát hiện bên cạnh có quá nhiều người. Cô bèn thu tay về, lắc đầu nói: “Em không sao, chỉ hơi chóng mặt thôi, có thể là ngủ không ngon.”

Bên kia đã có người gọi Tông Lãng, anh không thể không qua, nắm lấy tay cô néo một cái, “Vậy em nghỉ một lát đi, anh tiễn họ đi xong sẽ về, nhé?”

Trình Nặc gật đầu, để anh yên tâm.

Một đám người tới rồi lại đi, trong sân yên tĩnh lại, chậu gỗ đựng drap nằm gần bên chân Trình Nặc, nhưng bỗng cô lại cảm thấy rất mệt, không còn hơi sức đâu mà đi giặt.

Tiểu Lang chạy đến ma sát bên chân cô, oảng oảng hai tiếng. Cô khom mình ôm nó vào lòng, mềm mềm ấm ấm, rất thoải mái.

Cô vẫn cho rằng, giữa Đinh Gia và Lâm Dĩ An có thể chỉ là một lần bất ngờ, hoặc một lần cảm xúc mạnh mẽ mà thôi. Cô không hỏi vì cảm thấy chán ghét. Không dám tin rằng hai người quan trọng nhất với cô lại coi thường sự tồn tại của cô mà làm tổn thương mình.

Nhưng câu nói kia của Cố Viễn Giang đã làm cô nghi ngờ. Nếu như giống như cô nghĩ, nếu như Đinh Gia đã sớm có ý với Lâm Dĩ An, hoặc Lâm Dĩ An đã sớm có ý với Đinh Gia, thế thì cô, có phải đã làm kẻ ngốc tám năm rồi không?

So với bị phản bội, việc này càng khiến cô đau khổ hơn.

...

Tuy Tông Lăng nói tiễn người đi xong sẽ về, nhưng đã sắp tới trưa rồi, không thể không chiêu đãi bữa cơm, là người chịu trách nhiệm về sơn trang, anh vốn không thể đi được. Trong lòng vẫn băn khoăn Trình Nặc, gửi tin nhắn cho cô, nói ăn cơm xong sẽ về ngay.

Trình Nặc không hồi đáp, anh muốn gọi điện, lại nhớ cô nói mình ngủ không ngon, có thể đang ngủ nên đặt điện thoại xuống. Cũng may mấy vị lãnh đạo rất tuân thủ kỷ luật, buổi trưa dùng cơm không uống rượu, chỉ ăn bữa cơm nhạt, trò chuyện vài thứ liên quan đến phát triển cù lao Hà Diệp sau này.

Tông Lãng ngồi ăn mà lòng chẳng yên, mắt phải thỉnh thoảng lại nháy nháy làm anh bất an hơn. Vất vả lắm mới kết thúc bữa trưa, giao những chuyện khác cho Phương Việt rồi chạy về cù lao.

Xuống phà, anh đi thẳng đến nhà Trình Nặc, dưới chân rất gấp gáp, lúc vào cổng sân thì vô tình đá phải miếng gạch xanh nhô lên, suýt nữa đã ngã. Lòng thất lại, nhìn cánh cửa đóng chặt.

Cửa không treo khóa mà chỉ khép lại, chắc Trình Nặc đang ở trong phòng ngủ. Anh thở phào nhẹ nhõm, cười mình lo lắng gì đâu.

Anh đi tới đẩy cửa ra, nhìn về phía giường đã rũ rèm. Rón rén đóng cửa lại, đi tới vén rèm lên, chặn mền trên giường được gấp chỉnh tề, nhưng lại không có bóng dáng của Trình Nặc.

Trong lòng lại hốt hoảng, ra sân sau tìm, cả nhà bếp lẫn nhà vệ sinh đều tìm một vòng thế nhưng vẫn không thấy Trình Nặc, đột nhiên nhớ ra có thể gọi điện, tuy nhiên vẫn chẳng ai bắt máy.

Anh chạy đến nhà chú Lưu, chú Lưu đang bữa củi trong sân. Hỏi chú Lưu có thấy Trình Nặc đâu không, chú đáp không.

Anh lại đến nhà chú La, nhà bác Ngô, thậm chí cả nhà ông Lý, những nơi có thể nghĩ ra anh đều đi cả rồi, song vẫn không thấy Trình Nặc. Anh về lại nhà, trong phòng vẫn trống không, không có dấu hiệu Trình Nặc đã quay về.

Anh ngồi trên ghế tre trong sân, châm điếu thuốc, rít vài hơi mới nhớ ra là gọi điện thoại cho Bạch Nguyên.

Bạch Nguyên cũng nói không thấy, hỏi Tông Lãng sao vậy, bàn tay cầm thuốc của Tông Lãng run lên, “Không thấy cô ấy đâu.”

Không thấy đâu, cứ như đã biến mất. Anh không khỏi nghĩ, liệu cô có giống như lúc đầu đi tới cù lao Hà Diệp, không hề lưu luyến những thành phố trước đó. Bây giờ, liệu có thể cô cũng đã không còn lưu luyến gì với cù lao Hà Diệp mà đi tìm một nơi khác không.

Nhưng vì sao lại thế chứ? Anh không biết vì sao cô lại muốn rời khỏi thành phố cũ. Nhưng anh biết, cô thích ngôi nhà này, thích hòn đảo giữa lòng sông này, cũng thích anh, đang êm đẹp như thế, cô không có lý do gì để rời đi.

Bất chợt nhớ ra buổi sáng, lúc cô và Cố Viễn Giang nói chuyện, sắc mặt ảm đảm.

Cố Viễn Giang làm trong nhà nước, Tông Lãng không quá quen với anh ta nhưng cũng có biết, có cả số điện thoại. Anh không do dự mà gọi ngay.

Điện thoại kết nối rất nhanh, hẳn là Cố Viễn Giang cũng có số của anh, bất ngờ nói: “Tông Lãng? Có chuyện gì không?”

Tông Lãng mở cửa đi ra: “Có chuyện riêng thôi, anh và Trình Nặc, trước kia biết nhau à?”

Cố Viễn Giang nói biết, “Hồi đại học, bạn gái tôi là bạn thân của cô ấy, biết nhau khi đó.”

Lòng Tông Lãng trầm xuống, thì ra bọn họ có quen biết thật, thế thì đột nhiên Trình Nặc biến mất chắc chắn có liên quan tới anh ta.

“Không thấy Trình Nặc đâu, tôi đã tìm khắp nơi rồi. Xin anh cho tôi biết, sáng nay anh đã nói gì với cô ấy?”

“Cái gì? Không thấy đâu?!” Cố Viễn Giang rất bất ngờ, nhớ lúc sáng Trình Nặc hỏi anh, có phải hỏi đại học Đinh Gia chỉ thích Lâm Dĩ An không. Về mặt của cô ấy lúc đó, rất khác thường.

Hắn là cô đoán được lý do rồi. Lý do năm đó Đinh Gia chia tay anh ta chính là: Xin lỗi, em yêu người khác rồi.

Một lý do rất đáng đánh, nhưng anh lại không nổi giận với cô ấy được. Tình yêu của họ chỉ duy trì tám tháng ngắn ngủi, là anh theo đuổi cô, cạn tài ráo máng, vất vả lắm mới vào tay được.

Xưa nay Đinh Gia rất lạnh lùng, tạo cảm giác không dễ chung đụng. Nhưng sau khi yêu, anh phát hiện, cô ấy không hề lạnh lùng như vẻ bề ngoài, cũng sẽ có vẻ mặt hoạt bát của cô gái trẻ tuổi. Chỉ có điều, vẻ mặt ấy không phô ra với anh, chỉ có lúc ở với Trình Nặc, cô ấy mới có thể biểu hiện ra.

Lại về sau nữa anh phát hiện, trừ Trình Nặc, ở trước mặt Lâm Dĩ An, Đinh Gia cũng sẽ lơ đãng có vẻ mặt đó.

Nên khi Đinh Gia chia tay nói ra câu đó, người đầu tiên anh ta nghĩ đến chính là Lâm Dĩ An. Không cam lòng chia tay, cứ mặt dày dây dưa với cô ấy, song khiến anh phát hiện được nhật ký của Đinh Gia. Là một cuốn rất dày, từng câu từng chữ đều thể hiện sự ái mộ với người nào đó, mà đồng thời cũng áy náy với một người khác.

Cả cuốn nhật ký không hề nhắc đến tên ai, vậy nhưng vẫn đủ để anh biết là ai.

Chuyện này là bí mật anh ta chôn sâu nhất, không định nhắc tới với bất kỳ ai, cho tới tận hôm nay gặp Trình Nặc, biết được kết cục

của Đinh Gia, anh không khởi than thở một tiếng, chẳng ngờ lại bị Trình Nặc nghe thấy.

Lấy lòng đòi lòng, anh ta có thể hiểu được tâm trạng của Trình Nặc. Thông cảm cho cô ấy, nên khi biết không thấy cô ấy đâu thì cũng rất gấp gáp, ảo não vì hôm nay mình đã không quản chặt miệng.

Anh ta thuật lại đơn giản chuyện năm đó với Tông Lãng, “Anh đừng gấp gáp, thử tìm lại xem. Không được thì hãy báo cảnh sát, tôi có mấy người bạn làm bên công an, có thể nhờ họ giúp.”

Tông Lãng trực tiếp bác bỏ, “Cám ơn, tôi sẽ tìm được cô ấy.” Sao phải đến nỗi cần báo cảnh sát chứ, anh nghĩ, chẳng qua tâm trạng cô đang không tốt nên mới đi ra ngoài khuây khỏa, rồi sẽ về thôi.

Anh cúp máy, dập tắt thuốc rồi vào trong nhà. Đồ của Trình Nặc đều ở cả đây, càng khẳng định hơn, cô chỉ đi ra ngoài một lúc mà thôi.

Anh đến bên phà, muốn đến trấn trên tìm xem.

Phà không có ở đây, anh đón gió châm điếu thuốc, đứng bên bờ chờ. Gió khá lớn, khói bị gió thổi ngược lại xộc vào mắt, cay đến khó chịu.

Cho tới bây giờ anh không hề hỏi chuyện trước kia của Trình Nặc, nếu đã là chuyện cũ thì cứ cho nó qua đi, không cần hỏi nữa. Nếu hỏi, chỉ càng khiến cô thêm đau lòng mà thôi.

Từ lần đầu tiên thấy cô ở chỗ Thiệu Hồng là anh đã biết, quá khứ của cô chẳng tốt đẹp mấy, nếu không sao lại khóc thảm thiết như thế. Anh dè dặt lại gần cô, nhận ra được mâu thuẫn của cô thì lại

càng cẩn thận hơn, rất sợ cô đẩy anh ra xa. Từ sau khi đến với nhau, anh lại càng thêm quý trọng, cũng không hỏi đến quá khứ của cô. Chỉ muốn cô ngày ngày được vui vẻ, chỉ muốn ngày ngày thấy cô cười.

Nhưng vừa rồi, từ trong miệng Cố Viễn Giang biết được quá khứ của cô, mặc dù chỉ là đôi ba lời đơn giản nhưng cũng để tim anh đau đớn vỡ nát. Chồng và bạn thân – một câu chuyện cầu huyết biết bao, thế mà lại xảy ra với cô. Cô đến nơi này, vất vả lắm mới dần quên đi quá khứ, thử bắt đầu lại, song lại biết được mặt khác của câu chuyện.

Hắn bây giờ cô khó chịu lắm, nhất định cô đang trốn ở nơi nào đó lớn tiếng gào khóc rồi, giống như lần đầu anh gặp cô vậy.

Thuốc lá trong tay đã cháy hết, phồng cả tay, Anh vứt đi dập tắt. Trên mặt sông, phà dần dần đến gần, tiếng còi vang lên.

Anh đi mấy bước lên phà, đột nhiên ngẩng đầu nhìn. Phía trước là một bãi đất hoang, cát đá trải rộng, cỏ xanh bát ngát. Nước sông chảy đến nơi đó thì rẽ hướng, đi về trước nữa là không thấy, nhưng ở bên chỗ cong kia là bãi sông mà anh từng dẫn Trình Nặc đến, là nơi hồi bé anh thường đi.

Không chút do dự, chân lập tức chạy đến bãi sông bên kia.

Từ xa xa đã thấy người ngồi trên bờ cát, trái tim treo cao của Tông Lăng cuối cùng cũng về chỗ cũ. Chân bước chậm lại, yên lặng đi đến.

Tiểu Lang cũng ở đấy, không biết trong bãi cát có thứ gì thu hút nó mà đào loạn khắp nơi, rồi chợt chạy đến bên người Trình Nặc, cọ

cọ vào cô.

Tông Lãng đi tới, ôm cô vào lòng từ đằng sau.

“Gió lớn thế, em không lạnh à?”

Trình Nặc bất ngờ ngoái đầu lại, anh thấy được, mắt cô đỏ lên.

“Sao anh lại đến đây?”

“Nhớ em nên đến.”

Anh ngồi xuống sau lưng cô, dùng áo khoác bọc cô lại, ôm chặt cô vào lòng.

“Lần sau muốn đi đâu nhớ cho anh biết, không tìm thấy em đâu, anh rất sợ.”

Trình Nặc vui mặt vào ngực anh, ôm chặt lấy eo anh. Cái ôm của anh thật ấm áp, có hơi thở cô quen thuộc, làm cô yên lòng.

Cô đã ngồi ở đây lâu lắm rồi, nhìn mặt sông mênh mông, nhớ lại quá khứ từng chút một, như một bộ phim điện ảnh, từng cảnh lướt quá trong đầu cô.

Thời gian tám năm ấy có thanh xuân mỹ mãn của cô. Nên vào lúc phát hiện được chuyện của Lâm Dĩ An và Đinh Gia, mặc dù cô rất đau, đau tới mức không thở nổi, nhưng thà đi xa buông bỏ tất cả, chứ không muốn có bất kỳ dây dưa gì với họ nữa.

Cô không muốn tha thứ cho bọn họ. Cô nghĩ, cả cuộc đời này cô sẽ không cách nào tha thứ nổi, cô chỉ không muốn để thanh xuân của mình quá thảm hại mà thôi. Không ngờ sau này nhớ lại, trong

những năm tháng hẳn nên trữ tình vô sầu lo, tất cả đều là tổn thương cùng đối trá.

Cô muốn cất giữ chút ít tốt đẹp kia. Cuộc đời của cô, hình như từ lúc mới bắt đầu đã không có thứ gì đáng giá để cất giữ. Lúc ra đời thì bị bố mẹ vất bỏ, mợ bị tình thế ép buộc cũng bỏ cô, ngay cả bà nội cô quý nhất, cũng đã buông tay ra đi vào lúc cô cần nhất.

Gặp được Đinh Gia đã để thanh xuân u ám của cô điểm tô sắc màu, gặp được Lâm Dĩ An đã để trái tim cô đơn của cô có nơi dựa dẫm. Dù đến cuối cùng, những thứ này đều chỉ là hoa trong gương trăng dưới nước, nhưng dấu gì cũng đã từng tồn tại, thật sự tồn tại.

Cô đã từng vì thế mà hạnh phúc, cô không muốn xóa bỏ. Cho tới hôm nay, gặp được Cố Viễn Giang, để cô ý thức được rằng rất có khả năng, chút tốt đẹp cô muốn lưu giữ kia, từ khi bắt đầu đã là giả tạo. Như một con dao sắc bén, không chút lưu tình đâm nát ý niệm cô dè dặt bao quanh.

Trong chớp mắt ấy, đầu cô trống rỗng, không có hận thù cũng không có đau đớn, chỉ cảm thấy không thể thở nổi. Khi mọi người đều đã rời đi, cô đứng yên trong sân rất lâu. Cho tới lúc Tiểu Lang cầm ống quần cô kêu oảng oảng, có lẽ đã đói.

Trình Nặc lấy cho nó ít thức ăn. Ăn no rồi, nó lại vui vẻ đi dạo quanh sân, lăn lộn trong bụi cỏ, lớn tiếng sủa với hộp giấy đựng gà con, dọa đám gà sợ hãi co rúc lại.

Đúng là vui vẻ, không buồn không lo.

Nhưng Trình Nặc không làm được như nó, cô chỉ là một người bình thường, rốt cuộc không cách nào lừa mình dối người, quên đi

tất cả được. Cô đi đến bãi cát, lớn tiếng gào khóc, không phải vì bị Đình Gia và Lâm Dĩ An lừa dối phản bội, mà là vì mình, vì ảm ức cùng bất công đã phải chịu trong hai mươi tám năm qua.

Khóc đến lúc mệt, phần nào uất ức trong lòng đã chảy ra theo nước mắt, như thế mới vơi được chút ít.

Vừa cúi đầu thì phát hiện Tiểu Lang vẫn luôn ở bên cô, nâng hai chân trước lên nằm trên đùi cô, muốn chui vào lòng cô.

Cô chỉ mới nuôi nó có hai ngày, nhưng nó đã muốn an ủi cô sao?

Cô ôm lấy chú chó, gọi Tiểu Lang, nói cảm ơn với nó. Tiểu Lang Tiểu Lãng, cô không khỏi nhớ đến Tông Lãng.

Đi tới nơi này đã mở ra cuộc sống mới cho cô, gặp được Tông Lãng lại là bất ngờ, cô không rõ tương lai sẽ ra sao. Nhưng nếu đã là cuộc sống mới, cô nghĩ, vậy đừng để quá khứ trộn lẫn vào tương lai nữa.

Tương lai như thế nào, không ai biết, nếu số mệnh thật sự muốn để cô đau thêm một lần thì cũng không trốn tránh được, cô chỉ có thể tiếp nhận mà thôi. Vì cô đã vui mình trong dịu dàng ngọt ngào của anh rồi, không cách nào kiềm chế được.

Cô sẵn lòng vì anh mà đánh cược tương lai, dù kết cục có thể khiến cô tan tành lần nữa.

Cô giơ tay lên, vuốt ve gò má của anh, nhìn vào mắt anh.

“Không đâu.”

“Em sẽ không đi lung tung nữa.” Chỉ cần anh không đi, cô cũng sẽ không đi.

Tông Lãng càng ôm chặt cô hơn, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên trán cô.

“Trình Nặc, em có tin vào số mệnh không?”

Trình Nặc nghĩ, chắc là có. Có người nói, số mệnh sẽ thay đổi vì bản thân cố gắng. Có lẽ cố gắng có thể thay đổi được cảnh ngộ, thay đổi được cuộc sống. Nhưng khi số mệnh thật sự đến, vẫn khiến con người không chạy thoát khỏi sinh lão bệnh tử, không thoát khỏi thiên tai nhân họa.

Tông Lãng không đợi cô trả lời đã nói tiếp, Trình Nặc cũng chỉ yên lặng lắng nghe.

“Anh tin. Anh vừa sinh ra đã bị vất bỏ trên bến phà, được ông nội đem về nuôi lớn. Sau đó ông nội qua đời, trưởng thôn muốn đưa anh đến viện mồ côi. Nhưng anh không muốn, sống chết đòi ở lại. Khi ấy anh mới tám tuổi, bản thân cũng không biết tại sao cứ khăng khăng đòi ở lại. Sau khi lớn lên anh mới dần biết được, đó là vì anh không thể rời bỏ cù lao Hà Diệp.”

“Anh cứ như sinh ra đã là người nơi này rồi, như từng gốc cây cọng cỏ ở trên cù lao, rời khỏi đất màu nơi đây thì sẽ không sống nổi. Nên sau đó dù anh có đầy đủ khả năng, có thể đến một nơi tốt hơn, anh vẫn không muốn rời đi.”

“Nhưng đó chẳng qua chỉ là một bản năng mà thôi, nghiền ngẫm thật kỹ, anh vẫn chưa biết vì sao anh không thể rời đi. Có lúc anh cũng nghĩ, số mệnh để anh ở lại đây, nhất định là có nguyên nhân.

Nhưng nguyên nhân này, anh đợi hai mươi tám năm rồi mà vẫn không có câu trả lời. Cho tới khi em xuất hiện.”

“Em đã từng hỏi anh, vì sao lại ở lại đây đúng không.”

“Anh đã nói là vì đợi em.”

“Lúc ấy tuy anh nói đùa, nhưng thật ra là thật. Trình Nặc, vào khoảnh khắc em xuất hiện, anh mới biết được, nguyên nhân anh không thể rời khỏi nơi này là vì đợi em.”

“Cũng như em xuất hiện ở nơi đây vậy, đều đã được số mệnh an bài.”

“Nên Trình Nặc à, đừng vì quá khứ mà đau lòng khổ sở nữa, bọn họ chẳng qua chỉ là người qua đường, là phong cảnh ngang qua trên con đường em đi đến bên anh mà thôi. Phong cảnh dù có đẹp hay không, thì cũng chỉ là đi ngang qua.”

“Trình Nặc, anh mới là chốn về của em.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Bình Giã

Mặt trời dần lặn ở phía Tây, nắng chiều đổ rực vùng chân trời. Trên mặt sông có tàu chở đầy hàng, còi tàu vang lên, từ phương xa đi đến.

Trình Nặc dựa vào lòng Tông Lãng, vành mắt lại đỏ ửng lần nữa.

Anh đã nói, những thứ đã qua chỉ là phong cảnh qua đường, còn anh mới là chốn về.

Cô vô tình đi lên máy bay, rồi lại vô tình trông thấy những tấm hình, bất chợt mua ngôi nhà này, tất cả mọi thứ, không phải mọi thứ đều an bài theo vận mệnh sao?

Cô đã từng cho rằng số mệnh quá bất công với cô, nhưng thì ra, những thứ kia chỉ là phong cảnh mà thôi.

Tông Lãng cúi đầu, hôn lên khóe mắt cô.

“Sau này không được khóc nữa, anh sẽ đau lòng.” Anh có đủ lòng tin cho cô một thế giới hạnh phúc.

Trình Nặc hôn lại, chút khủng hoảng với tương lai còn tồn tại trong lòng trước đây đã theo nước sông, gió lạnh cùng nắng chiều tiêu tan, biến mất không tăm tích.

Hai người dựa sát nhau, sắc trời dần tối, mặt trời đã chìm hẳn xuống bờ sông bên kia, đến lúc nó xuất hiện lần nữa thì đã là một ngày mới.

Ánh mặt trời đầu mùa đông sáng rực chói mắt.

Trình Nặc tỉnh dậy trong lòng Tông Lãng, nhìn thấy ánh nắng rơi trên hàng mi anh, vẽ một vầng sáng. Cô khẽ nâng đầu, nhẹ nhàng chạm môi vào khóe mắt anh, ở nơi đó như có mật, để cô nếm được đường ngọt thấu tâm can.

Cô khẽ khàng chào buổi sáng, sau đó thức dậy, chuẩn bị đi làm bữa sáng.

Đám gà con vịt con đã kêu chiếp chiếp cạp cạp loạn cả lên, không biết Tiểu Lang đi đâu chơi mà người dính đầy cỏ.

Trình Nặc thu xếp ổn thỏa cho chúng xong mới bắt đầu làm bữa sáng. Dậy muộn nên không kịp nấu cháo. Thấy cải thìa xanh mướt ở trong vườn, cô bèn hái một ít, lại rán trứng làm món mì trứng gà cải xanh. Lại trộn rau thơm tím Ngô cho với dầu mè, xếp được một đĩa nhỏ. Bưng lên bàn, cô gọi Tông Lãng dậy.

Tông Lãng ngủ rất ngon, duy trì tư thế nằm nghiêng, một tay đặt lên gối Trình Nặc. Xưa nay anh ngủ chưa bao giờ mặc đồ ngủ, dù lạnh tới mấy vẫn để trần. Trình Nặc nhất thời nổi ý xấu, cầm đuôi tóc phe phẩy vào cổ anh. Anh giật giật, nhưng vẫn nhắm hai mắt. Trình Nặc lén cười, tiếp tục dùng tóc quét dọc theo cổ anh, xuống xương quai xanh rồi đi xuống nữa.

Tông Lãng mơ màng mở mắt, đập vào mắt chính là khuôn mặt vui vẻ của cô, bèn nhấc tay lên kéo người vào lòng, nhanh chóng trở mình đè cô xuống dưới.

“Mới sáng sớm đã chọc anh rồi hả?” Cơ thể dùng lực, hạ eo xuống, để cô biết mình đã chọc gì rồi.

Giọng vừa tỉnh ngủ vừa khàn lại có vẻ lười biếng, chỉ một âm nhẹ lại làm Trình Nặc say mê. Cô ôm lấy mặt anh, chu môi: “Chọc anh đấy, anh có thể làm gì hả?”

Anh có thể làm gì, anh còn có thể thế nào được nữa? Giơ tay vén chăn lên, phủ qua đầu hai người, lại hôn qua quýt lên người cô. Anh như làm chuyện xấu chỉ hôn vào những nơi Trình Nặc bị ngứa, chọc cô không ngừng cười khanh khách, một câu cũng chẳng nói trọn.

“Đừng, đừng làm rộn... Ha ha, nhột, nhột quá! Dậy đi, ha ha, ăn sáng...”

Tông Lãng không nghe, cởi quần áo cản trở ra, một đường đi thẳng xuống dưới. Tiếng cười của Trình Nặc chợt ngừng, hơi thở dồn dập, sắc mặt đỏ ửng, cô cười không nổi nữa rồi, chỉ còn lại tiếng cầu khẩn nhỏ bé lượn vòng trong căn nhà cũ trống trải.

...

Cuối cùng khi Trình Nặc ngồi vào bàn ăn thì đã là hai tiếng sau, mì sợi đã trương lên cả rồi, Tông Lãng đi nấu hai bát mới.

Mới sáng sớm anh đã mất thể lực, vô cùng đói bụng, loáng cái đã húp hết bát mì. Ăn xong rồi, nhớ đến chuyện sáng sớm mà vẫn

chưa thỏa mãn, anh nhướn mày, nhìn Trình Nặc với vẻ mặt đầy cảnh xuân mà huyết sáo.

“Người đẹp, hoan nghênh mỗi ngày sau này đều tới trêu chọc anh.”

Trình Nặc trừng mắt với anh, mặt đỏ hồng, “Cơm nhét đầy miệng mà vẫn không im đi à?”

Anh cười, “Không nhét được, chỉ có em mới có thể nhét vào...”

Còn chưa dứt lời, Trình Nặc đã xấu hổ rút khăn giấy trên bàn ném về phía anh, “Ăn no rồi thì đi làm việc đi, không phải nói làm chuồng cho Tiểu Lang à!”

Tông Lãng làm động tác chào: “Tuân lệnh!”

Ăn sáng xong, Tông Lãng tìm đủ dụng cụ vật liệu, bắt đầu làm nhà cho Tiểu Lang.

Tiểu Lang như biết sắp có nhà mới nên cứ vây quanh Tông Lãng, chạy tới nhảy lui, vô cùng hưng phấn.

Tông Lãng bắt tay động thủ, còn Trình Nặc thiết kế, làm thành một kiểu nhà nhỏ. Nóc nhà hình chữ 人, có làm cửa sổ. Trình Nặc còn tìm một tấm ván nhỏ chừng bàn tay làm biển nhà, trên đó viết ‘nhà của Tiểu Lang’, để Tông Lãng đóng vào cạnh cửa.

Sau khi làm xong, Trình Nặc để Tiểu Lang đi vào thử, nhìn xem có vừa hay không, nào ngờ nó đi vào liền không ra ngoài nữa, chỉ thò mỗi đầu ra kêu oảng oảng, cứ như muốn nói: Em không ra em không ra, em không đi ra nữa.

Trình Nặc hết cách, đành phải tùy nó, đem bát cơm nhỏ của nó tới đặt bên cạnh cửa nhà.

Trong lúc làm nhà cho Tiểu Lang, cũng giống lần trước làm chuồng cho gà con vịt con, Trình Nặc cũng quay video. Buổi trưa Tông Lãng muốn thể hiện tài năng làm cơm, cô rảnh rỗi nên mân mê video, cắt ghép rồi đăng lên, thuận tiện mở ra nhìn lợi nhuận của tự truyền thông.

Không nhìn không biết, nhìn rồi lại bị dọa giật mình, mới có nửa tháng ngắn ngủi mà cô đã có gần ba nghìn lợi nhuận, tương đương với số tiền lương nửa tháng trước kia của cô.

Đúng là bất ngờ đầy mừng rỡ, nhất thời không kiềm chế được, cô hô lên thành tiếng. Tông Lãng nghe thấy, tưởng cô bị làm sao nên cầm xẻng cơm chạy ra ngoài.

“Sao đây?”

Vừa dứt lời, Trình Nặc đã nhào vào lòng anh, tay ôm lấy cổ, chân quặp bên hông, như chú gấu koala treo trên người anh.

“Em kiếm được tiền rồi! Tông Lãng, em kiếm được tiền rồi!”

Cô vừa cười nói vừa đưa điện thoại lại trước mặt anh, để anh thấy rõ cô kiếm được bao nhiêu.

Màn hình điện thoại ngược sáng, Tông Lãng phải híp mắt mới nhìn rõ, làm vẻ mặt ngạc nhiên: “Woa, nhiều thế sao?! Vợ anh lợi hại quá!”

Trình Nặc thuận miệng đáp: “Dĩ nhiên!” Nói xong mới cảm thấy không đụng, đỏ mặt thẹn thùng, “Ai là vợ anh.”

“Em đấy.”

“Còn lâu nhé.”

Tông Lãng xụ mặt, “Nói gì cơ? Em có gan thì lặp lại lần nữa đi!”

Trình Nặc đang tính mở miệng, tay cầm xẻng cơm của anh đã vòng qua sau gáy cô, một tay kia đỡ ở đùi, cúi đầu hôn lên môi cô, không cho cô lên tiếng nữa.

Một lúc sau, Trình Nặc mới giã ra, thở hỏn hển hỏi anh: “Mùi gì đấy?”

Tông Lãng chun mũi, “Thôi rồi, rau cháy!”

Cứu chữa một phen vẫn chẳng cứu được đĩa cải xanh, đành phải xào lại phần khác. Lúc ăn cơm, Trình Nặc hỏi Tông Lãng hai ngày tới có còn phải lên thành phố không.

“Trong nhà trống quá, em muốn đi mua ít đồ về trưng bày.” Cô nói.

Tông Lãng đáp: “Vừa hay chiều nay anh phải đi, thế thì đi cùng đi. Có điều anh không có nhiều thời gian đi cùng em lắm, còn phải đi họp.”

Trình Nặc bảo không cần, “Anh cho em biết ở đâu có chợ gia dụng là được, tự em đi tìm mua.”

Tông Lãng đáp được, lại dặn cô: “Nhớ sạc đầy pin điện thoại, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho anh, đừng đi lạc.”

Trình Nặc cười, “Em cũng đâu phải trẻ con.”

Ăn xong, Trình Nặc thu xếp ổn thỏa cho Tiểu Lang rời khóa cửa, đi cùng Tông Lãng bắt xe lên thành phố. Đón xe ở trấn trên không tiện, phải đợi hơn hai mươi phút.

Sau khi lên xe, Tông Lãng nói: “Dù sao gần đây cũng phải đến thành phố, xem ra vẫn phải có một chiếc xe.”

Trình Nặc không khỏi nhớ đến chiếc xe Phương Đình lái, không hiểu vì sao anh lại đưa xe cho Phương Đình dùng. Nghĩ rồi thì cũng chỉ có thể hỏi, cô không muốn đoán bậy bạ, để giữa hai người tồn tại hiểu lầm và ngăn cách.

“Xe của anh, vì sao lại cho Phương Đình dùng?”

Tông Lãng đáp: “Không phải cho cô ấy dùng mà là cho Phương Việt anh trai cô ấy dùng. Ai biết tên Phương Việt kia, gì cũng làm được, mỗi tội không biết lái xe, thi ba năm mới lấy được bằng lái, đi đường không được ba tháng đã bị cảnh sát giam xe. Nên mới đưa xe cho Phương Đình lái, bình thường cậu ta có chuyện thì sẽ để Phương Đình làm tài xế.”

Nói xong, Tông Lãng như nghĩ đến gì đấy, anh cười dịch lại gần cô: “Không phải là em, mắt húng đấy chứ?”

Trình Nặc nói không có, quay đầu nhìn ra ngoài cửa, khóe môi cong lên, “Xe của anh mà, thích cho ai dùng thì dùng, em giận cái gì.”

Tông Lãng dùng sức ngửi, “Òa, chua quá.” Vừa nói vừa hỏi tài xế: “Bác tài, có phải bác dùng giấm làm bình xịt làm sạch không khí không thế?”

Tài xế là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, đã sớm nghe được câu chuyện của hai người họ, giờ nghe Tông Lãng nói thế, bèn cười nói: “Cái cậu này, rõ ràng là tự đem theo bình giám mà còn nói tại tôi à?”

Trình Nặc đỏ mặt, lại xấu hổ trước câu nói của tài xế, vươn tay nắm một cái bên hông Tông Lãng. Tông Lãng chụp lấy tay cô, siết chặt.

“Chiếc xe kia vốn để trong nhà hàng cho họ dùng, yên tâm đi, xe anh dùng, sẽ không để người khác động đến.”

Tới thành phố là đến ngay nhà hàng. Trình Nặc không tính vào, nhưng Tông Lãng cứ kéo cô đi cùng.

“Lần trước em đến một lần rồi không tới nữa, nếu vẫn không xuất hiện, nhân viên sẽ tưởng chúng ta chia tay đấy, đến lúc đó lại có người động lòng với anh thì phải làm sao, anh không đối phó nổi.”

Trình Nặc cười mắng anh mặt dày, “Xem ra anh rất được hoan nghênh đấy.”

“Chứ sao.” Tông Lãng không hề khiêm tốn, “Người đàn ông của em, có thể kém cõi được à?”

Vào nhà hàng, đang giờ làm việc, lại lần nữa Trình Nặc được toàn thể nhân viên chú ý đến, cô xấu hổ như nàng dâu mới, cúi thấp đầu, để mặc Tông Lãng dẫn vào văn phòng.

Vào văn phòng, Trình Nặc hỏi anh vị trí chợ đồ gia dụng. Tông Lãng gửi mấy chợ gần đấy qua Wechat cho cô, rồi lại dặn: “Không

tim được thì gọi điện cho anh, đừng chạy lung tung, biết chưa?”

Trình Nặc cảm thấy anh như thế rất giống bà nội cô, khá là lảm nhảm, có một chuyện mà nói đi nói lại mãi, nhưng phía sau câu nhảm ấy là sự quan tâm, để lòng cô thấy ấm áp.

Cô hôn lên môi anh, “Biết rồi!”

Tông Lãng bắt lấy cô, hôn sâu hơn. Nếu không phải buổi chiều còn có việc cần phải tham gia thì nhất định anh sẽ trói cô vào trên người.

Trước kia anh không biết, thì ra ở chung với người mình thích lại tuyệt vời đến thế, để từng giây từng phút chẳng nỡ chia xa.

Tông Lãng phải đi họp, cầm tài liệu rồi lái xe rời đi trước. Vì Trình Nặc phải chờ gọi xe nên sau khi đưa Tông Lãng đi, cô đứng ven đường ngoài nhà hàng chờ xe.

Lần trước đến, cô còn cảm thấy thành phố này xa lạ, nhưng giờ đây đứng ở ven đường, Trình Nặc lại cảm thấy thân thiết. Hàng cây ven đường, tòa cao ốc hai bên, những biển quảng cáo đủ màu sắc, mơ hồ vẫn còn nhớ.

Cô nghĩ, rồi cô sẽ càng thấy quen thuộc hơn, vì cô đã có sợi dây kết nối với thành phố này rồi.

Thấy xe không chạy đến, cô giơ tay lên vẫy, đang tính lên xe thì đột nhiên sau lưng có người gọi cô. Quay đầu nhìn, là Phương Đình.

Phương Đình đóng lại cửa xe mà Trình Nặc đã mở, nói xin lỗi với tài xế, để cho xe rời đi.

Trình Nặc nhìn chiếc taxi rời đi, cau mày không vui.

“Cô có chuyện gì, tôi còn có việc.”

Phương Đình nở nụ cười tươi tắn, “Chị Trình cứ yên tâm, tôi chỉ nói mấy câu thôi, sẽ không mất thì giờ của chị đâu.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Có Em Thật Tốt

Hai người cũng không về nhà hàng mà đứng nói chuyện ngay bên đường.

Phương Đình mặc đồng phục làm việc khá phong phanh, Trình Nặc nhìn mà thấy lạnh giùm. Trong lòng có phần mất kiên nhẫn, không hiểu vì sao Phương Đình cứ cố chấp tìm cô gây chuyện như thế. Nếu là vì Tông Lăng thì lần nghe điện thoại đó Tông Lăng hẳn đã nói rõ rồi. Nhưng cô ta vẫn cứ như cũ, có ý gì đây?

“Chị Trình à.” Phương Đình nói. “Đều là người thông minh, tôi cũng không vòng vo nữa. Tôi thừa nhận mình thích anh Tông, đã thích anh ấy tám năm rồi. Nhưng anh lấy luôn cảm thấy tôi còn nhỏ mà coi như em gái, không có tâm tư gì khác. Mặc dù tôi không cam tâm, song cũng hết cách. Tình cảm mà, dù sao cũng phải hai người anh tình em nguyện mới nên.”

Nói đến đây, cô ấy dừng lại nhìn Trình Nặc, “Nhưng sau đó chị lại xuất hiện. Chị Trình à, sự xuất hiện của chị làm tôi ý thức được rất có thể mình không có cơ hội nữa, nên tôi ghen tị. Có đôi lời nói sao nhỉ, ghen tị sẽ khiến người ta nổi điên. Nên tôi nói vài lời quá đáng, làm vài chuyện quá đáng, chỉ vì muốn đánh trận cuối cùng vì mối tình đơn phương tám năm mà thôi.” Cô ấy cười tự giễu, “Đáng tiếc lại chẳng có hiệu quả. Cho đến lần trước anh Tông ném vỡ điện thoại ngay trước mặt tôi, cảnh cáo tôi, thì tôi mới hay mình hoàn toàn không có cơ hội.”

“Nói ra có thể chị không tin, sau lần đó, tôi đã quyết định điều chỉnh cảm xúc, quên đi anh Tông mà bắt đầu lại, thậm chí còn muốn chúc phúc cho hai người. Dù sao cũng là người tôi thích những tám năm, nếu anh ấy có thể hạnh phúc, đối với tôi mà nói cũng coi như viên mãn rồi.” Nói đến đây, đột nhiên cô ấy đổi lời: “Nhưng hôm qua tôi mới biết, chị đã ly hôn rồi, hơn nữa rất có thể không có con.”

Phương Đình nhìn thẳng vào Trình Nặc, “Chị Trình, chị không cảm thấy, như thế rất bất công với anh Tông sao?”

“Anh ấy là cô nhi, khát vọng nhất là gia đình, là con trẻ, nhưng chị lại không cho được.”

“Không đem lại hạnh phúc cho người yêu nhưng vẫn bá chiếm anh ấy, chị Trình này, chị như thế có phải ích kỷ quá không?”

Phương Đình hùng hổ dọa người, dùng lời nói đâm dao vào Trình Nặc.

Trình Nặc vẫn chưa nhắc đến chuyện không thể có con với Tông Lăng, không phải muốn giấu giếm, cô chưa từng nghĩ phải giấu chuyện này, chẳng qua mỗi lần muốn nhắc đến, luôn cảm thấy thời gian không thích hợp. Bây giờ bị Phương Đình nhắc đến không chút cố kỵ, cô mới phát hiện ra, có thể là đã có cơ hội thích hợp để nhắc đến, có điều cô đã chôn vùi nó xuống sâu dưới đáy lòng, có lẽ còn cất giấu cả lo lắng mà bản thân không biết nên mới không dám nhắc tới.

Vào lần đầu tiên cô biết được chuyện này từ bác sĩ, không khác gì trời long đất lở. Mơ ước lớn nhất của cô là có một đứa con cùng một mái nhà. Cô tự nhận thấy mình không phải người cầu tiến gì, chỉ muốn chăm lo cho gia đình nhỏ của mình, người nhà tương thân

tương ái, bình an cả đời. Nhưng giấc mơ này lại không thể thực hiện được.

Cô còn nhớ, lúc nói cho Lâm Dĩ An chuyện này, anh ta an ủi cô không sao, bây giờ y học phát triển như thế, muốn có con cũng có rất nhiều cách khác, nếu quả thật không được thì còn có thể nhận con nuôi. Thời gian ấy, anh ta rất quan tâm đến cô, tan làm là về nhà với cô ngay, hy vọng cô có thể quên đi chuyện có thai. Mà tâm trạng cô cũng vì hành động của anh ta mà bình phục, dần dần không để ý nữa.

Cho tới khi bố mẹ anh ta biết được chuyện này, thì không thể mang thai đã chẳng còn là chuyện giữa hai người họ nữa. Lâm Dĩ An là con trai độc nhất, bố anh ta cũng là con trai một, thế là đối với một người đã vào độ tuổi ấy của bố Lâm, có cháu đúng là chuyện lớn hơn trời.

Mẹ Lâm lấy rất nhiều thuốc bắc để điều dưỡng cho Trình Nặc, Trung Y Tây Y luân phiên kết hợp. Lâu ngày không thấy hiệu quả cũng đâm oán hận. Xưa nay mẹ chồng con dâu đã khó khăn, Trình Nặc vì Lâm Dĩ An mà nhẫn nhịn, không hề nói lời nào chống đối với mẹ Lâm. Nhưng Lâm Dĩ An lại nhìn chẳng đặng, mấy lần cãi lại bố mẹ anh, giữa hai người lớn vì thế mà âm ỉ không vui. Quãng thời gian ấy, không khí trong nhà lạnh đến ghệt thở.

Cũng chính vì vậy, vào lúc đó, không thể mang thai đã trở thành cây gai trong lòng Trình Nặc. Chôn sâu dưới đáy lòng, không ai biết.

Sau đó xảy ra chuyện của Đinh Gia, lòng cô như tro tàn. Về sau nhiều lần nghĩ đến, cô đều bất giác nghĩ, nếu cô không sinh non, nếu cô có thể sinh được như bình thường, thì như vậy có phải mọi thứ sẽ không xảy ra không.

Vào lúc cảm xúc tệ hại nhất, cô đã từng coi không thể sinh con là nguồn gốc tội lỗi. Nhưng đến khi tỉnh táo lại, cô dần rõ ràng, tường tỏ hiểu rõ, tất cả mọi thứ, chẳng qua là cô gặp phải người không tốt mà thôi.

Sau khi đến cù lao Hà Diệp, cô đã quyết tâm quên đi quá khứ, cũng chôn chuyện không thể sinh con đến nơi sâu hơn, sau tới nỗi chính cô cũng đôi lúc quên đi. Từ sau khi ở bên Tông Lăng, cô cũng từng muốn nói đến, nhưng lần nào cô cũng đều tìm được cớ cho mình, cho rằng thời cơ chưa thích hợp nên mãi không nói.

Bây giờ, Phương Đình lại trực tiếp phơi bày cây gai trong lòng cô dưới ánh sáng, làm cô không cách nào trốn tránh.

Cô cho rằng sẽ đau lắm, nhưng kỳ lạ là, cô phát hiện mình đã có thể thản nhiên đối mặt. Dù rằng vẫn tiếc nuối với chuyện này, nhưng cô không còn lo lắng nữa. Vì bây giờ cô tin tưởng không lý do rằng Tông Lăng sẽ không để ý.

Cô cười nhìn Phương Đình: “Cô nói không sai, yêu một người thì phải để anh ấy hạnh phúc. Nhưng cô phải biết, người yêu nhau thật sự sẽ không vì nguyên nhân này nọ mà cách trở. Đối với tôi hay Tông Lăng mà nói, hạnh phúc nhất không ai sánh bằng, là tôi biết anh ấy sẽ mãi ở đây, mà anh ấy cũng biết tôi sẽ luôn có mặt kề bên, còn những việc khác, không quan trọng.”

“Yêu có rất nhiều kiểu, tôi cũng nể tình cảm tám năm của cô, nhưng cô có biết không, đôi lúc, tình nguyện đơn phương cũng sẽ là áp lực với người khác.”

“Đứng trên lập trường của cô, thời gian tám năm mà Tông Lăng không hề đáp lại, sẽ làm cô đau khổ. Nhưng đứng trên lập trường

của Tông Lãng, dựa vào đâu mà anh ấy phải bao dung với một người mà anh ấy không để bụng? Mọi thứ cô bỏ ra là do cô tự nguyện, không ai bức bách cô, cô cũng không có quyền để Tông Lãng đáp lễ. Càng không có lập trường vung tay múa chân với cuộc sống của anh ấy.”

“Phương Đình à, thật ra có lúc, học cách buông tay mới có thể hạnh phúc hơn.”

Giống như cô và Lâm Dĩ An vậy, nếu cứ dây dưa mãi thì sẽ chỉ khiến cô chìm trong biển khổ vô biên, mãi không thoát được. Nhưng buông tay rồi, ngoái đầu nhìn lại, những thứ kia chẳng qua chỉ là một đoạn hồi ức. Sẽ dời đổi theo thời gian, từ từ phai mờ rồi biến mất.

Trình Nặc nói xong, thấy hốc mắt Phương Đình đỏ lên. Cô thở dài, xoay người tính rời đi, song lại nhìn thấy bên dưới hàng cây ngân hạnh có một người, đang mỉm cười với cô.

Cô bất ngờ, hỏi: “Sao anh quay về?”

Tông Lãng giơ tài liệu trong tay lên, “Thiếu một tập tài liệu nên về lấy.”

Trình Nặc ngoái đầu nhìn Phương Đình, cô ấy vẫn đứng tại chỗ, nhìn bọn họ rời đi cúi đầu yên lặng, cuối cùng xoay người rời đi.

Tông Lãng đi đến, khẽ ôm cô vào lòng, “Nói rất hay.” Anh nói, “Có chuyện này quên nói với em.”

Trình Nặc hỏi: “Chuyện gì?”

“Anh yêu em.”

“Bao gồm tất cả của em, từ quá khứ đến tương lai.”

Vành mắt Trình Nặc nóng lên, tiến sát vào lòng anh. Cô nghĩ, có lẽ kiếp trước cô đã cứu cả dải ngân hà rồi, nên kiếp này mới để cô gặp được Tông Lăng.

Tông Lăng lấy tài liệu rồi vội vã rời đi, trước khi đi giao cho Trình Nặc một chiếc chìa khóa, là chìa khóa nhà trong thành phố của anh, nói với cô đi dạo xong thì hãy chờ anh ở đó.

Trình Nặc cất chìa khóa, tìm địa chỉ anh đã nhắn cho cô, vui vẻ đi dạo trong chợ gia dụng.

Trong nhà ngoại trừ ba bốn món đồ lúc trước giữ lại ra thì chẳng còn gì, bình thường đến chỗ ngồi của một người cũng không có. Cô đã muốn mua một bộ ghế salon từ lâu rồi, nhưng không phải là loại bọc vải hay da mà chọn một chiếc ghế gỗ dài giả cổ. Lại chọn thêm tủ kéo, thuận lợi bỏ đồ. Quan trọng nhất là muốn mua một chậu hoa lan. Trong nhà có giàn hoa cổ, không dùng thì lãng phí quá.

Dự tính không nhiều lắm, Trình Nặc chạy đến mấy cửa hàng, chọn lựa tỉ mỉ mới đặt được một chiếc ghế dài còn sắc gỗ. Gửi tiền rồi để lại địa chỉ, chờ người ta giao hàng là xong. Còn tủ kéo thì mãi vẫn không tìm được kiểu hợp ý nên đành phải thôi, cuối cùng tìm vị trí chợ bán hoa gần đó mà đi mua hoa lan. Mua xong thì bất giác phát hiện cách đó không xa có một chợ đồ cũ, cô bèn vào đó đi dạo.

Đi mấy vòng, cô phát hiện mình đến đúng nơi rồi. Mặc dù đều là đồ cũ nhưng có rất nhiều, lại thích hợp đặt trong nhà cũ của cô, giá cả cũng chẳng đắt mấy.

Cô chọn một chiếc tủ năm ngăn kéo rất cổ, góc tủ đã có đôi chỗ sứt mẻ, nhưng vẫn còn dùng tốt chán. Chiếc tủ này khá cũ, có thể nhìn ra được gia công bằng tay chứ không phải máy.

Đồ cũ không giao hàng tận nhà, Trình Nặc phải thanh toán tiền vận chuyển, thương lượng với chủ quán, ngày mai sẽ đưa đồ đến. Mua xong tủ lại tiếp tục đi dạo, phát hiện được hai chiếc rương sơn đỏ, cô không do dự mà mua lấy. Lại nhìn trúng một chiếc tủ sách, mua. Gặp một thương gia mới cất đi ghé mây cũ, mua. Một cái tủ giày, mua...

Đến khi rời khỏi chợ đồ cũ thì mặt trời đã xuống núi. Cô tính toán số tiền đã chi ra, vừa đau lòng lại thỏa mãn.

Nhà của cô, lại có thêm rất nhiều thành viên mới rồi!

Đúng lúc Tông Lăng gửi mấy tin nhắn qua cho cô, hỏi cô đang ở đâu. Trình Nặc sực tỉnh, đoán chắc anh vẫn đang bận nên không gọi điện. Ra khỏi chợ đồ cũ, cô lần theo địa chỉ căn nhà của Tông Lăng, đón xe đi tìm.

Tiểu khu không lớn, chắc là mới xây, không nằm trong trung tâm thành phố. Trình Nặc tìm được tòa nhà, lên tới hai mươi lăm tầng. Trong nháy mắt mở cửa, Trình Nặc hốt hoảng ngỡ rằng mình đã quay về nhà cũ.

Căn hộ không lớn, ước chừng một trăm mét vuông, có ba phòng ngủ. Rất trống trải, chỉ có mấy thứ đồ gia dụng cơ bản. Còn về những thứ dùng hàng ngày, Trình Nặc nhìn quanh một lần, ngoại trừ chần mền trong phòng ngủ chính cùng kem đánh răng và bàn chải trong nhà vệ sinh ra thì không có gì nữa.

Tủ lạnh trống trơn, phòng bếp chỉ có mỗi chiếc bếp củ, bát đũa còn chẳng có lấy một cái. Trên bàn hay dưới đất đều có một lớp bụi mỏng.

Trình Nặc đi tìm giẻ lau tính quét dọn, kết quả ngay cả một mảnh vải cũng không tìm thấy, đành phải xuống siêu thị xưới tiểu khu mua. Khăn lông dép lê, đồ rửa mặt, chổi lau nhà, bình xịt phòng, mua đầy hai túi to.

Sau khi về lại nhà Tông Lãng, cô xắn tay áo bắt đầu quét dọn vệ sinh. Từ ban công cho đến trong phòng, từ mặt tường cho đến mặt đất, tất cả đều được lau cho sạch sẽ. Đến khi làm xong, ngã mình trên ghế salon, mới phát hiện đã tám giờ tối.

Hôm nay nhất định không về cù lao được rồi, cô nghĩ ngợi một lúc, thấy hơi đói. Lúc nãy ở siêu thị có mua mấy gói mì với chục quả trứng gà, đang chuẩn bị nấu mì thì âm báo tin nhắn Wechat vang lên, mở ra nhìn, Tông Lãng gửi tin nhắn đến, nói đã trên đường rồi, mười phút nữa sẽ về nhà.

Lúc Trình Nặc nấu mì, cô mở thêm một gói nữa. Trước đó Tông Lãng có nói buổi tối có bữa cơm, cô đoán chắc anh cũng chẳng ăn tử tế mà lại uống nhiều rượu.

Nấu mì gói không gia vị đơn giản nhất, lại bỏ thêm hai quả trứng gà. Có lẽ do đói nên khi ngửi thấy mùi thơm của mì, Trình Nặc nuốt nước bọt. Bê lên bàn còn chưa kịp ăn thì ngoài cửa có tiếng động mở khóa.

Cô đặt bát xuống đi ra cửa đón, cầm đôi dép mới mua ở siêu thị đặt cạnh cửa.

Tông Lãng vừa vào cửa, lập tức phát giác trong nhà trở nên sạch sẽ ngăn nắp.

Anh rất ít khi ở căn hộ này, chẳng qua khi có chuyện trễ nãi không về được cù lao thì thỉnh thoảng ở lại qua đêm. Đối với anh mà nói, nơi đây chỉ như nhà khách nên cũng không tốn công dọn dẹp làm gì.

Nhưng nay mở cửa, thấy căn nhà gọn gàng, ngửi được mùi thơm của thức ăn, còn cả nụ cười tươi tắn của Trình Nặc khi thấy anh về, anh mới bừng tỉnh, thì ra, mái nhà, không phải là chỉ một ngôi nhà nào, mà đó là một cảm giác, một cảm giác có thể để cơ thể trái tim thả lỏng, không hề cố kỵ, tự do tự tại lại mang theo nhung nhớ.

Chỉ cần có cảm giác này thì nơi đâu cũng là tổ ấm.

Anh ôm Trình Nặc vào lòng, thấp giọng nói, “Có em thật tốt.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Sinh Nhật

Ở lại thành phố một đêm, ngày hôm sau Tông Lãng không bận gì, hai người đem chậu hoa lan quay về cù lao. Sau đó đến nhà thím Ngô đón Tiểu Lang về.

Tối qua không về được, Trình Nặc bèn gọi cho thím Ngô, nhờ thím trông giùm Tiểu Lang.

Nhà thím Ngô có anh em của Tiểu Lang, lúc Trình Nặc đến, chúng đang tranh nhau quả bóng không rời. Thấy Trình Nặc tới, Tiểu Lang quả quyết bỏ quả bóng ra rồi nhào vào lòng Trình Nặc, xem thường Tông Lãng đứng bên cạnh.

Tông Lãng thăm mắng một tiếng: “Đồ háo sắc.”

Nói chuyện với thím Ngô một lúc mới về nhà, Trình Nặc đi chăm đám gà vịt, Tông Lãng tới nói với cô mình phải đến lều lớn một chuyến. Lều lớn của anh có trồng dâu tây, bây giờ đang là mùa đưa dâu tây ra chợ, khoảng thời gian này, có rất nhiều người tới du ngoạn đến hái, dù bên kia cũng có quản lý nhưng anh vẫn phải đến.

Trình Nặc thích ăn trái cây, nhất là dâu tây và anh đào. Vốn đang chuẩn bị trồng dâu tây đấy chứ, nhưng không kịp thời tiết năm nay nên chỉ phải chờ sang năm. Vào lúc này có dâu tây dự trữ cô, sao có thể không động tâm được?

Cô hỏi anh: “Dâu của anh có đất không?”

Tông Lãng cau mày, nghiêm túc trả lời: “Mới vừa lên thành phố, đúng là đắt thật, tự mình hái thì một cân phải hơn ba mươi.”

Trình Nặc kêu lên, “Đắt thế sao?”

Tông Lãng cười, “Sao nào, em muốn mua à?”

Trình Nặc bĩu môi, mặt đầy đau khổ, “Không mua nổi, làm thế nào đây?”

Tông Lãng nói dễ thôi, đi tới cạnh cô, chỉ vào mặt mình nói: “Nào, hôn một cái đưa một cân, mười cân là đủ.”

Vừa dứt lời, Trình Nặc đã không kịp đợi mà nhảy vào lòng anh, hai tay ôm lấy mặt anh, hôn chụt chụt lung tung. Hôn xong lại bưng mặt anh nhìn, thầm nghĩ may mà không bôi son, nếu không chắc chắn lúc này mặt anh sẽ nở đầy hoa mắt. Nghĩ đến hình ảnh đó, cô không khỏi phá lên cười.

Tông Lãng khó hiểu, tưởng cô vui vì dâu tây. Anh nâng chân cô lên, ôm người ra ngoài cửa, đi lên xe ba bánh. Trình Nặc sợ bị người ta nhìn thấy nên bảo anh đặt xuống. Anh cười lớn, “Lấy dâu tây đi đổi vợ thôi!”

Ngồi lên xe ba bánh, hai người đón gió, brum brum đi về lều lớn.

Lúc đến nơi thì đúng lúc có đoàn du khách tới, một nhóm bảy tám người dẫn theo trẻ con, mỗi người cầm túi nhựa hái. Trình Nặc đi vào lều, đầu tiên là lấy điện thoại quay một đoạn trước. Qua ống kính thấy từng quả dâu tây tươi non mà ứa nước miếng liên tục.

Lều trồng dâu tây chừng bảy tám lều. Quay video xong, Tông Lãng dẫn cô đến một lều khác, ở nơi đó vẫn chưa có ai hái, nhìn

thoáng qua, bụi nào cũng mọc đầy dâu tây, khiến người ta vui sướng không thôi.

Trình Nặc hưng phấn chạy vào, trong số dâu tây, cô chọn những quả đỏ mọng khá to, nhanh chóng hái đầy một giỏ. Tông Lãng thấy thế, dứt khoát cầm thêm một chiếc giỏ nhỏ cho cô hái đủ.

Trình Nặc còn muốn quay cảnh mình hái dâu tây, nhưng lúc đi quên đem theo giá ba chân, thế là Tông Lãng được dịp làm giá ba chân hình người kèm nhiếp ảnh gia.

Trước khi quay Trình Nặc có nói, chỉ cần quay dâu tây là được rồi, nhưng Tông Lãng cảm điện thoại, bất giác chĩa ống kính vào mặt Trình Nặc. Có thể vì trong mắt anh, cô mọng nước tươi non hơn dâu tây nhiều.

Trình Nặc rất thích hái, bất luận là trái cây hay rau củ, chỉ cần động thủ là không dừng được. Tông Lãng cũng chẳng gấp gì, chậm rãi đi theo quay, cho đến khi pin điện thoại hết thì thôi. Trình Nặc hái được những sáu giỏ.

Giỏ kiểu này, đựng đầy là được bốn năm cân. Lúc Trình Nặc hái không cảm thấy nhiều, đến khi Tông Lãng xách giỏ ra xe ba bánh, cô mới phát giác lại đầy hơn nửa xe.

Sao ăn hết đây?

Mặt mày ủ dột, cô hỏi Tông Lãng: “Có thể giữ lại bán không?”

Tông Lãng nói không, “Tới nơi này, phần lớn đều muốn tự mình hái cho vui, gần như không có ai mua quả đã hái. Hơn nữa không phải em thích ăn à, ăn nhiều chút là được.”

Trình Nặc nhìn trời. Cô dâu phải heo dâu, có thích đến mấy cũng chẳng ăn được nhiều đến thế. Hơn nữa ăn dâu tây phải ăn quả tươi, để quá hai ngày sẽ hư.

Thầm trách mình hái quá nhiều, nhưng nhìn những quả dâu tây đỏ mọng đó, cô lại cảm thấy mình rơi vào hũ đường. Cái cảm giác có thể ngủ giữa đồng dâu tây thực sự quá tuyệt.

Trên đường về Trình Nặc bắt đầu suy nghĩ, những quả dâu tây này, trừ ăn cho đỡ thèm thì có thể làm mứt dâu tây, dâu tây ngâm, sữa chua dâu tây...

Về đến nhà, chuyện đầu tiên làm chính là rửa dâu tây rồi ngâm với nước muối pha loãng. Sáu giỏ dâu tây, đựng đầy hai bình lớn. Lúc rửa mới nhớ ra, muốn làm mứt dâu tây thì phải có bình đựng, thế là lại nhờ Tông Lãng lên trấn trên mua mấy bình kín hộ cô.

Tông Lãng tuân lệnh, lấy hôn làm thù lao rồi lập tức đi ngay.

Trình Nặc ngắt cuống từng quả dâu tây, rửa sạch sẽ, để trong giỏ cho ráo nước, chuẩn bị lát nữa cất để nấu mứt dâu. Lại thấy nhà không có nhiều đường, cô bèn cầm ít tiền đến tiệm bán mua đường cát.

Đường cát trong tiệm chỉ có một loại, đựng trong bịch, một bịch một cân. Cô lấy hai bịch, trả tiền xong lại đột nhiên nghĩ đến một chuyện, bèn viết vào trong sổ ghi nợ: Gửi chủ tiệm, số loại đường cát quá ít, có thể thêm một phần không? Ngoài ra, đường phèn mật ong cũng không có, có thể cho hàng được không? Các loại quà vật cũng quá ít, không có nước giặt quần áo, không có dầu gội đầu...

Nói ra một đồng đề nghị, cuối cùng lại đặc biệt cảm ơn chủ tiệm đã để cuộc sống của cư dân trên cù lao được thuận lợi, bày tỏ rất muốn gặp mặt chủ tiệm để cảm ơn, cuối cùng kèm theo tên mình.

Viết xong, cô lại nhìn một lần nữa, sau đó mới vui vẻ cầm đường cát đi về nhà.

Dâu tây đã gần như ráo nước, cô giữ lại một giỏ nhỏ, còn lại đều cắt thành miếng nhỏ. Lại nhớ ra phải quay video, nhưng lúc lấy điện thoại mới phát hiện đã hết pin, chỉ đành kéo ổ điện ra sân. Điện thoại đặt trên giá ba chân, vừa sạc điện vừa quay.

Hai chậu dâu tây lớn, tốn rất nhiều sức cắt. Đến khi cắt gần xong thì Tông Lãng cũng quay lại, mang về mùi bình kín cho cô. Trình Nặc lại dặn Tông Lãng giúp chuyển dâu tây vào bếp.

Nấu mút không thể dùng nồi sắt được, Trình Nặc tìm nồi đun nước bằng inox, nhưng quá nhỏ, một lần chỉ nấu được một ít. Với hai chậu dâu to dùng kia, chí ít phải nấu năm sáu lần.

Để dâu tây trong nồi, đun lửa nhỏ từ từ, nấu đến khi màu đậm đi, nước cũng khô thì mới cho đường vào, cầm muống khuấy không ngừng, tới khi dâu tây tan toàn bộ, mút lỏng sền sệt mới coi như xong.

Đây là công việc khá mất thì giờ, Trình Nặc đứng bên bếp đợi lâu nên khá mệt. Tông Lãng tự giác thay ca, cầm muống vừa khuấy vừa nhìn bịch đường cát trên bếp, hỏi Trình Nặc: “Loại đường cát này, không ngọt à?”

Trình Nặc cầm đũa ném chút mút vừa nấu xong, đáp: “Ngọt chứ.”

Tông Lãng ồ lên. Trình Nặc lại cầm đũa quệt một ít, đút anh thử, hỏi: “Ăn ngon không?”

“Ngon.”

“Nhưng không ngọt bằng em.”

Trình Nặc cười, “cũng không ngọt như anh.”

Nhân lúc Tông Lãng nấu mứt, Trình Nặc biên tập lại đoạn video hái dâu tây lúc trước, lúc này mới phát hiện Tông Lãng gần như không quay dâu tây mà gần như quay mỗi cô. Hết cách rồi, chỉ có thể cắt ghép một chút, biên tập thành một video chừng hơn một phút, đăng lên weibo. Trong số video cô tự đăng từ trước tới nay thì đây là đoạn video cô xuất hiện nhiều nhất mà cũng rõ ràng nhất. Đăng không được bao lâu thì có rất nhiều bình luận, phần lớn là ‘quả nhiên chủ weibo là đáng vẽ mà tôi tưởng tượng’.

Buổi chiều, đồ gia dụng mua hôm qua lục tục đưa đến, Trình Nặc vui vẻ bố trí. Ghế dài bằng gỗ thì đặt dưới cửa sổ, tủ giày bỏ ở cửa ra vào, bàn đọc sách kê sát tường đối diện giường, cũng nằm trước cửa sổ. Ghế mây có thể ghép bộ với bàn đọc sách, còn về hai chiếc rương gỗ màu đỏ kia, tạm thời xếp chung với rương gỗ trong nhà, lại ngẫm nghĩ, đợi có thời gian thì mài giũa rồi sơn lại màu. Bố trí xong xuôi, khó tránh khỏi chụp rất nhiều ảnh, đăng lên weibo.

...

Tông Lãng chỉ ở trên cù lao một đêm, ngày hôm sau lại chạy tới thành phố. Chuyện sơn trang đã bước vào lối, chuẩn bị mùa xuân sang năm có thể khởi công, mà trước đây có rất nhiều chuyện phải

làm. Trước khi đi anh nói với Trình Nặc, sẽ cố mỗi ngày đều có thể quay về.

Trình Nặc sợ anh ngày nào cũng chạy tới chạy lui vất vả nên bảo anh không cần lo lắng quá, cô còn có Tiểu Lang mà.

Tông Lãng đi rồi, Trình Nặc bắt đầu chuyên tâm làm video. Gần như mỗi ngày cô đều đăng một đoạn clip lên, cũng không có gì đặc biệt, chỉ là ghi lại từng ly từng tí trong cuộc sống bình thường của mình. Có lúc ra sâu nhỏ câu cá giết quần áo cũng sẽ mang theo giá ba chân quay một đoạn, làm bát mì cải xanh cũng quay lại, chăm sau vườn rau, cho gà vịt ăn, nhưng nhiều nhất vẫn là Tiểu Lang, nó mềm như bông lại còn tinh nghịch, cho Trình Nặc thêm không ít người theo dõi.

Số lượng theo dõi tăng vọt mỗi ngày, Trình Nặc đã từ khiếp sợ thành quen. Nếu ngày nào số người theo dõi không tăng mười ngàn mà chỉ tám ngàn, thì cô mới cảm thấy kỳ lạ.

Lúc rảnh rỗi cô lại ngồi trong, sân, vừa sưởi nắng vừa chọn vài bình luận có ý nghĩa để trả lời. Mặc dù Tông Lãng bận rộn trong thành phố, nhưng hai người vẫn chưa ngừng liên lạc, tranh thủ rảnh rỗi ăn bữa cơm, Tông Lãng cũng sẽ video call nói chuyện với cô, bày tỏ không nhìn mặt cô là anh ngủ không ngon.

Cách hai ba ngày anh sẽ về một chuyến. Lần nào về cũng như sói đói, muốn chưa đủ sẽ không để cô xuống giường.

Cuộc sống hạnh phúc đơn giản ấy cứ thế trôi qua, đảo mắt cái đã vào tháng Chạp.

Ngày mừng tám tháng Chạp, từ sáng sớm Trình Nặc đã dậy làm việc. Mừng tám tháng Chạp thì phải ăn cháo mồng tám tháng Chạp, cô đã sớm chuẩn bị nguyên liệu rồi, chỉ chờ ngày này đến.

Lúc trước trên weibo cô đã nói chuyện muốn nấu cháo mồng tám tháng Chạp, bên dưới có rất nhiều bình luận, cầu cô quay video về phong tục năm mới. Người hiện đại ăn Tết càng lúc càng nhạt nhẽo. Niềm trông đợi cùng vui vẻ với dịp lễ Tết hồi bé cũng dần vơi đi. Nếu như có thể ôn lại chút hồi ức tuổi thơ qua video cô thì cũng đáng giá.

Trình Nặc nghiêm túc suy nghĩ đề nghị này, cảm thấy có thể thực hành. Thứ nhất bây giờ cô có rất nhiều thời gian, điều kiện cũng đầy đủ. Thứ hai, lợi nhuận tự truyền thông là thu nhập duy nhất bây giờ của cô, đối với cô mà nói, ghi chép thường ngày vừa là hứng thú cũng là công việc, mà nếu đã là công việc thì phải nghiêm túc mà làm.

Nên sáng sớm hôm nay, cô thức dậy đã bận rộn. Quá trình làm cháo mồng tám tháng Chạp đều được quay lại.

Cách làm cháo mồng tám tháng Chạp ở các nơi không giống nhau, hồi nhỏ Trình Nặc được bà nội nấu cho, thế nên chuẩn bị nguyên liệu theo cách bà nội nấu. Có táo đỏ, óc chó, gạo đen, nếp, đậu phộng, hạt sen, đậu đỏ, nhãn khô. Hạt sen và đậu đỏ đã ngâm với nước trước một buổi tối, hôm nay trực tiếp rửa sạch, lại cho thêm đường đỏ vào, nấu trong nồi lớn trên lò đất.

Thực ra một mình cô không ăn nhiều như thế được, nhưng để quay video có hiệu quả nên vẫn làm khá nhiều. Nghĩ làm xong còn có thể biếu mấy người chú Lưu chú La một ít.

Vì cố để nấu được đậm đặc mà Trình Nặc dậy từ năm giờ sáng, nấu tới tám giờ, ước chừng ba tiếng. Múc một bát nếm thử trước, mềm mềm thơm phức, đúng là rất ngon.

Quay video xong, cô múc cháo mỏng tám tháng Chạp ra mấy bát, định bụng đưa đến mỗi nhà mỗi ít. Đột nhiên Tông Lãng quay về, thấy bát cháo trong tay cô, cười nói: “Anh về đúng dịp thật đấy.”

Trình Nặc bất ngờ, tối qua anh còn nhắn tin Wechat nói mấy ngày nay không về được, nhưng giờ mới sáng sớm đã xuất hiện trước mặt anh.

“Sao anh lại về rồi? Xong chuyện rồi hả?”

Tông Lãng lắc đầu, “Vẫn chưa làm xong, nhưng vẫn có thể tranh thủ thì giờ về ăn sinh nhật với vợ.”

Trình Nặc sửng sốt, “Sinh nhật?”

Trước giờ sinh nhật của cô đều tính lịch dương, mười bảy tháng một, lấy điện thoại ra xem, quả nhiên đến ngày rồi. “Em cũng quên mất.” Cô nói.

Tông Lãng đáp không sao, “Chỉ cần em không quên anh là được rồi, còn những thứ khác quên cũng chẳng sao, anh nhớ giúp em.” Vừa nói vừa nắm tay cô, dẫn cô lên gian nhà chính.

Vừa lên nhà, Trình Nặc đã thấy một hộp quà rất lớn ở trên bàn. Cô ngạc nhiên hỏi anh: “Là gì thế?”

“Mở ra nhìn đi.”

Trình Nặc hưng phấn mở ra, lúc thấy hộp đựng bên trong, cô không nhịn được hô lên thành tiếng.

“A! Máy cơ!”

Cô đã muốn mua một chiếc máy cơ từ lâu rồi, dùng điện thoại chụp ảnh ghi hình luôn không sắc nét lắm. Nhưng lên mạng kiểm tra giá, quá đắt, không nỡ chi tiền. Không ngờ anh lại tặng cho cô.

“Sao anh biết em muốn máy cơ?” Cô chưa từng nhắc đến với anh bao giờ.

Tông Lãng nói: “Anh không biết, chẳng qua cho rằng em sẽ cần nên mua thôi. Sao nào, có thích không?”

Trình Nặc gật đầu liên tục, “Thích lắm thích lắm!”

Ngay sau đó lại nhìn nhãn hiệu logo ở ngoài hộp, trông rất quen mắt, lần trước cô kiểm tra trên mạng rồi, cộng thêm ống kính nữa, số tiền để cô phải chặc lưỡi hít hà.

“Cái này đắt lắm đó.”

Tông Lãng thấy cô có vẻ xoắn xuýt, cố ý xụ mặt, “Nếu em dám trả tiền cho anh thì anh sẽ đập nó ngay.”

Trình Nặc chu môi: “Em có trả cũng không nổi.”

Rồi cười nói, “Không bằng mời anh ăn cháo nhé?”

Một bát cháo mòng tám tháng Chạp, Tông Lãng ăn sạch bách. Vừa ăn xong thì Bạch Nguyên đỡ bà cụ đến.

Bạch Nguyên là đến tạm biệt, kỳ nghỉ của cậu đã kết thúc, phải quay về quân đội rồi. Trước khi về lại dẫn bà lão đến thăm nhà.

Tới quá đúng lúc, Trình Nặc giữ bà cháu họ lại ăn trưa. Lúc đưa cháo mồng tám tháng Chạp đến các nhà, lại mời các chú bác đến cùng ăn trưa.

Tông Lãng phụ trách lên trần trên mua thức ăn, Trình Nặc tự mình xuống bếp, thím Ngô cũng đến giúp, nghe nói là sinh nhật Trình Nặc, còn đặc biệt cầm con gà mái ở nhà qua.

Lúc nấu nướng, Trình Nặc nhớ trước đó đã hứa với người theo dõi sẽ đăng video làm cháo mồng tám tháng Chạp lên, bây giờ không kịp biên tập video nên tính đăng mấy tấm ảnh lên trước. Mở weibo ra, vô tình bấm vào phần tin nhắn, thấy ở cột tin nhắn từ người lạ nhấp nháy: Trình Nặc?

Đang tính mở ra xem thì thím Ngô ở bên kia đã gọi cô lại xem cháo gà đã được chưa, cô đáp lời, vội gửi mấy tấm rồi đi làm việc.

Lúc Bạch Nguyên biết hôm nay là sinh nhật của Trình Nặc thì lại hối hận không đem theo quà. Trình Nặc nói: “Cậu với bà có thể đến là chị vui rồi, nhiều người cũng náo nhiệt hơn, không phải vui hơn là một mình chị ăn sinh nhật à?”

Bạch Nguyên vui vẻ đáp: “Vậy em chúc chị sinh nhật vui vẻ, sớm tìm cho em một anh rể mà ân ái, bạc đầu giai lão!”

Vừa dứt lời, sau gáy liền bị Tông Lãng đập một phát.

“Không phải anh rể cậu ở đây sao, nói bậy gì đấy?”

Bạch Nguyên oan ức, xoa gáy hỏi Tông Lãng: “Có, có ý gì chứ?”

Chú Lưu đứng bên vui vẻ cười, “Thằng ngố này, hai đứa nó đã đến với nhau rồi, đúng là cháu vẫn còn trẻ lắm, thế mà cũng không nhìn ra.”

Bạch Nguyên mới chợt hiểu ra, nhìn Tông Lăng rồi lại nhìn Trình Nặc, “Thật hả, sao anh chị không nói cho em biết!”

Mọi người trong sân cười phá lên.

Trình Nặc cũng cười, tâm tình như gió xuân tháng ba, ấm lòng ấm mặt.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Mua Mua

Ăn sinh nhật xong, Trình Nặc và Tông Lãng cùng đưa Bạch Nguyên đến ga tàu. Còn hai năm nữa cậu mới giải ngũ, lần này đi có thể sang năm mới gặp lại.

Trình Nặc có phần không nở, dù mới biết Bạch Nguyên chưa được bao lâu nhưng cô đã có cảm giác thân thiết với cậu, cứ như là em trai ruột vậy. Mà tính con nít của Bạch Nguyên cũng để cô rất vui vẻ.

Chia ly luôn buồn bã, nhìn Bạch Nguyên xếp hàng vào ga tàu, mắt Trình Nặc nóng lên. Trình Nặc kéo cô vào lòng, khe khẽ thở dài: “Haiz, em mà như thế, có lẽ anh sẽ ghen mắt.”

Trình Nặc cười khẽ: “Vô lại.”

Tiền Bạch Nguyên đi, Tông Lãng thuận tiện đến nhà hàng một chuyến, Trình Nặc đi cùng anh, đến nhà hàng, cô nhìn mãi mà không thấy Phương Đình đâu, trái lại trông thấy một cô gái khác đeo thẻ quản lý.

Cô hỏi Tông Lãng: “Phương Đình đâu rồi?”

Tông Lãng không giải thích gì thêm, chỉ nói đã xin nghỉ việc, Trình Nặc cũng không hỏi nữa.

Giai đoạn chuẩn bị sơ bộ cho sơn trang cơ bản đã hoàn thành, các tài liệu theo yêu cầu của các cơ quan chính phủ cũng đã làm xong, cuối cùng đến đầu năm Tông Lăng cũng được nghỉ. Chuyện của nhà hàng xưa nay đều do anh giao cho Phương Việt toàn quyền xử lý, hôm nay chỉ đến giao phó ít chuyện, giao phó xong là có thể yên lòng cùng Trình Nặc về cù lao.

Phương Việt đang ở một chi nhánh khác, nhận được điện thoại của Tông Lăng thì chạy đến. Tông Lăng giới thiệu xong thì cùng anh ta đi họp. Trình Nặc ở lại văn phòng chờ, nhất thời nhàm chán, bèn lấy điện thoại ra lướt weibo.

Tối hôm qua cô đã tranh thủ thời gian đăng video quay cháo mồng tám tháng Chạp lên, mấy tấm ảnh chụp sinh nhật hôm qua cũng được đăng lên, trong bình luận đều chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Tin nhắn cũng có rất nhiều, có nhiều người hỏi vị trí cụ thể của cù lao Hà Diệp, bày tỏ rảnh rồi muốn đến thăm thú. Trình Nặc chọn mấy cái trả lời, lại kéo xuống tiếp, trông thấy tin nhắn hôm qua mình không để ý: Trình Nặc?

Hiển nhiên người này có biết cô, cô bấm vào trang cá nhân của đối phương xem, chỉ có mấy bài viết được chia sẻ, trong album cũng không có ảnh. Lấy làm lạ, cô suy nghĩ rồi trả lời: Bạn là?

Đợi mãi không thấy có đổi mới, đối phương cũng không trả lời. Đúng lúc Tông Lăng họp xong về, cô liền không để ý tới điện thoại nữa.

Hôm nay cô đến thành phố, ngoài tiền Bạch Nguyên đi thì chuyện quan trọng nữa chính là mua nguyên liệu. Cô đã tính sẽ làm các video liên quan đến phong tục lễ tết. Hôm qua lúc ăn cơm đã xin

thím Ngô chỉ giáo, thím Ngô nói bây giờ mấy chuyện như ăn Tết này, ngay cả nông thôn cũng không làm nữa. Dù sao điều kiện cuộc sống được nâng cao, con người lười biếng, chỉ cần tiêu ít tiền là gì cũng mua được.

Trình Nặc vẫn hỏi cặn kẽ, hơn nữa còn ghi lại vào sổ. Trước đây, hễ qua mồng tám tháng Chạp là phải chuẩn bị ăn Tết. Dựa theo tập quán địa phương, đầu tiên thứ không được thiếu chính là ướp cá xông khói thịt xông khói, làm lạp xường. Người miền Bắc ăn kẹo mạch nha viên, còn bên này ăn cốm đường, dùm gạo, mè, đậu phộng các kiểu, thêm nước đường làm từ lúa mạch hòa vào với nhau, làm thành một loại thực phẩm. Còn cả bánh dày năm mới, bánh bột gạo, bánh bông lan đậu hũ, vân vân.

Trình Nặc liệt kê ra giấy mấy nguyên liệu cùng dụng cụ cần mua. Tông Lăng rảnh rang nên làm tài xế, đi khắp thành phố tìm với cô, nguyên liệu thì dễ mua rồi, chỉ yếu là dụng cụ, có rất nhiều thứ trong siêu thị hay cửa hàng không hề có, chỉ phải đến những cửa hàng nhỏ lẻ bình thường, tìm cả một ngày trời mới mua đủ.

Về nhà, cô cầm máy cơ nghiên cứu chức năng quay phim, tính mai sẽ bắt đầu dùng. Tông Lăng không cam lòng bị cô lạnh nhạt, tẩm xong lại quanh quẩn bên cạnh cô, thấy cô vừa đặt máy ảnh xuống, liền lập tức đưa người tới trên giường.

Trình Nặc cười đẩy anh, “Em còn phải đi chuẩn bị nguyên liệu dùng cho ngày mai nữa đấy.”

Tông Lăng không chịu, “Cũng mười một giờ rồi, để mai rồi chuẩn bị tiếp!”

Lúc này Trình Nặc mới phát hiện, đã trẻ thế này rồi nhưng cô không hề thấy mệt, cũng không buồn ngủ. Làm chuyện mình thích, tâm trạng đều thoải mái, không giống như ngày trước đi làm, chỉ vì vài ba đồng lương mà phải chịu đựng.

Tông Lãng không cho cô phân tâm, bá đạo hôn lấy môi cô, đôi tay dấy lửa lên khắp nơi, nhận ra cơ thể cô đã động tình vì mình, mưa xuân tràn lan, rồi mới hài lòng thờ dài...

Ngày hôm sau, ánh nắng chan hòa. Trình Nặc thức dậy, đứng trong sân vườn vai. Cô phát hiện từ sau khi mình đến nơi này, phần lớn toàn là những ngày trời trong. Hơn nữa mặt trời ở đây lại rực rỡ ấm áp.

Ăn sáng xong liền bắt tay làm việc. Hôm nay phải làm Lạp xưởng. Tông Lãng giúp cô chuyển bàn vuông trong gian nhà chính ra, dọn ở sân trước. Số thịt heo và gia vị hôm qua cô mua cũng được lấy ra.

Hôm qua lúc đi mua thịt heo, cô đã nhìn thấy, ở chợ có bán Lạp xưởng và cũng có cả máy chuyên làm. Máy làm Lạp xưởng kia rất nhanh, rửa sạch thịt rồi cắt thành từng miếng nhỏ, lại trộn thêm gia vị, cho vào máy, đeo ruột sấy ở đầu kia của máy, mười mấy cân thịt heo nhanh chóng biến thành Lạp xưởng.

Trình Nặc định làm bằng tay hết nên việc này mất rất nhiều thời gian. Đầu tiên phải cắt thịt, cô mua hơn mười cân thịt, nếu làm một mình thì khá bận rộn.

Đặt máy ảnh lên, điều chỉnh góc độ, bắt đầu làm việc.

Cô biết nấu cơm từ nhỏ nên kỹ năng dùng dao không tệ. Tuy thế xắt khối sườn mấy cân thịt heo vẫn khá mệt, nghỉ ngơi giữa chừng, Tông Lăng chủ động nhận lấy dao giúp cô một tay. Trình Nặc cũng không phản đối, đeo tạp dề màu xanh lam vào cho anh.

Muối trong nhà không đủ, cô nói với Tông Lăng một tiếng rồi ra tiệm bán mua muối. Trả tiền xong thì nhớ đến lời nhắn trước đó. Sau lần đấy, Tông Lăng vẫn luôn bận rộn công việc, cô đoán chắc anh không có thời gian trả lời. Nhưng vẫn thuận tay mở sổ ghi nợ ra, phát hiện đã có câu trả lời — Bản thân cũng rất muốn gặp cô một lần, nhưng công việc quá bận, không cách nào tới được. Còn về cảm ơn thì không cần, đều là việc nên làm thôi. Có điều rất nhiều chuyện ở trong tiệm đều do Tông Lăng giúp đỡ, anh ấy chi ra nhiều hơn tôi, nếu quả thật muốn cảm ơn thì hẳn phải đi cảm ơn Tông Lăng mới đúng, anh ấy là một thanh niên nhiệt tình hiền lành tích cực phần đầu. Ký tên: Chủ tiệm bán.

Trình Nặc đọc xong, không nhịn được bật cười. Đúng là không biết xấu hổ, lại còn khen mình thế nữa.

Cô ngẫm nghĩ, lại viết tiếp: Không thể gặp mặt đúng là đáng tiếc, vẫn muốn kết bạn với anh.

Viết xong, cô để lại số Wechat của mình ở bên dưới, lại còn vẽ thêm một cái mặt cười. Ý muốn nói mình rất muốn kết bạn với chủ tiệm.

Trên đường trở về cô không ngừng nghĩ, nghĩ xem Tông Lăng sẽ có phản ứng thế nào, là không để ý đến lời nhắn của cô, hay chủ động tiết lộ thân phận.

Về lại nhà, Tông Lãng vẫn chưa băm thịt xong. Trình Nặc nhận lấy cao băm tiếp, cho anh nghỉ một lúc. Nghĩ bụng phải mượn có để anh đến tiệm bán một chuyện, thế mới có thể thấy được lời nhắn của cô. Nghĩ mãi mới nhớ ra, nhà không có rượu trắng. Hôm qua lúc thím Ngô dạy cô làm Lạp xưởng có nhắc tới, lúc nêm gia vị phải cho chút rượu trắng vào, như thế sau này khi phơi khô Lạp xưởng sẽ càng ngon hơn. Thế là hợp tình mời Tông Lãng đi mua rượu.

Tông Lãng đi đến tiệm nhỏ, chưa lấy rượu mà xem sổ ghi nợ trước. Lúc thấy lời nhắn của Trình Nặc thì lại cắn răng. Nhất là cái mặt cười và dãy số Wechat kia, cô lại dễ dàng cho một người xa lạ như thế, nên biết lúc đầu anh phải tốn rất nhiều sức lực thì giờ mới biết được số Wechat của cô đấy.

Anh nghĩ, không bằng dứt khoát thẳng thắn luôn, dẫu gì anh cũng không lấy thân phận chủ tiệm mà làm việc xấu. Nhưng vừa nghĩ đến Trình Nặc vốn không biết anh là chủ tiệm, lại còn nhiệt tình muốn kết bạn với người ta, trong lòng không khỏi ghen tị.

Tông Lãng cầm rượu ấm ức về nhà, đúng lúc Trình Nặc băm thịt xong, chuẩn bị cho gia vị, gọi anh vào giúp khâu chậu dọn thịt.

Mấy lần Tông Lãng toan mở miệng, muốn cho cô biết mình là chủ tiệm, nhưng cuối cùng vẫn không nói. Anh cảm thấy Trình Nặc quá đơn thuần, sao có thể tùy tiện để lại Wechat của mình cho người xa lạ thế được. Là bạn trai cô, anh cần phải để cho cô biết, không thể nhẹ dạ tin người lạ.

Trình Nặc đã sớm để ý thấy vẻ mặt khác thường của Tông Lãng, cũng không khám phá gì, chỉ tự mình nêm nếm gia vị cho vừa miệng. Cho ngũ vị hương, muối, hành, gừng cùng xíu rượu trắng vào. Trộn đều lên rồi bắt đầu làm Lạp xưởng.

Không có máy, chỉ có thể dùng biện pháp mà thím Ngô dạy cô. Dùng một cái phễu, treo ruột sấy ở miệng phễu, nhờ Tông Lãng cầm hộ, còn cô nhét thịt từ trên xuống, vừa nhét vừa dùng đũa đẩy về phía trước. Thịt heo vào ruột còn phải dùng tay bóp lại để cho nó chặt hơn.

Giữa chừng, vì để có góc độ quay hình tốt mà không thể không thường xuyên dừng lại, điều chỉnh vị trí máy ảnh. Thế nên tốc độ rất chậm, đợi tới lúc làm xong tất cả chỗ thịt heo thì đã là hai giờ chiều. Hai người bận rộn đến tận bây giờ, cơm trưa vẫn chưa ăn.

Trình Nặc đói meo, đi làm cơm. Trình Nặc thì dùng dây cột lạp xưởng, treo trong sân trước phơi nắng.

Không kịp nấu đồ ăn, vừa vận tới qua còn dư lại cơm, thế là Trình Nặc làm món cơm chiên trứng. Vừa chiên xong thì điện thoại vang lên âm báo, mở ra nhìn, là lời mời kết bạn Wechat: Tôi là chủ tiệm bán.

Trình Nặc không ngờ Tông Lãng sẽ thêm thật, cô chạy ra phòng bếp nhìn về phía trước, quả nhiên nhìn thấy Tông Lãng đang ngồi trên ghế nhỏ, cầm điện thoại mày mò. Cô không do dự chấp nhận ngay. Phát hiện số tài khoản này là số mới, bên trong không có gì, biệt danh là chủ tiệm bán. Cô cười cười, sau đó gửi biểu tượng hoa nở muah muah.

Tông Lãng vừa nhìn thấy biểu tượng này thì bực bội, có cái gì mà vui chứ? Lại còn muah muah??

Lúc này cắt điện thoại đi, vào phòng bếp gọi Trình Nặc: “Anh đói bụng rồi!”

Buổi chiều không có việc gì, Trình Nặc mở laptop lên biên tập video. Nhìn những video quay bằng máy cơ sáng nay, chất lượng rất sắc nét, không thể đem so với điện thoại được. Không khỏi cảm thán, hàng đắt tiền chính là hàng đắt tiền, giá cao cũng có lý do của nó.

Tông Lãng nghỉ ngơi một lúc rồi lại cưỡi xe ba bánh đến lều lớn. Trên đường nhớ ra Trình Nặc có nhắn lại ở trong sổ ghi nợ, có mấy thứ không có, thế là gọi điện cho lão Đinh giao hàng, nhờ chú ấy có rảnh thì đưa đến.

Trước kia trên cù lao không có con gái ở, nên trong tiệm của anh cũng không cần những thứ đồ mà con gái dùng, giờ Trình Nặc đến rồi, vẫn nên chuẩn bị thôi, nếu không cô đi mua đồ lại bất tiện.

Nhưng nghĩ đến biểu tượng mua mua kia, trong lòng lại khó chịu. Hôn gió với người đàn ông khác, mặc dù người đó chính là anh, nhưng như thế cũng không được, tuyệt đối không được!

Buồn rầu cả buổi chiều, đến khi anh từ lều lớn quay về, lão Đinh gọi điện cho anh, nói đã đưa hàng đến rồi. Tông Lãng nghĩ đã hơn một tháng chưa trả tiền cho lão Đinh, thế là bảo chú ấy đợi anh một lúc, còn mình lái xe chạy thẳng đến tiệm.

Lão Đinh làm buôn bán sỉ ở trấn trên, hàng trong tiệm đều do chú ấy đưa. Tông Lãng đến, chào hỏi với chú ấy, tính tiền mấy lần giao hàng trước đó.

Xong xuôi, hai người châm điếu thuốc trò chuyện qua lại. Đột nhiên lão Đinh nhắc đến Trình Nặc: “Trên cù lao các cậu, có phải có

một cô gái mới dọn đến không, trông đẹp đấy, lần trước tôi đến giao hàng, còn tưởng tôi là chủ tiệm chứ.”

Tông Lãng cười, “Là bạn gái tôi.”

Lão Đinh bất ngờ, “Bạn gái cậu sa, ánh mắt không tệ. Có điều nếu là bạn gái cậu thì sao không biết cậu là chủ tiệm chứ, vẫn là tôi phải nói cho cô ấy.”

“Chú nói với cô ấy tiệm này là của tôi rồi?!” Tông Lãng phản ứng rất kịch liệt, ném luôn thuốc trên tay.

Lão Đinh còn tưởng mình nói sai, “Sao, sao thế, không thể nói à?”

Tâm trạng buồn bực cả chiều nay của Tông Lãng đã biến mất trong chớp mắt, “Không sao, có thể nói.”

Sau khi lão Đinh rời đi, Tông Lãng về nhà, phát hiện Trình Nặc đang nằm ngủ trên ghế xích đu ngoài sân. Anh đứng bên cạnh, nhìn gương mặt say giấc của anh, bất giác cười thầm, “Đồ lừa gạt này.”

Trình Nặc vẫn cầm dtd trong tay, có lẽ trước khi ngủ đang lướt weibo. Tông Lãng sợ cô làm rớt điện thoại, nhẹ nhàng rút nó khỏi tay cô, để một bên Nhưng không cẩn thận đúng phải nút home, màn hình điện thoại liền sáng lên.

điện thoại của Trình Nặc không khóa màn hình, vừa sáng lên liền trực tiếp nhảy đến khung trò chuyện ở weibo. Anh nhìn thấy trên màn hình có một cái tên quen tai: Anh là Lâm Dĩ An, bây giờ em có khỏe không?

Lâm Dĩ An, cái tên này, anh đã từng nghe thấy Cố Viễn Giang nhắc đến, là chồng trước của Trình Nặc.

Trong lòng xoắn xuýt một phen. Điện thoại của Trình Nặc, anh không nên nhìn. Nhưng cái tên này lại làm anh rối loạn. Anh để ý, tin nhắn này nằm trong mục tin nhắn từ người lạ.

Anh nghĩ, có lẽ Lâm Dĩ An thấy video của Trình Nặc nên mới nhận ra cô. Nếu Trình Nặc thấy, liệu có nhớ lại chuyện trước kia không? Có khổ sở không?

Trong thời gian do dự, màn hình tối đi, anh bèn chạm nhẹ lấy thì nó lại sáng lên lần nữa, nhưng tin nhắn vừa rồi đã không thấy đâu, bị tin nhắn khác đẩy xuống dưới rồi.

Không do dự nữa, anh mở ra hộp tin nhắn từ người lạ, tìm tin nhắn của Lâm Dĩ An, phát hiện trước đó hẳn ta cũng đã gửi Trình Nặc, Trình Nặc còn hỏi hẳn ta là ai.

Anh ngẩng đầu nhìn Trình Nặc, cô vẫn đang ngủ say. Mặt trời mùa đông làm gò má cô ửng đỏ, lúc gió nhẹ thổi qua, hàng mi khẽ rung, khóe môi hơi cong lên, như đang nằm mơ thấy chuyện vui.

Anh nhanh chóng trả lời lại Lâm Dĩ An: Tôi là chồng chưa cưới của Trình Nặc, bây giờ cô ấy rất hạnh phúc, xin anh cách xa giùm!

Sau đó không chút do dự xóa đi tin nhắn của Lâm Dĩ An.

Vất vả lắm anh mới thấy Trình Nặc buông bỏ mọi thứ, vui vẻ đối mặt ngày lại ngày. Anh tuyệt nhiên không cho phép bất kỳ người nào, bất kỳ chuyện gì, lại đến làm phiền cô.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Quý Cô Ngược Fa

Biên tập xong video làm lạp xưởng, Trình Nặc tạm thời chưa đăng ngay, tính đến bao giờ quay xong những video khác thì sẽ đăng lên trước giao thừa.

Tiếp theo, Trình Nặc bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu cần làm món cốm đường. Món này khá phức tạp, đầu tiên phải ngâm lúa mạch mấy ngày, đợi nó ra mầm mới có thể dùng để nấu đường. Nếp cũng phải ngâm trước, rồi lại hấp chín thành cơm nếp, cuối cùng phơi khô cơm thì mới rang được. Những thứ này đều phải chuẩn bị trước mấy ngày, nên Trình Nặc chuẩn bị từng bước một, mỗi ngày chụp một ít, cố dùng một ống kính chụp mấy lần, ngửa sau này chụp không đẹp, chụp lại thì phiền phức.

Nếu Trình Nặc chỉ có một mình thì phải liên tục đỡ ống kính, tìm góc độ, qua lại liên tục. Mà lúc này, chỗ tốt của Tông Lăng được dịp thể hiện, trở thành nhiếp ảnh gia phụ trợ của Trình Nặc. Mấy ngày sau đó, anh dùng máy cơ còn thuần thục hơn Trình Nặc.

Nhân lúc làm cốm đường, Trình Nặc còn chuẩn bị làm bánh dày năm mới.

Bây giờ bánh dày bán trong chợ toàn làm bằng máy. Tông Lăng nói hỏi nhỏ anh đã từng thấy ông nội làm bánh dày bằng tay. Nếp từ ngâm nước, mài bột, cho đến hấp chín giã mịn, đều là công việc đòi hỏi cả kỹ thuật lẫn sức lực. Nên đến mỗi lần làm bánh dày, đều là rất

nhiều gia đình trong thôn cùng làm, hôm nay đoàn người này giúp nhà đông làm, mai lại đến nhà tây làm, cứ thay phiên luân lượt nhau. Thế nên rất náo nhiệt, bất kể đến nhà nào, cũng là một sân đầy người.

Trình Nặc nghe mà thích thú, mặc dù cô rất nghiêm túc chuẩn bị video phong tục năm mới, nhưng mấy ngày qua, cô luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó. Nghe Tông Lãng nói mới nhớ ra, đó là thiếu không khí.

Ăn Tết mà, dĩ nhiên phải đông người sôi nổi rồi, thế mới có không khí.

Đáng tiếc nhà cô cũng chỉ có cô và Tông Lãng.

Nguyên liệu làm bánh dày đều đã được Trình Nặc chuẩn bị xong, có điều lúc giã bánh dày phải dùng đến cối đá, nhưng thứ này không mua được.

Tông Lãng ngẫm nghĩ, cối đá không dễ mua, nhưng hồi nhỏ anh thấy không ít nhà trên cù lao đều có, dù bây giờ không dùng, song nếu tìm thì nói không chừng có nhà nào đó vẫn còn giữ. Thế là dẫn theo Trình Nặc đến từng nhà hỏi.

Nghĩ thì hay, nhưng một đường hỏi thăm lại không có nhà nào giữ. Trái lại có một nhà còn, tuy nhiên bây giờ đã thành máng ăn nuôi heo rồi...

Trình Nặc thất vọng, có điều chút thất vọng này nhanh chóng bị hạnh phúc thay thế.

Lúc Tông Lãng hỏi cối đá ở từng nhà, người khác hỏi anh dùng làm gì. Đều là người lớn tuổi cả, nói video weibo gì đấy chưa chắc

họ đã hiểu, nên Tông Lăng cũng không giải thích phức tạp, chỉ nói là muốn ôn lại hơi thở năm mươi hồi nhỏ, muốn làm lại những món đồ ngày Tết lúc trước.

Người càng lớn tuổi càng nhớ ngày xưa, nghe anh nói như thế, ai ai cũng hứng thú. Vừa vặn vào tháng Chạp, mọi người đều đang rảnh rỗi. Thế là được chú Lưu thích góp vui nhất dẫn đầu, ba mươi bảy hộ gia đình trên cù lao, nhà nào cũng quyết định góp một ít, cùng Tông Lăng Trình Nặc làm đồ Tết.

Lần này, nhất thời cù lao Hà Diệp náo nhiệt hẳn lên.

Trình Nặc thương lượng với chú Lưu, quyết định thế này thế kia, trước đó cô đã chuẩn bị nguyên liệu làm cốm đường với bánh dày ròi, nên giờ làm những thứ khác trước. Trong thôn có nhà muốn làm, liền vội vàng đưa nguyên liệu tới, đến lúc đó còn cùng nhau làm.

Còn về cối đá, không biết Tông Lăng tìm được ở đâu một bác thợ đá, làm một cái theo yêu cầu, làm thêm giờ, ngày hôm sau sẽ đưa tới.

Trình Nặc nhất thời vui vẻ, ngay trước mặt rất nhiều người hôn Tông Lăng một cái, chọc cho những cụ già lớn tuổi che miệng cười.

Tông Lăng tiến đến bên tai cô nói nhỏ: “Có chút như thế chưa đủ, đến tối em phải đối tốt với anh đấy.”

Trình Nặc xấu hổ lờm anh, “Được đấy, anh chờ đi.”

Vì câu này mà cả ngày hôm đó Tông Lăng hưng phấn vô cùng, tràn trề năng lượng, làm việc cũng không thấy phiền. Chỉ mong trời nhanh tối đi, nhanh tối đi.

Vắt vả lấm mới chờ được trời tối, cơm nước xong, Tông Lăng liền tắm rửa sạch sẽ, nằm trên giường lớn đợi Trình Nặc lâm hạnh.

Trình Nặc có thói quen lướt weibo trước khi ngủ. Mấy ngày nay không có đăng video gì, nên cô chọn ít hình, chuẩn bị đăng lên.

Có rất nhiều ảnh. Có phong cảnh sáng sớm mùa đông, những đóa hoa ngậm sương mọc trong đồng ruộng, một mảng trắng xóa. Cũng có tấm chụp lúc mọi người trong thôn tới nhà cô bàn nhau làm bánh dày, vô cùng náo nhiệt. Còn cả Tiểu Lang nữa, nó đã mập hơn trước rất nhiều, tròn vo một cục như quả bóng lông. Mà nhiều nhất chính là khi cô táy máy máy cơ, chụp từng ngọn cây cọng cỏ, thậm chí cả một cây cải xanh, cảnh gần cảnh xa của nhà cũ, con đường lát đá trên cù lao, những người già nằm sưởi nắng, mái chĩa cong đổ nát nhưng vẫn đứng sừng sững...

Tông Lăng đợi cả nửa buổi vẫn chẳng thấy cô đến, anh bèn tiến tới, hỏi cô đang làm gì.

“Lựa ảnh đăng weibo.” Trình Nặc không ngẩng đầu lên mà trả lời, hiển nhiên đã quên khuấy chuyện cô đã cam kết lúc chiều.

Tông Lăng xít lại gần, phát hiện cô chọn rất nhiều ảnh, nhưng lại không có anh.

“Hai chúng ta chụp chung một tấm đi.”

Trình Nặc hỏi anh sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện chụp ảnh. Anh đứng đắn nói: “Chụp chung để em làm avatar, cho những người theo dõi kia biết em là hoa đã có chủ, đừng nghĩ lung tung nữa.”

Trình Nặc bật cười, thỏa mãn nguyện vọng của anh, “Được, chụp giờ luôn hả?”

Tông Lãng đáp ừ, đi rửa mặt rồi sửa lại tóc, nhưng chợt nhớ ra mình để tóc đầu đinh, vốn chẳng cần sửa. Lại nhìn quanh khắp nơi, tìm phong nền thích hợp để chụp. Nhìn tới nhìn lui, chọn được góc ghé mây cũ đặt bên bàn đọc sách.

Ghé mây khá lớn, có thể ngồi đủ hai người. Tông Lãng ôm Trình Nặc vào lòng, tựa đầu lên vai cô, giờ điện thoại lên, chỉnh góc độ trên dưới trái phải các thứ, chụp liền mấy tấm. Chụp xong mở ra xem, tấm nào cũng chưa hài lòng, không phải không đủ ánh sáng thì lại cảm thấy mình không đẹp trai. Thế là lại cầm máy cơ, đặt trên giá ba chân chụp.

Trình Nặc cười anh, “Bình thường tùy tiện là thế, mà sao hôm nay chụp chung lại so đo vậy.”

Tông Lãng nói: “Em không hiểu đâu.” Bây giờ số người theo dõi của cô rất nhiều, trong bình luận có không ít người gọi cô là nữ thần. Là người đàn ông của nữ thần, anh rất căng thẳng đấy biết không? Huống hồ còn cả tên Lâm Dĩ An kia nữa, chắc chắn cũng theo dõi weibo của cô, anh không chụp mình đẹp trai thì làm sao để tên khốn kia thấy thua kém, tự thẹn không bằng.

Anh nhìn đau đáu vào ống kính máy ảnh, nhắc nhở Trình Nặc: “Cười đi, cười đi.”

Càng cố gắng Trình Nặc càng không cười nổi, “Không được rồi, em cười không nổi nữa.”

Tông Lãng đỡ sau gáy cô, để cô nhìn mình, “Nhìn đi nào, người đàn ông đẹp trai như vậy là của em, có phải đến năm mơ cũng cười không?”

Trình Nặc phì cười.

Hai người ngồi trên ghế mây, Trình Nặc ngồi lên đùi Tông Lãng, ngẩng đầu nhìn anh cười tít mắt. Tông Lãng cũng nhìn cô, khoe môi khế nhếch, trong mắt ngập tràn tình yêu không che giấu. Đằng sau bọn họ là rèm cửa sổ bay bồng bềnh, trên bàn sách đặt một chiếc hũ sành đã cũ, cắm vào đó mấy cây lau sậy, ánh đèn lò mờ, ấm áp tĩnh lặng.

Máy ảnh đã ghi lại khoảnh khắc này.

Tông Lãng cực kỳ hài lòng với tấm ảnh chụp lần này, tải vào máy tính sửa đổi một chút, rồi thúc giục Trình Nặc đi thay avatar. Trình Nặc nghe lời thay mới, rồi lại đăng những tấm ảnh đã chọn xong lên, ngắm nghĩ một lúc, lại đặt tấm ảnh chụp chung này vào cuối cùng, cũng đăng lên weibo luôn. Lúc viết caption, Trình Nặc ghi chú thích từng ảnh một, đến tấm cuối thì chỉ có ba chữ —— Nhà của tôi.

Nhà của tôi, có người tôi yêu, cùng người yêu tôi.

Đăng lên không được bao lâu, load lại một lần, bình luận như bùng nổ.

Nữ thần có chủ rồi!

Đẹp trai quá, rất xứng đôi với chủ weibo, đúng là Kim đồng Ngọc nữ!

Trời ơi, hạnh phúc quá, tôi cũng muốn chuyển đến cù lao Hà Diệp!

Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sống với nhau đến đầu bạc răng long.

Trai đẹp như thế có còn không, cho tôi một người đi!

...

Tông Lãng nhìn bình luận khen anh mà hớn hở, ôm Trình Nặc đi về phía giường. Trình Nặc cười bảo anh đặt xuống. Anh lại có đủ lý do để nói: “Quên ban ngày em nói gì rồi à?”

Trình Nặc quên thật, hỏi anh: “Em nói gì?”

Tông Lãng đặt cô lên giường, nghiêng người đè lên, ngọn lửa hưng phấn một ngày dấy lên hùng hực: “Em nói, muốn đổi tốt với anh.” Nói rồi ôm cô trở mình, đem mình giao cho cô nắm trong tay...

Đêm tối tĩnh lặng.

Lửa tình đượm nồng.

Ngày hôm sau, chính thức bắt đầu giã bánh dày. Buổi sáng các nhà đều bận rộn ít việc nhà, đến chín giờ, đã hẹn trước sẽ cùng nhau làm bánh dày nên lục tục kéo đến.

Chú Lưu và thím Ngô là người đầu tiên đến. Chuẩn bị công việc trước hộ cô. Làm bánh dày phải dùng nồi lớn chưng bột gạo, chú Lưu cảm thấy lò đất trong bếp Trình Nặc hơi nhỏ, nên lúc đến còn xách theo một nồi sắt rất lớn.

Dùng gạch cũ và đất vàng đắp thành một bếp lò đơn giản ở sân trước, đặt nồi sắt lên, đổ nước vào đun sôi.

Nhiều người nên làm việc cũng nhanh. Bột gạo đã được mài sẵn ở trần trên. Vì bột gạo làm bánh dày là được trộn từ nếp với gạo

trắng*, có người thích ăn sần sật nên cho nhiều nếp. Có nhiều người răng không khỏe, lại cho nhiều gạo trắng. Nên bột gạo của các nhà đều để riêng, đánh dấu làm ký hiệu. Đợi đến khi hấp bột thì tách ra làm.

(*Đây là loại gạo thu hoạch sau tiết sương giáng.)

Dụng cụ hấp bột cũng không phải lồng hấp, mà là một thứ như thùng nước làm bằng gỗ, người trên cù lao gọi là thùng hấp. Trên to dưới nhỏ, không có đỉnh với đáy, ở giữa có một tấm hấp làm bằng gỗ, ở giữa có rất nhiều con mắt. Bên trên trải vải bông ướt, rồi từ từ trút nước bột gạo vào.

Đây là công việc cần kỹ thuật, phải cho bột vào nhanh, nhưng như thế ai không quen sẽ không làm được, còn nếu cho bột vào chậm thì sẽ hấp quá tay. Trình Nặc không làm được, nên việc này do thím Ngô cùng một bác gái khác chừng năm mươi tuổi cùng làm.

Bên này hấp bột, bên kia đã có người rửa sạch cối đá và chày gỗ, chỉ đợi bột hấp xong là sẽ bắt đầu giã bánh.

Trong sân bu đầy người, đều là những người ở cùng nhau mấy chục năm trong thôn, đều quen nhau cả, dù đang làm hay không thì vẫn ngồi chung với nhau trò chuyện rôm rả. Trình Nặc chuyển ghế trong nhà ra ngoài. Chính cô cũng không có chuyện gì làm, bởi vì không biết làm. Thế là lại cầm máy ảnh chụp khắp nơi. Cũng không cố chọn góc này nọ, chỉ là thấy thì chụp, vô cùng chân thực. Chụp xong thì cũng quay video, lúc quay thôn dân trong thôn, mọi người đều cẩn trọng lại xấu hổ, nở nụ cười với ống kính.

Nồi bột gạo đầu tiên nhanh chóng ra lò, do hai người đỡ thùng hấp đổ vào trong cối đá. Trình Nặc cầm máy chụp ảnh, vừa đi vừa

chụp.

Tiếp theo chính là khâu giã bánh dày quan trọng nhất. Giã bánh cần sức, là thanh niên duy nhất trên cù lao, Tông Lãng đương nhiên không thể từ chối, anh đã sớm cởi áo khoác, chỉ mặc mỗi áo sợi màu khôi, xắn tay áo, chuẩn bị làm.

Lúc giã bánh dày, phải do hai người thay phiên giã. Anh một chày tôi một chày, không gián đoạn. Người phối hợp cùng Tông Lãng đầu tiên là chú Lưu. Một thùng bột gạo phải giã chừng trăm nhất. Chú Lưu mệt rồi là lại đổi sang chú khác. Tông Lãng không cần người thay, giã từ đầu cho đến cuối.

Trình Nặc nhắm ống kính vào bột gạo trong cối đá, chụp lại khoảnh khắc chày hạ xuống. Chụp rồi chụp, ống kính di chuyển, cô chụp Tông Lãng. Tuy chày gỗ không nặng, nhưng khi giã xuống vẫn cần kha khá sức. Mỗi lần giá, cánh tay anh lại căng cơ, để lộ mỹ cảm sức mạnh.

Giã bột gạo cho tới khi mềm dẻo thì đổ ra một tấm ván đã được rửa sạch, mọi người cùng động tay, nhéo một viên bột lăn dài thành miếng rộng chừng mười lăm cm, sau đó để bác gái thuần thực dùng dao cắt thành những miếng nhỏ. Tiếp đến lại có người sửa lại hình dáng của bánh dày đã cắt, lại thêm chút màu đỏ cho có sắc ở bên trên. Vậy là coi như xong bánh dày.

Trình Nặc thòm thòm, nhân lúc nóng ngắt một miếng, chăm chút đường trắng rồi cho vào miệng. Bánh dày vừa làm xong có mùi thơm của bột gạo, vừa mềm vừa dẻo, vào miệng lại sần sật, ngon hơn mua bên ngoài gấp trăm lần.

Bên này đang ăn thì bên kia đã xong thùng bột gạo thứ hai. Một sân đầy người, kẻ cười người nói, vừa ăn vừa làm, vô cùng náo nhiệt sôi nổi. Trình Nặc chụp lại cảnh này, nụ cười nở mãi trên môi.

Một ngày náo nhiệt cứ thế qua đi, đến buổi tối, Trình Nặc ngồi bên bàn đọc sách lướt weibo. Cô định đợi tới gần giao thừa mới đăng tất cả các video lên, nên hôm nay lại tiếp tục up ảnh.

Tông Lãng lại gần, yêu cầu chụp ảnh chung tiếp. Chung xong, anh ám ức nói: “Số lần xuất hiện của Tiểu Lang còn nhiều hơn cả anh, có phải em nên cân nhắc đến việc cho anh lộ mặt mỗi ngày không?”

Trình Nặc cười: “Anh nghiện được khen rồi đấy à?”

Tông Lãng vui mặt vào ngực cô mà cọ cọ: “Ừ thì nghiện đấy, có được không, có được không?”

Trình Nặc bị anh cọ cho nhột, cười ha hả nói được, “Được được được, ngày nào cũng cho anh lộ mặt, được chưa!”

Thế là bắt đầu từ hôm đó, trong số ảnh đăng mỗi ngày của Trình Nặc, tám cuối cùng nhất định là Tông Lãng, có ảnh một mình anh, nhưng phần lớn là ảnh chụp chung của hai người. Có khi thì chụp nhanh, có khi lại tự chụp, cũng không cố điều chỉnh gì, nhưng càng để lộ vẻ chân thực tự nhiên.

Không lâu sau, ngoài biệt danh ‘cao thủ bắt cá’, Trình Nặc lại có thêm một biệt danh mới: quý cô ngược FA!

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Cốm Đường

Làm bánh dày xong, Trình Nặc liền thu xếp bắt đầu làm cốm đường.

Hồi nhỏ không có nhiều đồ ăn vặt năm mới, cốm đường chính là quà vặt của tụi nhỏ. Hết mỗi lần Tết đến, nhà nhà đều làm một gói to để bọn trẻ ăn đỡ thèm.

Thứ tự các bước làm cốm đường rất phức tạp, còn phức tạp hơn bánh dày nhiều. Đầu tiên là nấu nước đường. Trình Nặc đã thỉnh giáo thím Ngô trước, biết lúa mạch cần phải ngâm cho tới khi nảy mầm mới dùng được, vì vậy cô đã chuẩn bị sẵn từ trước rồi. Ngâm lúa mạch một ngày rồi đặt trong giỏ cho ráo nước, qua khoảng một tuần, nó bắt đầu nảy mầm.

Vì phần lớn trên cù lao toàn là người già, ăn cốm đường không được, nên số người đến làm cốm đường cũng không đông lắm, chỉ có mấy nhà có con mới làm cùng Trình Nặc.

Vào sáng sớm ngày lúa mạch lên mầm, thím Ngô liền dẫn theo mấy bác gái đến giúp. Nấu nước đường khá mất thì giờ, nấu từ sáng cho tới tối, phải tiêu tốn một ngày.

Dùng lò đất trong phòng bếp, giữ được lửa là bước quan trọng nhất, Trình Nặc chưa làm bao giờ nên dĩ nhiên không biết. Thím Ngô không cho cô động thủ, cô bèn lấy máy ảnh, đặt trên giá ba chân mà quay video.

Trình Nặc cho rằng nấu nước đường chỉ cần dùng đến lúa mạch, lúc làm rồi mới biết, còn phải trộn thêm khoai lang đỏ. Khoai lang đỏ cũng là do nhà thím Ngô trồng đem tới. Đầu tiên rửa sạch khoai lang đỏ rồi cắt thành miếng lớn, đặt trong nồi nấu chín, lại lấy xẻng cơm dè cho nó vụn ra, chêm nước, cuối cùng rải lúa mạch lên trên, đậy nắp nồi lại, xung quanh dùng khăn lông bịt kín, nấu lửa nhỏ hai ba giờ.

Trong thời gian này không có việc gì, Trình Nặc chuyển bàn nhỏ ở sân sau ra phơi nắng, lấy hạt dưa mua trước đó ra, lại rót trà, mời thím Ngô cùng các bác gái ngồi nói chuyện.

Tông Lãng thấy tạm thời mình không giúp được gì, bèn chào một tiếng rồi đến lều lớn.

Anh đi rồi, mấy người thím Ngô lại hàn huyên với nhau, rồi hàn huyên đến chuyện Tông Lãng hồi bé.

“Thằng bé đúng là thủ lĩnh càn quấy!” Có một bác gái nói, “Trong đám con nít, nó nhỏ nhất, nhưng lại thành đứa dẫn đầu. Bác nhớ có một năm cũng sắp đến năm mới, trong thôn có trộm chuyên tới trộm gà vịt. Tên tiểu tử ấy bèn dẫn mấy người, trời chưa sáng đã đến bên phà canh chừng, đợi tới khi trộm đến. Cũng không đánh đập gì hấn ta đâu, mà chỉ lôi của quý của hấn ra, lại cởi áo bông cho gió sông thổi cho hấn đông cứng, phải kêu cha gọi mẹ, cuối cùng mới đưa đến đồn cảnh sát.”

Nói tới đây liền bắt đầu, mọi người kể rất nhiều chuyện Tông Lãng hồi nhỏ nghịch ngợm phá phách. Nhà thím Ngô ở gần nhà Tông Lãng nhất, cũng biết được nhiều nhất, ngay cả chuyện cũ hồi bé anh tè dầm cũng kể ra.

Trình Nặc nghe mà cười không ngừng, trong đầu tưởng tượng ra đứa bé nghịch ngợm phá phách.

Nói đùa một lúc, đợi đến khi nấu xong lúa mạch trong nồi, thím Ngô lại dùng xẻng cơm khuấy dọc nồi, thấy đã được rồi thì vớt cặn trong nồi ra, lọc lấy nước. Sau đó, mới thực sự là nấu nước đường.

Dùng lửa nhỏ nấu từ từ, thỉnh thoảng khuấy cái để đáy nồi không bị khô. Một nồi nước đầy ụ, đến cuối cùng chỉ còn lại gần nửa nồi nước đường. Quá trình này mất nhiều thời gian hơn, từ buổi sáng nấy cho đến tối. Thế nên sau khi thím Ngô dặn Trình Nặc cách giữ lửa thì ra về với các bác gái trước. Làm xong cốm đường, e phải chờ đến ngày mai.

Lúc này Tông Lãng từ lều lớn quay về, lại đem cho Trình Nặc một giỏ dâu tây. Số dâu tây trước đó cô đã làm thành mút dâu cả rồi, chỉ chừa một giỏ nhỏ, đã ăn hết từ lâu.

Trình Nặc rửa một đĩa, dọn ghế ngồi bên bếp, vừa nhìn nước đường trong nồi vừa ăn dâu tây. Đang ăn thì nảy ra ý tưởng mới lạ, cô cầm đĩa thọc vào trái dâu, rồi lại quét một vòng trong nồi nước đường, để khô là thành kẹo hồ lô.

Vui vẻ cầm kẹo hồ lô đi tìm Tông Lãng, thấy anh đang chơi với Tiểu Lang. Những ngày sống chung sau này, rốt cuộc Tiểu Lang cũng chịu gần gũi với anh. Trình Nặc cầm kẹo hồ lô đút cho anh ăn, hỏi: “Có ngọt không?”

“Ngọt.”

Trình Nặc cười kiêu ngạo, “Em nấu đường đấy.”

Có lẽ vì ăn kẹo hồ lô mà ngọt miệng, Tông Lãng mở lời: “Em không phải nấu đường, mà là mật.”

Nấu cuộc sống thành mật, ngày ngày đều sôi sục bong bóng.

Ngày hôm sau, Trình Nặc dậy từ sớm, cầm máy ảnh ra ruộng đi một vòng.

Sáng sớm trên cù lao Hà Diệp có vẻ yên bình rõ rệt. Xa xa có tiếng còi tàu mơ hồ truyền đến, trong thôn gà gáy chỏ sữa, người dậy sớm thì đi loanh quanh giữa ruộng. Có nhiều nhà vẫn còn dùng lò đất, có thể nhìn thấy khói bếp lượn lờ.

Đường mòn trong ruộng có sương bám, giẫm lên kêu tí tách, Trình Nặc cầm máy ảnh, chụp mấy bức ảnh buổi sáng ở nông thôn, không khỏi nhớ tới ‘đào hoa nguyên ký’ của Đào Uyên Minh.

Về lại nhà, Tông Lãng đã làm xong bữa sáng, vừa ăn xong thì mấy người thím Ngô lại đến. Mỗi người bọn họ đều đã nấu xong nước đường ở nhà, hôm nay mang đến để cùng làm cốm.

Làm cốm đường, ngoại trừ nước đường ra còn phải dùng đến nếp. Ngâm xong thì hấp chín rồi phơi khô, mấy ngày trước Trình Nặc đã chuẩn bị cả rồi. Phòng bếp quá nhỏ, sợ di chuyển bất tiện nên lúc làm cốm đường thì vẫn ở ngoài sân trước, dùng lò đất tạm thời trước đó dùng hấp bánh dày.

Rửa sạch nồi lớn, đốt lửa. Dùng muối hột rang khô nếp. Nghe thím Ngô nói, trước kia đều dùng loại cát đặc biệt để rang, giờ không ai dùng nữa, tạm thời cũng không tìm được nên lấy muối hột thay.

Lửa cháy rất mạnh, trong nồi sất có khói xanh bốc lên, rang đến khi muối hột đổi màu thì cho cơm nếp phơi khô vào, nhanh chóng trộn đều. Hạt nếp nhanh chóng nở ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Lập tức múc nếp với muối hột ra, đặt vào trong rổ nhỏ, sau đó loại bỏ muối hột đi.

Nguyên liệu chính của món cốm đường đã chuẩn bị xong.

Đợi đến khi rang hết nếp thì rót nước đường nấu hôm qua vào nồi, rút củi nấu lửa nhỏ. Tiếp đến là đổ nếp đã rang cùng đậu phộng và mè vào nồi khuấy, cho tới khi tất cả nguyên liệu đều dung hòa vào nước đường thì hạ nồi, bỏ vào trong chậu gỗ sạch.

Tiếp theo lại là công việc mất sức, do Tông Lãng làm. Dùng chày gỗ gõ cục đường trong chậu. Chày gỗ cũng rất đặc biệt, giống như con dấu phiên bản lớn, bên dưới hình trụ, bên trên có tay cầm. Cầm chày gõ dọc theo chậu, cho tới khi cục đường trở nên bằng phẳng bền chắc thì lật ngược chậu gỗ úp lên bàn, lấy đường ra.

Thím Ngô cùng hai bác gái khác, mỗi người cầm dao đã mài sắc nhanh chóng chia nhỏ cục đường ra, rồi lại cắt thành khối chừng một cm. Đến lúc này, món cốm đường mất thời gian công sức mới coi như hoàn thành.

Trình Nặc lấy một khối ăn, đường vẫn còn nóng. Đường lúa mạch không có ngọt sắc mà nhàn nhạt, lại hòa quyện cùng mùi thơm của đậu phộng và mè, cắn một miếng, giòn rụm thôi rồi.

Trình Nặc lấy một đĩa, chia cho mọi người cùng nếm thử. Lại không nhìn thấy Tông Lãng đâu, cô bèn ra sân sau nhìn, thấy anh muốn gọi điện nên không đến.

Tông Lãng nhận được cuộc gọi của Cố Viễn Giang, nói cho anh biết một chuyện rất bất ngờ — Lâm Dĩ An sắp đến.

Lúc đại học, Cố Viễn Giang và Lâm Dĩ An nằm giường trên giường dưới, quan hệ khá tốt. Nên Lâm Dĩ An biết quê của Cố Viễn Giang ở tỉnh An Huy. Từ weibo của Trình Nặc anh ta biết được cù lao hà Diệp, thế là kiểm tra địa chỉ, mới nhớ ra quê của Cố Viễn Giang cũng ở đây, liền gọi điện cho Cố Viễn Giang.

Sau khi Cố Viễn Giang nhận điện thoại, việc đầu tiên là muốn nói cho Trình Nặc biết. Nhưng trong lòng lại tồn tại một phần đồng cảm với Trình Nặc, anh ta cho rằng Lâm Dĩ An không nên tìm đến, quấy rối cuộc sống của Trình Nặc. Thế nên mới gọi điện cho Tông Lãng.

Tông Lãng cúp máy, châm điếu thuốc, nhìn Trình Nặc đang bận rộn chụp hình ở sân trước. Trong lòng thầm thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Lâm Dĩ An.

Hút xong một điếu thuốc, anh dập tắt lửa, cười hừ một tiếng. Đến cũng tốt, có thù báo thù, có oán báo oán, anh muốn thay mặt Trình Nặc làm kẻ ác, đặt dấu chấm hết triệt để cho quá khứ.

Nhưng việc này không thể để Trình Nặc biết. Trái tim cô không thể chịu thêm tổn thương nữa.

Mấy ngày liên tục đều là trời nắng ấm áp.

Làm cốm đường xong, Trình Nặc lại dựa theo kế hoạch làm đậu hủ, bánh bột gạo và bánh bông lan bằng nồi cơm điện. Ngày ngày đều là một sân đầy người, các chú các bác trò chuyện rôm rả, vô cùng náo nhiệt. Ngay cả bà Bạch cũng nghe nói, bèn để bố Bạch

Nguyên đỡ tới cù lao góp vui. Lúc đi vẫn lưu luyến như cũ, nói đã rất nhiều năm rồi bà chưa từng thấy náo nhiệt như thế.

Trình Nặc bận rộn mỗi ngày như chú ong mật, nhưng không hề cảm thấy mệt mỏi. Ngày quay video, tối biên tập. Nghiêm túc làm cơm, chăm sóc đám nhóc trong nhà, lúc rảnh thì nằm phơi nắng, lướt bình luận. Cuộc sống tựa như nước chảy, thanh bình điềm tĩnh.

Mấy ngày nay Tông Lãng vẫn ở nhà với Trình Nặc, không đi đâu. Giúp cô làm những công việc tiêu hao sức lực. Cho đến khi Cố Viễn Giang gọi anh lần nữa, anh mới tìm cách nói với Trình Nặc trong nhà hàng có một số việc, phải lên thành phố.

Đến thành phố, anh chạy thẳng tới quán cà phê, đó là nơi Lâm Dĩ An hẹn gặp Cố Viễn Giang.

Lúc Tông Lãng đến, Cố Viễn Giang đã có mặt, ngồi gần cửa sổ. Tông Lãng thấy đối diện anh ta có một người đàn ông lịch sự thanh tú, có lẽ chính là Lâm Dĩ An.

Anh đi vào, Cố Viễn Giang thấy anh tới thì đứng lên giới thiệu.

Thật ra cũng chẳng cần giới thiệu gì, từ lâu trong weibo của Trình Nặc, Lâm Dĩ An đã biết gương mặt này rồi. Anh ta rất bất ngờ, không hiểu vì sao Cố Viễn Giang biết được người hiện tại của Trình Nặc, lại còn gọi anh ta đến.

Lúc Cố Viễn Giang giới thiệu Tông Lãng thì nói là bạn thân. Còn lúc giới thiệu Lâm Dĩ An, chỉ nói là bạn học cũ. Thân sơ xa gần, lập trường rõ ràng.

Tông Lãng ngồi xuống, để Lâm Dĩ An quan sát mình.

Mà anh cũng đang quan sát Lâm Dĩ An, thật ra dáng dấp rất khá, chẳng qua là quá gầy, trắng bóc tinh tươm, nhìn là biết chính nhân quân tử, nhưng chuyện có thể làm cũng chẳng hay ho gì.

Cố Viễn Giang tìm một cớ, nói còn có việc, nói với Lâm Dĩ An: “Bạn cũ này, thật ra tôi không đồng ý để cậu đến tìm Trình Nặc. Trước đó tôi đã gặp cô ấy, bây giờ cô ấy rất hạnh phúc, cậu đừng tới làm phiền cô ấy nữa. Có điều dù sao cũng là chuyện của cậu với Trình Nặc, tôi là người ngoài không tiện nhúng tay vào, nên mới gọi Tông Lãng đến. Có lời gì, hai người cứ từ từ trò chuyện, tôi còn có việc, đi trước đây.”

Tông Lãng gật đầu với Cố Viễn Giang, bày tỏ cảm ơn và thừa nhận anh ta. Đợi Cố Viễn Giang đi rồi, anh ngồi vào chỗ đối diện Lâm Dĩ An, cầm điều thuốc, không châm lửa mà chỉ xoay trong tay. Dựa lưng vào ghế salon, khẽ nhướn mày, nhìn Lâm Dĩ An ngồi đối diện đang bất an, thấp giọng mở miệng.

“Tốt nhất đừng nói gì mà anh đã hỏi hận, muốn quay lại.”

“Vì như thế anh sẽ chết khó coi lắm.”

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Trong mắt Lâm Dĩ An thoáng qua một tia đau khổ, “Anh hiểu làm rồi. Tôi tới đây, không có ý gì khác, chỉ muốn gặp cô ấy một lần nữa, chính mắt nhìn thấy cô ấy sống tốt, tôi cũng yên lòng.”

Tông Lãng khinh thường xì một tiếng, “Anh có tư cách gì mà yên lòng vì cô ấy? Anh là gì của cô ấy? Anh chẳng phải là gì cả.”

Lâm Dĩ An cúi đầu, mãi vẫn không lên tiếng.

Tông Lãng không muốn phí thời gian với anh ta, “Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không để anh gặp Trình Nặc, cũng tuyệt đối không cho phép anh quấy rầy cô ấy. Hy vọng anh thức thời, đừng có rước phiền phức.”

Nói xong, anh đứng dậy toan rời đi thì Lâm Dĩ An lại đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Tôi biết mình đã làm tổn thương Trình Nặc, tôi không xin cô ấy có thể tha thứ cho mình. Nhưng tôi cần phải gặp cô ấy, đây là chuyện giữa tôi và cô ấy, anh cũng không có tư cách ngăn cản.”

Tông Lãng bị lời này của anh ta chọc giận đến mức bật cười, chống hai tay lên bàn, khom người nhìn thẳng vào mắt anh ta, cười nhạt: “Chỉ cần anh dám tìm cô ấy, thì tôi sẽ cho anh biết, rốt cuộc tôi có tư cách ngăn cản hay không.”

Nói rồi anh cầm lấy điện thoại, mở máy ảnh ra, tách một phát, chụp lại mặt Lâm Dĩ An. Sau đó rời đi trước biểu cảm đầy mù mờ của Lâm Dĩ An.

Lâm Dĩ An nhìn theo bóng lưng Tông Lăng đi xa, cho đến khi anh rời khỏi quán cà phê, trên mặt mới từ từ lộ vẻ đau đớn.

Anh ta chưa từng nghĩ sẽ có một ngày như thế, sẽ có một người đàn ông khác nói với anh ta, không được phép gặp lại Trình Nặc.

Từ khi xảy ra chuyện với Đinh Gia đến nay, áy náy và hối hận như sợi dây vô hình quấn lấy anh ta, vào lúc này đã đạt tới đỉnh điểm. Thất chặt tim anh ta, không để anh ta thở nổi.

Anh ta hối hận rồi, ngay từ lúc bắt đầu đã hối hận. Bắt đầu từ cái đêm anh ta say rượu, xem Đinh Gia là Trình Nặc, anh ta cũng biết, rồi Trình Nặc cũng sẽ rời khỏi anh ta.

Tám năm sống chung để anh ta đủ hiểu tính cách của Trình Nặc. Anh ta biết Trình Nặc sẽ không tha thứ cho mình, bất kể anh ta có ăn năn thế nào đi chăng nữa, cô cũng không thể tha thứ. Còn mong mỏi của bố mẹ với đứa con lại thành ngọn núi lớn anh ta phải cõng trên lưng. Nên anh ta mới ích kỷ, hối hận, hèn nhát, từ bỏ Trình Nặc. Có điều anh ta không nghĩ rằng, sau khi chuyện đó vỡ lở, Đinh Gia cũng rời đi, mang theo con của anh ta biến mất khỏi cuộc sống của anh ta.

Đinh Gia, hẳn cũng đau khổ lắm.

Từ khi vừa bắt đầu, anh ta và Đinh Gia chính là một sai lầm. Họ cùng làm tổn thương người tin tưởng họ nhất. Anh ta biết rõ tội mình không thể tha thứ, cũng không tha thứ được.

Có câu việc người làm đều có trời cao nhìn. Sau khi ly hôn, bố mẹ cả ngày than thở, thậm chí mẹ còn vì không tìm được cháu mà sinh bệnh, khiến anh ta không yên ổn nổi, dẫn đến xảy ra bất trắc trong công việc, phải bị đuổi việc.

Kết quả bây giờ của anh ta là lỗi tự mình gánh chịu, nên trải qua mấy ngày nay, anh ta vẫn luôn sống trong hồi hận cùng đau đớn.

Cho đến khi thấy Trình Nặc trên weibo. Dường như cô đã bước ra khỏi tổn thương mà anh ta đem lại, một lần nữa tìm được hạnh phúc. Hồi hận trước giờ biến thành con dao sắc bén, hằng đêm cắm phập vào người anh ta.

Nhưng có hồi hận cũng vô dụng. Bây giờ anh ta chỉ muốn tìm con, chí ít đưa bé cũng vô tội. Anh ta không dám nghĩ, một thân một mình Đinh Gia nuôi con sẽ sống thế nào.

Anh ta nghĩ, nếu, nếu Trình Nặc chịu tha thứ cho Đinh Gia, thì có lẽ, Đinh Gia sẽ dẫn con quay về.

Sau khi Tông Lăng rời khỏi quán cà phê, anh về thẳng cù lao Hà Diệp. Lúc về đến nhà, Trình Nặc đang phơi drap trải giường trong sân.

Anh phát hiện Trình Nặc rất thích màu xanh lam. Đồ dùng trên giường cũng toàn là màu xanh lam nhạt. Sắc màu ấy khiến lòng người rất thoải mái, như màu của bầu trời.

Bóng của Trình Nặc in lên drap. Anh lặng lẽ đi đến, muốn dọa cô. Bất chợt drap trải giường bị vén lên, Trình Nặc thét lớn dọa anh giật mình trước.

“Hừ anh chưa!”

Tông Lãng bật cười, “Hừ chết anh rồi.”

Trình Nặc vui vẻ cười, ánh mặt trời hắt một vòng sáng trên tóc cô, có thể thấy rõ sợi tóc tung bay. Trong mắt vô cùng sạch sẽ, chỉ có bóng hình anh.

Anh không nhịn được đưa tay xoa tóc cô, “Đi thôi nào, hôm nay nhà bác Ngô giết heo, dẫn em đi ăn canh thịt heo.”

Chuyện này bác Ngô đã nói với cô từ sáng sớm rồi, mời cô qua góp vui, ăn canh thịt heo. Nhưng cảnh giết heo quá máu me, cô không dám đi. Đoán chừng vào lúc này đã thu dọn xong, thế là vui vẻ chạy vào phòng lấy máy ảnh, để anh dắt đến nhà bác Ngô.

Giờ người nuôi heo trên cù lao cũng ít đi. Trước kia nuôi heo để bán lấy tiền, bây giờ là để ăn. Vì thịt heo do nhà nuôi nên tươi hơn thịt ngoài chợ, vị cũng ngon hơn.

Lúc Trình Nặc đến, sân nhà bác Ngô đã đầy áp người, đã chuẩn bị nấu canh thịt heo. Gan heo, thận heo, phổi heo và xương to được dọn sạch, lại cắt thành miếng nhỏ bỏ vào trong nồi, nấu đầy một nồi canh thịt heo, mời những người đến giúp.

Giết heo năm mới cũng là chuyện quan trọng trong tập tục đón Tết. Trình Nặc cầm máy ảnh, chụp lại quá trình nấu canh. Lúc nhỏ cô đã được ăn canh thịt heo rồi, mùi vị tuyệt cú mèo làm người ta há không thể nuốt luôn cả lưỡi ấy vẫn còn trong trí nhớ của cô.

Lúc anh thịt heo ra nồi, Trình Nặc cầm bát, không chờ kịp uống một ngụm. Nước canh nóng hổi trôi xuống cổ họng, trong đầu cô chỉ có một chữ: Ngon!

Quá ngon, trên nước mì đậm đặc có một lớp dầu mỏng, rắc thêm hành lá xắt nhỏ, mùi thơm thanh mát khắp nơi, ngon vô cùng!

Trình Nặc đặt bát của mình lên bàn, tìm góc đẹp chuyên tâm chụp ảnh, định tối về đăng lên weibo để những người theo dõi cô thèm cùng.

Tông Lãng đến gần, trong tay cũng cầm một bát, có sẵn người mẫu đây mà em không cần à, nào, chụp anh đi.”

Anh ngồi xuống bàn, cũng không nhìn vào ống kính, cầm đũa lên há miệng ăn. Trình Nặc không ngừng bấm nút chụp, tách tách tách chụp rất nhiều tấm.

Tối hôm đó, trong số ảnh cô đăng có rất nhiều tấm Tông Lãng không để ý đến hình tượng, há to miệng ăn uống. Cứ tưởng sẽ làm hỏng hình tượng của anh, kết quả bình luận bên dưới đều là: Thèm quá, thèm quá, thèm quá...

Làm người đàn ông của nữ thần, weibo của Tông Lãng cũng đã thất thủ. Nguyên nhân cũng chẳng có gì, chỉ vì mỗi lần anh bình luận đều lại lên top, và nhất định sẽ kèm theo ảnh. Ảnh anh đính kèm đều là những tấm ảnh bình thường anh tiện tay dùng điện thoại chụp lại. Có dáng vẻ lúc Trình Nặc ăn cơm, lúc ngủ trên ghế xích đu, hay chơi đùa cùng Tiểu Lang...

Mỗi một tấm ảnh, đều là Trình Nặc tốt đẹp nhất trong mắt anh.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Anh Lãng Đánh Tra Nam

Mỗi một tấm ảnh, đều là Trình Nặc tốt đẹp nhất trong mắt anh.

Có lẽ do người chụp ảnh mang theo tâm tình tốt đẹp chụp lại, nên với những người theo dõi, những tấm ảnh này đều khiến họ cảm động. Những bình luận của người theo dõi đã từ hâm mộ ghen tị biến thành hâm mộ chúc phúc. Nhất thời, trong mắt các fans, cuộc sống của Trình Nặc và Tông Lãng đã trở thành tình yêu hoàn mỹ nhất.

Series video ngày Tết tạm chấm dứt ở đây, còn những thứ khác, Trình Nặc tính đến ngày thì lại chụp. Ví dụ như lễ cúng ông táo hai mươi ba tháng Chạp hay tảo trần ngày hai mươi tư tháng Chạp. Đến lúc đó cô vừa làm vừa quay, cũng càng thêm phần chân thực. Nên nhân lúc hai ngày rảnh rang, cô liền cắm đầu vào laptop, biên tập những tài liệu trước đó.

Tông Lãng không làm gì, nghĩ muốn xây lò sưởi sát tường ở nhà cũ. Phòng rộng lại trống, đến mùa đông cứ cảm thấy lạnh. Nhìn tới nhìn lui, anh chọn được mảng tường bên trái ở cửa sau. Chuyển tủ sách qua góc tường, cũng dời giường tới bên cửa sổ, thế là có được chỗ trống rồi. Anh nói lại dự định này với Trình Nặc, Trình Nặc vui vẻ nhảy cẫng lên, ôm lấy mặt anh hôn lấy hôn để.

Trong nhà không lắp máy điều hòa chứ đừng nói là lò sưởi, đúng là khá lạnh. Đến khi trời lạnh, Trình Nặc vẫn luôn dùng chậu than sưởi ấm. Nếu như trong phòng có lò sưởi thì đến lúc tuyết rơi, đốt lửa lên, ngồi bên cạnh đọc sách, nhấp ly trà, hoặc chẳng làm gì cả, chỉ ngắm người nhìn cảnh tuyết rơi ngoài cửa sổ, cũng thật mãn nguyện.

Tông Lãng nhận cái hôn làm phần thưởng, thế là có sức làm việc, lúc này bèn đi tìm chú Lưu. Xây lò sưởi sát sát tường cần kỹ thuật, vẫn phải tìm người chuyên nghiệp mới làm được.

Chú Lưu sang xem, nói được. Có thể xây ống khói ở ngoài tường, không cần tháo nóc nhà, công trình cũng không lớn, hai ba ngày là xong ngay. Tông Lãng nghe thế liền gọi điện mua xi măng với cát, định ngày hôm sau sẽ làm luôn. Đến buổi chiều, vật liệu đều được đưa tới.

Tông Lãng dỡ đồ xuống xe chất đống trong sân sau. Vừa làm xong thì điện thoại anh vang lên. Đối phương nói mấy câu, anh nghe, cau mày chửi thề.

Cúp máy, anh đi tìm Trình Nặc.

Trình Nặc đang dọn dẹp trong sân trước, hoa hồng đã héo, cô nhổ hết cỏ dại cây khô ở góc tường, tính đến đầu mùa xuân năm sau sẽ trồng ít hoa. Ở đây giáp Giang Nam, nhiệt độ vừa phải, cô còn định trồng một vài loại thực vật mọng nước.

Trong tóc cô dính cỏ, Tông Lãng cười lấy xuống cho cô, nói: “Thiệu Hồng tìm anh có chút việc, anh đến trấn trên một chuyến.”

Trình Nặc đứng thẳng cười, nãy giờ gập lưng nên hơi mỏi, cô đưa tay đấm, hỏi anh: “Tối có về ăn cơm không?”

Trình Nặc nói có, rồi lại chỉ vào đấm cổ dại kia: “Đừng nhõ nữa, đợi anh về làm cho, chỉ mấy phút thôi mà.”

Trình Nặc đáp vâng, cô cảm thấy cuộc sống của mình quá nhàn nhã rồi, chỉ làm có chút việc đã thấy mệt, cả ngày buồn ngủ muốn chết, cứ như ngủ không đủ.

Tông Lãng đi theo xe xi măng đến bến phà. Trước đó anh đã gọi điện cho lão Chu, bảo ông ấy đợi ở bến phà một lúc, nên khi đến, phà vẫn đậu bên bờ.

Lên phà, trực tiếp đến buồng lái tìm lão Chu, châm điếu thuốc cho ông ấy, nói: “Chuyến này chú nghỉ một lát đi, để tôi chạy cho.”

Lão Chu vui vì có thể nghỉ, cũng không hỏi anh nguyên do, “Được, thế tôi về uống ngụm trà, chuyến sau lại chạy.”

Lão Chu đi rồi, Tông Lãng lái phà đến bên bờ.

Không phải cuối tuần, thời gian cũng không sớm không muộn, nên chuyến phà này cũng chỉ có mỗi xe đưa cát đá, đến bên bờ thì cũng chỉ có một người chờ ở bến phà. Cách bến không xa có một chiếc xe bán tải màu xanh.

Lúc cập bờ, cửa ở chỗ tài xế chiếc bán tải hạ xuống, người trong tay giơ tay ra, vẫy vẫy với Tông Lãng. Tông Lãng hiểu ý, cũng ngoác lại với người kia.

Khi phà đã cập bến, người chờ ở bến trước đó liền lên phà. Tông Lãng ở buồng lái không đi, dựa vào bên cửa sổ, châm điếu thuốc,

liếc nhìn người kia.

Không ai khác, chính là Lâm Dĩ An.

Hút xong một điếu thuốc, không có hành khách thứ hai lên phà. Tông Lăng dập thuốc, nổ máy chạy, chậm rãi rời bờ.

Trên boong, Lâm Dĩ An đón gió sông, thấy lạnh. Anh ta chỉ mặc áo choàng dài màu xám, ở trên thành phố không thấy lạnh, đến nơi đây, nhiệt độ cứ như giảm bảy tám độ. Anh ta khép áo choàng nhìn khắp nơi, muốn tìm một chỗ có thể tránh gió. Song đột nhiên lại phát hiện phà ngừng chạy, dừng giữa lòng sông.

Anh ta lấy làm lạ nhìn xuống từ lan can, nước sông cuộn cuộn làm hoa mắt. Quay người đi, tính tìm người lái phà hỏi xem chuyện gì xảy ra, thì từ cầu thang ở bên sườn phà có một người chậm rãi bước xuống.

“Tông Lăng?” Anh ta bật thốt.

Tông Lăng cười nói: “Áy, còn nhớ tôi à.”

“Xem ra trí nhớ cũng không tệ lắm, nhưng sao anh vẫn không nhớ lời nhỉ?”

“Có phải tôi đã nói với anh rồi không, không được phép đến tìm Trình Nặc.”

Anh vừa đi vừa nói. Trước khi tới đây đang làm việc nên chỉ mặc mỗi áo khoác mỏng, ống tay áo có nút gài. Anh cởi nút áo, vén tay áo lên, xoay cổ tay, vừa hay đi tới trước mặt Lâm Dĩ An.

Không nói gì nhiều, vung quyền đấm thẳng mặt Lâm Dĩ An.

Từ nhỏ anh đã chẳng phải là con ngoan, thời đi học cũng không ít lần đánh nhau ẩu đả. Nhưng anh nhớ kỹ một điều, không đánh con gái, đánh con trai không đánh mặt. Một lời không hợp thì đánh nhau rất là bình thường, nhưng vẫn chừa mặt lại cho đối phương. Dù sao con người ta cũng là muốn mặt.

Có điều đối với Lâm Dĩ An, bản thân cũng chẳng cần kiêng dè gì mà phải giữ mặt mũi lại cho anh ta.

Lâm Dĩ An bị đánh ngã xuống đất, nửa bên mặt liền sưng lên. Bụng mặt bò dậy, muốn nói gì đó nhưng miệng đau rát, không mở miệng được.

Anh ta vừa đứng lên, Tông Lãng lại vung quyền thứ hai xuống nửa mặt còn lại của anh ta.

Lâm Dĩ An lại lần nữa ngã xuống, lần này không bò dậy nổi, giãy giụa cả buổi ngồi dưới đất, che mũi chảy máu.

Tông Lãng xoa tay, lôi một điều thuốc ra châm, rít vài hơi rồi ngồi xổm trước mặt Lâm Dĩ An, hỏi anh ta: “Bây giờ, đã nhớ điều tôi nói chưa?”

Lâm Dĩ An rụt lui sau theo bản năng, liếc nhìn vết máu trên tay, lúng búng nói: “Anh dám cố ý hành hung, tôi sẽ báo cảnh sát.”

Tông Lãng cười ra tiếng, chỉ vào mặt sông chảy xiết mà nói: “Anh có biết trong Trường Giang này, hằng năm có bao nhiêu xác chết trôi không?”

“Chỗ này của bọn tôi chỉ là nơi nhỏ, không giống thành phố lớn đâu đâu cũng có camera. Chiếc phà này rồi cả bến phà, cũng không lắp camera.”

“Anh nói xem, nếu bây giờ tôi ném anh xuống, thì xác suất anh được tìm thấy còn nguyên vẹn tay chân là bao nhiêu?”

Sắc mặt Lâm Dĩ An phờ phạc đi, không nói gì.

Tông Lãng đứng lên, hỏi anh ta: “Còn tìm Trình Nặc nữa không?”

Lâm Dĩ An vẫn không mở miệng.

Tông Lãng liền níu lấy vạt áo anh ta, kéo đến bên lan can. Dù vóc dáng Lâm Dĩ An không khác Tông Lãng là bao, nhưng lại gầy gò, bị Tông Lãng lôi như thế lại không có sức giãy gụa, mở miệng la to, bị treo trên lan can.

Tông Lãng đẩy nửa người anh ta ra ngoài lan can, “Hỏi lần cuối cùng, còn tìm Trình Nặc không?!”

Gió sông thổi vù vù qua tai, giống như bị ù. Lâm Dĩ An nhìn mặt sông vô biên, như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị nước sông nuốt chửng. Anh ta nhắm mắt, hét lớn: “Không tìm, không tìm!”

...

Phà lại lần nữa đến gần bờ, vừa dừng hẳn, Lâm Dĩ An đã xiêu vẹo đi xuống phà, nhưng lại bị một người cao to cường tráng cản đường.

Tông Lãng xuống khỏi buồng lái, chào hỏi với người nọ, “Làm phiền người anh em rồi, đưa hắn ta ra ga tàu đi.”

Người kia nói: “Phiền gì chứ, là chuyện thuận tay thôi.” Vừa nói vừa lôi vạt áo Lâm Dĩ An vào trong xe bán tải, “Đi thôi, coi như may có phúc, ông đây lái xe riêng chở may đi.”

Đi không được mấy bước thì Tông Lãng gọi họ lại. Anh đi lên, cởi áo khoác Lâm Dĩ An ra.

“Quần áo tốt như thế, đừng để gió thổi nhăn.” Vừa nói vừa ném áo khoác cho người kia, “Đến ga tàu thì lại mặc vào.”

Người kia hiểu ý, lôi Lâm Dĩ An đến thùng sau xe.

Lâm Dĩ An sừng mặt, ngồi trong thùng xe không có nắp, hành vi bạo lực của Tông Lãng đúng là trơ tráo, nhưng cũng tự biết mình, không nói thêm gì.

Xe bán tải nhanh chóng rời đi, Tông Lãng đứng tại chỗ, cười đưa mắt nhìn Lâm Dĩ An chìm trong gió rét đi xa.

Lại quay về cù lao, lão Chu đã chờ ở bến phà rồi. Tông Lãng giao trả phà cho ông ấy, nhìn thấy tay dính máu liền xuống sông rửa, lại sửa lại ống tay áo, vỗ quần áo rồi mới về nhà.

Trình Nặc đã chuẩn bị rau làm bữa tối. Rau cải trong vườn đã lớn, hai cây rau là có thể xào được một đĩa. Lại nhỏ mấy củ cải, xắt mỏng hầm cùng thịt ba chỉ, rắc ít hành lá lên, ăn ngon lại hợp với cơm.

Thấy Tông Lãng về, cô khá bất ngờ, đứng lên hỏi: “Về nhanh thế?”

Tông Lãng đi đến, nhận lấy củ cải trong tay cô, “Tưởng anh ấy tìm anh có chuyện quan trọng gì, thì ra là mời cơm anh, nên anh về. Ăn cơm mà, đương nhiên vẫn là cơm vợ anh nấu ngon nhất rồi.”

Trình Nặc cười liếc xéo anh, đi tới cạnh giếng múc nước rửa rau.

Tông Lãng vội cướp thùng nước, “Để anh để anh, mấy chuyện mắt sức thế này sao có thể để vợ làm được.”

Lúc này Trình Nặc không nhịn được nữa, nhắc chân đạp vào mông anh.

“Có thể đứng đần được không hả?”

Tông Lãng lại gần cô, cười híp mắt, “Thương vợ mà, sao lại không đứng đần chứ.”

Cuối cùng số rau đó vẫn do Tông Lãng rửa rồi cắt, sau đó Trình Nặc mới xuống bếp. Lúc xào thịt ba chỉ, không biết vì sao Trình Nặc lại đột nhiên nhớ đến món dưa cải chua xào thịt ba chỉ ăn ở nhà thím Ngô lúc trước. Thịt hầm mềm rục, dưa cải chua xào ra nước xanh, cắn rau trong miệng mà vẫn giòn, thêm ít tiêu khô, cay cay rất ngon cơm.

Nói với Tông Lãng, Tông Lãng liền mặt dày chạy sang nhà thím Ngô xin một bình dưa cải chua. Thế là món củ cải hầm thị tối nay biết thành dưa cải chua xào thịt. Đúng khẩu vị của Trình Nặc nên cô ăn chừng hai bát cơm đầy.

Ăn no, lại không muốn nhúc nhích, dựa mình trên ghế xích đu nhìn Tông Lãng dọn dẹp bát đĩa.

Ghế xích đu đong đưa, lúc cô thấy nóc nhà, lúc lại thấy Tông Lãng.

Ngôi nhà, người yêu. Ngôi nhà, người yêu...

Nhà + người yêu = tổ ấm.

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Sứ Giả Của Mùa Xuân

Vào đông, nhiệt độ dần thấp, nhưng mặt trời vẫn chan hòa.

Xây lò sưởi trong tường chỉ hai ngày là xong. Ống khói xây ngoài tường, miệng lò sưởi trong nhà to khoảng một mét vuông, lát gạch viền theo miệng lò, cũng không trang trí gì, giữ nguyên dạng gạch xanh. Trên miệng lò sưởi còn gắn thêm vòng rào bằng sắt, bên trên quán lướt sắt tránh đốm lửa văng ra.

Sau khi làm xong, Trình Nặc vội vã dùng thử. Sổ gỗ Tông Lãng bỏ trước đó được dịp dùng.

Sổ gỗ kia đều đã được phơi khô, đặt mấy khúc vào lò sưởi, lửa chạy rục. Chỉ trong thoáng chốc, cả căn nhà trở nên ấm áp. Trình Nặc chuyển xích đu đến bên lò sưởi, chiếc bàn gỗ nhỏ lúc trước đặt trong sân cũng được cô rửa sạch rồi chuyển vào. Nhìn xung quanh, cứ thấy thiếu thiếu gì đó. Thế là lại lên taobao tìm một tấm thảm, lại mua rất nhiều vật liệu làm gối ôm, định tự mình làm.

Mùa đông chậm rãi rất thích hợp ngồi trước lò lửa làm đồ thủ công.

Tông Lãng thấy cô thích lò sưởi, đúng lúc trời đẹp, bèn đi chặt mấy khúc củi đem về, chất đống ở sân sau, đủ cho cô dùng cả một mùa đông.

Còn hai hôm nữa chính là ngày đại thọ của bà Bạch. Trước đó đã nói là sẽ làm ở nhà cũ, Trình Nặc liền gọi điện trước cho bố Bạch Nguyên, nói ông ấy đừng cần trọng quá, muốn làm thế nào thì làm, càng náo nhiệt càng vui.

Bố Bạch lần nữa cảm ơn cô, ngày hôm sau liền dẫn theo mấy tiểu bồi tới sắp xếp.

Hơn một trăm người, dùng bàn dành cho tiệc rượu thì hơn mười mấy bàn, cũng không cần ra ngoài chuẩn bị mà mượn của những nhà trên cù lao. Bà lão là đại thọ trăm tuổi, lại từ trên cù lao chuyển ra ngoài, chỗ nhỏ bé, bẻ tay tính một lượt thì đều là thân thích cả. Nên khi nghe nói bà lão muốn làm đại thọ trên cù lao, mọi người ríu rít muốn đến góp vui. Thế là tiệc rượu dự tính chừng mười bàn lại biến thành hai mươi bàn.

Cũng may sân Trình Nặc rộng, đừng nói là hai mươi bàn, đến ba mươi bàn cũng đủ. Hồi trẻ bà lão thích nghe kịch, cháu chắt nhà họ Bạch cố ý mời một gánh hát đến, dựng sân khấu ở ngay trong sân.

Không chỉ có thân thích hậu bồi nhà họ Bạch, mà lãnh đạo trấn trên cũng biết được chuyện này, cố ý phái người tới chuyển lời, nói đến lúc đó sẽ đến tham gia. Không biết đài truyền hình thành phố lấy được tin tức từ đâu ra, còn phái ký giả đến phỏng vấn.

Thế là trong sân nhà Trình Nặc giăng đỏ kết xanh, lụa màu bong bóng, chữ Thọ đỏ thẫm, tất cả đều được trang hoàng.

Đến buổi chiều, mấy người bố Bạch Nguyên đã chuẩn bị xong tất cả, bắt kịp chuyến phà cuối cùng đi về. Trình Nặc đứng trong sân nhìn, phong nền sân khấu có dán chữ Thọ màu đỏ to đùng, cao chừng một người.

Trình Nặc nhìn chữ Thọ đó mà xúc động vì cuộc đời trăm năm của bà cụ. Bà đã chứng kiến sự thay đổi của lịch sử, từ một cù lao Hà Diệp sầm uất cho đến một cù lao Hà Diệp sa sút. Quá khứ trăm năm có chua ngọt đắng cay, lên men rồi lắng đọng, ủ thành con cháu đầy đại sảnh của ngày hôm nay, tuổi già an Khang.

Thật tốt quá, cô nghĩ, bây giờ mỗi ngày, mỗi phút, mỗi giây cô trải qua, rồi cuối cùng cũng sẽ ủ thành giọt rượu trong cuộc đời cô.

Mắt nhìn Tông Lãng cách đó không xa, cô cong môi cười. Ly rượu này của cô, nhất định là rượu ngọt, ngọt đến tận răng.

Buổi tối, Trình Nặc ngồi trước bàn tiếp tục biên tập video. Laptop bật nhạc, giai điệu êm ái du dương khắp phòng.

Tông Lãng tắm xong đi ra, mặc đồ ở nhà mà Trình Nặc đã mua cho anh ở trên taobao, cứ đi tới đi lui đứng ngồi không yên.

Trong lò sưởi vẫn còn đốt lửa, anh lại đi thêm củi. Rồi lại xuống bếp cắt táo đặt lên đĩa, ghim tăm vào, bung đến tận tay Trình Nặc.

Trình Nặc không khách khí, cầm lên ăn. Tông Lãng ngồi cạnh cô xem một hồi rồi chạy ra sân sau, lấy cây lau nhà vào chùi nhà.

Nãy mới ăn tối xong đã chùi rồi, căn bản không bẩn mấy. Trình Nặc lấy làm lạ hỏi anh: “Hôm nay anh sao thế?”

Tông Lãng tiếp tục lau nhà, “Có lẽ vì ăn tối nhiều quá nên không tiêu, không cử động cứ khó chịu.”

Trình Nặc ò lên, nghĩ đến đĩa cơm dưa cải chua xào thịt kia đúng là ngon, thế là tùy anh, còn mình tiếp tục cắt ghép.

Tông Lãng lau nhà xong lại nhìn trái nhìn phải, quả thực không có chuyện gì làm, bèn cầm bóng đi chơi với Tiểu Lang.

Ném bóng đi để Tiểu Lang nhặt. Tiểu Lang nhặt về, anh lại ném đi. Một trò chơi tuần hoàn khô khan, một người một chó chơi khá nghiêm túc.

Đến mười giờ rưỡi, anh bỏ mặc Tiểu Lang, đúng lúc muốn Trình Nặc lên giường ngủ, không để cô thức quá khuya.

Lên giường rồi, anh đưa tay sờ chiếc hộp nhỏ dưới chăn, tim đập rất nhanh.

Sáng hôm sau, bố Bạch Nguyên cùng hai mươi người khác bắt chuyến phà sớm nhất đến, chuẩn bị công việc tiếp đãi.

Trời chưa sáng Trình Nặc đã dậy, trước khi họ tới cô dọn dẹp nhà cửa gọn gàng. Khi mấy người bố Bạch Nguyên đến thì cũng giúp một tay. Dù sao cũng là nhà của cô, có nhiều thứ bọn họ phải hỏi cô trước.

Đến hơn tám giờ, bạn bè gần xa nhà họ Bạch lục tục kéo đến. Đầu bếp của thợ yến là một đầu bếp già có tiếng ở bên ngoài, vì bữa tiệc này mà dùng hết tất cả các công thức nấu ăn. Rất nhiều món ăn nên rất tốn công sức chuẩn bị. Nên trên cù lao lẫn trong số họ hàng nhà họ Bạch, có rất nhiều đàn bà con gái đến giúp đầu bếp rửa rau cắt thức ăn.

Trình Nặc muốn giúp một tay nhưng không ai cho. Cô đành phải ra sân trước giúp, vừa đúng lúc bà Bạch tới.

Hôm nay bà lão mặc xiêm áo đồ thẫm, trông rất có không khí vui mừng, do hai người cháu đỡ đi vào sân. Trình Nặc ra đón, chúc thọ bà trước: “Chúc bà thọ tựa Nam Sơn, phúc như Đông Hải.”

Bà lão cười toe toét, cầm tay Trình Nặc nói được được. Lại nghĩ đến gì đó, bà xoay người ngoắc tay với một bác gái trung niên ở sau lưng, “Lại đây, đưa mèo cho cô ấy.”

Bác gái trung niên đưa một hộp giấy cho Trình Nặc. Cô mở ra nhìn, bên trong là một chú mèo vừa dứt sữa nhỏ bé, trắng như tuyết.

“Là con của con mèo trắng nhà bà, cả một ổ mà chỉ có mỗi con này trắng, có nhiều người xin bà lắm, nhưng bà không cho đâu, để lại cho cháu.” Bà lão vui vẻ nói.

Trình Nặc ngạc nhiên hơn hờ nói cảm ơn, thật ra cô cũng thấy thích con mèo trắng kia của bà lão lâu rồi. Nhưng chú mèo đó là bảo bối của bà lão, bất kể thế nào cô cũng không thể đòi được. Không ngờ hôm nay lại được chú mèo con, vui vô cùng.

Cô đặt chú mèo bên cạnh lò sưởi, sợ Tiểu Lang tới phá nên nhốt Tiểu Lang ở sân sau, không cho nó vào nhà. Sắp xếp cho mèo nhỏ xong, cô đi quanh tìm Tông Lăng, muốn cho anh xem xem. Nhưng tìm khắp sân trước sân sau cũng chẳng thấy người đâu. Trong lòng kỳ quái lắm lắm không biết anh đi đâu, sao không nói với mình một tiếng.

Đang tính gọi điện hỏi anh thì bố Bạch Nguyên tới hỏi cô có thể nổi điện ở đâu, cô bèn đặt điện thoại xuống, dẫn bố Bạch Nguyên đi tìm ổ cắm điện.

Đến mười giờ, bạn bè thân hữu đã đến đông đủ. Trong sân chen chúc nhau, rộn ràng náo nhiệt, nơi nơi đều là người. Người của gánh kịch cũng đã tới, trang điểm mặc đồ, chiêng trống nổi lên, mọi người kéo nhau lên sân khấu hát.

Bà lão ngồi đối diện với sân khấu, bên cạnh có rất nhiều cháu chắt vây quanh bà nói những lời cát tường. Ký giả của đài truyền hình thành phố cũng đến, đỡ camera, muốn phỏng vấn bà lão với người nhà.

Trình Nặc đứng từ xa nhìn, dù cô không quen mấy ai ở trong sân, nhưng chỉ cần góp phần náo nhiệt là làm cô thỏa mãn lắm rồi.

Năm nay là một mùa đông ấm áp, vừa vặn hôm nay chính là tiết lập xuân, hiếm khi thấy năm có hai mùa xuân. Trình Nặc ngạc nhiên phát hiện, bên chân tường lần trước cô nhỏ cỏ đã đâm chồi mầm xanh ngát. Không biết là gì, nhưng thoáng xanh ấy để người ta biết, mùa xuân đã đến rồi.

Cô đứng bên mầm xanh kia nhìn rất lâu, quyết định bất kể nó là cỏ dại hay là hoa, cô cũng phải bảo vệ nó. Dù gì thì, trong căn nhà cũ này của cô, nó cũng là sứ giả mùa xuân đầu tiên.

Trời hôm nay nắng đẹp, đứng lâu mãi nên có phần chóng mặt. Cô đỡ tường, tìm Tông Lăng trong đám người, thế nhưng vẫn không tìm được, trái lại lại trông thấy một người quen.

Là Cố Viễn Giang. Quê của anh ta ở ngay trấn trên, trấn lại không lớn lắm, Trình Nặc nghĩ, chắc anh ta cũng có quan hệ thân thích với nhà họ Bạch.

Cố Viễn Giang cũng trông thấy cô, đi tới chào hỏi, nói: “Hôm nay rộn ràng thật.”

Trình Nặc cười đáp phải.

Trong mắt Cố Viễn Giang có phần do dự, im lặng một lúc mới nói: “Đình Gia có tìm tôi.”

Giọng anh không lớn, gần như bị tiếng náo nhiệt trong sân vùi lấp. Thế nhưng Trình Nặc vẫn nghe thấy.

Trong chớp mắt, cô cảm thấy cái tên này có hơi xa lạ. Sau đó mới sực nhớ ra, đã lâu lắm rồi cô không nghĩ đến những người đó cùng chuyện đó.

Cô cười ồ một tiếng, không trả lời. Vì người này đã không còn quan hệ với cô nữa rồi.

Cố Viễn Giang vẫn nhìn về mặt cô, thấy cô không có vẻ khở sở mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lấy trong túi ra một phong thư.

“Cô ấy liên lạc với tôi qua hộp thư cũ, nói thấy em ở trên weibo, biết em ở chỗ quê tôi nên nhờ tôi tìm em, chuyển bức thư này tới tay em.”

Trình Nặc nhìn bức thư mấy giây. Cô cố cảm nhận cảm giác chân thực của nội tâm, rồi lại phát hiện, nội tâm cô bình tĩnh không gợn sóng.

Cô khẽ cười, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh thẳm bất tận.

“Trình Nặc! Trình Nặc, đến chụp ảnh đi!”

Trình Nặc ngoái đầu nhìn, Tông Lăng đang gọi cô, đến chụp ảnh cùng bà lão. Cô phát hiện anh đã thay bộ âu phục, thậm chí còn thắt cả cà vạt. Mái tóc đầu đinh trông cũng đầy phấn chấn. Cô khẽ cười, hèn gì tìm cả buổi cũng không thấy anh đâu, thì ra là đi trang điểm.

Cô thôi nhìn, đẩy bức thư trong tay Cố Viễn Giang về, cười nói: “Bức thư này, đối với tôi bây giờ đã không còn ý nghĩa nữa rồi. Anh cứ xem mà xử lý đi, tôi đi chụp ảnh đây.”

Cô nói rồi đi về phía Tông Lăng.

Anh đang đứng bên cạnh bà lão, chấp hai tay sau lưng, nở nụ cười rạng rỡ tựa ánh dương.

Trình Nặc chậm rãi đi đến, đang tính trêu anh vì sao hôm nay ăn mặc điển trai thế, thì lại thấy anh đột nhiên quỳ một chân xuống.

Một sân vốn đang nhộn nháo nay đột nhiên im bật. Ngay cả kịch hoàng mai trên sân khấu cũng bất chợt biến thành khúc nhạc lãng mạn.

Tông Lăng giơ nhẫn lên bằng hai tay, nhìn cô gái đi về phía anh, vừa chân thành lại thành khẩn.

“Trình Nặc, em có đồng ý gả cho anh không?”

Ngạc nhiên mừng rỡ đột nhiên đến làm Trình Nặc luống cuống, cô che miệng, không dám tin đây là thật. Cô nhìn mọi người xung

quanh cười vỗ tay, nghe thấy họ nói: “Gả đi! Gả đi!” Ngay cả bà Bạch cũng như đứa trẻ, nói với cô: “Gả! Gả!”

Cô nhìn Tông Lăng. Ánh nắng có sáng rỡ bao nhiêu cũng không bằng nụ cười và ánh mắt anh.

Trong mắt anh chỉ có cô.

“Em đồng ý!” Cô bật thốt.

Em đồng ý gả cho anh, từ khi mặt trời mọc cho đến lúc khuất bóng, cùng anh bầu bạn.

Em đồng ý gả cho anh, củi lửa dầu muối, cùng trải qua nhân gian khói lửa.

Trong tiếng reo hò của mọi người, Tông Lăng đi về phía Trình Nặc, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út bên tay trái cô. Rồi lại cúi đầu hôn lên tay cô.

“Anh đã từng đồng ý với em sẽ cho em một mái nhà. Cảm ơn em, đã để anh có thể thực hiện lời hứa này.”

“Anh yêu em, Trình Nặc.”

Khóe mắt Trình Nặc ươn ướt, nhìn vào mắt anh cười, “Em cũng yêu anh.”

Quần chúng vây xem vỗ tay như sấm động, có thanh niên nhiều chuyện cổ vũ: “Hôn cô ấy! Hôn cô ấy!”

Trình Nặc nghe thấy, xấu hổ cúi đầu. Nhưng Tông Lăng đã ném một cái nhìn tán thưởng cho người đi đầu la lên kia.

Anh cúi đầu, thấy gò má đỏ ửng của cô. Đưa tay nâng mặt cô lên, tiến đến.

Trình Nặc vốn đã xấu hổ rồi, nhưng trong nháy mắt anh chạm vào khóe môi cô, cô lại đột ngột đẩy anh ra.

“Oe...”

Cô gập người, nôn khan liên tục.

Tông Lãng ngẩn người, rõ ràng anh đã đánh răng ba lần rồi kia mà?

Trong dạ dày Trình Nặc nôn nao, có thứ gì đó không ngừng dâng trào, nhưng lại không nôn ra được, chỉ nôn được mấy ngụm nước chua.

Rốt cuộc Tông Lãng cũng phát hiện có gì đó không đúng, anh đỡ cô, lo lắng hỏi cô sao thế, “Khó chịu ở đâu? Có phải bị lạnh không? Anh đưa em đi bệnh viện!”

Trình Nặc khoát tay, nôn mấy lần nữa, lại không cảm thấy khó chịu.

“Không sao.” Cô nói.

Bà lão đứng cạnh đột nhiên nói: “Có chuyện! Có chuyện”

Vừa nói vừa tìm trong đám đông, kêu lên: “Cậu ba, cậu ba, con chạy đi đâu rồi!”

Cậu ba mà bà lão gọi là một ông lão đã hơn bảy mươi tuổi, cun cú chạy tới, “Mẹ, mẹ tìm con ạ?”

Bà lão chỉ vào Trình Nặc, “Nhanh lên, mau bắt mạch cho cô ấy.”

Bố Bạch Nguyên thấy thế, liền giải thích với Trình Nặc và Tông Lãng: “Đây là ông ba nhà tôi, là bác sĩ Đông y nổi tiếng. Để ông bắt mạch cũng không sai.”

Tông Lãng nghe vậy, vội xắn tay áo lên giúp Trình Nặc, để ông ba bắt mạch.

Ông già đặt tay lên mạch Trình Nặc, một tay vuốt râu, chốc lát sau nói: “Hỉ mạch, có thai rồi!”

Trình Nặc tưởng mình nghe nhầm, cô kích động kéo tay Tông Lãng, hỏi anh: “Ông ba nói gì? Ông ấy nói gì?”

Lúc này Tông Lãng cũng kích động không khác gì Trình Nặc, lắp bắp nói, “Ông ba nói, em mang thai rồi, nói em có con. Trình Nặc, chúng ta có con rồi!”

Trong chớp mắt lệ nóng chực trào, Trình Nặc úp mặt vào người anh, kích động khóc lên.

Cô có con rồi. Vào khoảnh khắc hạnh phúc như thế.

Tất cả mọi người đều chúc mừng bọn họ, ngay cả bà lão vốn là nhân vật chính cũng nhường ghế của mình, cho Trình Nặc ngồi xuống.

“Không thể khóc không thể khóc.” Bà lão nói, “Khóc có hại cho con lắm.” Rồi lại chỉ trách Tông Lãng ngăn người như gỗ.

“Hai đứa người này, đừng ngây ra đó làm gì, còn không đi đi!”

Tông Lăng sực tỉnh, vụng về lau nước mắt cho Trình Nặc. Ôm chặt cô vào lòng.

“Vợ ơi, đừng khóc nữa, đây là chuyện vui mà. Bây giờ anh, rất rất vui.”

Trình Nặc nhón chân nằm trên vai anh. Xuyên qua hai mắt ngắn lệ, nhìn ngôi nhà cũ dưới ánh mắt trời, có cửa sổ hoa, tường trắng, mái chĩa cong.

Đó là nhà của cô, trong nhà có người cô yêu và cũng là người yêu cô, cùng nhau nghênh đón sinh mệnh mới đến.

“Cám ơn anh, đã để em được hạnh phúc đến thế.”

– Hoàn chính văn –

MÙA XUÂN Ở CĂN NHÀ CŨ

Yên Bán Căn
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện: Một Nhà Sáu Miệng

Bốn năm sau.

Sáng sớm, toàn bộ cù lao Hà Diệp được một lớp sương mỏng ban mai bao trùm, nhìn từ bờ bên kia, trông như tiên cảnh mờ ảo trên lòng sông.

Từ sáng sớm Tông Lãng đã thức dậy, chuẩn bị bữa sáng. Đồ ăn cho Tiểu Lang, thức ăn cho mèo Tiểu Bạch, cả đồng lương thực cho gà vịt nữa, binh binh bang bang làm việc một hồi mới chui vào bếp, chuẩn bị cháo đậu đỗ cho Trình Nặc và trứng gà luộc cho Đóa Đóa. Đợi tới khi sắc trời sáng choang, anh bưng bữa sáng lên bàn, lại đến giúp con gái bảo bối mặc quần áo.

Giường nhỏ của Đóa Đóa kê cuối giường lớn. Nhưng con bé không thích ngủ một mình, hễ Tông Lãng thức dậy là lại chân trần chui lên giường lớn.

Tông Lãng cố ý đến vén chăn giường nhỏ, không thấy người đâu, lại kêu lên với Trình Nặc: “Vợ ơi, không xong rồi, không thấy Đóa Đóa đâu cả, có phải tối qua đã để Sói Xám tha đi rồi không!”

Đóa Đóa trốn trong chăn cười khanh khách, “Bố ơi, con ở đây mà!”

Cô bé chui ra khỏi chăn, lọn tóc xăn tự nhiên ở trên đỉnh đầu bị đè xuống, trong tay còn ôm búp bê bảo bối. Con búp bê này được

Trình Nặc làm từ khi cô bé vẫn còn trong bụng mẹ. Từ nhỏ cô bé đã ôm nó ngủ rồi, đi đâu cũng mang theo.

Tông Lãng bước đến ôm lấy Đóa Đóa, giơ thật cao.

“Con bé xấu xa này, tại sao lại chạy đến quấy mẹ hả?”

Đóa Đóa thích nhất là được giơ lên cao thế này, cười ha ha, “Đóa Đóa không có quấy mẹ, Đóa Đóa rất ngoan mà. A, bố ơi, cao nữa, cao thêm nữa đi!”

Thế là Tông Lãng lại giơ cao hơn, Trình Nặc chưa rời giường thấy thế thì luôn miệng nói: “Cẩn thận, cẩn thận!”

Tông Lãng vội đặt Đóa Đóa xuống, đi đến đỡ Trình Nặc, chuẩn bị dép cho cô, “Em từ từ thôi.”

Trình Nặc đỡ tay anh mượn lực đứng lên, bụng bầu hơn chín tháng làm cô đi lại rất khó khăn.

Cô một tay đỡ eo, nhận lấy áo khoác Tông Lãng đưa tới, “Anh đi thay quần áo cho Đóa Đóa đi, tụi em đi được.”

Tông Lãng thấy cô đứng cũng mệt nên rất đau lòng, cẩn thận ôm cô vào lòng, “Anh xin lỗi vợ, đều do anh không tốt, phải để em chịu khổ rồi.”

Lần này Trình Nặc mang thai cũng là một bất ngờ. Trước kia cô cho rằng mình có thể có Đóa Đóa đã là trời cao ban phúc rồi, nên sau đấy không quá chú ý vấn đề ngừa thai, chẳng ngờ rằng, lại mang thai một lần nữa. Sau đó lại đi tìm ông ba ở nhà họ Bạch chẩn mạch, nói trước kia bác sĩ từng bảo cô không dễ có thai. Lúc ấy ông ba mắng vị bác sĩ kia xối xả, “Đúng là đồ lang băm, chẳng qua khí

huyết của cháu không đủ, thận hư tỳ yếu dẫn đến rối loạn kinh nguyệt, sao có thể không mang thai được, không cần phải nghe hẳn ta, cháu đây, sinh mười tám đứa cũng không thành vấn đề!”

Nghĩ đến những chuyện này, cô đỏ mặt máng Tông Lãng: “Nói gì đấy, mau đi thay đồ cho Đóa Đóa đi.”

Đóa Đóa đang cầm một chiếc áo len trùm đầu, coi ống tay áo thành cổ áo, cau mày chớp mắt kéo mặc.

Tông Lãng thấy thế thì cười chạy lại, giúp cô bé mặc lại lần nữa. Vừa mặc vừa dạy con cách phân biệt cổ áo với ống tay áo.

Bố cục của nhà cũ vẫn không thay đổi, rèm cửa sổ hoa màu lam được vén lên, nắng ban mai ngập tràn căn nhà. Không biết Đóa Đóa nói gì mà chọc cho Tông Lãng cười to.

Trình Nặc đỡ hông nhìn hai cha con họ cười đùa, bất giác cũng cười theo.

Ăn sáng xong, Tông Lãng muốn đưa Đóa Đóa đến nhà trẻ.

Năm ngoái trên cù lao đã xây nhà trẻ rồi, vốn Đóa Đóa vẫn chưa tới tuổi đến trường, nhưng tự cô bé làm âm đòi đi cho bằng được, bởi vì ở đó có rất nhiều bạn nhỏ. Vừa vặn Trình Nặc lại mang thai, không tiện chăm sóc con. Thế là Tông Lãng đưa cô bé đến lớp mầm.

Trước khi lên đường, Đóa Đóa tự động đi lấy giá ba chân ra, đặt trong sân trước, lại lớn tiếng kêu Tông Lãng: “Bố ơi, bố nhanh lên coi nào!”

Tông Lãng cầm máy ảnh, “Đây đây.”

Anh cố định máy ảnh lên giá rồi đi đỡ Trình Nặc. Sợ cô đứng mệt nên chuyển ghế tới cho cô ngồi xuống, còn mình thì đứng sau lưng cô. Đóa Đóa giơ tay muốn anh ôm. Anh liền bế Đóa Đóa lên, gác trên vai.

Tiểu Lang và Tiểu Bạch chậm rãi bước đến, nằm bên chân Trình Nặc.

Ngay lúc này, đột nhiên búp bê vải trong tay Đóa Đóa rơi xuống, cô bé kêu lên, “Bố ơi, búp bê rơi rồi!”

Tông Lãng đành một tay đỡ Đóa Đóa trên vai, ngồi xổm xuống nhặt, đang ngồi xuống thì nghe thấy *tách* một tiếng, một luồng sáng lóe lên.

Tám ảnh được chụp rồi.

Tông Lãng cố tình tức giận cau mày, “Xem ra hôm nay bố lại là người xấu xí nhất rồi.”

Đóa Đóa hôn lên mặt anh, “Bố là ông bố đẹp trai nhất!”

Trình Nặc đi cất máy ảnh, thấy hai người vẫn đang giỡn qua giỡn lại thì giục: “Đi nhanh đi, sắp trễ rồi đấy.”

Tông Lãng nhìn đồng hồ, gần tám giờ rồi, thế là vội nắm tay Đóa Đóa cùng chào tạm biệt Trình Nặc.

“Nếu thấy khó chịu ở đâu, phải lập tức gọi cho anh.” Trước khi đi Tông Lãng vẫn không yên tâm, dặn dò nhiều lần.

Trình Nặc khua tay, “Yên tâm đi.”

Đóa Đóa đi được mấy bước lại chạy về, “Mẹ ơi, mẹ quên ‘mi’ con rồi.”

Trình Nặc cúi người xuống thơm rồi xoa tóc cô bé, “Đi học phải ngoan ngoãn nghe lời của cô giáo đấy.”

“Con biết rồi ạ, tạm biệt mẹ!”

Trình Nặc cười nhìn một lớn một nhỏ nắm tay nhau đi ra sân, lúc này mới cầm máy ảnh vào nhà.

Từ khi cô và Tông Lăng kết hôn đến nay, mỗi ngày đều chụp một tấm ảnh đăng lên weibo, thành truyền thống rồi.

Ban đầu, chỉ có hai người cô và Tông Lăng, sau đó không biết từ lúc nào, Tiểu Lang cũng gia nhập. Mỗi ngày chỉ cần đem máy ảnh ra là nó sẽ tự động đến gần. Về sau nữa, Tiểu Bạch cũng mon men lại. Tới khi Đóa Đóa ra đời, một nhà năm miệng ăn bọn họ ngày nào cũng phải chụp chung, thành thói quen rồi.

Số người theo dõi của cô và Tông Lăng đã vượt quá mười triệu. Nhất là từ sau khi Đóa Đóa sinh ra, ngày nào rảnh rỗi là Tông Lăng lại cầm máy ảnh chụp hình, chụp xong đăng lên weibo ngay, dẫn đến lượng theo dõi tăng vọt.

Đóa Đóa mềm mại, trời sinh đã có tóc xoăn tự nhiên, mắt to tròn đen láy, da trắng như tuyết, đáng yêu hết thiên sứ. Lần đầu tiên xuất hiện trên weibo đã khiến nhiều người theo dõi mê mẩn lắm rồi. Thậm chí còn có người hâm mộ cố ý tìm đến cù lao Hà Diệp.

Cù lao Hà Diệp cũng đã thay đổi rất nhiều. Bốn năm trước Tông Lăng xúc tiến làm sơn trang, vừa đúng lúc chính phủ muốn mở mang khu du lịch. Giao thừa năm ấy, series video ngày Tết của

Trình Nặc vừa được đăng lên đã dẫn đến náo động, có vô số tài khoản VIP chia sẻ, thế là cô trở thành hot mạng trong năm. Cũng vì vậy mà cù lao Hà Diệp được nhiều người biết đến. Chính phủ nhắm trúng thời cơ này, biến cù lao Hà Diệp thành trọng khu du lịch.

Ngoại trừ sơn trang đang chuẩn bị thành lập của Tông Lăng ra, nay trên cù lao được dựa theo bố cục của một trăm năm trước, xây lại ba con đường và mười ba hẻm, đều là kiến trúc An Huy kiểu cổ, mọi thứ đều được trả lại như cũ rất chân thực. Du khách yêu thích đến đây càng lúc càng nhiều.

Những người trẻ tuổi từng rời khỏi cù lao Hà Diệp lục tục kéo nhau về quê, cùng nỗ lực vì phồn vinh của quê hương. Cũng đã có du khách đến thích sự yên bình của nơi đây, cũng giống Trình Nặc, mua nhà rồi định cư.

Mơ ước năm xưa của Tông Lăng dần được thực hiện, mấy năm nay, anh đã hoàn toàn bỏ kinh doanh nhà hàng ở trong thành phố, một lòng vì cù lao, kinh doanh sơn trang và lều lớn. Cũng vì thế mà anh có nhiều thời gian chăm sóc cho Trình Nặc và Đóa Đóa hơn. Mỗi ngày ba bữa, nhất định phải ăn ở nhà.

Vì chuyện mang thai mà Trình Nặc bị cấm làm rất nhiều thứ, bao gồm cả nấu nướng. Giờ đây khả năng đứng bếp của Tông Lăng cũng tăng vọt, có món sở trường, có màu có hương đầy đủ.

Trình Nặc rảnh rỗi nhàm chán, thế là trồng rất nhiều hoa cỏ giết thời gian.

Trong sân trước đã dựng một giàn nho, bụi hồng bên tường ngoài sân càng lúc càng sum suê. Cô tìm được rất nhiều thứ đồ cũ ở trên cù lao, ví dụ như thùng gỗ, chậu gỗ, lọ sành cũ, trồng thực vật

mọng nước rồi đặt trong sân. Đất trồng ở bên trái nhà trồng rất nhiều cây ăn trái, đều là Tông Lăng đào đem về giúp, có đào, hạnh, mận, sơn trà, còn có cả cây anh đào nữa, đến mùa xanh, những đóa hoa trắng hồng nở đầy cây, gió nhẹ thổi qua, hoa rơi rớt rã.

Ngoài trồng trọt, cô còn thích làm đồ thủ công. Mới đầu là làm gối ôm, về sau thì làm cả chăn vải, búp bê đồ chơi, gần đây lại mê mẩn xà phòng thủ công. Lúc không bận gì thì làm một nồi xà phòng tinh dầu, dùng khuôn đúc thành những hình dáng xinh xắn, rồi lại làm thêm cả túi đựng, chọn ra một ít để give away trên weibo, lần nào cũng khiến những người theo dõi điên cuồng.

Hôm nay trời đẹp, cô ngồi ở ghế xích đu trong sân, vừa phơi nắng vừa may vải. Lúc hoài thai Đóa Đóa, cô từng làm cho Đóa Đóa một chiếc chăn nhỏ. Hiện tại cũng đang tính làm một chiếc chăn cho bảo bối trong bụng.

Vải thuộc gam màu xanh lam, bất kể là nam hay nữ thì đều thích hợp. Cô không thích dùng máy may, mỗi mảnh vải đều được khâu tay lại với nhau.

Mới cầm hộp dụng cụ ra, còn chưa khâu xong thì Tông Lăng đã về. Tông Lăng nhìn đồng hồ, mới hơn chín giờ.

“Sao hôm nay về sớm thế?”

Tông Lăng đứng cạnh cô, nhẹ nhàng vuốt bụng cô, “Không có việc gì nên về trước, em ở nhà một mình anh không yên tâm.”

Trình Nặc nói có gì đâu mà không yên tâm, “Không phải có Tiểu Lang đấy rồi sao.”

Tiểu Lang đã lớn nằm bên chân Trình Nặc, nghe thấy gọi tên mình thì ngẩng đầu lên, nhìn Tông Lãng rồi lại nằm xuống.

“Sắp đến ngày sinh rồi, anh cứ bồn chồn. Hôm nay anh không đi làm, ở nhà với em.” Nói xong lại sợ Trình Nặc phản đối, lại nói: “Trời đất bao la, cũng không có việc gì lớn bằng vợ sinh con.”

Trình Nặc cũng không phản đối, có anh ở bên, cô sẽ luôn yên tâm phần nào.

Buổi trưa Trình Nặc không muốn ăn gì, Tông Lãng hầm gà, làm bát mì gà cho cô, rắc thêm ít hành lên, thơm ngát mê hồn. Trình Nặc lên cơn thèm ăn, ăn hơn nửa bát.

Buổi chiều rảnh rỗi, Trình Nặc buồn ngủ vô cùng, Tông Lãng dỗ cô ngủ xong thì ra sân sau làm vườn. Khu vườn này được Trình Nặc chăm sóc kỹ, trước kia khi chưa mang thai, cô chăm vón thế nào mà đến một gốc cỏ dại cũng không có. Bây giờ cô không tiện làm việc, dĩ nhiên sẽ do Tông Lãng làm.

Chưa nhỏ xong một thửa đất thì đột nhiên nghe thấy Trình Nặc gọi anh. Vợ ném cuốc đi chạy vào nhà, thấy Trình Nặc đang nửa chống trên giường, mặt hốt hoảng.

“Tông Lãng, hình như em, sắp sinh rồi!”

Tông Lãng cuống quýt, vợ ôm cô đứng lên đi ra ngoài. Ở ngoài sân luôn có xe đậu, đồ phải dùng khi nằm viện cũng đã sớm được chuẩn bị, đặt trong cốp sau.

Anh cố giữ cho mình được bình tĩnh, không để mình cuống tay cuống chân, đỡ Trình Nặc ngồi lên ghế sau, lại đắp chăn cho cô, hôn nhẹ lên trán cô.

“Đừng sợ, có anh đây.”

Vào ghế lái, anh vừa nổ máy vừa gọi điện cho lão Chu, nhờ ông ấy mau cho phà cập bến. Cúp điện thoại, anh giữ tốc độ đều đều chạy về bến phà. Tự nhủ trong đầu: không được cuống không được cuống, không phải đã trải qua một lần rồi sao, cứ theo kinh nghiệm mà làm.

Nhưng mặc niệm không hề có tác dụng, xe đến bến thì phà đã cập bờ, anh lái xe lên phà, qua cửa sổ hô hoán với lão Chu: “Đi, đi! Khởi hành!”

Lời vừa thốt ra, anh mới phát hiện, mình căng thẳng tới nỗi tưởng chừng như vỡ giọng.

Lúc này Trình Nặc lại rất bình tĩnh, trấn an ngược Tông Lãng, “Đừng lo, bây giờ chỉ đau thôi, cách lúc sinh con còn lâu.”

Tông Lãng cầm tay cô, “Anh không lo, không có lo, em, em có đau lắm không?”

Trình Nặc giơ tay lên lau mồ hôi trên trán cho anh, “Bây giờ không đau.”

Nhưng lau mãi vẫn không hết được mồ hôi, vừa lau xong là lại có mồ hôi chảy ra.

Lúc Trình Nặc sinh Đóa Đóa, Tông Lãng luôn ở bên cạnh. Dáng vẻ cô đau tới nỗi kêu trời oán đất vẫn còn in sâu trong trí nhớ anh. Khi đó anh đã nghĩ, không cần sinh nữa, có một đứa là tốt rồi. Nhưng sau đó lại bất ngờ mang thai, để anh ảo não không thôi.

Lão Chu dùng tốc độ lớn nhất lái phà đến bờ bên kia, vừa cập bến, Tông Lăng liền nổ máy lái xe đi. Trên trời có một bệnh viện phụ sản, mặc dù quy mô không lớn nhưng điều kiện khá tốt, thiết bị cũng rất tân tiến. Trình Nặc đã sinh Đóa Đóa ở đó, nên lần này vẫn tới bệnh viện kia.

Đến bệnh viện, nhanh chóng có y tá tới giúp, đưa Trình Nặc vào phòng chờ sinh. Sau khi kiểm tra thì báo cho Tông Lăng, tử cung chưa mở, sớm nhất cũng phải đến đêm mới sinh được.

Lúc này Tông Lăng mới đi làm thủ tục nhập viện, xong xuôi thì gọi cho thím Ngô, nhờ thím đến vườn trẻ đón Đóa Đóa. Lại hỏi bác sĩ Trình Nặc có thể ăn gì, xong rồi gọi điện cho Thiệu Hồng, nhờ anh ấy nấu đưa tới.

Trình Nặc vẫn còn ở trong phòng chờ sinh, bên trong có rất nhiều phụ nữ mang thai, Tông Lăng không thể vào cùng được, cuống tới nỗi đứng ngồi không yên, không ngừng đi qua đi lại trong hành lang ngoài phòng. Đến khi Thiệu Hồng tới, anh mới quyết định, nắm vai Thiệu Hồng hỏi: “Bây giờ em cần phải làm những gì?”

Thiệu Hồng kéo anh xuống ngồi trên ghế, “Bây giờ cậu không cần làm gì cả, ngoan ngoãn ngồi đây là được.”

Tông Lăng gật đầu, sốt ruột đợi đến tối, rốt cuộc cũng nghe được y tá báo với anh, Trình Nặc sắp sinh rồi.

Anh xin được vào phòng sinh cùng, y tá dẫn anh đi khử trùng thay quần áo vô khuẩn, sau đó anh mới được vào phòng sinh, gặp Trình Nặc.

Trình Nặc thấy anh đến, yếu ớt mỉm cười, “Lần này không đau thế nữa, bác sĩ nói thai thứ hai sẽ khá thuận lợi, anh đừng lo quá.”

Tông Lăng nắm chặt tay cô, gật đầu, “Em yên tâm, đừng sợ, có anh đây.” Lời ra khỏi miệng, giọng run rẩy.

Lúc hộ sinh dạy Trình Nặc hít thở, từng đợt đau đớn như rút cạn sức lực của Trình Nặc, cô cắn răng, cảm nhận nhiệt độ mà lòng bàn tay Tông Lăng truyền đến, ép mình nghe theo lời hộ sinh, cố gắng dùng sức.

Khi tiếng khóc lanh lạnh vang lên trong phòng sinh, khóe mắt Tông Lăng đã nhòe đi.

Anh ôm chầm lấy Trình Nặc, nói bên tai cô, “Anh yêu em Nặc Nặc, sau này không sinh nữa.”

Lúc này bác sĩ nói: “Chúc mừng anh chị, là một bé trai.”

Một tuần sau Trình Nặc xuất viện, vừa xuống phà thì Tiểu Lang đã phe phẩy đuôi chạy tới đón cô. Đi không được mấy bước, lại phát hiện Tiểu Bạch cũng lười biếng nằm trong bụi cỏ ven đường, thấy họ đến mới khoan thai bò dậy, đi theo đằng sau cùng về nhà.

Mấy ngày nay Đóa Đóa vẫn được thím Ngô chăm sóc, ngày ngày đều phải đến bệnh viện thăm mẹ và em trai một lần. Vừa vặn hôm nay là cuối tuần, cô bé không đến vườn trẻ, từ sáng sớm đã cùng thím Ngô chờ ở nhà, thấy bố mẹ và cả em trai quay về, hân hoan chui vào lòng Trình Nặc, “Mẹ ơi con nhớ mẹ quá, tối nào cũng ngủ không ngon.”

Tông Lãng sợ Đóa Đóa đụng đầu Trình Nặc, vội kéo cô bé ra, “Đóa Đóa ngoan, mẹ về rồi, sau này ngày nào cũng chơi với con cả.”

Tông Lãng đang bế con, Đóa Đóa trông thấy, lập tức đi đến, “Con muốn xem em trai, mau cho con xem em trai đi!”

Tông Lãng cúi người xuống, phối hợp với cô bé.

Đóa Đóa nhìn em trai dăm dăm, muốn đưa tay sờ nhưng lại sợ mình làm đau em trai, cô bé liền ngẩng đầu hỏi Tông Lãng: “Bố ơi, em trai sao nhỏ thế ạ, em có đi bộ được không, có ăn cơm không, có đến nhà trẻ giống con không?”

Tông Lãng cười, “Đóa Đóa cũng là lớn lên từ hình hài bé nhỏ như thế, rồi em trai cũng sẽ từ từ lớn lên, sau này sẽ trở thành nam tử hán, bảo vệ con với mẹ.”

Đóa Đóa nghiêm mặt, “Không, con là chị, con sẽ bảo vệ em trai, em trai chỉ cần bảo vệ mẹ là được rồi.”

Nói xong, cô bé như đột nhiên nghĩ đến gì đó, lập tức chạy vào phòng, cầm giá ba chân ra.

“Bố, mẹ, Tiểu Lang, Tiểu Bạch, em trai, con, bây giờ nhà chúng ta có sáu người rồi nha, chúng ta mau chụp ảnh để mọi người biết đi, con có em trai rồi, người khác lại không có, con muốn để họ hâm mù, hâm mù!”

Cô bé đang mọc răng nên nói không rõ lời, nói chệch ‘hâm mộ’ thành ‘hâm mù’, làm Trình Nặc cười không ngừng.

Tông Lãng sợ Trình Nặc ở trong sân gió thổi lạnh, liền dẫn Đóa Đóa vào nhà chụp.

Vào nhà, thím Ngô đỡ Trình Nặc nằm xuống giường, đưa bé nằm trong lòng cô. Đóa Đóa vội cởi giày bò vào trong giường, nhìn chăm chăm mặt em trai, không hề chớp mắt.

Tông Lãng đỡ máy ảnh, vừa ngồi xuống mép giường thì Tiểu Lang Tiểu Bạch đã chạy tới, Tiểu Lang nằm ở chân giường, Tiểu Bạch muốn nhảy lên nhưng bị móng vuốt của Tiểu Lang đè lại, chọc cho Tiểu Bạch kêu miao miao.

Trình Nặc thấy thế thì không khỏi bật cười, Tông Lãng cũng cười theo. Trái lại Đóa Đóa không hề để ý tới Tiểu Lang Tiểu Bạch, chỉ nhìn em trai chăm chú, hát cho em nghe.

Tách một tiếng, màn trập hạ xuống ghi lại khoảnh khắc vĩnh hằng.

Cùng ngày hôm đó, Tông Lãng sửa tên weibo từ một nhà năm miệng thành một nhà sáu miệng. Đăng tám ảnh gia đình lên, ghi chú: Một nhà hạnh phúc của chúng tôi.